

Xuân Thập Tam Thiếu

Bồ hoa cúctây cuối cùng

Mục lục

<u>Chương 1: Tiệc cưới</u>	
<u>Chương 2: Bạn tình</u>	
<u>Chương 3: Giận dữ</u>	
<u>Chương 4: Bệnh viện</u>	
<u>Chương 5: Bất ngờ</u>	
<u>Chương 6: Thử nghiệm</u>	
<u>Chương 7: Bằng sơn mỹ nhân</u>	
<u>Chương 8: Xem mắt</u>	
<u>Chương 9: Bất ngờ</u>	
<u>Chương 10: Vấn đề khó nuốt</u>	
<u>Chương 11: Trăn trở</u>	
<u>Chương 12: Hội chợ thanh lý</u>	
<u>Chương 13: Giả bộ làm bạn gái anh nhé!</u>	
<u>Chương 14: Có yêu không?</u>	
<u>Chương 15: Phùng Giai Thành</u>	
<u>Chương 16: Thật xin lỗi</u>	
<u>Chương 17: Đường vào tình yêu</u>	
<u>Chương 18: Ma trận</u>	
<u>Chương 19: Hết giận</u>	
<u>Chương 20: Sợ hãi</u>	
<u>Chương 21: Đáng yêu</u>	
<u>Chương 22: Ý lại</u>	
<u>Chương 23: Chấp niệm</u>	
<u>Chương 24: Hoa ngữ</u>	
<u>Chương 25: Gặp lại</u>	
<u>Chương 26: Rồi</u>	
<u>Chương 27: Bắt đầu lại từ đầu</u>	
<u>Chương 28: Phiên ngoại 1</u>	
<u>Chương 29: Phiên ngoại 2</u>	
<u>Chương 30: Hiểu lầm</u>	
<u>Chương 31: Đừng bao giờ xa em</u>	
<u>Chương 32: Trưởng thành</u>	
<u>Chương 33: Yuriko</u>	
<u>Chương 34: Thú nhận</u>	
<u>Chương 35: Thỗ lộ</u>	
<u>Chương 36: Em yêu anh</u>	
<u>Chương 37: Ngọt ngào</u>	
<u>Chương 38: Chương kết</u>	

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 1: Tiệc cưới

Bước xuống taxi, tay cầm túi xách, từ xa Đường Tinh Tuệ đã thấy Cao Nguyên đang đứng toét miệng cười bên cạnh cô dâu phụ. Nụ cười trông thật khó coi. Đường Tinh Tuệ không tránh khỏi cười thẫn, đúng là «giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời».

Chủ nhật cuối tháng chín, không khí ngọt ngào hạnh phúc tràn ngập khuôn viên vườn hoa tiệc cưới, Tinh Tuệ ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, hít một hơi thật dài, nhẹ nhàng bước đến chúc mừng cô dâu chú rể đang đứng ngay cổng chào có đính đầy hoa bách hợp.

«Tinh Tuệ!» Cô dâu vui mừng vỗ tay. Cô cũng tươi cười rạng rỡ bước đến.

«Cảm ơn cậu đã nói giúp Jacob dùm mình, mình thật sự thích chiếc áo cưới này!» Cô dâu kích động kéo tay Tinh Tuệ «À, anh ấy còn thiết kế giúp mình 2 bộ lễ phục rất đẹp nữa!»

«Không có chi. Đừng khách sáo, chỉ là tiện tay thôi» Tinh Tuệ khoác tay cười.

Đợi đến khi hoàn thành thủ tục chụp ảnh, Cao Nguyên tiến đến bên cô nói «Bao lì xì!»

Tinh Tuệ liếc Cao Nguyên một cái, cho tay vào xách tay lấy ra một phong thư màu đỏ, rồi không thèm nhìn Cao Nguyên mà đưa thẳng cho phụ dâu.

Nghe nói, cô dâu phụ là em họ của chú rể, chỉ chừng hai mươi tuổi. Làn da trắng nõn, dáng người cũng rất đẹp, ngay cả Tinh Tuệ cũng nhin không

được phải liếc nhìn cô ấy một cái, trong bụng thầm nghĩ: Cũng khó trách Cao Nguyên giống như con khỉ nhảy lên nhảy xuống khi đứng bên cạnh.

«Cao Nguyên» Cô dâu và bọn họ đều là bạn từ tấm bé «Anh dẫn Tinh Tuệ vào bàn đi, cho cô ấy làm chủ xị, ngồi bên cạnh anh nhé»

«Ah...» Tinh Tuệ ngăn người trong giây lát, muốn nói với cô dâu rằng cô không thể làm chủ xị, nhưng Cao Nguyên đã đẩy cô vào bên trong.

Hội trường hôn lễ là một phòng kiếng thật to, ở giữa được trải thảm đỏ, hai bên là bàn ghế chỉnh tề, lưng ghế được buộc những bó hoa bách hợp trắng nõn trông thật trang nghiêm và kiều sa.

«Ba mẹ em ở bên kia, lại chào hỏi một tiếng đi» hôm nay Cao Nguyên không thể ăn mặc tùy tiện, vì gia đình anh và chú rể có quan hệ rất thân.

Tinh Tuệ hít một hơi thật dài, lưỡng lự đi đến. Trên băng ghế là một nhóm những người lớn tuổi đang ngổn tán gẫu làm cô nhớ đến những buổi họp phụ huynh ở trường trung học. Lúc đó, những vấn đề bàn luận hơn phân nửa chủ đề là con cái nhà ai thành tích như thế nào, ai đứng nhất trong ba người đầu tiên của trường, ai là người ngỗ nghịch nhất, ai năm nay vượt qua được cuộc thi cấp mười đàn dương cầm... Nhưng bây giờ, cô suy đoán những lời đàm tiếu kia hơn phân nửa sẽ chuyển thành con trai nhà ai sẽ cưới con gái nhà ai, con gái nhà ai được gả cho con trai nhà ai, người nào vẫn còn độc thân và người nào đang có đối tượng theo đuổi...

Có chút bất mãn nhưng Tinh Tuệ vẫn mỉm cười đi đến đứng trước mặt ba mẹ rồi dừng lại gật đầu chào.

«Tinh Tuệ, con đến rồi» Mẹ cô dâu lên tiếng trước. Hôm nay, bà mặc một bộ lễ phục trang trọng màu trắng ngà có đính những đazzo ten rất tinh xảo, nếu là đomay sản hay đặt thiết kế thì phải công nhận là rất phù hợp.

Ngoài mặt vừa làm ra vẻ nhiệt tình nói «Chào dì» trong lòng Tinh Tuệ vừa thầm ước đoán giá trị của bộ y phục mà bà đang mặc. Vấn đề này đối với cô mà nói giống như một căn bệnh nghề nghiệp, không có thuốc chữa nhưng ai bảo cô làm nghề thiết kế thời trang làm gì!

«Ba, mẹ » Cô xoay người lại chào ba mẹ nhưng ngay chính mình cũng cảm thấy giọng nói có chút khó chịu.

«Tinh Tuệ, con đến được là tốt rồi!» Mẹ Cao Nguyên lên tiếng «Chúng ta còn lo lắng nghĩ con bận rộn như vậy sẽ không có thời gian đến đây. Cao Nguyên, con giới thiệu Tinh Tuệ làm quen thêm vài người bạn nhé!»

Cao Nguyên ở bên cạnh ra vẻ nghiêm trang gật đầu đồng ý. Đường Tinh Tuệ nhìn không được quay qua lườm Cao Nguyên một cái.

«Tội mình...Tôi qua bên kia ng ồi trước»

Cô quá quen với cách tổ chức hôn lễ kiểu này, những người lớn tuổi và giới trẻ ng ồi riêng, phân chia rất rõ ràng.

«Ah,» mẹ Cao Nguyên vỗ vỗ tay cô «Con nên cùng Cao Nguyên đi ra ngoài nh ều một chút».

Âm ừ trả lời cho qua chuyện, cô vội vàng kéo Cao Nguyên rời khỏi cuộc trò chuyện của những người lớn tuổi.

«Anh còn cười!» Tinh Tuệ vừa đi vừa trừng anh «Có phải anh rò rỉ tin tức, lén nói với mẹ là tôi sẽ đến?»

«Đâu có» Cao Nguyên mím môi, «Nhưng thật sự ba mẹ em và ba mẹ tôi có ý tốt là muốn tôi giới thiệu bạn trai cho em...» Bực bội, không thể phát tán, cô chỉ liếc Cao Nguyên một cái.

Trình tự của hôn lễ được tiến hành theo dự định, ng ồi trên ghế dài, Tinh Tuệ thần bồi phục mình vì đã tham gia rất nh ều hôn lễ rồi nhưng có đôi khi cô không phân biệt được đâu là thật sự cảm động, đâu thực sự là giả dối mọi thứ cứ như đan xen vào nhau như một mớ hỗn độn.

Như giờ khắc này đây, cô dâu, một trong những người bạn tốt thời thơ ấu của cô, đang mặc bộ áo cưới màu trắng dài do Jacob thiết kế, vẻ mặt xúc động như sắp khóc, tay đặt lên cánh tay của cha mình đang chậm rãi bước trên thảm đỏ tiến đến sân khấu... Chứng kiến khoảnh khắc trang trọng như

vậy, cô tự hỏi mình có thật sự cảm thấy xúc động không? Phải, thật sự cô rất muốn nhưng đúng là cô dường như không có một chút cảm xúc nào!

Bỗng nhiên, Tinh Tuệ chợt ý thức được là mình đang lộ ra vẻ mặt cô đơn, vì vậy cô vội vàng nhếch môi tỏ ý đang thật tâm mỉm cười chúc phúc cho đôi vợ chồng trẻ. Giữa tiếng chúc phúc ồn ào, cô dâu bỗng nheo mắt lại, dờ khóc dờ cười, nhìn chăm chú vào một điểm.

«Này, vì sao mà cổ áo lại kéo thấp xuống như vậy...» Trong không khí trang trọng của hôn lễ, Cao Nguyên đột nhiên thấp giọng nói bên tai cô.

Đang có chút cảm động nên giọng nói của cô có vẻ lạt đi, cô trợn mắt hỏi: «Anh muốn thấp bao nhiêu? Chữ V sâu đến rốn được không?»

«Như vậy rất tốt a...» Cao Nguyên tùy tiện trả lời.

"VẬY sau này lúc anh kết hôn tôi sẽ thiết kế một bộ lễ phục như vậy cho cô dâu nhé"

Cao Nguyên trềnh mặt, Tinh Tuệ lại quay đầu đi xem cô dâu, cha cô ấy đã đặt tay cô dâu vào tay chú rể để hai người nói lên lời hẹn ước.

"Ừ..." Cao Nguyên đột nhiên cuống cuống nói một câu "Vậy tôi nhất định phải tìm cỡ từ 36C trở lên..."

"..." Cô dường như phải hết sức kiềm chế để đừng gõ vào đầu Cao Nguyên 1 cái.

Chủ hôn cũng bắt đầu đặt câu hỏi để cô dâu và chú rể nói lời hẹn ước.

"Em tin những thứ này sao?" Cao Nguyên bỗng nhiên lại hỏi.

"..." Tinh Tuệ nhướng mi mắt rồi chậm rãi quay đầu lại nhưng chính xác là trừng mắt nhìn Cao Nguyên "Là anh hỏi tôi?"

Cao Nguyên hơi sửng sốt, sau đó vội vàng khoát khoát tay, đứng dậy đem cặp nhẫn lên lễ đài.

Nghi thức buổi tối của hôn lễ, vào lúc trao nhẫn cưới, Tinh Tuệ chợt thấy Cao Nguyên con khỉ kia khi đang đứng sau lưng chú rể chỉ vào một người đàn ông cao lớn bên cạnh, dùng khẩu ngữ nói với cô "Người này như thế nào?"

"..." Cô dưới đáy lòng thở dài, giả đồ như không nhìn thấy.

"Đây là bạn của tôi, Vu Nhâm Chi" đang lúc ăn uống linh đình, đầu óc choáng váng, Tinh Tuệ chợt nghe tiếng được tiếng mất của Cao Nguyên "Cậu ấy là một nhà vẽ tranh minh họa nổi tiếng"

"Nhiều chuyện quá hả?" Tinh Tuệ cảm giác mình hơi say, thở ra một hơi "Khi nào thì nhiều chuyện đến vậy?"

Người đàn ông có thân hình cao lớn mím môi cười cười, sau đó vẫn rất phong độ đáp "Cô đừng nói là cô biết nói tiếng địa phương nhé!"

"...Đường Tinh Tuệ," Cao Nguyên đại khái không ngờ rằng cô có chút say, cho nên ánh mắt tỏ vẻ xin lỗi nói "Cô ấy là nhà thiết kế thời trang"

"Xin chào, rất hân hạnh" Vu Nhâm Chi ng ồi yên gật gật đầu nhưng không đưa tay ra bắt. Vu Nhâm Chi nhìn qua khoảng ba mươi sau, ba mươi bảy tuổi, mỗi khi cười khoe mắt hiện lên hai nếp nhăn không sâu lắm. Đi ầu này không biết có thể lý giải rằng Vu Nhâm Chi là một người rất hay cười không?

Tinh Tuệ cuối cùng cũng bớt say, cố gắng nhướng mắt, nặn ra nụ cười "Rất hân hạnh được biết anh"

"Tôi qua bên kia một chút, các bạn cứ tự do tán gẫu nhé" Nói xong, Cao Nguyên rời đi.

Mặc dù hơi bất ngờ vì bị bỏ rơi, nhưng Vu Nhâm Chi vẫn giả bộ nâng ly rượu đỏ còn phân nửa đang cầm trong tay, bước đến ng ồi xuống cạnh Tinh Tuệ.

"Tên của cô rất thú vị, vì sao không phải là "Tuệ Tinh"?" cử chỉ Vu Nhâm Chi rất ý tứ giữ khoảng cách nhưng cũng không tỏ ra lạnh nhạt với cô.

Tinh Tuệ tay cầm ly rượu, cúi đầu, cười cười nói "Anh không cần miễn cưỡng nói chuyện với tôi. Tôi lúc không say cũng không phải là người dễ giao tiếp, chứ đừng nói là lúc hơi say...Anh hoàn toàn có thể không cần để ý đến tôi, cũng không cần để ý đến tên Cao Nguyên kia"

"..." Vu Nhâm Chi nhìn cô ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

"A, đúng rồi" cô lại bổ sung "Tôi tên là "Tinh Tuệ" nhưng thật ra là lúc cha tôi đi làm giấy khai sinh nhân viên đã làm sai, tôi đoán tôi vốn nên gọi là "Tuệ Tinh" đấy!"

"..."

"Nói thế nào cũng được, chúng ta xem như đã quen biết, nếu sau này có gặp ở đâu, cũng có thể chào nhau một tiếng"

Nói xong, cô phối hợp nâng ly lên uống. Kỳ lạ là, Vu Nhâm Chi không chút khách khí không nói từ biệt cô mà chỉ xoay người rời đi. Trước khi đi, anh nâng ly uống một ngụm, kéo lại cà vạt tiếp tục nói "Nói thật, tôi căn bản không quen biết cô dâu và chú rể"

"?"

«Chỉ là chị của tôi và mẹ của cô dâu rất thân với nhau mà bà lại không chịu bỏ qua bất kỳ một khả năng nào để tôi có cơ hội làm quen với người khác giới nên đã ép buộc tôi đến đây»

Tinh Tuệ quan sát Vu Nhâm Chi xem ra cũng ra cũng được gọi là có khuôn mặt anh tuấn, mặc dù anh ta không đẹp trai hay khí phách mưới phần như Cao Nguyên, nhưng đúng là Vu Nhâm Chi có vẻ rất tinh tường về đàn ông... Ở anh ta toát ra một sự thông minh và một cảm giác an toàn.

"Anh là gay?" Cô giờ ly rượu, nghiêm túc hỏi.

"Phốc..." Vu Nhâm Chi vừa mới nhấp vào miếng rượu đã không kìm được phun ra ngoài.

"Tôi có một người bạn rất thân, tên là Jacob, chính là người thiết kế áo cưới và lễ phục cho cô dâu, tôi dám cam đoan anh ấy là một người rất tốt. Anh ấy gần đây vừa mới thất tình, cho nên nếu như anh..." Đường Tinh Tuệ mượn rượu thao thao bất tuyệt nói, nói đến cuối cùng, cô cúi đầu xuống nhìn nhìn thấy Vu Nhâm Chi đã phun ra một chất dịch màu rượu đỏ lên áo sơ mi trắng, nhìn lại thấy chiếc váy màu tím nhạt của mình cũng đã có chút vết ố, ngẩng đầu lên hỏi "Anh...không phải là?"

"Tôi không..., vâng" Vu Nhâm Chi trả lời cứng như đinh đóng cột, khoe miệng còn chưa kịp lau sạch vết rượu đỏ.

Hai người nhìn nhau hai giây, sau đó không hẹn mà cùng cười rộ lên, ngay từ đầu chỉ là ngây ngô cười, về sau dứt khoát cất tiếng cười to. Cứ như vậy mà đỡ ngượng, Đường Tinh Tuệ mà Cao Nguyên biết từ trước đến nay vẫn không hề thay đổi.

Sau khi kết thúc tiệc rượu, Tinh Tuệ cùng Cao Nguyên và các bạn học cũ cùng đi trêu chọc cô dâu chú rể. Hôm nay cô mặc một bộ váy màu tím nhạt bó sát người, giày cao gót nên đi hơi mỏi và cũng hơi say nên đã muốn về sớm nhưng Cao Nguyên và những người khác không buông tha cô nên cô đành phải đi theo.

Một chiếc phòng cưới to nhất được thuê khách sạn, đám người gào thét kéo nhau lên lầu, Tinh Tuệ chỉ muốn tìm ghế sofa để cởi giày ra nằm nghỉ một chút.

Cô là người cuối cùng đi vào nên đưa tay đóng cửa lại. Cả tầng lầu không một bóng người, không khí có vẻ vô cùng mờ ám. Cô ngẩng đầu nhìn bốn bức tường trong phòng, cách thiết kế rất giống với phong cách Địa Trung Hải nhưng bài trí quá xa hoa.

Cô mở tủ lạnh trong bếp lấy một chai nước khoáng ra uống vài ngụm, rồi đi trở lại phòng khách. Loay hoay tìm mãi không biết công tắc bật đèn

ở đâu, bỗng cửa gỗ đột nhiên bị một người từ bên trong mở ra, sau đó một cái bóng đen xuất hiện đưa tay ra kéo cô vào phòng.

"A..." trong hơi men chếch choáng, cô chỉ thấy trước mặt một mảnh đen, chợt nhớ ra cô muốn hét lên một tiếng, nhưng miệng cô đã bị khóa lại.

Bóng đen thô lỗ đem cô dán lại bên tường, sau đó bắt đầu hôn. Cô bị hù dọa định há miệng muốn la lớn nhưng âm thanh chưa kịp phát ra đã bị hút đi. Cô vươn tay dung hết sức đẩy ra nhưng trước mặt vẫn không nhúch nhích, cô chỉ cảm thấy trong đầu "oanh" một tiếng nổ tung, cảm giác sợ hãi lập tức chiếm toàn bộ tâm trí, người nào phải xấu số lắm mới nhằm lúc trêu chọc cô dâu chú rể mà gặp phải tội phạm?

Nhưng một giây sau, một cảm giác quen thuộc dâng lên, cô kinh ngạc mấy giây mới thở phào nhẹ nhõm. Bóng đen buông môi cô ra, trán tì lên trán của cô, thở dốc nói "Coi như là tôi đã giới thiệu l'âm người cho em đi..."

Đường Tinh Tuệ hung hăng vỗ lên đầu Cao Nguyên, anh một tay ôm lấy cô, thuần thực tách chân cô ra, một tay cởi váy cô xuống.

"Ừ..." nhờ ánh trăng xuyên qua cửa sổ, cô liếc nhìn anh nhưng dường như không nhìn thấy bất kỳ sự biến đổi nào trên khuôn mặt "Anh ấy là một họa sĩ tài ba hơn nữa lại còn rất trẻ. Ba mẹ tôi đã tin tưởng nên nhờ anh giới thiệu người thích hợp cho tôi. Nhưng đời người ngắn ngủi lắm, thật không thể đợi được cơ hội nào tốt hơn..."

Không đợi cô trêu chọc, anh lại hôn tiếp. Lúc này đây không chỉ là miệng mà tay chân cũng rất gấp rút.

"Ah, ah..." Cô trong tình thế cấp bách đẩy tay Cao Nguyên ra, nhưng anh thật vất vả mới dừng lại được để nhìn cô, cô quên là mình định nói gì chắc chắn là do uống rượu say nên đầu óc không còn linh hoạt.

"Đừng làm hư váy của tôi, váy này là tôi mượn của người ta, rất mắc tiền!" Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Cao Nguyên, Tinh Tuệ phải tìm bừa một

lý do.

"Hừ, tôi sẽ mua cái khác" Nói xong, anh tiếp tục chuyện còn dang dở.

Tinh Tuệ thấy tay Cao Nguyên đặt ngang hông mình bắt đầu đưa xuống, váy vốn không dài đã được vén lên đến bắp đùi, cho dù không cần nhìn mặt, cô cũng biết anh muốn làm gì.

"Ừm.." Cô rớt cuộc nhớ tới mình vừa muốn nói gì "Đừng, đừng ở chỗ này a!"

"Có sao đâu..." Anh một tay xoa lên ngực cô, rất quen thuộc khiêu khích nâng người cô lên.

"Cao Nguyên" Cô rất muốn la to, nhưng không dám chỉ có thể thấp giọng.

Cao Nguyên như không để ý, tự mình cởi thắt lưng. Cô gấp đến độ cúi đầu cắn cổ Cao Nguyên, anh bị cô cắn đau đến nỗi phải nhe răng trợn mắt nhưng chính thời điểm Tinh Tuệ còn đang suy nghĩ cách công kích anh như thế nào thì người này đã giật quần lót của cô tiến vào.

"A..." Cô run rẩy khẽ rên một tiếng, nảy sinh ý nghĩ ác độc đánh cho anh một cái nhưng cuối cùng vẫn là đầu hàng.

Trên đường trở về, Tinh Tuệ ở trên taxi ngủ thiếp đi, nếu không phải là lúc Cao Nguyên ôm cô lúc xuống xe lỡ để đầu cô đụng vào mui xe thì cô chắc vẫn như vậy ngủ say như chết.

Nửa đêm giật mình tỉnh giấc do bị mắc tiểu, nóng nảy đứng lên đi vào nhà vệ sinh, cô lại đụng đầu vào tường. Giật mình mới biết đây là nhà trọ của Cao Nguyên chứ không phải của mình.

"Em định làm gì..." Cao Nguyên mơ màng do bị giật mình đánh thức.

"Không có, không có việc gì..." Cô khịt mũi trả lời.

Sáng thứ hai khi tỉnh lại, Cao Nguyên đã đi rồi chỉ để lại một tờ giấy trên gối cho cô nói có cuộc họp, nếu cô rảnh thì buổi tối hẹn nhau ăn cơm.

Tinh Tuệ nhắm mắt lại, chiêm nghiệm cảm giác mình đang đắp chăn bông có mùi của một người đàn ông, trên người mặc một chiếc áo thể thao chori bóng chuyền rất rộng của anh nằm trên chiếc giường to giá hai vạn nhân dân tệ trong một phòng có máy đi ầu hòa,...

Đột nhiên, cô mở mắt ra, bật người ngồi dậy, nhớ tới một việc quan trọng: sáng nay cô cũng có cuộc họp – hơn nữa còn là đến muộn sẽ bị chém đầu!

"Này con khi chết b ần, " cô vừa kéo tủ qu ần áo của anh ra vừa nghiêng răng nghiêng lợi, "Tôi hận anh chết đi được!"

Mười một giờ rưỡi trưa, lúc Đường Tinh Tuệ mắt đeo kính râm xông thẳng vào phòng họp, mặt Jacob từ xanh méc biến thành màu nâu xanh.

"Ah, lúc sáng tôi đến sớm lắm, nhưng là vừa rồi đột nhiên tiêu chảy nên phải vào bệnh viện khám, sorry!" Nói xong, cô tiến đến ghế ngồi như không có chuyện gì xảy ra, cầm lấy tập bản vẽ, làm bộ nghiêm túc lật xem...

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 2: Bạn tình

"Có thể nói cho tôi biết là cô đeo kính râm mặc theo mode mùa thu năm 2010 của Celine là để che giấu cái gì không?" Buổi chiều lúc ăn cơm, Jacob không thay đổi sắc mặt đưa mắt hỏi Tinh Tuệ.

Tinh Tuệ sau kiếng râm liếc Jacob một cái, mờ ám nghĩ chắc là Jacob sẽ không thấy. "J, có phải mỗi lần tôi muốn mặc cái gì không đúng mode là anh không thể không ngừng chọc tôi? Tôi không có nhiều tiền để chạy theo thời trang, hơn nữa không phải tất cả những quần áo thời trang đều hợp với mình"

J bị cô trách móc một hồi, chẳng những không tức giận, ngược lại giao tay lên vuốt lông mày, dường ý gạt đầu "Có đôi khi những thứ được gọi là thời trang thật chẳng có gì đặc sắc, giống như cái gì gọi là ba lô "túi chườm nóng", tôi thật không hiểu nó dùng để làm gì?..."

"..." Tinh Tuệ cúi xuống ăn spaghetti, cho rằng việc đổi đề tài đã thành công.

"Nhưng cô vẫn chưa trả lời tôi đằng sau kính râm là cái gì, cùng với..." sự thật chứng minh, J sợ dĩ có thể ngẩng đến vị trí Tổng giám đốc thiết kế cũng không phải là có tiếng không có miếng "Cô làm gì mà mặc toàn...quần áo đàn ông"

Tinh Tuệ dừng nữa lại trong tay, hít một hơi thật sâu, tháo kính râm xuống, chỉ vào hai mắt mình nói "Đằng sau cất giấu một đôi mắt mèo, lần này anh hài lòng chưa?"

J nhếch miệng "Cô mặc áo quần của bạn trai gấu mèo!"

Cô lại lần nữa đeo kính râm lên, dừng nữa ăn hăng hăng xoắn spaghetti: "Ngày hôm qua uống nhiều quá, sáng nay chưa kịp về nhà"

J nghĩ đến sáng nay cô đã đến muộn, giọng điệu mang theo vẻ bất mãn: "Cô phụ trách bộ phận nội y, mười giờ sáng ngày mai sẽ mở lại cuộc họp một lần nữa"

"...thật xin lỗi" Cô cúi đầu, cảm thấy mình thật đáng xấu hổ và vô trách nhiệm. Cô đã biết J nhiều năm, biết rõ J là một người rất có nguyên tắc, chưa nói là việc muộn này sẽ ảnh hưởng đến tiến trình đi đầu hành của ban giám đốc, mà đối với những cuộc họp thường kỳ, người nào đến muộn là coi như phạm vào đại kỵ của J.

"Như vậy..." J hắng giọng, ngữ điệu đột nhiên thay đổi "Người đàn ông đó là ai?"

Khi đặt câu hỏi này, J thực sự xem mình không còn là cấp trên của cô mà là một người bạn rất thân.

"Vừa nhắc tới đàn ông, cô đã trở nên hưng phấn..." Vì vậy Tinh Tuệ cũng nheo mắt lại, trừng mắt nhìn Jacob.

"Đương nhiên, phương pháp trị liệu thất tình tốt nhất chính là một lần nữa vùi đầu vào một tình cảm mới"

"Loại tình cảm này không có vấn đề gì đáng quan tâm," trong miệng chất đầy spaghetti, cô nói "Cái này... thuần túy là...tình dục"

"Tôi thật không cách nào lý giải nổi" J nói như tuyên cáo.

Tinh Tuệ cười khở, đạo lý gì đây, khi cô là một người phụ nữ thẳng thắn nói chuyện với một người đàn ông về một thứ tình cảm chỉ có tình dục không có tình yêu mà người đàn ông đó lại tuyên bố không có cách nào lý giải. Nhưng có lẽ, ách, nên coi J là phụ nữ thì tốt hơn!

"Được rồi, như vậy nói cho anh biết" cô cố gắng nuốt spaghetti xuống "Có lẽ lúc khi mười mấy, hai mươi mấy tuổi, anh sẽ thấy tình yêu là tất cả,

là nguyên nhân làm cho địa cầu này chuyển động, là động lực sống... Nhưng khi đến ba mươi... nếu như anh vẫn còn ý nghĩ đó, tôi chỉ có thể nói, anh rất may mắn!"

"..."

«Nếu như không có lừa gạt, không có phản bội, thế giới này tốt đẹp biết bao vì bản tính của mỗi người đều rất thiện lương, địa cầu sẽ tràn đầy tình yêu...Nếu như anh thật sự được như vậy, tôi chỉ có thể nói – You are lucky... man!»

«Vậy cô nói cho tôi biết thế giới hiện nay là như thế nào?»

Đường Tinh Tuệ cười cười, lấy sức dùng ống hút chọc vào ly chanh muối nói «Cũng không khác gì mấy, chỉ là cái xấu nhiều hơn thôi»

"Nói thí dụ như?"

"... Dục vọng."

"..."

"Tất nhiên là không phải đối với ai tôi cũng nói những điều này, nhưng tôi có thể rất thẳng thắn nói với anh, có đôi khi tôi thật sự rất khát khao...một cái gì đó...như là một loại... dục vọng. Nhưng tôi không có biện pháp cũng không có đối tác kinh doanh tình cảm thích hợp để cùng nhau quan hệ một loại..." Cô suy nghĩ nên miêu tả nó như thế nào "một loại... quan hệ tình cảm... bình thường, nên tôi phải dùng cách này để giải quyết...đương nhiên tôi cũng vậy, tuyệt đối không chơi cái gì gọi là..."tình một đêm" còn kiểu này đối với tôi là loại tình cảm mà tôi không cần người đó đối với mình phải có trách nhiệm"

J quan sát cô, từ từ trừng to mắt "Cô là nói...cô tìm một người seX friend?"

Tinh Tuệ giật bắn người lấy tay che miệng J, hận không thể nhào tới néo cổ J một cái "Anh nhỏ giọng dùm tôi một chút..."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi" J thật vất vả mới thoát khỏi cô, cẩn thận nhìn bốn phía một chút, xác định không có ai chú ý đến bọn họ, mới tiếp tục nói "Tôi chỉ là có chút giật mình khi nghe những lời này được nói ra từ một người bảo thủ như cô"

"...." Sắc mặt Tinh Tuệ hơi thay đổi một chút rồi làm bộ lơ đãng "Ai cũng sẽ có lúc biến thành như vậy"

Lần này, đến phiên J nói không ra lời.

"Được rồi, cô cho tôi chút thời gian. Tôi cần chút thời gian để tiêu hóa cái tin có tính táo bạo này" J hít một hơi thật sâu "Nhưng tôi có thể biết quý ông kia là ai không?"

Tinh Tuệ vẫn giữ im lặng, chuyên tâm uống ly chanh muối của mình.

"...là người tôi quen biết?" J nheo mắt lại.

Tinh Tuệ im lặng nhìn trần nhà.

«Đừng nói là người của công ty đi!»

«...không phải!» Cô trả lời như đinh đóng cột.

J không đoán tiếp mà hỏi «Ba mẹ cô nếu biết được sẽ ra sao?»

Cô nhún vai «Có lẽ tôi sẽ theo chân bọn họ giới thiệu nói «This is my seX friend» anh không thấy là như vậy thú vị lắm sao, not boy friend just seX

friend!"

«Cô nói với tôi như vậy, tôi sẽ cảm thấy thú vị nhưng ba mẹ cô...tuyệt đối sẽ không!»

Tinh Tuệ cười khở, điểm này cô vì sao mà không nghĩ tới, chẳng qua là...không muốn nghĩ tới cho xong.

«Cho nên ba mẹ anh cũng không biết anh là lệch nghiêng, phải không?» ngược lại cô cố ý đem một quân cờ đánh trả J.

Nhưng J cũng không thêm đề ý «Cô theo tôi thấy không giống, cô biết rất rõ ràng giữa hai loại người này...là không thể đánh đờng»

«Có cái gì không giống,» lúc nói lời này khoe miệng cô mang theo một tia không có ý cười, «khi cần, mọi người đều giống nhau. Hạnh phúc thật sự thật khó tìm»

Tối hôm đó, Tinh Tuệ không cùng Cao Nguyên ăn cơm. Bọn họ từ trước đến nay đều rất ăn ý, ví như những lúc không muốn cùng nhau ăn cơm, hoặc là... đều đồng thời cùng muốn thỏa mãn thể xác.

Cũng đúng thôi vì dù sao thì họ cũng đã quen nhau hai mươi mấy năm rồi, ngay cả giám đốc nhà trẻ lúc ấy là ai thì hai người cũng biết.

Ngồi trong căn hộ độc thân, lúc vừa ăn thức ăn mua ngoài vừa lên mạng, Tinh Tuệ thuận tay đem tên Cao Nguyên trong di động đổi thành «sex friend». Hắc! Cô cảm thấy cách xưng hô này thật đáng yêu.

Trùng hợp chính là, tên vừa đổi lại thì «sex friend» liền gọi điện đến.

«Em mặc quần jean của tôi vừa mua?» Vừa bắt đầu Cao Nguyên đã hỏi.

«Ừ, yên tâm đi, tôi giúp anh mặc, qua hai năm tôi sẽ trả lại cho anh»

«Trả lại cho tôi»

Cô chỉ cười, tiếp tục ăn thức ăn. Thành thật mà nói, cô thật sự thích cái quần này, mặc dù là quần nam, nhưng Cao Nguyên eo nhỏ chân dài, cô mặc vào đeo thắt lưng, xắn ống quần lên nhìn tự nhiên thấy thật hấp dẫn.

«Cái quần này là tôi nhờ người đi Nhật mua dùm»

Cô cũng chỉ biết giả lơ, không chút chú ý nói sang chuyện khác «Tôi đã đem bộ lễ phục đến tiệm giặt ủi dưới lầu, chừng nào đến ngày anh đến lấy giúp nhé. Nhớ là biên lai tôi để trên bàn trà»

«Tôi không đi» Cao Nguyên bắt đầu phụng phịu đùa giỡn kiều trẻ con.

«Ngoan ngoan, nghe lời, chị sẽ cho em ăn kẹo»

«Em đi chết đi!» Nói xong, «Pằng» đã cúp điện thoại.

Tinh Tuệ nhìn máy điện thoại trong tay, lơ đãng nhún vai, tiếp tục ăn thức ăn còn dở dang.

Trước lúc trời tối, khi cô đang ở công ty làm thêm giờ để chỉnh lại bản thiết kế, «sex friend» lại gọi điện thoại đến.

«Tôi đã lấy váy dùm em rồi, chừng nào em đến nhận lại?»

«Hôm nay không rảnh...» Cô sáng giọng một câu rồi tắt điện thoại.

«Đang làm thêm giờ?»

«Ừ.»

"... Khi nào thấy tiện?"

Nghe đến đó, Tinh Tuệ đột nhiên hiểu Cao Nguyên gọi điện hôm nay là có ý gì, vì vậy rất khẳng định trả lời «Tôi cũng không biết, mấy ngày nay có người của ban giám đốc bên châu Âu sang, loay hoay muốn sút đầu mẻ trán»

«Không phải em chỉ chịu trách nhiệm về thiết kế nội y thôi sao, làm gì phải phiền toái như vậy?» Giọng Cao Nguyên bức dọc.

«Tôi không có thời gian giải thích với anh nữa rồi, bên ngoài có một đám người chờ tôi» Cô cũng không nhận được.

«...» Im lặng nửa ngày, «sex friend» cố gắng nhịn xuống, tức giận nói «Chừng nào em rảnh thì gọi điện cho tôi»

«...biết rồi»

Nói xong, hai người cùng tắt máy.

«Đúng là một tên quỷ háo sắc» Tinh Tuệ vừa sửa thiết kế trên máy tính vừa lẩm bẩm «Cũng không xem tình hình bây giờ như thế nào, đầu "bà đây" đã muốn nổ tung...»

Ra khỏi công ty đã mười một giờ, Tinh Tuệ tựa vào tường thang máy, vừa vượt bả vai mỗi nhừ. Cô lấy di động, vừa ra xe vừa gọi điện thoại. Chuông reo thật lâu mới được nhận, cô muốn hỏi có phải anh đang ngủ hay không nhưng đầu bên kia điện thoại lại ồn ào một cách khác thường.

"Cao Nguyên, anh đang ở đâu?"

"Em chờ một chút..." Qua mấy giây, Cao Nguyên hình như đi đến một nơi yên tĩnh hơn, "Em làm thêm mới xong?"

"Ừ." Cô đột nhiên có một dự cảm bất thường.

"A, em không cần phải đến đây. Tôi hẹn vài người bạn đi quán bar chơi."

Một cảm giác tức giận bốc lên: "Anh cho tôi là loại người gì? Kỹ * nữ a? Kêu thì tới, đuổi thì đi?"

"..."

"Về sau đừng tới tìm tôi! Chúng ta hai mươi năm giao tình chặt đứt, tuyệt giao!"

Sau đó, cô hung hăng đập máy, không rõ lý do vì sao chỉ cảm thấy một khoảng mờ mịt trước mắt. Cô ngẩng đầu nhìn gương trong thang máy, phát hiện mắt mình toát ra hơi nước.

Đáng giận! cô âm thầm mắng. Thật may là trong thang máy chỉ có một mình...

Một mình lái xe về nhà, thuận tiện ghé cửa hàng tiện lợi mua bánh mì và đồ uống. Vì vội vàng làm cho xong bản thiết kế nên cô ngay cả cơm tối

cũng không ăn đến giờ đã thấy rất đói. Dù là bây giờ rất mệt, không muốn ăn nhưng cô muốn mua để sẵn phòng nửa đêm đói tỉnh dậy thì cũng có thể ăn chút đỉnh.

Buồn bực về đến nhà, không muốn tắm rửa, cũng không hứng thú lên mạng, Tinh Tuệ quyết định nằm xuống ngủ. Một giấc ngủ ngon sẽ giúp ngày mai tỉnh táo. Nhưng vừa mới chợp mắt, chợt nghe có người nhón chuông còn nặng nề đập cửa.

Ai a!

Cô nổi giận đứng dậy, đi ra phòng khách mở cửa.

Cửa vừa mở ra, đã thấy Cao Nguyên đứng đó. Không cười, thậm chí còn thở hển hển nhưng gương mặt vẫn rất anh tuấn.

"Làm sao anh lại..." Nói được một nửa, phút chốc cô bị anh bế lên, nhìn xem cửa ở trước mắt mình khép lại, sau đó đem cô ném lên giường.

Anh thật sự là vút! Bởi vì sống lưng cô đụng lên nệm giường rất đau.

Không nói lời nào, tay anh vươn ra vuốt ve bầu ngực tròn trịa rồi cúi đầu xuống hôn qua lớp váy lụa mềm mại mỏng thấu như tơ. Cô bị anh làm đau, nhưng giờ phút này lại cảm thấy anh so với mấy phút trước đây có điểm bất đồng. Anh như một cơn gió mạnh tập kích làm cô có chút bối rối.

«Đường Tinh Tuệ!» Anh đột ngột buông môi cô ra, trừng mắt nghiêm rặng nghiêm lợi nhìn cô «Em thật là một phụ nữ hẹp hòi! Không nói một lời lại mượn hai mươi mấy năm quen biết để uy hiếp tôi! Là ý gì?»

«....» Cô chỉ ngây ngốc nhìn anh, nói không ra lời, cũng không dám có ý phản kháng.

«Em thật là, nếu em còn dám nói tôi xem em như là kỹ nữ, tôi sẽ lập tức tuyệt giao với em, em có nghe không...là tôi muốn cùng em tuyệt giao?»

Tinh Tuệ ngoại trừ không ngừng gật đầu thì không thể thể hiện thêm cảm xúc hay động tác gì. Cao Nguyên mạnh mẽ trừng mắt nhìn cô, rồi mới tiếp tục hoàn thành công việc.

Tối hôm đó, Đường Tinh Tuệ cứ như vậy giữa lúc nửa tỉnh nửa mê bị Cao Nguyên làm thức giấc. Cô phảng phất nhớ mang máng lúc chạy nước rút, anh cúi xuống bên tai cô nói «Tôi muốn em, là tôi thật sự muốn em...»

Sau đó...cô li hôn ngủ mất.

Đông hồ báo thức reo ầm ỹ, bỏ ngoài tai, Tinh Tuệ trở mình nghĩ thầm mình vẫn có thể tiếp tục ngủ. Nhưng chỉ chốc lát sau, trên mặt truyền đến một cảm giác nhói nhói, làm cho cô mở hai mắt ra. Gương mặt anh tuấn màu xám trắng của Cao Nguyên lộ ra trước mặt cô...ngón tay còn sít sao vân vệt hai bên gò má cô.

« Anh làm gì thế..." Gò má bị nhéo đau, cô ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn.

«Em làm như vậy mà được à?» Anh nhả mày lại «Tôi cố gắng như vậy, mà lúc đến cao trào em lại ngủ thiếp đi»

Tinh Tuệ cẩn thận suy nghĩ lại, dường như chính xác là có chuyện như vậy.

"Cái kia..." Cô lên tiếng giống như miệng ngậm một đồng giấy vụn, "Nếu như anh không ngại... Có thể trước tiên đừng nhéo mặt tôi nữa..."

Cao Nguyên tức giận buông tay ra, nhưng vẻ mặt vẫn là cực kỳ khó chịu.

Đường Tinh Tuệ bị đau vuốt gò má, nhe răng trợn mắt: "Tôi quá mệt mỏi. Ngoài ra là vì anh đề nghị muốn hẹn, tôi vì ráng làm xong công việc nên mới như vậy"

"Đây được coi là lý do sao? Tôi lần đó đi công tác từ Mỹ về, ngẩng máy bay mười mấy tiếng đồng hồ, lúc xuống máy bay lại bị bão, thiếu chút

nữa là không thể hạ cảnh được. Vừa nhận được điện thoại của em, đã lật đật chạy đến đó sao? "

"cái đó..." Cô chống chế, "Vậy bây giờ anh muốn thế nào?"

"Làm lại!" Anh nói được giống như một nhà thiết kế nội thất không hài lòng một bức tường đã được trang trí, yêu cầu phải xé giấy ra dán lại cho đúng dạng.

"Bây giờ?" Đường Tinh Tuệ cảm giác mình bỗng trở nên tỉnh táo.

Cao Nguyên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nghiêm túc trả lời: "Không còn sớm lắm nhưng cũng đủ thời gian, hay là tôi sẽ làm nhanh một chút để có thể ra khỏi nhà lúc tám giờ một phút"

Cảm giác thật muốn khóc, cô là người chứ đâu phải là công trình làm lại giấy dán tường!

"Nhanh lên." Nói xong, anh dùng đầu gối dễ dàng đẩy ra hai chân của cô, nằm ở trên người cô, dự định bắt đầu "Làm việc".

"Đợi một chút!" cô dùng sức xoay đầu anh lại, "Có phải là anh đã bất đắc dĩ."

Cao Nguyên trầm mặc mấy giây, sau đó nói: "Chúng ta lần đó không phải là bất đắc dĩ?"

Này..., cô lại suy nghĩ lung tung, nói không sai, hai người bọn họ bình thường như củi khô gặp lửa, cơ hồ trước đây đều không có ý đùa giỡn thể xác nhưng vấn đề hiện tại cũng không phải là có đùa giỡn thể xác hay không mà là...

"Anh có phải tối hôm qua làm không nổi nên sáng nay mới muốn làm đàng hoàng không? Tôi muốn tắm rửa đi làm!"

Anh quan sát cô, sau đó chậm rãi hỏi: "Là em xác định?"

"Xác định."

"Thật xác định?"

"Thật xác định."

"Là em thật xác định, nhất định, và khẳng định?"

"Tôi thật sự... a!" Lời còn chưa nói hết, anh liền tiến vào, cảm giác hơi đau, nhưng cô thét chói tai nguyên nhân không phải là cái này, mà là vì sợ hết hồn.

Anh bắt đầu cử động, nhìn chăm chăm vào mắt của cô, một cái nháy mắt cũng không. Tinh Tuệ dùng đầu đẩy bờ vai anh ra, nhưng không đủ sức, vì vậy nhịn không được mắng lên: "Anh là con khỉ, háo sắc!"

Nhưng cô biết rõ... là chính cô liên tục không hiểu vì sao... chỉ cần Cao Nguyên một khi bắt đầu động, cô liền thấy không có sức chống đỡ. Cho nên mắng vài câu sau, cô cũng chỉ còn chút sức thừa để kêu rên và thở dốc.

Khi sắp đến cao trào, Cao Nguyên đột nhiên thở hỗn hển chế nhạo hỏi "Ai là con khỉ, ai là đồ háo sắc?"

Cô ánh mắt mê ly, nói không ra lời, chỉ có lắc đầu.

Vì vậy anh hài lòng không kiêng nể gì cả, xông tới ở trong cô mà phóng thích.

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu
dtv-ebook.com

Chương 3: Giận dữ

Sáng thứ hai, tại phòng họp, đang lúc Đường Tinh Tuệ nhàm chán chờ đến giờ họp, Jacob lao vào như một trận cuồng phong đến ngồi bên cạnh, thấp giọng bên tai cô lặng lẽ nói "Tôi gặp một người đàn ông được lắm"

"?"

J thấp giọng khụ một tiếng, nói: "Nhìn bên cạnh."

Tinh Tuệ theo ánh mắt của J nhìn qua, một người đàn ông có thân hình cao lớn, khí chất nho nhã đang đứng ngoài hành lang, ngẩng đầu nhìn bức tranh quảng cáo trên tường. Cô không tự chủ liếm liếm răng khôn, không biết nên nói cái gì cho phải.

"Anh ấy là người tôi thích." Nhã Các Bố trước mặt cô luôn thẳng tính.

"Tôi biết." Tinh Tuệ gật đầu.

J nheo mắt lại, thưởng thức một hồi lâu, mới chần chừ nói: "Nếu như tôi trực tiếp đi đến hỏi anh ta có phải hay không... Cô nói được không?"

"Thật là một ý kiến tởm." Tinh Tuệ rất khẳng định bác bỏ đề nghị này.

"?" J giận dữ xoay đầu lại trừng cô, ánh mắt thúc giục cô nói rõ ràng.

Thấy bạn tốt nhìn chằm chằm, cô chỉ thành thật cười khờ nói: "Bởi vì hai ngày trước tôi đã hỏi thử dùm anh."

Ánh mắt J nhìn cô như thể nói cô điên rồ.

"Đường Tinh Tuệ?" Vu Nhâm Chi đi theo sau một giám đốc cao cấp tiến vào phòng họp, thoáng đã nhận ra cô.

"Xin chào. Tinh Tuệ tôi thật không nghĩ đến anh chính là nhà vẽ tranh minh họa sắp tới cho công ty chúng tôi" Cô rộng rãi vươn tay, trong khi Nhã Các Bố lại kinh ngạc nhìn chăm chú vào giữa nắm tay của Vu Nhâm Chi, sau đó vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

"Tôi rất biết "lắm chuyện", tận dụng mọi thứ" Vu Nhâm Chi không lộ thanh sắc chế nhạo cô.

"... Ha ha." Cô đành chỉ phải nhếch khóe miệng gượng cười, đưa mắt nhìn sang J.

Họp xong, Tinh Tuệ chủ động mời Vu Nhâm Chi cùng J ăn cơm. Hai người đàn ông li ền vui vẻ đáp ứng. Địa điểm là nhà hàng nổi tiếng dưới lầu. Khách đến ăn xếp một hàng dài trước cửa nhưng nhờ J thân với chủ nhà hàng nên có ngay một bàn vị trí rất tốt gần cửa sổ.

"Vừa rồi trong phòng họp anh là cấp trên của tôi, nhưng trong lúc ăn cơm, anh là bạn tốt của tôi" gọi xong món ăn, Tinh Tuệ quyết định lại một lần nữa trình trọng giới thiệu với Vu Nhâm Chi, "Tôi bình thường gọi anh ta 'J' hoặc là 'Nhã Các Bố tiên sinh'."

Về mặt Vu Nhâm Chi hơi là lạ, suy nghĩ một giây, hỏi: "Chính là người lần trước cô nói với tôi, tên là Jacob phải ko?"

"A..." Cô không nghĩ tới Vu Nhâm Chi sẽ nhớ rõ như vậy nên hơi lúng túng mấp máy môi.

"Hân hạnh." Ra vẻ giống như được ban ơn, Vu Nhâm Chi quay đầu sang nhìn J chào hỏi.

J thoáng có chút bối rối, mất đi vẻ đạo mạo của một tổng giám đốc thiết kế cho tập đoàn lớn, chỉ nhếch miệng cười xấu hổ.

Tinh Tuệ trong lòng cười trộm, ở điểm này, có lẽ J còn nữ tính hơn cô...

"Cho nên đêm hôm đó lời nói dối rất cục bịch vạch trần." Tinh tuệ cười to chống chế.

"?"

"Tôi không phải là «nhà thiết kế thời trang», tôi chỉ là...chịu trách nhiệm phòng thiết kế nội y, nên nói một cách chính xác, tôi là nhà thiết kế nội y»

Vu Nhâm Chi suy nghĩ một chút, thành khẩn trả lời: "Có lẽ đối với cô mà nói hai người này rất khác biệt nhau, nhưng trong mắt của tôi đều giống nhau, đều là nhà thiết kế thời trang."

Tinh Tuệ cùng J nhìn nhau cười, cô cảm thấy Vu Nhâm Chi được sinh ra là để cho người ta thưởng thức sự nho nhã và phong độ của anh.

"Vậy nếu như lúc anh giới thiệu tôi với người khác, anh tốt nhất nên nói tôi là 'nhà thiết kế thời trang'."

"Được." Vu Nhâm Chi nhìn J cười đến run người, gò má thậm chí có hai cái lún đũng tì ền rất sâu còn J dường như chỉ dám nhìn thẳng vào khoảng không trước mặt. Tinh Tuệ lên đưa chân dưới bàn hung hăng đá bạn tốt một cước.

"Đúng rồi, về sau, đêm hôm đó cô cùng bọn Cao Nguyên đi trêu chọc cô dâu chú rể thế nào?" Vu Nhâm Chi hỏi.

Tinh Tuệ mặt thoáng cứng lại, bởi vì trong đầu thoáng hiện toàn bộ hình ảnh bọn họ trong phòng nhỏ ở lầu một.

"Đi, đi..." Cô không tự chủ vò đầu bứt tai, thỉnh linh phát hiện Nhã Các Bố tiên sinh dùng một loại ánh mắt quen thuộc mà giáo huấn quan sát cô, vì vậy lập tức làm bộ như không có việc gì cúi xuống uống một ngụm đồ uống.

Đang lúc tinh thần Tinh Tuệ có chút không tập trung, nhưng từ xa cô đã thấy Cao Nguyên đang đi cùng bạn gái vào nhà hàng. Cô nhìn không được

dùng sức mở tròng hai mắt... này có phải hay không gặp quý? Nói như thế, nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến li ền!

Vấn đề là dù có rất nhiều người trong nhà hàng, Cao Nguyên cũng nhìn thấy cô!

Lúc đầu, con khỉ kia ngăn người, sau đó vỗ vỗ vai bạn gái, cùng nhau hướng cô đi tới.

"Thật trùng hợp." Anh đứng lại trước mặt cô, nhưng lại nhìn J cùng Vu Nhâm Chi.

"Tôi và Tinh Tuệ vừa nói đến anh." Vu Nhâm Chi cười nói.

"A?" Cao Nguyên nhú mày, "Nói cái gì?"

Thấy cô bất động, Vu Nhâm Chi phải trả lời nói: "Nói các cậu đêm hôm đó trêu chọc cô dâu chú rể thế nào?"

Cao Nguyên khước miệng nhếch một cái, bộ dạng giống như cố gắng nhịn cười, sau đó đi đến gần nói: "A, đêm hôm đó a... Thật sự vô cùng thú vị, cậu cũng nên ở lại."

Vu Nhâm Chi khoát khoát tay: "Tôi căn bản không biết chú rể và cô dâu, thu ần túy là bị chị tôi ép buộc nên phải đi."

Cao Nguyên cười cười, nhìn Tinh Tuệ một cái, sau đó đột nhiên quay sau lưng nói với bạn gái: "Nếu không ngại, chúng ta cùng nhau ăn đi?"

Tinh Tuệ lúc này mới ngẩng đầu lên quan sát đến cô gái kia, sau đó phát hiện... đây không phải là cô dâu phụ hôm đó sao?!

Tội nghiệt a! Lại một đóa hoa thanh xuân sắp sửa bị chôn vùi trong tay lão hồ ly Cao Nguyên này, cô không khỏi có chút cảm phẫn trong lòng.

"Các cậu thấy sao?" Nói xong, anh lại tượng trưng nhìn J cùng Vu Nhâm Chi một cái, hoàn toàn không để ý đến cô.

Bữa bàn rất vui vẻ vì là ba người họ ngồi bàn tròn chỉ cần thêm vào hai cái ghế...tiết kiệm được một cái bàn! Nhưng bàn này chỉ có thể ngồi thêm được một người nên thêm ghế vào thì có vẻ chen lấn.

Cao Nguyên không khách sáo đến bên cạnh Tinh Tuệ ngồi xuống, bắt đầu giới thiệu: "Lô Lynda, em họ của Tiểu Viện."

Tinh Tuệ vội vàng quay đầu nói với người ngồi đối diện với mình: "Tiểu Viện chính là cô dâu mới kết hôn hôm đó."

"A..." Cao Nguyên cười nói, "Sao không nói cô ta chính là dâu phụ luôn?"

Tinh Tuệ gật đầu.

Mọi người lần lượt chào hỏi, nhưng Lô Lynda từ đầu tới cuối cũng chỉ là nhàn nhạt gật đầu, vẻ mặt thờ ơ.

Đi đâu này... Tinh Tuệ bỗng xuất hiện vẻ lạnh lùng, đúng là có điểm khác nhau rõ rệt. Trong bàn mọi người đều là tuổi từ ba mươi trở lên chỉ có cô ấy là mới hơn hai mươi tuổi. Đúng là tuổi trẻ có khác!

Cao Nguyên gọi phục vụ đến, gọi thêm ba món ăn, lúc phục vụ xoay người muốn đi, anh bỗng nhiên nhớ ra điều gì, giọng dường như dặn dò: "Giới lan bên trong không cần nhiều tụi, bất cứ món nào cũng đều không cho nhiều tụi."

Tinh Tuệ ngẩng lên giờ tay vuốt lông mày... tính ra con khỉ này còn có lương tâm, biết rõ cô không ăn tụi.

"Đúng rồi, " Cao Nguyên đột nhiên chỉ bọn họ nói, "Các cậu tại sao cùng nhau ăn cơm?"

"Vậy hai người như thế nào lại cùng nhau ăn cơm?" Đường Tinh Tuệ thốt lên.

"Chúng tôi là họ hàng a." Anh không che dấu chút nào trả lời.

"..." Tinh Tuệ bị anh nói trắng ra sợ hết hồn, nhưng biết anh đã nhiều năm như vậy, giống như cũng không quá giật mình, "Ah, Vu Nhâm Chi là nhà vẽ tranh minh họa mà công ty chúng tôi mới ký hợp đồng quảng cáo."

Cao Nguyên cười cười nhìn Vu Nhâm Chi, nói: "Lão Vu, anh thật không đơn giản a, bây giờ đã bước chân vào giới thượng lưu."

"Ngẫu nhiên cũng theo kịp thời đại." Vu Nhâm Chi không chút hoang mang trả lời.

"Cậu muốn thu lợi nhuận của J."

J lập tức nhảy lên: "Đây cũng không phải là công ty riêng của tôi!"

Bởi vì quen thân với Tinh Tuệ nên Cao Nguyên cùng J cũng đã gặp nhau nhiều lần, hai người xem như biết nhau nhưng lại không thể tính là người quen. J không chỉ một lần theo sát Tinh Tuệ oán hận nói không thích Cao Nguyên, bởi vì mỗi lần gặp mặt, Cao Nguyên đều thích đem J ra châm chọc.

"Đúng rồi, tôi mấy ngày trước lái xe đi ngang qua đầu đường kia, thấy Đãng vẽ quảng cáo," Cao Nguyên luôn dùng một bộ mặt vô tội có chút mỉa mai nói, "Anh xác định là đã mặc áo chemise nam giới sao?"

Lỗ mũi J khẽ nhếch một chút, phản bác, trước nhìn Tinh Tuệ một cái, sau liếc Cao Nguyên một cái "Thôi đi, tôi không cùng con khỉ chấp nhận", sau đó, J cố gắng nhịn xuống nói: "Tất nhiên, tôi xác định, nhất định, cùng với khẳng định."

Cao Nguyên giơ tay lên vuốt lông mày, giống như là chẳng nói đúng sai, nhưng cũng không muốn tranh cãi tiếp nữa.

Lúc phục vụ đem món ăn lên, Cao Nguyên nhích lại gần Tinh Tuệ, ngón tay không biết là cố ý hay là vô tình xẹt qua vành tai cô, khoắc lên trên ghế dựa của cô. Cô nhin không được hít một hơi khí lạnh, quay đầu lại trừng mắt nhìn Cao Nguyên, nhưng bộ dạng người này lại hoàn toàn không thèm để ý, còn thỉnh thoảng đi co gáy cô.

"Cô làm sao vậy? Rất nóng sao?" Một lát sau, Vu Nhâm Chi thấy mặt cô phấm h ồng, nghi ngờ hỏi.

"Không có, không có việc gì... Không nóng, không nóng." Tinh Tuệ vội vàng khoát tay.

Cô chợt dạ liếc mỗi người một cái, làm ra vẻ có chút khó hiểu, trong ánh mắt J lóe ra một chút hoài nghi. Lô Lynda... ách, tiểu cô nương kia đang hăng hái gặm đùi gà. Chân Cao Nguyên dưới bàn không ngừng run lên, phải ráng kiềm chế lắm mới không bật ra tiếng cười.

Tinh Tuệ mắt khép hờ, tiếp tục nghiêm túc uống canh, sau đó mặt không thay đổi dùng đế giày cao gót bảy cm của cô hung hăng đạp vào lưng bàn chân Cao Nguyên một cái.

Chân con khỉ này rốt cục không hề run rẩy nhưng tay lại hơi run...

Sau khi kết thúc bữa ăn, mỗi người đều có mục đích riêng: Tinh Tuệ cùng J và Vu Nhâm Chi chia tay tại cổng nhà hàng, hẹn cuối tuần họp. Còn Cao Nguyên và Lô Lynda...người trước người sau ra khỏi nhà hàng.

Tinh Tuệ cùng J qua loa từ biệt bọn họ, sau đó ra cổng lớn bên kia chờ thang máy. Lúc thang máy vừa tới, di động Tinh Tuệ đột nhiên vang lên.

"Allo?" Cô nhanh chóng nhìn thoáng qua tên người gọi, liếc thấy J cũng đang hoài nghi nhìn lên, thật may là cô vừa đem tên Cao Nguyên đổi thành "Se X friend", nếu không, với sự thông minh tài trí của J, chắc đã sớm nhìn ra manh mối.

"Em ra toilette đi." Giọng con khỉ nghe có vẻ đang nghiêng răng nghiêng lợi.

"Tại sao?" Cô chợt dạ nhìn J một cái, sau đó xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía J.

"Bảo em tới đây thì em cứ tới đây, đừng đứng đó nói nhảm..."

Tinh Tuệ trong lòng tức giận: "Dựa vào cái gì a, dựa vào cái gì anh gọi thì tôi phải đi li ền..."

"...em có tới hay không?" Thanh âm của anh lạnh lùng, không một tiếng thừa.

"..." Qua một giây, cô cũng chỉ biết thỏa hiệp, "... Đến."

Cúp máy, cô quay đầu lại cùng J nói có chút việc, sau đó bước nhanh đến hướng hướng toilette.

Lúc đi ngang qua cửa, thành linh lại bị một người ôm eo đi vào.

Tinh Tuệ sợ hết hồn, vừa ngẩng đầu thấy khuôn mặt của Cao Nguyên, tức giận hai tay ôm ngực hỏi: "Tại sao?"

"Tại sao? " Cao Nguyên đóng cửa lại, đứng dưới ánh đèn huỳnh quang, chỉ chân mình, "Em nói xem, vì sao tôi gọi em tới?"

"..." Mặc dù biết là mình đuối lý, nhưng Tinh Tuệ vẫn không có thói quen cúi đầu trước mặt anh...bất kỳ dưới tình huống nào, cô không bao giờ muốn cúi đầu.

"Không nói lời nào là em có đạo lý?"

"..." Cô giương mắt lên liếc qua chỗ khác.

"Tôi bị thương làm sao bây giờ?"

"... Chuyện không liên quan đến tôi." Cô làm bộ nghiêm túc xem móng tay.

"Tôi không phải chỉ là đùa với em một chút thôi sao, làm sao mà em có thể đối với tôi ra tay nặng như vậy?" Anh nhìn qua có vẻ rất tức giận.

"..." Cô chỉ biết giữ bộ dạng giả điếc.

"Nha đầu chết tiệt kia, " Cao Nguyên vươn tay trừng phạt dường như muốn bóp gương mặt của cô, "Nhường tôi một chút em sẽ chết sao?"

"..." Bị nhéo đau, cô cũng cương quyết không nhìn anh.

"Không trách được Kỳ Dần Hạo không thích em." Anh bật thốt ra.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, đừng nói Tinh Tuệ, mà ngay cả Cao Nguyên cũng ngậm ngẩn cả người.

Trong nháy mắt, lửa giận của Tinh Tuệ đã từ lòng bàn chân vọt tới óc. Cô đẩy bả vai anh ra, mở cửa vừa muốn đi ra,

Cao Nguyên từ phía sau ôm lấy cô, đơn giản chỉ một động tác, cửa đã được đóng lại.

Cô không nói câu nào, chỉ là cố gắng giãy giụa hai chân. Anh cũng không nói gì, liều mạng ôm lấy cô. Hai người cứ như vậy trăn mặc so đo một hồi, cuối cùng Cao Nguyên đột nhiên mở miệng nói: "Được, được rồi, là tôi không tốt, tôi nói sai, thật xin lỗi!"

Nhưng Tinh Tuệ vẫn giãy giụa một cách không mệt mỏi.

"Đường Tinh Tuệ!" Cao Nguyên gằn nhẹ một tiếng, giống như muốn nói gì đó, nhưng vẫn không thốt nên lời.

Cuối cùng, cô không còn sức vùng vẫy nữa, nước mắt đảo quanh hốc mắt, nhưng bằng ý chí quật cường, cô cố gắng chịu đựng để nó không rơi xuống.

"Được rồi, tôi nói xin lỗi với em còn không được sao?!" Khi cô không giãy giụa nữa, Cao Nguyên nhẹ nhàng buông cô ra.

Tinh Tuệ xoay người nhìn anh, thấy không rõ vẻ mặt, vì có một mảng mờ mịt nơi hốc mắt, cô chỉ nghe được giọng của mình nói: "Tôi không nghĩ anh đang thương hại tôi, tôi còn nghĩ cả đời này nếu không ai thêm lấy, tôi cũng không cần anh thương hại!"

Nói xong, cô dùng hết sức lực cuối cùng đẩy ra anh, mở cửa đi ra ngoài.

Tối hôm đó về nhà với một tinh thần vô cùng buồn bức, Tinh Tuệ tìm ra một chai rượu đỏ còn dang dở, một mình ngồi bên cửa sổ uống.

Uống cạn chai rượu, cô mới phát hiện, hình như là... trong hôn lễ của Cô và Kỷ Dân Hạo là dùng rượu này.

Cô không khỏi nhếch môi cười, bóng cô đổ dài qua cửa sổ thủy tinh, là một gương mặt vô cùng đau khổ.

Có lẽ cô không nên đối với Cao Nguyên phát giận, có lẽ... Kỷ Dân Hạo cũng là bởi vì tính tình cô điều ngoa nên mới không cần cô...

Người đàn ông đó đã từng cười hứa hẹn sẽ cùng cô hạnh phúc cả đời, cuối cùng lại vô tình bỏ rơi cô. Lần đó, lúc Kỷ Dân Hạo đột nhiên nói với cô "Chúng ta ly hôn đi", cô nhìn anh, không tin vào tai mình, tình nguyện tin tưởng đây chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng lại là một cơn ác mộng ngàn lần là thật, đến bây giờ, cô vẫn không có cơ hội tỉnh lại.

Kỷ Dân Hạo nói cô không có gì không tốt, chỉ là anh không hề yêu cô, anh muốn có một cuộc sống khác, để anh có thể đạt được những gì anh muốn. Những gì cần giữ lại cứ trôi dạt theo từng cuộc đối thoại, mỗi lúc kết thúc anh đều nói "Thật xin lỗi, xin em hãy bỏ qua cho anh".

Muốn tiếp nhận một thực tế tàn nhẫn như vậy, cần thời gian rất lâu. Như một vết thương không bao giờ lành miệng, cô cứ ngầy ngầy, ngơ ngơ trong cuộc sống, Đường Tinh Tuệ cảm giác mình chắc sắp điên rồi.

Cuối cùng, một ngày vào nửa năm trước, cố gắng đè nén cảm xúc, cô đi làm thủ tục ly hôn. Bọn họ không có con chung, cũng không có tài sản chung khó xác định hay nợ nần nên thủ tục ly hôn rất dễ xử lý. Lúc đi ra khỏi cục dân chính, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên cảm giác mình giống như một con chim bị bẻ gãy cánh. Để rồi không thể nào bay lượn được nữa.

Cô hẹn những người bạn quen biết từ nhỏ đi quán bar uống rượu, kết quả chỉ có Cao Nguyên tới.

"Bọn họ chắc đều bận nhiều việc, " anh đứng ở trước mặt cô, hút một điếu thuốc, có chút phần nộ nói, "Tôi là vì vừa lúc có công tác gần đây nên mới tới."

Đêm hôm đó, cô uống đến rất say, Cao Nguyên không có biện pháp ngăn lại, đành phải đưa cô về nhà... nhưng quan hệ của bọn họ cũng không phải là từ ngày đó bắt đầu... bởi vì theo cách Cao Nguyên nói, đêm hôm đó khi đem cô về nhà, cô đã nôn đậy lên thảm và ghế sofa anh vừa mua làm anh phải kiên nhẫn lắm mới dọn sạch...

Bọn họ lại lục tục đi ra ngoài uống rượu mấy lần, mỗi lần đều là Tinh Tuệ một người cầu nhau, còn Cao Nguyên ở bên cạnh chỉ nói vài câu lấy lệ. Cho đến có một ngày buổi tối, bọn họ đều hơi say, mới xảy ra chuyện củi khô gặp lửa...

Trong bóng tối, nhìn gương mặt của Cao Nguyên nằm trên người cô, Tinh Tuệ đột nhiên cảm giác được mình đã trưởng thành... bởi vì cô như thế nhưng có thể rất thẳng thắn thừa nhận dục vọng của mình.

Cô cũng không thương anh, giữa bọn họ cho tới bây giờ đều không có cảm giác yêu hay thương gì cả. Cô muốn anh, giống như phần tính chứ không phải phần tình!

Cô không cách nào phủ nhận dục vọng của mình, nhưng cũng không cách nào dùng dụng cụ... hay cùng bất kỳ người đàn ông nào cô không quen biết lên giường. Cho nên, anh là người chọn lựa thích hợp nhất, không phải sao?

Bọn họ biết nhau từ thời còn học nhà trẻ, mặc dù không thể nói là không có gì giấu nhau, nhưng luôn hai bên đều quen thuộc đến nỗi không cần có bất kỳ phòng hoặc giấu giếm nào. Anh còn là...

Là người độc thân, hay chính xác hơn là anh chưa từng có bạn gái cố định, chứ đừng nói đến đối tượng kết hôn. Vì vậy, bất luận thế nào cô cũng

không nên yêu anh. Ngoài ra, anh cũng "miễn cưỡng" được xem là gọi cảm, anh tuần được rất nhiều phụ nữ thầm mến. Cuối cùng, đi đâu cô kinh ngạc là, bọn họ ở trên giường rất ăn ý, có khi bọn họ thậm chí không cần bất kỳ khúc dạo đầu nào vẫn làm cho hai người cùng thăng hoa...

Theo cách đó mà nói, tựa hồ hai người bọn họ nếu không phải là một đôi pháo * hữu hoàn hảo thì đúng là trời không có mắt...

Nhưng đi đâu đó không có nghĩa là anh có thể làm tổn thương cô!

Nghĩ tới đây, Đường Tinh Tuệ ngửa đầu đem bình rượu còn dư uống cạn. Một cảm giác chua xót xen lẫn khổ sở dọc theo cổ họng đi thẳng xuống dạ dày, cô có thể cảm nhận được dạ dày của mình hung hăng co quắp, mơ hồ đau nhói.

Một lát sau, cô cảm thấy đầu óc choáng váng, vì vậy lấy tấm thảm trên mặt đất quăn lại rồi ngủ luôn trong phòng khách.

Đến nửa đêm, dạ dày đau như lửa đốt, cô rốt cục bị đau giật mình tỉnh dậy. Cô ngẩng dậy, cổ họng ợ lên toàn nước chua, hô hấp cũng bắt đầu khó khăn. Cô tập tễnh vào nhà bếp rót một chén nước ấm uống hết, nhưng cảm giác nóng rực đau đớn lại không có dấu hiệu giảm bớt chút nào. Cuối cùng, cô hầu như đau đến muốn lăn lộn.

Vì vậy, cô dùng cả tay chân bò đến bên cạnh ghế sofa, lấy di động trong ba lô ra. Mở máy, tìm trong danh sách bạn bè... giờ khắc này, ngoại trừ Cao Nguyên ra cô không thể nghĩ ra người nào khác.

Điện thoại vang lên vài tiếng mới được nhận, đầu dây bên kia nghe có vẻ huyền ảo, giọng Cao Nguyên lười biếng nhưng lại rất rõ ràng: "Cuối cùng em cũng chịu gọi điện thoại cho tôi."

Tinh Tuệ dùng sức nuốt nước chua bốc lên từ cổ họng xuống, miệng thờ đốc nói: "Cứu... Cứu tôi với... Dạ dày tôi đau quá..."

Nói xong lời cuối cùng, cô òa khóc nức nở.

"Em đang ở đâu?!" Tiếng ồn ào náo nhiệt thoáng chốc biến mất, toàn đường dây chỉ nghe được giọng nói lo lắng của Cao Nguyên.

"Nhà..." Cô cảm giác mình mau chịu không nổi, vì vậy theo bản năng cầu khẩn anh, "Anh mau tới... Mau tới cứu tôi..."

"Tôi sẽ đến ngay lập tức."

Trong thoáng chốc, cô nghe được một tiếng "Phanh", giống như là cửa bị một lực mạnh đóng lại.

Anh không tắt điện thoại, giống như vừa gấp rút lên đường lại vừa muốn xác định cô còn sống hay chết.

"Chết tiếc, em đến cuối cùng đã làm gì với mình?!" Lẫn trong tiếng xe cộ, Cao Nguyên lớn tiếng hỏi.

"Tôi... Là tôi uống chút rượu..."

"Một chút?!" Giọng anh cực kỳ hoài nghi.

"... Nửa bình."

"..."

"Ách..." Cô đau đến tứ chi tê dại, ngay cả đầu cũng hờ hững, "Ba phần tư bình."

Anh không có nói nữa. Trên đường đi cứ ít phút lại hỏi cô còn đó hay không. Cô nằm trên tấm thảm mềm mại màu hồng của Nga, là thảm anh khuyên cô mua, giờ khắc này, cô thực sự cảm động đến phát khóc, nếu không phải nhờ tấm thảm này, bây giờ cô đã phải nằm trên sàn nhà lạnh như băng rồi... tưởng tượng đã thấy rất thảm.

Không biết qua bao lâu, cô nghe trong điện thoại truyền đến một giọng nói "Tôi đang ở dưới lầu". Anh có chìa khóa nhà cô, nghĩ tới đây, cô lại muốn ứa nước mắt... bởi vì cô không cần thả lỏng cơn đau để đứng lên đi mở cho anh.

Theo tiếng chìa khóa chuyển động trong ổ, cửa bị người từ bên ngoài mở ra. Tinh Tuệ miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn một cái... quả nhiên là Cao Nguyên, trong tay nắm chặt di động cùng chìa khóa xe, nhờ ánh đèn công cộng ngoài hành lang, cô có thể thấy rõ vẻ mặt dọa người của anh.

"Đường Tinh Tuệ!" khi tức giận hoặc đến lúc đạt tới cao trào, anh đầu thích gọi cả họ lẫn tên của cô, "Em nếu muốn chết thì tự mình chết, đừng có gọi điện thoại cho tôi!"

Nói xong, anh ôm mạnh lấy cô, xông ra ngoài.

Vào thang máy, Tinh Tuệ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu óc choáng váng muốn ói, dạ dày nóng rực từng cơn, tứ chi vẫn tê dại như cũ... nói thật, cô thật cảm giác mình sắp chết.

Thì ra là... Chết là loại cảm giác như thế này, rõ là... Khó chịu muốn chết!

Như một bản năng sinh tồn, cô vươn tay vô lực cầm lấy cổ áo chemise của Cao Nguyên: "Thật khó chịu... Đau... Cứu tôi với..."

"Tôi đây không phải là đang cứu em sao!" Anh cúi đầu, sắc mặt xanh mét, gương mặt như muốn giết người nhưng trong ánh mắt, lộ ra sự bất an cực độ.

Cho đến giờ phút này, Tinh Tuệ mới sợ hãi khóc rống lên, giống như bọn họ ngày đầu vào nhà trẻ.

Cao Nguyên thở dài, ôm cánh tay cô thật chặt, giống như là muốn an ủi nhưng lại lại không biết nên làm như thế nào.

Cửa thang máy vừa mở ra, Cao Nguyên liền xông ra ngoài, mở cửa xe, đem cô thả lên ghế trước, buộc dây an toàn, rồi chui vào chỗ tài xế ngồi. Chiếc SUV của Đức, như một con tuấn mã gào thét, lướt nhanh trên đường.

Đêm hôm khuya khoắt đường xá vắng vẻ, bọn họ rất nhanh đã đến bệnh viện. Cô bị đưa vào phòng cấp cứu, dọc theo đường đi anh như người điên hô to bác sĩ cứu mạng. Cô bị đặt trên một chiếc giường đơn ngoài hành lang, sau đó được nhanh chóng chuyển đi, trước mắt thoáng qua vô số ngọn đèn và những người lạ mặt... Cuối cùng, cô duy trì không được hôn mê bất tỉnh.

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 4: Bệnh viện

Ngoài cửa sổ mưa bắt đầu rơi, từng giọt tí tách, bầu trời bao la thoáng chốc đã chuyển sang màu nâu xanh ảm đạm. Nước mưa vẫn thánh thót gõ nhịp mạnh mẽ trên cửa sổ thủy tinh trong suốt.

Cao Nguyên đưa tay đóng kín cửa sổ, đem bó hoa mới mua cắm vào bình.

«Đây là hoa gì?» Tinh Tuệ hỏi.

"Không biết, chỉ là chủ tiệm hoa đưa nên tôi lấy thôi, không để ý lắm." Cao Nguyên thẳng thắn đáp.

"Lần sau có thể mua hoa cúc tây được không?"

"Méc cái gì? Tôi nhớ không được."

"..." Tinh Tuệ giật giật khóe miệng, "Anh không thể để tâm một chút được sao?"

"Em lo cho mình đi. Có hoa thật không tệ."

"... Được rồi."

Cắm xong bình hoa, Cao Nguyên xoay người nhìn cô: "Biết mình bệnh gì sao?"

Tinh Tuệ mím môi, không dám trả lời.

"Loét dạ dày nghiêm trọng như vậy còn liều mạng uống rượu, " anh trừng cô, "Em muốn chết cũng đừng kéo tôi vào."

"..." Cô lại bắt đầu như không có việc gì nhìn trầ nhà.

"Bác sĩ nói em thiếu chút nữa là không cứu được."

"... Ah." Cô biết rõ, nếu không trả lời lại, con khỉ sẽ nổi óa.

Anh lại lườm cô một cái, mới nói: "Tôi muốn đi làm, em từ từ truyề dịch đi."

"A..." Để cô một mình lại bệnh viện, anh cũng thật ác độc.

"Buổi tối tôi có tiệc, chắc sẽ không đến."

"..." Tinh Tuệ nhếch miệng, ý nói anh thật bạc tình đáng khinh bỉ.

"Em mà trề môi nữa tôi sẽ gọi điện báo cho mẹ em." Cao Nguyên mặt không đổi sắc nói.

Tinh Tuệ lập tức thay đổi sắc mặt, cứng nhắc nặn nụ cười: "Ngài đi bình an!"

Cao Nguyên nhú mày, xoay người đi ra ngoài.

Cao Nguyên đi rỗi, Tinh Tuệ tìm một lúc thấy điện thoại di động để dưới gối, con khỉ này trong tình thế cấp bách vẫn nhớ rõ giúp cô cầ điện thoại... cô thật phục. Suy cho cùng, dù sao anh cũng được coi là ân nhân cứu mạng, cho nên đáy lòng lửa giận thoáng cái tiêu tan hơn phân nửa.

Đã chín giờ rưỡi, cô nhìn kim truyề dịch đâm trên mu bàn tay mình rỗi quyết định trước tiên phải gọi điện thoại cho J.

"Chuyện gì?" Nhã Các Bõ không cầ vòng vo hỏi.

"Anh đang lái xe?"

"Ừ..." giọng J nghe có vẻ bức bối, "Tôi đang kẹt tuốt trên giá đỡ đây."

"Hôm nay tôi không thể đi làm được."

"Ah..."

"Ngày mai đại khái cũng không thể đến."

"Ah..."

"Ngày kia chắc cũng không được."

"Tiểu thư của tôi, " J rất cục nịnh không được quát, "Cô có thể nói hết một lần được không? Cô rất cuộc muốn xin nghỉ vài ngày?"

"Không biết..."

"Cô không muốn đi làm?"

"Tôi ngã bệnh. Bây giờ đang truyền nước biển ở bệnh viện."

"Oh..." giọng điệu J thoáng chốc trở nên dịu dàng, thậm chí còn mang theo một chút áy náy, "Cô bị sao vậy, bảo bối?"

"Tôi bị viêm dạ dày." Cô cố ý nói.

"Ôi trời ơi!" J la hoảng lên.

"Nhưng tạm thời đã được cứu chữa, bác sĩ nói tôi tối hôm qua thiếu chút nữa chết đi." Cô tiếp tục giải thích.

"Cô đang ở đâu?" J ngược lại hít một hơi khí lạnh, "Tôi lập tức đến thăm."

"Ở bệnh viện..." Tinh Tuệ lúng túng nuốt một ngụm nước bọt, "Nhưng anh không cần đến, bệnh tình đã ổn định."

"..." Đầu bên kia điện thoại trầm mặc, một lát sau, J đột nhiên dùng một giọng điệu cợt nói, "Tiểu tử ngươi không phải là đang gạt tôi đi?"

"Không phải! Đương nhiên không phải!" Tinh Tuệ vội vàng hét chói tai, "Có muốn tôi gọi y tá đến nói chuyện với anh không?"

"Không cần, " J nói, "Nếu là bác sĩ đẹp trai còn có thể cân nhắc."

"..."

"Muốn tôi sau khi xong việc tới thăm cô không?"

"Ừ..." Cô trầm ngâm trong chốc lát, "Cũng tốt. Vậy anh mang thêm bình rượu đỏ đến."

"Đường Tinh Tuệ..."

"Cho dù là rượu Rhum hay nước có ga cũng được." Cô cười khẫn.

"Tôi sẽ mang sữa tới, cứ như vậy đi, tạm biệt." Nói xong, J tắt máy.

*****

Nằm viện vô nước biển là thời gian vô cùng nhàm chán, nhất là, không có bất kỳ người nào có thể nói chuyện phiếm, cũng không có sách hoặc máy tính có thể giết thời gian. Tinh Tuệ nằm phòng bệnh đôi, vì cách nhau một tấm rèm nên ngoại trừ biết được bệnh nhân bên kia là một dì lớn tuổi, cô hoàn toàn không biết gì cả.

Bà ấy toàn nằm thêm thiếp nên phần lớn thời gian trong phòng bệnh hoàn toàn yên lặng. Cố gắng dùng một tay, sau khi ăn cơm xong, Tinh Tuệ nằm nghĩ ngợi lung tung, ngẫu nhiên có một hai cuộc điện thoại gọi đến, đều là khách hàng hoặc đồng nghiệp, cô đột nhiên có điểm chờ đợi sau khi xong việc J có thể đến thăm, cho dù mang theo sữa tới cũng tốt. Nghĩ đi nghĩ lại, liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi...

Khi tỉnh lại, bên ngoài trời đã tối, mưa vẫn còn rơi, trong phòng bệnh vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Đột nhiên, Tinh Tuệ nghe một giọng rên rĩ từ giường bên cạnh, cô vênh tai nghe trong chốc lát, phát hiện là tiếng rên của bà bệnh nhân bên cạnh, vì vậy thử thăm dò hỏi: "Dì ơi, dì làm sao vậy?"

"Y, bác sĩ..." Giọng trả lời nghe có vẻ đứt khúc, không rõ ràng.

Tinh Tuệ vội vàng xoay người rung chuông, nhưng đợi thật lâu, cũng không có người đến. Vì vậy, trong tình thế cấp bách, cô nhảy xuống giường bệnh, chân trần chạy ra ngoài la to tìm người.

Phòng hộ lý chỉ có một y tá trực ban, cô chẳng quan tâm mình cũng là bệnh nhân mới khỏi, cứ việc chân đất, chạy đến thở hắt ra nói: "Cứu, cứu mạng a..."

Nữ hộ lý trẻ tuổi kinh ngạc nhìn cô, sửng sốt nửa ngày mới nói: "Cô làm sao vậy?"

"Tôi không sao, là bà trong phòng bệnh của tôi..." Cô liều mạng chỉ vào gian phòng của mình.

Nữ hộ lý rất cục cựa phản ứng, lập tức chạy tới la to bác sĩ. Giăng co một phen, bác sĩ cùng y tá đem bà ấy đẩy ra khỏi phòng bệnh đến phòng giải phẫu. Tinh Tuệ liên tục ngơ ngác đứng ở bên cạnh, thở mạnh cũng không dám. Trong lòng không ngừng nghĩ: còn cô thế nào, cô sẽ chết sao?

Lúc J mang sữa đến thăm cô, cô như cũ chân không, nửa người dựa trên giường, bộ dạng mất hồn mất vía.

"Hi, cô...cô không sao chứ? Bàn chân của cô làm sao vậy?" J kinh ngạc.

Tinh Tuệ nhìn J, lại nhìn mình vừa rồi không cẩn thận đụng bị thương vào lưng bàn chân chảy máu, phút chốc thở phào nhẹ nhõm: "Anh đến thật sự là quá tốt..."

Không biết vì sao, bỗng nhiên trong lúc này, cô cảm giác mình rất cần có người để an ủi.

J vẻ mặt cảm động, đi tới ngồi ở bên cạnh cô, khoác vai của cô, buồn nôn nói: "Kẻ hèn mọn... anh đến thăm em đây!"

Tinh Tuệ nhú mào, rất cục nín khóc, mỉm cười.

Jacob lúc không nói chuyện, là một người đàn ông rất tàn khốc, thậm chí... rất có nam tính. Nhưng khi J nói những lời có chút ít buồn nôn như vậy, mặc dù ngũ quan của J sắc sảo rất mê hồn, rất nam tính, nhưng Tinh Tuệ cảm giác, ngoài vật nam tính được xác định phía dưới, là một linh hồn nữ tính tràn trề được cất dấu bên trong.

Mà cô... và J lại hoàn toàn trái ngược nhau!

J xin y tá thuốc sát trùng, băng gạc và băng dán cá nhân, giúp cô băng bó kỹ miệng vết thương ở lưng bàn chân, hâm cho cô ly sữa nóng, sau đó liên tục giục cô đi ngủ và cùng y tá tắt đèn.

"Bây giờ anh phải về nhà sao?" Đắp chăn, nằm ở trên giường, Tinh Tuệ hỏi.

J lắc lắc đầu, lơ đãng đáp: "Trở về làm việc tiếp. Còn có rất nhiều chuyện chưa làm xong."

"..." Cô gật đầu, trong lòng có điểm cảm động, nhưng ngoài miệng không nói gì.

Lúc J giúp cô tắt đèn, bệnh nhân giường bên cạnh cũng chưa trở về. Tinh Tuệ ở trên giường trần trọc trong chốc lát, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ thật say.

Ngủ đến nửa đêm, cô đột nhiên bị đánh thức, không phải bởi vì tiếng vang, mà là có người đang sờ trán của cô.

Cô mở mắt ra, trong phòng vẫn còn tối, nhưng cô lơ mờ nhận ra bóng dáng của Cao Nguyên.

"Anh không phải nói không đến sao..." Cô mồm miệng không rõ lắm bậm tịt nói.

Anh đến bên mép giường của cô ngồi xuống, hỏi: "Chân bị sao vậy?"

Trong bóng tối, cô mơ mơ màng màng nhìn thoáng qua chân mình duỗi ra khỏi chăn nói: "Không biết tại sao lại bị vậy..."

"Dù sao sở trường lớn nhất của em chính là mù, chỉ biết lăn qua lăn lại." Anh được thể ra kết luận.

Cô chép miệng, lười phải cùng anh tranh luận, bởi vì một cảm giác rất buồn ngủ đang tấn công cô.

Đột nhiên, cô cảm thấy anh thấp tròng tử xuống, hướng đến mặt cô. Hô hấp của anh phả lên chóp mũi cô, môi anh tỏa ra nồng đậm mùi rượu.

"Anh làm gì thế... Cút ngay..." Tinh Tuệ nhắm mắt lại cố gắng đẩy ra anh, nhưng không thành công.

Cao Nguyên ban qua mặt của cô, bắt đầu không dứt hôn cô. Cô càng trốn, anh càng điên cuồng.

Cơn buồn ngủ của Tinh Tuệ biến mất, cô cảm thấy tức giận, cô là bệnh nhân, rõ ràng mệt mỏi muốn chết, người này còn không thức thời làm loạn.

Cô rốt cục đẩy ra anh, gằn nhẹ: "Anh điên a?! Nơi này là bệnh viện!"

"Yên tâm, giường bên cạnh không có người..." Nói xong, anh lại muốn khom người tiếp tục hôn cô.

"Tôi là bệnh nhân!" Nếu đã không có người, cô liền rõ ràng dùng một giọng bình thường rống anh.

Cuối cùng, anh cũng dừng lại, không nói một lời, nhưng tay còn đặt tại hai bên eo cô. Một lát sau, anh đột nhiên duỗi ngón tay ra, dọc theo khoeo mắt cô liên tục trượt đến đôi môi, thanh âm có điểm ngọt ngào: "Em không phải nói, làm phao * hữu, bất cứ lúc nào người kia cần, người nọ phải tận lực phối hợp sao..."

"Cút trứng của anh đi!" Cô đẩy tay anh, "Tôi bây giờ như vậy, anh còn chỉ muốn dục vọng của mình... anh có phải là người không hay anh là một

tên c`ân thú!"

Ánh trắng sáng lấp loáng chiếu vào giường, anh nghiêm túc r`ồi lại mê ly nhìn kỹ cặp mắt của cô: "Em bây giờ không phải là... đã khỏe lại r`ồi à?"

"Đi chết đi!" ngực cô đột nhiên cu`ồn cuộn nâng lên ury khuất, "Tôi buổi chi`ều lúc tỉnh lại anh chết ở đâu, lúc tôi chân đổ máu anh chết ở đâu, anh dựa vào cái gì..."

"... chân em chảy máu?" Anh khẽ nhăn đầu lông mày, cắt đứt cô, thấp giọng hỏi.

"... Tôi không sao." Cô quay đầu đi chỗ khác, bỗng hạ quyết tâm không để ý, không muốn hỏi anh... bởi vì cô nhớ lại một chuyện vô cùng quan trọng... chi`ều hôm qua, cũng là bởi vì lời nói của con khỉ này làm cô tức giận, cho nên buổi tối cô trở về mới không thể không mượn rượu giải sầu, sau đó cứ uống cứ uống, r`ồi thì cô vào bệnh viện.

"Em giận tôi?" Anh néo mắt cô, không nhìn vào mắt cô.

"... Không có." Cô giương mắt lên nhìn trời tr`ần nhà, chính là không muốn nhìn anh.

Cao Nguyên cúi đầu thờ dài, giống như là muốn nói gì, nhưng lại im lặng.

"Anh cút đi, tôi muốn đi ngủ..." Do gò má bị anh nắm cứng, nên lúc nói chuyện không thể cử động hàm dưới, làm cho thanh âm của cô nghe rất buồn cười.

Nhưng anh không để ý, vẫn đang cúi đầu xuống hôn cô, nhưng lúc này đã dịu dàng hơn rất nhiều.

Tình Tuệ giãy giụa đẩy ra anh, hung hăng trừng anh: "Cao Nguyên! Anh là không phải uống rượu say đi!"

Anh ngẩn người, sau đó lại cười rộ.

Cô không còn gì để nói nữa. Thì ra, con khỉ này là mượn rượu điên khùng giờ trò lưu manh đây...

Đang lúc cô tránh nhìn thì anh đột nhiên vén chăn của cô lên, chui vào. Trong phòng bệnh, điều hòa trung tâm điều chỉnh 26 độ C, nhưng thân nhiệt của Cao Nguyên lại nóng hổi, Tinh Tuệ cảm thấy bị anh dán vào mình quả thực muốn đổ mồ hôi.

Chóp mũi anh thân mật cọ cọ chóp mũi cô, anh ngẫu nhiên lè lưỡi, không phải là hôn cô, mà là liếm môi của cô.

Cô quả thực giận không kềm được, nhưng những lúc rất tức giận, cô ngược lại một câu cũng không nói nên lời.

"Em đến nữa sao..." Anh thực không phải bình thường gian trá, mỗi lần muốn bức cô đi vào khuôn khổ, thường cắn vào lỗ tai cô... con khỉ này biết rõ đó là điểm trí mạng của cô.

"Tôi... Tôi là to...người." Tinh Tuệ kiệt lực duy trì giọng điệu tỉnh táo, nhưng chất giọng khàn khàn đã bán đứng cô.

Không biết là sợ cô thật sự kêu lớn hay là đã mất đi tính nhẫn nại, Cao Nguyên thoáng chốc trở nên thô lỗ chặn lên miệng của cô, không cho cô bất cứ cơ hội phản kháng nào, nhanh chóng kéo cô nằm xuống nữa kéo lưng quần của mình ra, bắt đầu hành động.

Tinh Tuệ gắt gao cắn môi, tại một nơi xa lạ làm tình thật gây cho cô kích thích lớn, hơn nữa về vấn đề sinh lý mà nói, cô tuyệt đối không hề kháng cự, nhưng con người cũng không phải là súc sinh, trong đầu cô còn đang suy nghĩ đến chuyện khác. Chỉ vài hôm qua, Cao Nguyên nói câu kia bây giờ vẫn còn vang bên tai cô tiếng vọng:

"Không trách được Kỳ Duyên Hạo không thích em..."

Anh thật ngĩ như vậy?

Anh là thuần túy muốn sàm sỡ cô, hay là đang thương hại cô?

Một người con gái bị ch ồng vứt bỏ, xem ra anh, có phải hay không đang thương hại cô?

"Gọi..." Anh thở dốc bên tai cô nói, "Gọi đi..."

Cô cứ không!

Quạt cường chống đỡ đối phó các giác quan kích thích đang nhanh mang đến cảm giác, cô cưỡng bách chính mình không cần phải làm bất kỳ động tác nào vì như vậy sẽ làm cô xấu hổ chết đi được.

"Tinh Tuệ...!" Trong bóng tối, Cao Nguyên nhú mày, giống như là đang ra lệnh, vừa giống như cầu khẩn.

Cô cũng chỉ biết gắt gao cắn môi, cho dù Cao Nguyên mấy lần muốn cạy hàm răng của cô ra cũng không được.

"Đường Tinh Tuệ, gọi tên của tôi!" giọng Cao Nguyên nghe như kiên nhẫn, giống như không đến thời điểm cuối cùng sẽ không tự nguyện bộc phát.

Nhưng cô, Đường Tinh Tuệ, làm sao lại có thể khuất phục với dục vọng của mình?

Cô không sợ nhìn thẳng dục vọng của mình, nhưng cũng sẽ không khuất phục... đi đâu này cũng làm cho cô trở nên rất lạnh lùng.

Cao Nguyên rốt cuộc nhin không được phóng ra, vô lực nằm ở trên người cô thở dốc.

Tinh Tuệ cảm thấy trên người mình, trên người Cao Nguyên, đều là mồ hôi. Một loại cảm giác nhẹ nhàng rồi lại uể oải truyền khắp toàn thân cô.

Một lát sau, Cao Nguyên ngẩng đầu lên đang muốn nói gì đó thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị người khác đẩy ra. Hai thân thể vội vàng ép vào nhau, cách một tấm màn ở giữa, nhưng Tinh Tuệ vẫn cảm thấy tim mình và tim Cao Nguyên đập rất mạnh.

Tiếng bánh xe ma sát vào mặt đất vang lên, sau đó là giọng nói yếu ớt của người bệnh lúc này: "Đào, lái xe cẩn thận nhé, các con về đi, ngày mai lại đến thăm mẹ..."

"Mẹ..." Giọng cô gái có chút lo lắng.

"Mẹ không sao, " người đàn bà cố gắng hạ thấp giọng, "Mau trở về đi thôi, đừng cãi lời mẹ..."

"Vây cũng được..."

Sau đó, một giọng nói không ngờ vang lên ở cửa phòng bệnh "Dì à, cháu chở Bội Bội về, sáng mai sẽ trở lại thăm dì."

Tinh Tuệ thoáng chốc ngây ngẩn cả người, mở to hai mắt, nhìn Cao Nguyên trước mặt... trong mắt của anh cũng thoáng hiện lên một tia kinh ngạc.

Đó là giọng của Kỷ Dần Hạo!

Tuyệt đối sẽ không sai.

Trong nháy mắt, Tinh Tuệ bị một cảm giác hoang đường nhức nhối bao phủ.

Người đàn ông đó đã từng vứt bỏ cô, đã từng làm cô đau giờ đây đang đứng ở cửa, có lẽ anh đang tay trong tay một người phụ nữ. Mà cô đây... lại đi cứu mẹ của tình địch, đồng thời lại nằm cùng một phòng bệnh chỉ cách bởi một tấm màn. Còn người đàn ông vẫn đang còn ở trong cơ thể cô đây... và cô là không có tình yêu, chỉ là sưởi ấm lẫn nhau.

Cửa phòng bệnh được đóng nhẹ lại. Nước mắt Tinh Tuệ cũng ngừng không được chảy xuống.

Cao Nguyên không biết đang nghĩ gì, vẫn duy trì tư thế cũ, giống như căn bản không muốn xuống từ trên người cô, không ngừng lấy ngón tay bôi đi nước mắt trên gò má cô, mà bôi thế nào cũng không sạch sẽ.

Cô không có, cũng không dám khóc thành tiếng, chỉ là quật cường mím môi. Hiếm khi thấy Cao Nguyên ôn nhu như vậy hôn lên trán cô, hôn khoe mắt cô, mà cô lại hận không thể một cước đạp anh xuống.

Một lát sau, giường bên cạnh truyền đến tiếng ngáy đầu đầu, Tinh Tuệ cuối cùng dùng sức đẩy Cao Nguyên ra. Anh thiếu chút nữa từ trên giường té xuống đất, nhưng tuyệt nhiên không chút tức giận.

Anh đứng dậy mặc quần áo tử tế, sau đó như lúc mới tới, cứ như vậy ngẩng ở mép giường quan sát cô.

Tinh Tuệ quay lưng về phía anh, lúc này cô thật không muốn nhìn mặt anh.

Không biết qua bao lâu, cô mơ hồ nghe được anh cúi đầu thở dài, ngón tay sờ chút vành tai của cô, cô tức giận đẩy tay anh ra, tiếp tục quán mình trong chăn.

Anh lại ngẩng một hồi lâu, mới đứng dậy rời đi. Trước khi đi, mở hé tủ trên đầu giường thả vào một tập vé taxi.

Đêm nay Tinh Tuệ dường như không hề chớp mắt, trần trọc đến 4,5 giờ sáng. Thừa dịp lúc y tá giao ban, cô len lén chạy ra khỏi bệnh viện. Cô ngẩng trên xe taxi, cảm thấy tối hôm qua quả thực là một cơn ác mộng, mà lại là một cơn ác mộng khó tin!

Lúc xuống xe, cô móc tập vé taxi ra đưa cho tài xế.

Có phải hay không, Cao Nguyên đã sớm nghĩ đến, người không có đồng nghiệp nào như cô sẽ phải làm như vậy?

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 5: Bất ngờ

Cao Nguyên đi vào phòng làm việc, lúc đầu thư ký vừa thấy anh liền cười tiến lên đón chào nhưng khi thấy vẻ bức dọc trên mặt anh, lập tức lại thức thò đi ra.

"Bạn có xem tin tức sáng nay không?" Một đồng nghiệp đi theo phía sau anh sơ ý nói, "Các công ty đang lên án chống lại sự độc quyền của Tripoli, giá cả dầu thô đã có chút giao động, nhưng trong lúc tình hình chưa có những chuyển biến cụ thể, các tập đoàn đầu án binh bất động..."

Cao Nguyên trở tay đóng kín cửa phòng làm việc của mình, giọng nói của đồng nghiệp đó bị giam ở ngoài cửa.

Anh đi đến ghế ngả xuống, mở ba cái máy tính các bảng biểu và vài trang web, đồng hồ phân biệt các múi giờ ngoại hối khác nhau trên thị trường thế giới lần lượt hiện ra. Anh lại mở ra một máy vi tính xách tay khác, xem một lần tất cả tin tức quan trọng. Sau đó, so sánh chỉ số giao dịch giá cả trên tổng số ngạch tại các trang web khác nhau. Sau khi làm xong hết thấy, anh nhấn nút máy điện thoại nội bộ nói: "Vui lòng cho tôi một ly Latte đá."

Mười phút sau, thư ký gõ cửa, đưa đến một ly Latte đá mua ở tiệm cà phê dưới lầu. Thư ký không nhìn mặt anh, để cà phê xuống bàn sau đó đi ra ngoài.

Cao Nguyên đẩy nắp ly kê miệng uống ừng ực.

Buổi trưa nếu không phải có người gọi điện thoại đến, anh thiếu chút nữa quên đã sớm có hẹn ăn cơm.

Đi vào nhà hàng kế bên văn phòng, ở trong góc Đồng Vân đưa tay ngoắc anh.

Cao Nguyên đi tới, ng ồi xuống, nói: "Cậu tùy tiện gọi. Tôi không có hứng."

Đồng Vân quan sát anh, mở tr ờng hai mắt, cẩn thận hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

"Không – có – chuyện – gì." Anh lại lặp lại một l ần.

Đồng Vân b ầu môi, không muốn tiếp nhận câu trả lời của anh.

Gọi xong món ăn, tiểu tử này vẫn như cũ dè dặt mở miệng: "Ta nói, cậu không phải là... tham ô công quỹ hay thua ngoại hối đi..."

"..." Cao Nguyên cảm thấy không biết nên trả lời như thế nào.

"Này..." Đồng Vân vò đầu bứt tai, "Thua thiệt bao nhiêu?"

Cao Nguyên âm thầm liếc mắt: "Thua một ngàn vạn, cậu chotôi mượn sao?"

Đồng Vân kinh ngạc suy nghĩ mấy giây, sau đó làm bộ nghiêm túc trả lời: "Vậy tôi muốn trước tiên điện thoại cho Thiệu Gia Đ ồng, xem có thể đi đầu tra v ị sao thua một lượng tiền mặt nhiều như vậy hay không?"

Cao Nguyên tr ờng mắt nhìn gương mặt đối trá kia một h ồi lâu, sau đó nở nụ cười.

Đồng Vân cũng cười: "Nói đi, rốt cuộc chuyện gì?"

"Không muốn nói." Cao Nguyên thò tay vào túi quần tây lấy ra một gói thuốc lá, đốt một điếu. Vừa hút một hơi, thì người phục vụ đến nhắc nhở anh nhà hàng cấm hút thuốc. Anh vội vã ph ẫn nộ diệt tàn thuốc dưới đất, trong lòng cảm thấy ngột ngạt.

Đồng Vân vẫn nhìn anh, "Ti" một chút lưỡng lự hỏi: "Cậu đừng nói là có dính líu với phụ nữ nhé!"

Cao Nguyên bật cười: "Vì sao hỏi như vậy?"

Đồng Vân nhún vai: "Đàn ông mà, đơn giản phiên não chỉ có tiền và phụ nữ. Dùng sự hiểu biết của tôi đối với cậu, không phải là tiền... như vậy chỉ có phụ nữ."

"..." Anh không phải không thừa nhận, kiểu lý luận này cực kỳ nông cạn, nhưng không phải là không có lý.

"Được rồi, phụ nữ nào có bản lĩnh làm cho Cao đại thiếu gia hao tổn tâm trí vậy?"

Cao Nguyên cười khở lắc đầu: "Không phải, chỉ là gần đây đã xảy ra chút chuyện... nhưng tôi rất không có tí sức lực nào để bàn luận."

Con người Đồng Vân đảo một vòng, nói: "Cậu sẽ không phải bị ED đi?"

Cao Nguyên nheo mắt lại: "Đó là cái gì?"

"Erectile Dysfunction." Đồng Vân dùng giọng Luân Đôn chuẩn trả lời.
(Dịch: Liệt dương)

Cao Nguyên sửng sốt một giây, sau đó dưới bàn hưng hăng đập Đồng Vân một cước, đúng lúc Đồng Vân đang nhe răng trợn mắt nhìn anh. Theo cách Đồng Vân nói, kỳ thật quan hệ của anh cùng Đường Tinh Tuệ cũng không khác một quan hệ nam nữ gì lắm.

Nghĩ đến vấn đề này, Cao Nguyên không tự giác thở dài, nha đầu kia lại không nhận điện thoại của anh chắc chắn lúc này cô ấy đang ở nhà ngủ một giấc!

"Phục cậu đấy, " Đồng Vân vẻ mặt đau khổ, "Không muốn nói thì đừng nói, tại sao giẫm lên giày da mới của tôi."

"..."

Bữa cơm này không giải tỏa được chuyện gì cả, nhưng cùng Đồng Văn tranh cãi làm cho tâm tình buồn bức của Cao Nguyên giảm bớt ít nhiều.

Trở lại phòng làm việc, anh cầm điện thoại gọi thử cho Đường Tinh Tuệ, nhưng cô vẫn không nhận máy. Vì vậy anh quyết định mặc kệ cô. Nhưng nghĩ lại, lại hay là gọi điện thoại cho J, nhờ J trông nom cô... dù sao anh cũng không quản được, nhưng người kia cho tới bây giờ không có ý định chịu nghe lời anh.

Nói chuyện điện thoại xong, anh thở dài, quyết định đem những chuyện tình ngổn ngang này để sang một bên. Trước khi tan việc vừa vặn có người hẹn đi quán bar, anh rất sẵn lòng liền đáp ứng.

Trong quán bar, các cô gái trẻ đẹp nhiều như nước, hơn nữa mỗi người một vóc dáng nóng bỏng, đáp ứng người xem không xuể. Cao Nguyên luôn luôn giữ nguyên tắc "Cần gì phải tự treo cổ làm khó mình", anh đối với yêu thương nhưng nhớ người đẹp thường không kháng cự, cứ thuận theo tự nhiên.

Khuya hôm nay, có một "Băng sơn mỹ nhân" ngồi ở trước quầy bar theo dõi anh, anh vừa cùng băng hữu nói chuyện phiếm vừa thỉnh thoảng liếc nhìn cô một cái, đây cơ hồ như là thói quen của anh, mỗi lần tới cũng đều làm như vậy.

Nửa đêm, Cao Nguyên ôm băng sơn mỹ nhân về nhà trọ, mở cửa trong nháy mắt, anh tưởng là mình đi nhầm.

Trong phòng khách, trên thảm lông dê, một người mặc áo T-shirt của anh đang chơi game... không phải là Đường Tinh Tuệ thì là ai?!

Nha đầu kia nghe được tiếng mở cửa liền quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, sau đó tiếp tục hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào tivi.

Băng sơn mỹ nhân mặt càng lạnh hơn, nhưng trước khi cô ta nổi đóa, Đường Tinh Tuệ đã nhanh chóng cướp lời: "Tôi là em gái của anh ấy! Đêm nay tạm thời ở nhờ một tí. Cứ xem như không có tôi ở đây, anh chị cứ tiếp tục đi."

Cao Nguyên như cảm thấy trên đỉnh đầu của mình bị giáng xuống ba đòn...giận dữ, đầu óc lùng bùng.

Anh thở dài, quyết định không để ý tới nha đầu kia, xoay người ôm băng sơn mỹ nhân thân mật trở lại phòng ngủ của mình, cửa mở ra một tiếng "Phanh".

"Cô ấy thật sự là em gái của anh?" Băng sơn mỹ nhân vừa thân mật vừa hỏi.

"Ừ..." Anh thích mùi nước hoa trên người cô "Em tên gì? Coco Mademoiselle?"

Mỹ nhân bị anh hôn đến cười khanh khách, đang lúc anh tựa tay cởi nút áo cô, mỹ nhân lại hỏi: "Anh rất thân với em gái của mình à?"

"Không phải, là..." Anh thật khâm phục đầu óc đen tối của mình.

"Vậy là cái gì?" Mỹ nhân cười tránh thoát tay của anh, mặt không lộ sắc nói.

"Em rất để ý sao?" Anh nhú nhú mày, có điểm bực mình.

"Không... Đương nhiên không." Mỹ nhân đưa tay sờ sờ mặt anh, chủ động hôn anh một tí.

Cao Nguyên lộ ra vẻ hài lòng mỉm cười, tiếp tục cởi nút áo trước ngực mỹ nhân, đôi môi miết từ trên vai cô xuống.

"... Cô ấy có chìa khóa nhà anh?" Mỹ nhân vừa hưởng thụ vừa hỏi vừa thở dài.

"..."

"Cô ấy thường xuyên đến sao?"

"..."

Qua mấy giây, Cao Nguyên chậm rãi dừng lại tất cả động tác, ngẩng thẳng lên nhìn mỹ nhân: "Em nói dối."

"?"

"Em rõ ràng để ý."

"..." Bỗng sơn mỹ nhân kinh ngạc há to miệng, bộ dáng làm cho người ta cảm thấy rất tuyệt đẹp.

Nhưng vẻ mặt này, dưới mắt Cao Nguyên, đã không còn chút hấp dẫn nào. Anh thở dài, đứng lên nói: "Em đi đi."

"..." Có lẽ không ngờ anh sẽ nói như vậy, mỹ nhân thoáng cái nói không ra lời, một lát sau, mới đưa tay ôm lên vai anh, "Được rồi, em sẽ không hỏi."

Anh lộ ra một nụ cười khổ nhưng vẫn tỏa ra nét cuốn hút: "Tôi không có tâm tình. Em đi đi."

Nói xong, anh xoay người mở cửa, đứng trong phòng khách đợi cô.

Sau khi Bỗng sơn mỹ nhân xác định lời anh nói là sự thật, lập tức lộ ra khuôn mặt lạnh băng, ngẩng đầu lên, phản hận, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Trước khi đi, vẫn không quên hung hăng đá lên cửa chính một cái.

Cao Nguyên cảm thấy đầu óc choáng váng, nên xoay người trừng mắt nhìn người khởi xướng. Nhưng nhà đầu kia, vẫn như cũ, hết sức chuyên chú chơi game, căn bản không thèm liếc anh một cái...Chết tiệt, anh đã sớm phải biết Đường Tinh Tuệ tuyệt đối không phải là một đĩa đèn cạn dầu!

"Ah... anh, anh làm sao đứng ở chỗ này?" đang chăm chú chơi game Đờ Không Đường Kỳ, Đường Tinh Tuệ lơ đãng quay đầu lại, liếc thấy toàn thân anh như bị bao phủ bởi một sự tức giận chỉ muốn bộc phát làm cô bị hù dọa, giật nảy mình.

"Em vì sao đến nhà tôi?" Anh đi tới ngồi xuống trên ghế salon, ở sau lưng cô, châm một điếu thuốc hút.

Trò chơi lại tiến vào giai đoạn khẩn trương, Đường Tinh Tuệ tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình, tranh thủ giải thích với anh: "Tôi sau khi ra khỏi bệnh viện, mới phát hiện trên người không có chìa khóa nhà."

"Không phải em hay nói, ở dưới thảm trước cửa nhà cũng có một cái hay sao?" Anh thở một vòng khói nhắc nhở. Chỉ có đĩa ngốc mới có thể giấu chìa khóa nhà mình dưới mặt thảm ở ngưỡng cửa.

"Đúng vậy, nhưng khi vừa lên taxi, tôi chỉ nhớ là anh cũng có chìa khóa nhà tôi."

"..." Cao Nguyên giật giật khóe miệng, không biết vì sao mà đến bây giờ nhà cô vẫn chưa bị mất trộm.

"Tôi nhớ trong nhà anh có một cái chìa khóa nhà tôi, nên tôi đến mượn lại."

"Vì sao em không nghe điện thoại của tôi?"

"Điện thoại di động của tôi rớt ở bệnh viện rồi."

"..." Cao Nguyên thở dài chán chường, "Vậy vì sao em không điện thoại cho tôi?"

"..." Cô không nói một lời.

Hai người cứ như vậy trầm mặc ngồi ở trong phòng khách, chỉ nghe được âm thanh nổi chém giết trong trò chơi được truyền đến từ cái loa treo trên tường.

Cao Nguyên thả khói, ngồi trên ghế sofa xem cô chơi game trong chốc lát, sau đó đột nhiên quai quái kêu lên: "Chết tiếc là ai cho phép em dùng nick của tôi "hợp kim trang bị số 3"?! Ai cho em bắt chước tôi lưu lại?! Ai cho em đánh xuống?!"

"Tôi mở ti vi lên đã thấy như vậy..." Đường Tinh Tuệ ghét bỏ ngẩng đầu nhìn anh, "Tôi cũng định đổi thành nick "người phóng khoáng lạc quan thời cổ đại" nhưng..."

Nói xong lời cuối cùng, cô nói không được nữa, bởi vì cô chứng kiến cả khuôn mặt anh đều biến thành màu nâu xanh, cả hốc mắt lõm xuống, đứng dưới ánh đèn, chỉ thấy hai vành mắt to tối om...

"Tôi đã lưu lại rất hoàn hảo..." Cao Nguyên từng chữ từng câu, nghiền răng nghiền lợi.

Đường Tinh Tuệ lặng yên tạm ngừng trò chơi, giờ tay cầm điếu khiển lên đưa tới trước mặt anh: "Cùng lắm thì... Trả lại cho anh."

Lòng ngực Cao Nguyên đập phồng, giống như đang cố gắng đè nén lửa giận bốc lên trong lòng ngực.

Tối hôm đó, Đường Tinh Tuệ cuối cùng xuất đòn sát thủ... giả bộ đau bao tử...Cao Nguyên mới buông tha cô.

Anh đương nhiên biết rõ là cô giả bộ, bởi vì anh đã gặp qua lúc cô đau bao tử thật sự, bộ dạng thật thống khổ cho nên đối với việc cô giả bộ bệnh, anh cảm thấy buồn cười trong mắt anh chợt lóe lên chút châm biếm.

Anh ngồi ở sau lưng cô chỉ huy cô chơi game, ở tình thế cấp bách, anh cũng đoạt lấy tay cầm từ trong tay cô, sau đó cô dùng cả tay chân nhưng đến khi anh nhả mặt phần nộ mới trả lại cho cô. Hai người cuối cùng chơi game suốt đêm mãi đến khi mặt trời hơi ló dạng, Tinh Tuệ mới tựa trong ngực anh ngủ thiếp đi, anh liền đón lấy bộ điếu khiển từ xa, ôm cô tiếp tục đánh xong.

Chỗ anh chơi dở dang lưu lại một cách hoàn hảo đã không còn, nhưng... hình như chẳng có gì là luôn luôn hoàn hảo cả, hiện tại đối với anh điếu đó đã không còn quan trọng nữa.

Tắt tivi, Cao Nguyên ôm Tinh Tuệ đi về phòng ngủ tiếp. Nhìn cô trong ngực anh ngủ say sưa, anh đột nhiên có chút nổi nóng, vì vậy hung hăng

đem cô ném lên giường, còn mình thì đi vào phòng tắm, tắm rửa.

Cô bị anh ném xuống giát mình kêu to nhưng anh coi như không nghe thấy.

Tắm rửa xong định chui vào chăn, lại phát hiện nha đầu kia đem chăn cuộn tròn giống như tấm nằm trong kén. Hai người tránh không được lại là một h ồi cướp đoạt đại chiến, cuối cùng Cao Nguyên uy hiếp nói muốn làm tình, cô mới ngoan ngoãn buông ra.

Nói đùa gì vậy... Cao Nguyên nheo mắt lại kéo cô nằm xuống, đắp chăn...bây giờ mà muốn anh làm chuyện này chẳng khác nào muốn anh vào đường chết!

Nghĩ đi nghĩ lại, mơ mơ màng màng r ồi ngủ đi lúc nào không hay. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, anh giống như nghe được Đường Tinh Tuệ nói mớ gọi anh đi bệnh viện giúp cô lấy điện thoại, anh gật gật đầu, đáp ứng.

Rạng sáng, y tá vừa thấy Cao Nguyên liền chỉ vào anh nói: "Bạn gái của anh vì sao muốn về cũng không nói một tiếng mà lại đi trốn viện."

Cao Nguyên giật giật khóe miệng: "Bởi vì nhà cô ấy bị cháy."

"A..." Y tá kinh ngạc trừng to mắt, không biết nên nói thế nào.

Cao Nguyên khẽ mỉm cười, trực tiếp đi vào phòng bệnh, ngoài bà bệnh nhân hôm trước còn có thêm hai người nhà đang ng ồi bên mép giường.

Anh như không có việc gì đi đến giường bệnh của Tinh Tuệ, đầu tiên là kéo ngăn kéo tìm, sau đó đưa tay xuống gối sờ sờ một lúc thì thấy điện thoại di động của cô.

Vừa lúc bác sĩ trực và y tá đi tới, thấy Cao Nguyên ở đó liền hỏi: "giường 25 còn tới hay không?"

"Không tới." Cao Nguyên trả lời.

Bác sĩ là một người đàn ông trung niên khoảng 40, 50 tuổi, bất đắc dĩ lắc đầu: "Người trẻ tuổi bây giờ... Nằm viện là để tốt cho thân thể. Kỳ thật bệnh viện chúng ta thiếu giường bệnh như vậy, tôi luôn ước gì bệnh nhân sớm xuất viện, nhưng là... haiz, cũng tốt, có thêm một giường trống... Đúng rồi, cậu đã làm thủ tục xuất viện chưa?"

"... Không có." Cao Nguyên lúc này mới nhớ tới tiền thế chấp nằm viện là mình ký, vì vậy đành đầu xuất hiện ba cây hắc tuyến.

"Tôi sẽ làm giấy ra viện cho cậu, để cậu làm thủ tục xuất viện nhé!"

"... Được, cảm ơn."

Thừa dịp bác sĩ về phòng hồ lý làm giấy xuất viện, Cao Nguyên kiểm tra một chút tủ đầu giường cùng giường bệnh, Đường Tinh Tuệ, người này, ngoại trừ điện thoại di động bị mất ra thì không còn đồ dùng cá nhân nào khác.

Cần lấy giấy xuất viện, anh chuẩn bị đi xuống lầu dưới làm thủ tục, trước khi đi, bệnh nhân giường kế bên đột nhiên nói: "Cậu giúp tôi cảm ơn cô gái kia nhé."

"?" Anh nghi ngờ nhìn bà bác.

"Khuya hôm trước tôi bị viêm ruột thừa cấp tính, nhờ cô ấy gọi bác sĩ đến kịp chứ không bây giờ tôi cũng không có cơ hội cảm ơn cô ấy."

Bà bác nói đến đây lập tức đứng lên cảm kích nhìn Cao Nguyên: "Cảm ơn, cảm ơn!"

Cao Nguyên cảm thấy có chút kinh ngạc, thì ra còn xảy ra việc này, nhưng vẫn giữ nét tự nhiên, anh nhếch khóe miệng nói: "Đừng khách sáo."

Sau đó liền đi ra khỏi phòng bệnh.

Cao Nguyên đến lầu một làm xong thủ tục xuất viện, lúc ra đến đại sảnh, nghe như có ai kêu tên mình. Anh quay đầu lại, Kỷ Dần Hạo đang

bước nhanh về phía anh.

"Xin chào..." Kỷ Dần Hạo hướng Cao Nguyên lễ phép gật gật đầu

Bọn họ đương nhiên là biết, nhưng Cao Nguyên chỉ nhìn Kỷ Dần Hạo mặt không chút thay đổi.

"Giường bên kia... Thật sự là Tinh Tuệ?"

Anh "Ừ" một tiếng.

"Buổi sáng lúc tôi nhìn thấy tên cũng sợ hết hồn, " Kỷ Dần Hạo thở dài, "Cô ấy... bị sao vậy?"

"Không có gì, không chết được." cầm dưới Cao giật giật.

"..." Kỷ Dần Hạo thở dài, nói, "Dù sao thì tôi cũng luôn hy vọng cô ấy có thể sống thật tốt."

Cao Nguyên không nói một lời nhìn chăm chăm vào mắt Kỷ Dần Hạo, qua thật lâu, nặn ra ba chữ: "Cô ấy rất tốt."

Nói xong, Cao Nguyên xoay người, đi đến bãi đậu xe cách đó không xa.

Xe nhanh chóng lao nhanh ra đường, nhằm lúc giờ cao điểm nên xe nối đuôi nhau chạy thành một hàng dài, Cao Nguyên vừa lái vừa đưa tay vò trán.

Vào một buổi chiều nửa năm trước, anh đột nhiên nhận được điện thoại của Đường Tinh Tuệ, hẹn anh buổi tối uống rượu, còn nói hẹn rất nhiều bạn cũ. Anh có chút nghi hoặc, bởi vì trước đó trong vòng một năm, nhà đầu kia dường như mất tích, bất kỳ cuộc họp bạn cũ nào cũng đều không thấy bóng dáng cô, thậm chí có mấy lần Tiểu Viện nói giỡn: cô ấy sẽ không phải đóng cửa để chế tạo ra một phiên bản mới của con người đi!

Anh nhận lời đến, nhưng kết quả, những người khác lại không tới. Hai người bọn họ ngồi ở quầy bar bên cạnh hai mắt nhìn nhau.

Rượu qua ba tuần, cô đột nhiên bật khóc. Anh kinh ngạc nhìn cô, không biết nên an ủi cô thế nào.

"Tôi ly hôn..." Cô vừa khóc, vừa nói, vừa cầm lấy bình rượu càng không ngừng uống, "Anh ấy nói anh ấy không thương tôi, anh ấy yêu người khác."

"..."

"Anh ấy nói "Hợp thì ở, không hợp thì chia tay" rất bình thường."

"..."

"Anh ấy nói anh ấy có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình."

"..."

Cô nói quá nhiều những lời của người đàn ông kia nói, lúc khóc lúc cười, khiến anh ngỡ người không tưởng tượng được một năm nay cô luôn ở trong tình trạng này.

Cô uống say đến túy lúy, khuyên cũng khuyên không được, cản cũng cản không xong.

Anh nhận lời chở cô về nhà, cô ngã trên ghế salon phòng khách nhà anh, bất tỉnh nhân sự.

Nửa đêm anh chợt nghe tiếng ai nôn mửa, lúc đi ra xem, cô đã ói đầy lên ghế salon và thảm mới mua của anh...

Anh như phát điên!

Nhưng cuối cùng, anh không thể làm gì ngoài việc đem cô vào phòng tắm, lau sạch sẽ những dơ bẩn trên người cô, đưa cô vào phòng ngủ, trải chăn nệm dưới sàn cho cô ngủ, sau đó xoay người đi ra phòng khách thudon tàn cuộc.

Sáng thứ hai tỉnh lại, nha đầu kia say rượu như thế nhưng vẫn tỉnh táo lắc đầu hỏi: "Không phải là tôi ngủ trên giường anh ngủ trên sàn nhà à?"

Anh nheo mắt lại, thật muốn đập cô xuống lầu.

Hai tháng sau, cô ngẫu nhiên thỉnh thoảng tìm anh uống rượu, cô giống như trở thành một người khác, cô nói: "Tôi vốn nghĩ ngày hôm đó muốn uống thật say, sau đó có thể mượn rượu nói ra những gì mình nghĩ, nhưng bây giờ... tôi lại không muốn nói bất cứ điều gì."

Nhưng chuyện cô ly hôn vô hình trung mọi người đều biết. Đường nhiên, không phải do anh nói ra, nhưng anh chưa bao giờ cũng không bao giờ có ý định giải thích với cô. Khi còn bé, bọn họ được xem như một đôi bạn thân, cha mẹ hai bên đều quen biết lẫn nhau, nhà cũng rất gần, cho nên từ khi học nhà trẻ đến lúc trưởng thành, bọn họ đều học cùng một trường. Sau khi tốt nghiệp đại học, họ mới tách ra, anh đi Luân Đôn, cô đi New York. Lúc gặp lại dường như là trong hôn lễ của cô. Anh nhớ mang máng, ngày đó cô cười sáng lạng, giống như nụ cười sáng lạng ngày xưa, lúc họ còn bé, khi anh lỡ tay làm bể con heo tiết kiệm của cô, để làm lành, anh phải dùng tiền dự trữ của mình để mua kẹo mút cho cô. Cô mới cười tươi vui vẻ chấp nhận.

Sau vài năm, anh thường xuyên gặp vợ chồng họ tại các buổi họp mặt bạn bè. Ấn tượng của anh đối với Kỷ Dần Hạo không được xem là sâu sắc, bởi vì giữa tập thể bạn bè Kỷ Dần Hạo dường như không có gì nổi bật. Vì vậy, nói đến Kỷ Dần Hạo, anh không thể nói là thích hay là chán ghét.

Anh cùng Đường Tinh Tuệ đi uống rượu, một nửa là vì muốn an ủi cô, một nửa là anh thật muốn đi quán bar uống rượu.

Những người bạn cùng trang lứa của anh phần lớn đã kết hôn và sinh con, không có ai như anh vẫn còn độc thân, muốn đi đâu thì đi, muốn chơi cái gì thì chơi cái đó, muốn về nhà khi nào cũng được. Bọn họ đều có gia đình, chỉ có anh vẫn như một lãng tử.

Hắc, đúng vậy, anh chính là lãng tử. Một lãng tử sẽ không bao giờ quay đầu.

Cuối cùng vào một buổi tối, anh và Đường Tinh Tuệ lau súng cướp cò.

Đêm đó bọn họ đều uống say, nhưng không phải là say đến không nhận thức được. Từ quán bar về, bọn họ theo như thói quen, Cao Nguyên sẽ đưa Đường Tinh Tuệ về nhà trước sau đó mới về nhà mình.

Nhưng hôm đó trăng sáng lại đặc biệt tròn, anh là con người chứ không phải thánh nhân, đã vậy bên cạnh còn có cô bé quàng khăn đỏ dùng ánh mắt mê ly say mê nhìn anh.

Anh hôn cô trên taxi, lúc đầu cô ngây ngẩn cả người, không có phản ứng gì, nhưng rồi cũng đón lấy, cũng hé miệng, cũng hôn trả lại anh. Họ cứ như vậy như củi khô gặp lửa bùng cháy mãnh liệt.

Anh không nhớ bọn họ đã về nhà cô như thế nào. Tôm lại vừa vào cửa, ngay cả đèn cũng không kịp mở, bọn họ gục ở phòng khách trên mặt thảm, kịch liệt đại chiến.

Đó là một loại ảo giác thật kỳ diệu, phảng phất sự xa lạ đối với người phụ nữ mà anh đã từng quen biết. Lúc hai chân của cô đặt vòng qua eo anh, anh đột nhiên có một cảm giác rất cần cô lại cũng muốn cô cũng phải cần anh như vậy... đi đâu này làm cho anh trở nên có điểm điên cuồng.

Đêm hôm đó bọn họ làm tình nhiều lần, luôn có một loại kích tình như lửa cháy lan ra đồng cỏ, cho đến lúc trời sắp sáng, hai người mới kiệt sức hôn nhau rồi ngủ.

Chạng vạng khi tỉnh lại, Đường Tinh Tuệ nhìn anh nói: "Chúng ta có thể... chỉ làm seX friend thôi được không?"

"Sure!" Anh bật thốt ra.

Từ ngày đó trở đi, bọn họ thành một đôi... Cái từ kia nói như thế nào cho đến?" Pháo * hữu"?

Nghe có vẻ kỳ quái, nhưng đây quả thật là bản chất quan hệ của bọn họ: không có lời thề, không có hứa hẹn, không có yêu, không có ghen ghét,

cũng không có những đòi hỏi quá đáng... Có hay không, chỉ là người này cần thân thể của người kia.

Điều này đối với anh mà nói, không thể có gì tốt hơn.

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 6: Thử nghiệm

Cao Nguyên ngừng xe xong, cần lấy di động của Đường Tinh Tuệ đi lên lầu. Mở cửa nhà ra, phòng khách hoàn toàn yên tĩnh, chẳng lẽ cô đã bỏ đi?

"Anh về rồi à?" Giọng của cô từ nhà bếp vọng ra.

Anh đổi dép trong nhà, đi vào, bất ngờ giật bắn người.

Trên người cô chỉ mặc một cái áo thun thể thao của anh, phần thân áo được buộc lên túm một cục lặt ra ngoài tap dề chân trần, đứng trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch của nhà bếp nấu bữa sáng.

"Sắp ăn được rồi." Cô trong lúc cấp bách tranh thủ nhìn anh một cái.

Không biết vì sao, Cao Nguyên thoáng chốc cảm thấy máu muốn sôi lên. Gạt bỏ những suy nghĩ lan man trong đầu, anh bước vào bếp, từ phía sau ôm lấy cô, bắt đầu cắn vào tai cô.

"Đợi chút!" trong tình thế cấp bách, Đường Tinh Tuệ kêu to, "Tôi đang nấu cơm đó!"

"Tôi không cần ăn cơm..." Anh vừa cắn vừa thì thầm, "Tôi muốn ăn em..."

"Con khỉ!" lúc cô tức giận thường gọi anh như vậy, "Thả tôi ra."

Anh không tha. Tiếp tục quấn quít lấy cô.

Cô căn bản sợ phát sinh bất trắc, lập tức tắt lửa trên bếp, nhưng sau đó lại xoay người muốn chạy trốn. Nhưng nhà đầu kia làm sao có thể là đối

thủ của anh, chỉ cần vài giây, anh đã có thể khóa cô ở cửa tủ lạnh.

"Ở đây là nhà bếp, " cô nhắc nhở anh, "Không có rèm cửa sổ."

"Là lần 32, không sao đâu." Anh cười xấu xa trả lời.

"..." Cô bất đắc dĩ liếc mắt, nhìn anh mấy giây, sau đó, thật không ngờ, cô đưa tay vòng qua cổ anh, nói, "Lại đây, nhưng nhanh một chút, tôi hơi đói bụng."

"Nhanh?" Cao Nguyên bất mãn nhún mày.

Cô còn muốn nói tiếp cái gì đó nhưng anh đã không cho cô cơ hội....

Sau khi đại chiến, Đường Tinh Tuệ ôm lấy mộng ngã ng ầ trên ghế sofa trong phòng khách, thở dốc nói không ra lời.

Thỏa mãn sinh lý xong, tinh thần Cao Nguyên so với cô tốt hơn rất nhiều, nên đứng lên đến tủ lạnh tìm đồ uống. Cửa tủ lạnh vừa mở ra, anh ngạc nhiên phát hiện, bên trong là một mảng bừa bãi. Lon ng ầ trái ng ầ phải, hộp sữa tươi bằng giấy lật ngược nên khắp nơi đều có những đốm sữa trắng, nửa trái dưa hấu hôm qua ăn còn dư nhưng hôm nay đã thiếu một mảnh da...

Cao Nguyên tùy tiện cầm một lon coca, muốn uống nhưng lại do dự nên đành phải dọn tủ lạnh trước.

Xem ra, cần phải rút kinh nghiệm a, lần sau không thể tựa cửa tủ lạnh để làm...

"Tôi đói quá..." Tinh Tuệ bước chậm từ ghế sofa đến.

"H ầ này em nấu cái gì?" Anh hỏi.

"Anh thích ăn thịt viên Tôn-ga..."

"... Cái đó có thể ăn no được sao?" Anh rất hoài nghi.

"Trong nhà của anh chỉ có cái này."

Anh lắc đầu: "Tiểu thư, trên thế giới này còn có một thức ăn, gọi là ‘Thức ăn mua ngoài’."

Tĩnh Tuệ trừng anh, ôm hông than: "Ôi, eo đau quá."

Anh cười khở: "Em rốt cuộc là đau thắt lưng hay đau hông?"

"... Cả hai." Ánh mắt của cô rất đáng thương.

Không đành lòng, anh bất đắc dĩ thả lon nước trong tay xuống, hai tay đặt tại eo cô xoa bóp.

"Mai một ngoài giường ra, "bà đây" không muốn làm ở đâu cả." mặt cô đen lại, thề

Anh thoáng tăng thêm lực đạo trên tay, ngón tay linh hoạt trượt qua trượt lại. Cô hài lòng nhắm mắt lại, vẻ mặt hưởng thụ, thỉnh thoảng bật ra giọng mũi yếu ớt.

Hai người cũng không nói nữa, không biết qua bao lâu, nắng chiều cuối tháng tám đã liếm vào phòng khách, toàn bộ bức tường nhuộm một màu vàng nhạt.

"Này, "bà"!..." Cao Nguyên vừa xoa bóp, vừa ghé bên tai Đường Tĩnh Tuệ chế nhạo hỏi, "Thoải mái lắm sao?"

"Thoải mái..." Cô nhắm mắt lại, dùng giọng mũi trả lời.

"Em muốn tiếp tục không?"

"Ừ..."

"Vậy em về sau còn muốn làm chỗ nào khác ngoài giường nữa hay không? "

"Muốn a..."

Cao Nguyên không tự chủ trong đầu buồn bực cười.

Qua một hồi lâu, Đường Tinh Tuệ mới tỉnh lại dường như há mồm trừng anh. Anh chỉ nhún nhún vai giống như đang cười.

Tối hôm đó, nồi soupe nấu đặc biệt cho anh lại không có người ăn. Nhà đầu chết tiệt kia ần nói muốn ăn cánh gà, vì vậy Cao Nguyên đành phải gọi điện thoại cho tiệm ăn nhanh đặt hai phần cánh gà.

"Em không phải là muốn ăn thịt viên sao?" Cúp điện thoại, Cao Nguyên nhướng mi nhìn cô.

"Tôi hiện tại muốn ăn cánh gà." Cô bật đĩa CD trong máy chơi game lên, đổi nick thành "người phóng khoáng lạc quan thời cổ đại" rồi chuyên tâm chơi.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người đi dọn dẹp nhà bếp và bãi chiến trường trong tủ lạnh.

Chỉ trong chốc lát thức ăn đã được mang đến, Cao Nguyên quyết định dọn tủ lạnh xong rồi sẽ ăn sau. Đợi đến khi tủ lạnh sạch sẽ, anh tắm rửa xong đi ra, thì cánh gà đã bị Đường Tinh Tuệ ăn hết hơn phân nửa.

"Trong bụng của em sao có thể chứa nhiều đồ như vậy?" Anh kinh ngạc nhìn cô.

"Tôi là con mèo máy." Cô đút thêm một cái cánh gà chiên vào miệng, sau đó tiếp tục chơi trò chơi.

"..." Cao Nguyên cảm giác máu mình lại muốn sôi lên, nhưng lần này không phải là do phản ứng sinh lý, mà là bởi vì anh xem máy chơi game như bảo bối!

"Em thả tay cần xuống." Cao Nguyên rít lên từng tiếng.

Sống lưng Tinh Tuệ cứng đờ, vội vàng nhấn nút tạm dừng, thả tay cần xuống, quay đầu lại về mặt nhìn anh. Cô cần phải, hơn nữa đương

nhân biết rõ: tang vật chứng cứ rõ ràng ở đây, tay phải sạch sẽ mới được đựng vào máy chơi game của anh!

"Tôi sẽ giúp anh lau sạch sẽ..." Nói xong, cô định cầm khăn giấy ở bàn trà, tay lại bị anh một phát bắt được.

"Đi tắm rửa!" Anh ra lệnh.

Cô vội vã chạy tóe khói vào phòng tắm.

Cao Nguyên thất vọng quan sát: vài vụn bột chiên giòn như viên bi rớt đầy trên mặt thảm lông dê, vài vũng nước đọng trên bàn trà, còn tay cầm máy chơi game là hai luồn dầu mỡ dính đầy dấu tay... anh đột nhiên muốn khóc không ra nước mắt.

Đường Tinh Tuệ người này... Đáng đời không có người đàn ông nào thèm!

Tối hôm đó, hai người họ cũng không có ý định làm tình, cho nên tựa như một đôi bạn ngủ chung phòng, mỗi người nằm một bên giường trái phải, một người đọc sách còn một người lên mạng.

"Ngày mai em đi làm sao?" Cao Nguyên vừa đọc sách vừa hỏi.

"... Đi a, " Tinh Tuệ gật đầu, "Vừa rồi J gọi điện thoại đến mắng cho tôi một trận."

" Vì em không đi làm?"

"Bởi vì tôi không nhận điện thoại của anh ta."

"..."

"Vậy còn anh?"

"Tôi đương nhiên đi làm, ngày mai là hạn chót phiên giao dịch, trong ngân hàng, có rất nhiều vấn đề rồi rắm phải giải quyết."

"Ah."

Hai người lại phối hợp đọc sách và lên mạng.

Một lát sau, Tinh Tuệ hỏi: "Anh đang xem sách gì?"

"《 Cuộc đời của Khải Ân 》 ."

"Ai?"

"John Maynard Keynes."

"Ah..." Cô ra vẻ như hiểu biết gật đầu, sau đó nói, "Chưa bao giờ nghe."

"..." Cao Nguyên liếc mắt, giải thích, "Một nhà kinh tế chính trị nổi tiếng Anh Quốc đầu thế kỷ trước."

"Đọc được không?" Cô lại hỏi.

"Không hề dễ đọc."

"?!" Cô không hiểu nhú mày, "Vậy vì sao anh lại đọc?"

"Nếu như chưa xem qua những cuốn khó hiểu, làm sao em biết được thế nào là dễ đọc?"

Tinh Tuệ bĩu môi: "Ừ, nghe rất có lý, rất nhiều nhà thiết kế thành công nhất trong giới thời trang thường là tiếp tục ý tưởng chưa làm xong của những nhà thiết kế trước đó!"

"..."

"Vì sao anh không đọc hồi ký của Ba Phỉ hay là Kìêu Bố Tư tự truyện? Ít nhất bọn họ đầu còn sống."

"..."

"Anh chẳng lẽ cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ đọc tiểu thuyết sao... "

"- – Đường Tinh Tuệ, " Cao Nguyên rút cuộc nhin không được buông sách xuống trờng cô, "Em có thể im lặng một chút được không? Nếu không có chuyện gì làm thì ngủ đi!"

Cô nhìn anh mấy giây, lặng lẽ khép máy tính lại, đặt lên tủ đầu giường, nằm xuống.

Cao Nguyên bất đắc dĩ thở dài, quay đầu lại chuyên tâm xem sách của anh.

Không biết qua bao lâu, anh chợt nghe cô nhẹ nói:

"Thật xin lỗi, tôi chỉ là muốn tìm người trò chuyện mà thôi..."

*****

Trong phiên giao dịch ngày cuối cùng, Cao Nguyên quả nhiên tất bật giải quyết cục diện rồi rầm.

"Ngày hôm qua, tôi không phải là đã thông báo ngoài tôi ra không ai được quyết định các giao dịch này sao? " anh hai tay chống nạnh, đứng ở cửa phòng làm việc. Sau khung làm việc (cubical), các đồng nghiệp đều có vẻ mặt khẩn trương nhìn anh, không ai dám thờ.

"Là ai quyết định?" Anh đem một trang giấy dẫn mạnh trên bàn.

"..."

Vẫn không có người nào trả lời.

Ánh mắt của anh đột nhiên lạnh lẽo: "Không đi đâu tra ra, hôm nay không ai được về"

Nói xong, anh quét mắt nhìn mọi người một cái, xoay người trở về phòng làm việc của mình.

Chỉ chốc lát sau, có người gõ cửa đến tự thú, là một thạc sĩ nghiên cứu sinh mới nhận việc. Anh hung ác tổng cổ ra ngoài, tiểu tử đi ra trong mắt

có ngăn lẹ.

Cao Nguyên thở dài, bắt đầu làm việc.

Tám giờ tối, anh yêu cầu tất cả mọi người tan t ãn, nhưng chính mình vẫn còn ng ồi ngay ngắn trước máy vi tính, ngay cả cơm tối cũng đã quên ă.

Mười một giờ đêm, Đồng Vân gọi điện thoại cho anh, hẹn anh đi quán bar, anh cười khỏ mà nói: "Đại thiếu gia, tôi đang li ều mạng giữ chén cơm của tôi đây, không rảnh."

Ba giờ sáng, anh hít một hơi thật sâu, lại thở ra, nhắm mắt lại, trong đầu trống rỗng, sau đó, gương mặt Đường Tinh Tuệ cứ như vậy không hề báo trước xuất hiện trong đầu anh.

Vì vậy anh lấy điện thoại di động ra, ch ần chờ mấy giây, vén d ãy mã số của cô.

Điện thoại vang lên thật lâu mới được nhận, anh không nghĩ là cô đang ngủ.

"Tại sao..." âm cuối của cô kéo cực kỳ dài.

Anh đoán rằng đầu bên kia điện thoại, cô còn đang nhắm mắt lại.

"Đang ngủ?" Anh biết rõ còn cố hỏi.

Cô ngưng vài giây: "Anh ba giờ sáng gọi điện thoại đến chỉ để xác nhận là tôi đang ngủ sao? Cứu mạng a..."

Cao Nguyên thở ra một hơi thật dài: "Em biết không, tôi vừa r ồi thật vất vả mới giữ được chén cơm."

"Giữ bằng cách nào?"

Anh giật giật khóe miệng, lộ ra mỉm cười: "Em thật muốn biết sao?"

"... Ừ." Cô hàm hồ trả lời.

"Nói một cách đơn giản, công nghiệp của tôi ngày hôm qua mua vào một số lớn ngoại tệ với lãi suất 1%, vì lỗi nên dừng lại. Sáng nay, tôi trước tiên phải bán ra toàn bộ, sau đó dùng thời gian còn lại lấy tiền lời từ những giao dịch khác bù vào tổn thất của số tiền này."

"..." Đường Tinh Tuệ trầm mặc một hồi nói, "Anh thà đừng nói, tôi nghe cũng không hiểu."

"..." Anh liếc mắt.

"Anh còn đang ở công ty?"

"Ừ, phiên giao dịch thị trường châu Âu vừa kết thúc." Anh duỗi lưng một cái.

"Không phải là công nghiệp của anh mua sao, không phải là anh sai, tại sao lại liều mạng như vậy."

"..." Cao Nguyên thở dài, "Là nhân viên mới của tôi, chuyện đó nói sau đi, nhưng phạm nhân của tôi sai, tôi đương nhiên tôi cũng có nghĩa vụ gánh chịu."

Tinh Tuệ "Ừ" một tiếng, giống như là trở mình: "Cùng lắm thì cũng đừng làm quá sức mình..."

Cao Nguyên cười khở: "Em nói thật nhẹ nhàng, tôi không làm thì ai nuôi tôi?"

"... bà đây nuôi anh." Đầu bên kia điện thoại hơi có phần giằng nghĩa khí.

Anh cần điện thoại di động, cười khanh khách đứng lên: "Chỉ bằng em? Chỉ cần em mỗi tháng có thể trả đủ tiền mua sắm quần áo là đã cảm ơn trời đất rồi."

"Ách..." Nửa mê nửa tỉnh Đường Tinh Tuệ bị một câu nói của anh như ra khỏi mộng đẹp, "Đây cũng là..."

Nhưng phần này cô muốn "úp mở", muốn để cho anh cảm thấy hứng chí, một loại... hứng chí không thể diễn tả được.

"Anh nói xong chưa, nói xong thì tôi muốn đi ngủ." Nha đầu chết tiệt kia không thương tiếc dội cho anh một chậu nước lạnh.

"Không cho phép ngủ." Anh bá đạo nói.

"... Tôi tắt máy đây." Cô không để ý tới anh.

"Không cho phép cúp điện thoại của tôi..." Lời còn chưa dứt, bên tay liền truyền đến tiếng "Đô đô".

Người này...!!!

Cao Nguyên tức giận trừng mắt nhìn điện thoại di động của mình, sửng sốt một hồi lâu, mới quyết định lập tức vọt tới nhà cô.

Khoảng hai mươi phút sau, Cao Nguyên đã đến nhà Đường Tinh Tuệ nhưng anh lại kinh ngạc phát hiện... cô không có ở nhà!!!

Cô đang ngủ ở đâu?!

Anh đột nhiên cảm thấy bối rối, thậm chí hoài nghi vừa rồi có phải là anh nói chuyện qua điện thoại với cô hay không hay là đang nằm mơ.

Mang theo các loại nghi vấn về đến nhà, trong bóng tối, anh cởi áo chemise, quần tây và vớ ra, ngã đầu nằm sổng xoài trên giường.

"... A!" Qua mấy giây, một tiếng kêu như giết heo, vang lên bên người anh.

Anh bị hù dọa lập tức lật người qua bật đèn.

Đường Tinh Tuệ trong chần nhô đầu ra híp mắt nhìn anh, vẻ mặt thống khổ kêu đau: "Thắt lưng của tôi..."

Cao Nguyên, trên người chỉ mặc một cái quần lót màu đen, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc đứng đứng ngây như phỗng ở góc tường nhìn người phụ nữ đang ở trên giường của mình. Qua một hồi lâu, anh đột nhiên cười rộ lên, đầu tiên là thấp giọng cười, sau đó cười ha ha, cuối cùng cười đến không thở nổi.

Mặt Đường Tinh Tuệ quạu như ăn mướp đắng, nhìn Cao Nguyên đang cười lăn cười bò, trong ánh mắt lộ ra ý hỏi "Anh điên rồi sao?".

Cao Nguyên lau đi nước mắt do bật cười, tắt đèn, chui vào chần, ôm cô trước ngực nói từng tiếng: "Để cho tôi ôm trong chốc lát, tôi mệt chết đi được..."

Lúc đầu, cô vùng vẫy vài cái, sau đó, phát hiện không thể thoát được nên ngoan ngoãn bất động.

"Ngủ đi, " anh nhắm mắt lại, rừ rừ nói, "Mắt tôi nhú lại rồi..."

*****

Buổi tối cuối tuần, Cao Nguyên khó thể từ chối cùng đi dạo siêu thị với Đường Tinh Tuệ, bởi vì cô luôn oán hận trong nhà anh không có cái gì ăn, anh bị phiền đến tức chết nên mới quyết định cùng cô đi một chuyến.

Lúc đi ngang qua gian hàng đồ điện, Cao Nguyên đột nhiên hỏi: "Em nghĩ tôi có nên mua một cái quạt thông gió hay không? Gần đây thời tiết thay đổi, ban đêm mở đi đầu hòa thấy hơi lạnh."

Đường Tinh Tuệ trợn mắt liếc anh một cái: "Đừng hỏi tôi, chúng ta chỉ là 'Pháo * hữu'."

Anh bị cô làm ghen nói không ra lời, chỉ đành tức giận.

Một lát sau, Đường Tinh Tuệ chỉ vào kệ hàng phía trên nói với anh: "Anh giúp tôi lấy hai lon thịt nướng vị french fries, tôi lấy không tới."

Anh lập tức nhún nhún vai: "Đừng tìm tôi, chúng ta chỉ là ‘Pháo * hữu’."

Nói xong, anh làm bộ như không có việc gì đi đến gian hàng kế bên xem.

"..." Nha đầu chết tiệt kia nâng ngón tay lên cứng ngắt với lấy.

Cuối cùng, lúc xếp hàng tính tiền, hai người chán đến chết đưa mắt nhìn nhau, Cao Nguyên tiện tay cầm lấy một cái bình nhỏ trên giá hàng trước quầy thu ngân, nói: "Đây là cái gì? thuốc bôi trơn mới ra?"

Đường Tinh Tuệ vội vàng đẩy xe đi tới gần xem: "Loại này làm đẹp, cách đóng gói cũng chắc chắn hơn trước nhỉ?"

"Không phải là loại có khẩu vị mới đi?" Cao Nguyên nhếch nhếch miệng.

"Cái này cũng có ‘khẩu vị’?" Nha đầu chết tiệt kia rõ ràng không tin lời anh nói.

"Vì sao không thể có?" Anh trừng cô.

"Tại sao phải có?" Cô cũng trừng anh.

"Bộ không phải bao cao su có rất nhiều loại khẩu vị sao?" Anh bắt đầu phát huy tốt bản tính biện luận của mình, "Vì vậy thuốc bôi trơn kia có khẩu vị cũng là rất bình thường nha!"

"Bao cao su có nhiều loại khẩu vị tôi có thể chấp nhận được nhưng nếu vì vậy mà thuốc bôi trơn cũng có nhiều loại khẩu vị thì thật kỳ quái." Cô cũng không thua kém.

"Có cái gì kỳ quái?"

"Người ta nói không cùng khẩu vị là thiên vị cho rằng người đàn ông thích phụ nữ nào đưa họ đến được thời điểm như thủy triêu lên nhưng quan niệm đó cũ rĩ " cô lý luận rất rõ ràng "bởi vậy bây giờ mà nói không có cùng khẩu vị sẽ là không công bằng."

"Bởi vậy, bây giờ thủy triêu có dâng lên được hay không là do phụ nữ cũng có quyền thích đàn ông nào có quan hệ phần dưới với họ a, " anh nói xong mặt mày hớn hởi, vẫn không quên chế nhạo cô một câu, "Em ngay cả đi đâu này cũng không biết a, phục em!"

Hai người định tiếp tục bất phân thắng bại nhưng khi nhìn nhau tự nhiên đều cảm thấy không khí chung quanh... bỗng nhiên khác lạ.

Cao Nguyên quay đầu, phát hiện phía trước mọi người đều lắng nghe, nhân viên thu tiền và khách hàng sau lưng đều có vẻ mặt ngây ngốc nhìn bọn họ, giống như bị đoạn đối thoại của bọn họ làm cho kinh hãi...

"Xin hỏi..." Nữ nhân viên thu ngân kinh ngạc nhìn Cao Nguyên, lại nhìn tay anh đang cầm thuốc bôi trơn, đỏ mặt hỏi, "Cái đó... Hai vị có muốn không?"

Cao Nguyên khum tay thành quyền đưa lên miệng, làm bộ ho khan vài tiếng, giả bộ như không có việc gì đem thuốc bôi trơn để lên quầy thu ngân, sau đó bắt đầu đem những gì trong xe đẩy để lên trên bàn chuyển: "Muốn... Muốn..."

Đường Tinh Tuệ đứng một bên ngăn đầu nghiên cứu đèn điện trên trần siêu thị...

Tối hôm đó, bọn họ dự định thử thuốc bôi trơn vừa mới mua.

"Thấy thế nào?" Tinh Tuệ ngừng cổ, sắc mặt ửng hồng nhìn Cao Nguyên.

"Tôi ghét nhất là vị ô mai." Anh vẻ mặt bức bối đẩy chai thuốc qua một bên, xấu hổ cúi đầu...

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 7: Bể sơn mỹ nhân

Sáng sớm thứ hai, trong khi chờ đến giờ ngân hàng mở cửa, Cao Nguyên ng ồi làm việc trong quán cà phê dưới l ầu. Lúc xếp hàng mua cà phê, anh thấy kế bên quán là một cửa hàng bán hoa. Chủ tiệm là một cặp vợ chồng trung niên, mới sáng sớm đã ra mở cửa tiệm và sửa sang lại các loại hoa tươi.

Cao Nguyên hai tay đút túi quần đứng ở cửa tiệm, chợt nhớ tới lời nói của Đường Tinh Tuệ trong bệnh viện, vì vậy hỏi bà chủ tiệm hoa: "Hoa này, à không... Bà có hoa cúc tây không?"

Anh có trí nhớ rất tốt, những gì đã gặp qua thì không thể quên được nên làm sao có thể không nhớ được tên của loài hoa mà cô đã nói qua!

Bà chủ tiệm nhăn mày lại suy nghĩ một chút, quay đầu hỏi ông chủ: "Ông biết không, tôi vì sao chưa nghe nhắc đến?"

"A, " ông chủ có gương mặt phúc hậu, luôn cười khà khà, "Đó là loại hoa cúc tây màu tím, bình thường đến lúc nhập hàng về mới có một ít, là dùng để trang trí thêm cho bó hoa."

"Một bó nhỏ cũng không có sao?" Cao Nguyên hỏi.

Ông chủ lắc lắc đầu: "Đây không phải là loại hoa phổ biến mà người ta hay mua, nhưng cái đó cũng không quan trọng, cái chính là ngay cả một bó nhỏ nhưng toàn là màu tím sẽ rất khó coi, phải phối hợp với các hoa khác mới đẹp. Nhưng nếu như cậu muốn tôi sẽ giúp cậu đặt."

Lúc này, hàng xếp phía trước xê dịch, Cao Nguyên trầm ngâm mấy giây, cười khoát khoát tay: "Không cần làm phiền, cảm ơn."

Cần lấy cà phê lúc chờ thang máy, Cao Nguyên không khỏi nghĩ, Đường Tinh Tuệ người này luôn là ưa thích những vật ly kỳ cổ quái... có lẽ đây chính là bản tính trái ngược của bọn họ. Vì vậy, những thứ được cho là nghệ thuật của con người, sẽ được cá nhân hóa theo cảm nhận thẩm mỹ của riêng mỗi người.

Nói thí dụ như... Cùng anh làm pháo * hữu?

Nghĩ tới đây, anh không khỏi cười khở: có trời mới biết là anh đáp ứng thế nào...

Se X friend? Là cô tự nghĩ ra!

Lúc thang máy đến, Cao Nguyên đi theo vào thang máy, cửa sắp đóng kín, một thoáng, có người vừa hô "Chờ một chút" vừa chui vào.

Cao Nguyên liếc mắt, nghĩ thầm thế giới này thật sự nhỏ bé.... Người vừa tiến vào không phải là "Băng sơn mỹ nhân" sao?

Cách ăn mặc của cô hôm nay và ngày ở trong quán ăn đêm hôm trước hoàn toàn khác nhau, màu đen trang trọng nổi bật khuôn mặt rất đoan trang của cô. Tóc được buộc thành đuôi ngựa, màu sắc son môi cũng nhẹ nhàng, có vẻ bình dị gần gũi.

Cao Nguyên không khỏi nghĩ: loại người này có cuộc sống ban ngày và ban đêm hoàn toàn khác nhau, thật sự rất có sức hấp dẫn!

Nhưng khi thang máy lên đến tầng ba mươi tám, anh không thể nhịn cười, băng sơn mỹ nhân và anh thậm chí cùng một tầng lầu... cả tầng lầu đều là ngân hàng bọn họ, cô nhìn qua không giống như một người trong tài khoản có mấy ngàn vạn mỹ kim... như vậy cô hơn 50% chỉ có thể là làm việc ở đây.

"Cao quản lý." Một nhân viên trẻ đi phía đối diện chào anh.

Cao Nguyên gật gật đầu, phát hiện băng sơn mỹ nhân dừng bước lại nhìn anh. Tầm mắt anh dời đi, làm bộ căn bản không biết cô, đi thẳng vào

phòng làm việc của mình.

"Quản lý, anh có nghe chưa?" Thư ký nhìn anh hôm nay tâm tình không tệ, vội vàng đi đến chào giọng nịnh nọt, "Trưởng quản lý phòng bên cạnh giờ tan việc thứ sáu tuần trước bị bộ phận nhân sự thông báo sa thải, hôm nay có quản lý mới tới rồi"

Anh gật gật đầu, cầm lấy cà phê đi vào phòng làm việc của mình, sau đó lại thò người ra phía bên ngoài nói với ban đồng nghiệp: "Thứ sáu tôi cũng bị xào, sẽ có đồng nghiệp mới tới trông nom nơi này."

Vốn sẽ còn tiếp tục nhiệt liệt thảo luận nhưng mọi người đột nhiên đều dừng lại kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt ngốc trẻ.

Sau khi hài lòng nhận được kết quả, Cao Nguyên khẽ mỉm cười: "Tôi nói giỡn thôi."

Nói xong, anh xoay người đóng kín cửa phòng làm việc.

Mười giờ sáng, đang lúc Cao Nguyên bắt đầu xem các loại số liệu, phó chủ tịch ngân hàng mang người đến tìm anh... người được mang đến đúng là băng sơn mỹ nhân.

"Đây là Chu quản lý mới của phòng tài nguyên bên cạnh."

"Rất hân hạnh. Cao Nguyên." Anh vội vã đứng dậy làm bộ rất ân cần đến bên cô bắt tay.

Mỹ nhân lộ ra vẻ qua loa mỉm cười.

"Chu Diệu Lôi. Nghe nói cô là MBA của LBS (London Business School), thật lợi hại."

"Ở đâu, ở đâu." Mỹ nhân là đang khen anh, nhưng Cao Nguyên lại cảm thấy khó nghe...

"Xem bộ dạng của Cao quản lý... thật đúng là một chút tôi cũng không bằng."

"..." Cao Nguyên mặt ngoài khách sáo mỉm cười, ngậm vụng trộm lại cắn răng nghĩ, cô đây coi như là đang khen tôi hay là đang điều cợt tôi đây?

"Tiểu Chu đây là tốt nghiệp đại học ở Mỹ, các người về sau cũng có thể trao đổi với nhau nhiều một chút." Phó chủ tịch ngân hàng thích thú nhìn hai người trẻ tuổi rất có tiền đồ này.

"Wharton School..." Chu Diệu Lôi mặt đen lại bổ sung.

"A, tốt, nhất định, nhất định." Cao Nguyên lúc này mới trong lòng cười thầm: đúng ra là Ốc Đốn a, không trách khi nhắc tới LBS cổ lai có vị chua.

Tiến hai tôn đại phật đi, Cao Nguyên thở ra, nhưng hồi tưởng cảnh tượng vừa rồi, càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, vì vậy lập tức cầm điện thoại lên gọi cho Đồng Vân:

"Cậu biết không, sáng sớm nay tôi đụng phải một người đến quán bar."

"... Lai lịch gì?" Đồng Vân tại ngáp.

"Ốc Đốn!"

"... ah." Đồng Vân lại ngáp một cái.

Cao Nguyên liếc mắt: "Đại sư huynh, môn phái chúng ta hai năm qua đều đứng nhất trên giang hồ. Vì sao người dù cho một chút cảm giác vinh dự tập thể cũng không có, còn không mau giúp tôi nghĩ ra kế làm thế nào để đối phó với những môn phái khác!"

Đồng Vân uống một hớp: "Nhị sư đệ, không phải là sư huynh tôi vong ân, thật sự là sư huynh rút khỏi giang hồ đã nhiều năm rồi, hiện tại sớm đã không để ý đến những tranh chấp trên giang hồ, làm sao có thể giúp người a."

"Nói theo cách ăn đồ thiêu, trên giang hồ này ai cũng biết, nếu người tự nhận mình là người đứng thứ hai, thật không ai dám nhận mình là người đứng đầu a."

"Câu đúng thật là ăn nhằm đồ thiêu rỗi đó, thiệt không tốt cho dạ dày a."

"..."

Cùng Đồng Vân nói bậy thêm vài câu, Cao Nguyên mới cúp điện thoại. Nhớ năm đó, Đồng Vân cũng là một người tiếng tăm lừng lẫy nhưng về sau có chút biến cố phải thừa kế sự nghiệp gia đình nên chuyên tâm bình thản theo sự nghiệp kinh doanh xuất bản sách báo, không màn đến thế sự. Nhưng anh vẫn cảm thấy, nói về khả năng học vấn, Đồng Vân lại giỏi hơn anh, bởi vì may rủi trong cuộc đời không ai giống ai, nhưng người thành công là người bình thản tiếp nhận khi đối diện với những biến cố trong cuộc sống.

Cao Nguyên từ nhỏ đến lớn đều khá thuận lợi. Dù đã ba mươi mấy tuổi, anh vẫn giữ được sự bồng bột của tuổi trẻ, nhiều người không hiểu cho anh là có chút bá đạo, vì vậy bạn bè tri kỷ không nhiều lắm. Nhưng anh lại có thể là người nói chuyện rất ăn ý, người khác phần lớn đều bị thu hút bởi tính trẻ con của anh, giống như Đồng Vân, hay giống như... Đường Tinh Tuệ.

Nhưng Đường Tinh Tuệ cùng Đồng Vân lại không giống nhau. Cô nhỏ tuổi hơn Cao Nguyên, và lại còn là phụ nữ, nên nhìn chung, nếu so với anh, cô còn tùy hứng hơn. Tinh Tuệ dù là một người được xem là khá điều ngoa, nhưng đôi lúc Cao Nguyên lại cảm thấy cô lại rất bao dung cho anh.

Giống như mỗi một lần gây gổ, mặc kệ là không phải lỗi của anh, một khi hết giận, cô cũng chỉ xem như không có việc gì chủ động tới nói chuyện với anh. Điều này đối với anh mà nói rất quan trọng, bởi vì anh là người tuyệt đối không bao giờ cúi đầu, dù đó phụ nữ là một chuyện, cúi đầu lại là một chuyện khác.

Nghĩ tới đây, di động của Cao Nguyên đột nhiên vang lên, trên màn hình điện thoại di động, Đường Tinh Tuệ nháy mắt ra hiệu lão đại xuất hiện.

Nói có sách, thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến a.

"Chuyện gì?" Đối với người quen biết, anh luôn luôn không khách sáo.

"Anh có số điện thoại nhà hoặc phòng làm việc của Vu Nhâm Chi không?"

Cao Nguyên suy nghĩ một giây nói: "Không có. Tôi ngay cả số điện thoại di động của anh ấy cũng không có."

Bên kia điện thoại Đường Tinh kinh ngạc: "Vậy mà lần đầu tiên anh giới thiệu cho tôi, còn nói anh ấy là bạn của anh."

"Là bạn a, " anh vô tội nói, "Nhưng ai quy định là bạn bè phải có có số điện thoại của nhau?"

"..."

"Không phải sao?" Anh lại b ối thêm một câu.

"Tốt, xem như anh lợi hại, được chưa?"

"Em tìm anh tácó chuyện gì?"

"Chuyện làm ăn."

"Cần gấp vậy sao? Chứ không phải "thấy người ta làm quan, bắt quàng làm họ" sao?»

"Chính là ngày người ta làm quan."

"?"

"Hôm nay nếu Vu Nhâm Chi không giao bản vẽ sơ thảo là J sẽ đòi mạng của tôi."

Cao Nguyên bị cô chọc cười: "J còn lâu mới muốn đòi mạng của em đấy."

"Haiz..." Tinh Tuệ thở dài, "Không giúp được gì cũng đừng nói mát a."

"Ah, Tối nay em đến chỗ của tôi sao? "

"... Không đến!" Đường Tinh Tuệ rống xong, lập tức cúp điện thoại.

Cao Nguyênnhường mi nhìn nhìn điện thoại di động, nghĩ th ần: làm sao lại tắt điện thoại vậy, anh đây mặc dù không có số điện thoại của Vu Nhâm Chi, nhưng anh lại có điện thoại của bốn thành viên khác trong gia đình của Vu Nhâm Chi, chị hai, chú ba, dượng út và cả em trai vợ nữa, chỉ cần tùy tiện gọi một cuộc điện thoại là có ngay số điện thoại của Vu Nhâm Chi.

Haiz... Anh thở dài, xem ra hôm nay buổi tối được tự do đi tìm tiết mục r ồi.

*****

Không sóng không gió qua một ngày, lúc tan việc, đã tám giờ tối, Cao Nguyên lúc đợi thang máy ở đại sảnh lại gặp Chu Diệc Lôi.

"Thế nào, đã quen việc chưa?" Anh theo lẽ thường hỏi một câu.

"Hoàn hảo." Cô cũng theo lẽ thường trả lời một câu.

"Có muốn đi uống một chén không?" Anh theo thói quen thốt ra.

"... Tốt." Không nghĩ rằng cô sẽđáp ứng.

Cao Nguyên cảm giác lỗ đấm lao phải theo lao, nhưng vẫn kiên trì đi.

Bọn họ vẫn như cũ đến quán bar lần đầu gặp mặt. Chu Diệc Lôi cởi áo khoác màu đen xuống, xoa tóc, cười thật gợi cảm, thoáng chốc cô lại biến thành băng sơn mỹ nhân.

Cao Nguyên không thể không thừa nhận, Chu Diệc Lôi đúng là một mỹ nhân.

Lúc này trong quán rượu còn không nhi ều người, bọn họ ng ồi ở qu ầy bar bên cạnh gọi hai phần đồ nhấm và hai ly bia, trước khi vào quán bọn họ

đầu chưa ăn tối.

"Thật xin lỗi." lúc đưa ly bia lên miệng, Chu Diệu Lôi đột nhiên nói.

"?" Cao Nguyên hoài nghi mình nghe lầ.

"Tôi ngày đó có chút thất thố." Cô khẽ mỉm cười, "Đầu tiên tôi không nên cùng anh về nhà, sau đó thì cũng không nên phát giận với anh."

"..." Cao Nguyên giật giật khóe miệng, "Cô đột nhiên nói như vậy, tôi cũng không biết nên nói gì cho phải..."

"Tôi thất tình." Xem ra, cô là một người tính tình rõ ràng dứt khoát, "Sau đó, đêm ấy tôi ngồi đây một mình uống rượu giải sầu, tự lừa phỉnh mình rằng chỉ uống "trường kỳ trà đá". Lúc ấy, trong đầu tôi toàn nghĩ muốn tìm một người đàn ông xa lạ qua đêm... nhưng là xin anh hãy tin tôi, tôi từ trước đến nay chưa từng làm như vậy... đương nhiên kỳ thật anh có tin hay không cũng không sao."

"..." Anh nhú m.

"Còn nữa là tôi muốn cảm ơn anh, " cô nhìn anh, khóe miệng gượng cười, "Cuối cùng đã đuổi tôi đi, không cho tôi có cơ hội biến thành con ngốc."

"... Không khách sáo." Nói thì nói vậy, nhưng Cao Nguyên cảm thấy nói không khách sáo giống như lại có ý khoe mẽ.

"Cho nên hôm nay tôi tính tiề.

"... Tốt."

"Anh tùy tiện gọi món." Cô hào phóng cười cười.

"... Thật sự?" Anh có chút chần chừ.

"Ừ."

"... Món gì cũng được?" Anh xác nhận lại.

"Đương nhiên, anh rất biết cách kết hợp các món."

"Vậy tôi gọi một chai Louis mười ba thì sao?"

"... không được." Chu Diệu Lôi trả lời như chém đinh chặt sắt.

Cao Nguyên cười rộ lên: "Cô cũng đừng quên, tôi là LBS."

"Anh cũng đừng quên tôi là Ốc Đốn." (đồng âm tiếng Trung chỉ trường Wharton School)

Vì vậy hai người cười lên ha hả, giống như tiếng cười này sẽ xóa bỏ những vướng mắc bấy lâu nay.

"Nhưng phụ nữ thất tình, buổi tối tốt nhất không nên tùy tiện uống rượu, càng không nên tùy tiện cùng đàn ông về nhà, vì có thể hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi." Anh chân thành nhắc nhở... bởi vì ví dụ tốt nhất chính là Đường Tinh Tuệ.

"Tôi nhớ kỹ."

Chu Diệu Lôi giơ ly lên bia, Cao Nguyên cũng lật đật cầm lấy chén rượu, hai người cùng ly, sau đó ngửa đầu uống.

"A, đúng rồi, " cô chợt nhớ ra nói, "Giúp tôi nói xin lỗi với bạn gái của anh. Nhưng nếu như xin lỗi sẽ khiến cho cô ấy hiểu lầm thì đừng nói. Chúng ta là những đồng nghiệp rất bình thường... đương nhiên, xét thấy anh là LBS (London Business School) mà tôi là Ốc Đốn, sau này không tránh khỏi những việc chung trong ngày lễ tết hay những hoạt động từ thiện nên tốt nhất đừng để cô ấy nghi ngờ"

Cao Nguyên lơ đãng cười cười, tiếp tục uống bia, không muốn giải thích quan hệ của anh và Đường Tinh Tuệ.

Nói một cách khiêm tốn, cho dù thật sự muốn giải thích thì phải giải thích như thế nào đây... không, cô ấy không phải là bạn gái của tôi, cô chỉ

là pháo * hữu của tôi?

Pháo * hữu có nghĩa là sở hữu về mặt thân thể nhưng lại không có bất kỳ ràng buộc nào về mặt tình cảm. Điều này là trái với quan niệm đạo đức truyền thống, bởi vì thân thể một người là một phạm trù cá nhân, không ai được tùy tiện xâm phạm. Quan niệm truyền thống có thể chấp nhận tình yêu không có tình dục nhưng không cách nào tiếp nhận có tình dục nhưng lại không có tình yêu.

Vậy thì, suy cho cùng, thế nào là "Yêu"?

Phải chăng giống một người đi vào quán rượu uống đến say mềm, sau khi ra đến cửa buộc phải dốc túi trả hết tất cả những gì mình có?

Vấn đề này thật khó trả lời, dù cho Cao Nguyên có dùng tất cả các môn cơ sở học, tất cả các nguyên lý kinh tế học hoặc công thức số học cũng không cách nào tìm ra đáp án.

Hơn nữa anh nghĩ rằng mỗi người khác nhau sẽ cho đáp án khác nhau, dù cho cùng là một người nhưng không cùng lúc cũng sẽ cho ra những đáp án khác nhau.

Anh chỉ tò mò là hiện tại đối với Đường Tinh Tuệ, tình yêu và tình dục, cái nào quan trọng hơn?

Cao Nguyên và Chu Diệu Lôi ngẩng đầu đến mười một giờ rưỡi thì ai về nhà nấy. Cao Nguyên không đưa cô ấy về tận nhà, bởi vì đối với anh, có nghĩa vụ đưa về nhà chỉ có đã từng, đang hoặc là muốn cùng anh phát sinh quan hệ nam nữ. Mà Chu Diệu Lôi đêm nay đã định nghĩa quan hệ bọn họ hiển nhiên không thuộc về bất kỳ một loại nào trong đó, hơn nữa cô cũng không muốn cùng anh phát triển mối quan hệ này.

Cao Nguyên uống vài ly bia, so với tửu lượng của anh, không đáng là bao, nhưng vẫn còn do dự không muốn tự mình lái xe về nhà. Chần chừ trong chốc lát, anh quyết định gọi điện thoại cho pháo * hữu.

Điện thoại được nhận, xung quanh là bối cảnh âm nhạc đỉnh tai nhức óc.

"Em còn đang diễn tập sao?" Cao Nguyên không tự chủ lớn tiếng hỏi.

"Không phải, là..." Tinh Tuệ cũng trả lời lớn tiếng, "đang ca hát! Có chuyện gì sao?"

"... Không có việc gì." Nếu cô đã có xã giao, anh quyết định là tự mình về nhà thôi.

Hai bên cùng cúp máy, một chiếc xe taxi vừa đến trước mặt anh dừng lại, vừa vặn có người xuống xe, anh liền lên ngay.

Nửa đêm, đèn đường rực rỡ, xe taxi phóng như bay, cửa sổ xe phản chiếu các ngọn đèn, đèn đường mờ vàng, đèn ô tô lóe sáng, đèn pha bất diệt suốt đêm trong sân thể dục... Anh thở ra một hơi, nghe nồng mùi rượu, nhàn nhạt, thoang thoảng mùi lúa mạch, một loại cảm xúc cô độc đột nhiên xâm chiếm.

Nhớ rõ lúc đi học ở Luân Đôn, anh có một người bạn gái, một cô gái Nhật có giọng cười thật đáng yêu, tên là Yuriko. Anh đến bây giờ cũng không tìm hiểu tên cô ấy được viết chữ Hán như thế nào, mà cô ấy giống như cũng không thèm để ý. Cô ấy so với anh nhỏ hơn mấy tuổi, lúc anh tốt nghiệp MBA, cô ấy mới vừa vặn học năm thứ hai, tiếng Anh rất tốt, mỗi lần cùng nhau tự học, thấy cô ấy dùng đầu lưỡi thẳng tắp đọc sách tiếng Anh, anh đâu rất muốn đuổi cô ấy ra ngoài.

"You love me?" rất nhiều đêm, lúc anh đè cô dưới thân, cô cũng sẽ cười lớn hỏi như thế.

Nhưng anh chưa từng trả lời cô.

Sau khi anh tham gia hết buổi lễ tốt nghiệp, trở lại nhà trọ một ngày kia, Yuriko đã rời đi... trong căn hộ tất cả những gì thuộc về cô cũng đều được dọn sạch. Điều này, đối với Cao Nguyên mà nói giống như là điện ảnh, hoặc chỉ tồn tại trong tiểu thuyết tình yêu, tựa như bi hài kịch: tối ngày hôm

trước, bọn họ còn cười nói ngày hôm sau muốn đi đâu ăn cơm mừng anh tốt nghiệp? nhưng ngày hôm sau, cô lại biến mất, chỉ để lại một mảnh giấy nhỏ nét chữ cứng nhắc được đặt trên bàn ăn của phòng khách...

You don't love me! Bye bye!

Cao Nguyên trăm mối như tơ vò, không hiểu hôm đó vì sao cô rời đi mà không một lời từ biệt, vì sao phải chọn đúng ngày đó, vì sao chỉ để lại một tờ giấy như vậy...

Nhiều năm sau đó, anh từng có mấy cuộc tình tương đối cố định, anh dần dần hiểu được thế nào gọi là điểm ngộ, nhưng những lý do để chia tay thật thiên hình vạn trạng...và cuối cùng anh cũng hiểu được vì sao Yuriko đã rời bỏ anh...bởi vì anh chỉ yêu bản thân mình.

Bất kể là một người, hay là hai người, bất kể là gặp dịp thì chơi, hay là thật sự bất đắc dĩ, anh cũng sẽ không thay đổi. Sẽ không mất đi nguyên tắc của mình, sẽ không phí sức đi chinh phục một người khác, sẽ không buông tha cho những gì mình thích, cũng sẽ không cúi đầu hoặc thỏa hiệp. Cho nên khi một người nào đó yêu anh, sống chung với anh, dần dà cũng sẽ cảm thấy tịch mịch, bởi vì hầu như phần lớn, anh chỉ làm những chuyện gì anh muốn làm.

Có lẽ Yuriko nói đúng, anh không thương cô ấy, anh cũng không hiểu được cái gì là tình yêu... từ trước đến nay đều là như vậy.

Chuông điện thoại di động kéo anh từ trong hồi ức trở về, anh lấy điện thoại di động ra, trên màn hình là khuôn mặt Đường Tinh Tuệ đang nhấp nháy ra hiệu.

"Allo?" Bên kia đầu dây, cô la to, "A, là.... Cái gì? Vương Tài bị bệnh à? Thật vậy hả? Vậy làm sao bây giờ?... Tốt, tôi sẽ đến bệnh viện, bác sĩ, các anh nhất định phải cứu anh ấy, anh ấy đối với tôi mà nói giống như người trong nhà... Tốt, tốt, tôi lập tức sẽ tới!"

Nói xong, không đợi anh nói một chữ, cô liền tắt máy.

Thế này là thế nào?!

Cao Nguyên kinh ngạc nhìn màn hình điện thoại di động, biểu hiện cuộc trò chuyện đã kết thúc, cô không phải điên rồ rồi sao?

Về đến nhà tắm rửa xong, anh nằm ở đầu giường, mở cuốn 《Cuộc đời của Khải Ân》, tiếp tục đọc. Sách này thật sự không sai, cơ bản chỉ cần đọc ba trang là có thể ngủ.

Từ từ, anh nhắm mắt lại, trong lúc mơ mơ màng màng, chợt nghe có tiếng đóng cửa ở bên ngoài, thoáng làm anh giật mình tỉnh giấc. Đang lúc anh đứng dậy dự định đi ra xem thì cũng là lúc Đường Tinh Tuệ đẩy cửa tiến vào.

"Anh đang ở đây a." Cô để túi xách xuống, đá quăng giày cao gót, đi vào phòng tắm.

"Sao em lại tới đây..." Cao Nguyên thở phào nhẹ nhõm, ngẩng một bên giường.

"Tôi không phải mới vừa gọi điện thoại cho anh sao?" Giọng của cô truyền từ trong phòng tắm.

"Em vừa rồi nói cái gì tùm lum trong điện thoại." Anh thừa dịp oán hận.

Tinh Tuệ thò đầu ra, rõ ràng có thể thấy được, cô đã cởi bỏ áo váy trên người: "Anh không hiểu sao? Thật uổng công anh được danh hiệu thủ khoa của trường khi tốt nghiệp."

"..." Trên đỉnh đầu anh có ba cây hắc tuyến. Điều này và chuyện anh tốt nghiệp ở trường có quan hệ gì với nhau? Đặc biệt hơn nữa là dù bác sĩ khoa thần kinh cũng không chắc chắn có thể đọc được suy nghĩ trong đầu của người khác đi!

"Đó là tôi làm bộ nhận được điện thoại của người nhà kêu tôi phải về vì nhà có việc gấp, sau đó mượn có đó trốn về"

"..." Cao Nguyên là người như vậy nhưng tuyệt đối lại không bao giờ nghĩ đến phải dùng phương pháp này, bởi vì đối với anh, không muốn ở lại chỉ cần đứng dậy đi là được cần gì phải suy nghĩ nhiều để tìm đủ thứ lý do.

Tinh Tuệ nheo mắt lại cười cười, sau đó lại rút đầu trở về.

"Vậy Vương Tài là ai?" Anh khó hiểu.

"... Là một con chó cưng."

"Chó?"

" Chẳng lẽ tôi còn có thể tìm ra được một ông chủ nào khác sao? "

Cao Nguyên ngồi trên giường, ngẩn người, từ nửa năm nay, đây là lần đầu tiên anh nghe được Đường Tinh Tuệ dùng từ "ông chủ" để nói giống.

Anh yên lặng đứng lên, đi đến cửa phòng tắm, phát hiện cô cũng thất thần, trên người chỉ mặc đồ lót do chính cô thiết kế, trên mặt còn chưa kịp tẩy trang, kinh ngạc nhìn vào trong gương.

"Vậy..." giọng Cao Nguyên ấm áp nhưng vẫn rất giấu cợt, "Vương Tài ở đâu?"

"Ở đây." Cô chỉ vào anh trong gương nói.

Anh cười rộ lên, cười đến thật ấm áp, hoàn toàn không giống một Cao Nguyên nổi tiếng là bên ngoài nhiệt tình nội tâm lạnh lùng: "Bác sĩ kia có cứu sống Vương Tài không?"

Cô nhìn anh trong gương, anh cũng nhìn cô trong gương, tầm mắt của hai người như có cùng tiêu cự.

Cô đột nhiên cười rộ lên, không phải là cười to, mà là... muốn nhin xuống lại vẫn không thể nào nhin xuống được. Cô khép hờ mắt, dùng tay thoa sữa rửa mặt, sau đó nhìn anh nói:

"Cứu sống ư? Cùng lắm bác sĩ nói để sau này có những suy nghĩ lành mạnh thì phải đem tiểu cát cát cắt đi." (tiểu cát cáthahaha: hai viên bi!)

"..."

Cao Nguyên cảm giác ba cây hắc tuyến ở đỉnh đầu mình lại bắt đầu rơi xuống... Rơi xuống...

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 8: Xem mắt

Đi làm vào giờ cao điểm đôi khi thật sự làm cho người ta phát điên.

Đường Tinh Tuệ hạ cửa sổ xe xuống, một cơn gió nhẹ mùi lá cây xen lẫn mùi xăng thối vào mặt cô. Xe bus phía trước không nhúc nhích, cô hơi bực bội lấy ngón tay gõ trên logo có hình bốn cái vòng bạc của tay lái. Trong lúc chờ đợi, cô cúi đầu lục hộp đựng găng, tìm một hũ phát hiện tại tay vịn của hộp đựng găng có nửa bao thuốc lá hiệu «thất tinh»... cái này nhất định là của con khỉ Cao Nguyên kia để trên xe cô rồi.

Cô không thích hút thuốc, nhưng thỉnh thoảng trong túi xách hoặc trong ngăn kéo bàn làm việc cũng có để hờ hai bao «yêu hỉ» hoặc là «thọ trăm năm», nhưng hiện tại «thất tinh» cũng là một cứu cánh ít ra cũng đỡ nhàm chán.

Xe bus phía trước bắt đầu di chuyển, cô vừa chậm rãi buông thẳng xe, vừa đốt thuốc.

Lúc thả ra một vòng khói, cô đột nhiên ngộ ra cảm thấy như có một loại áp lực vừa được ảo giác hóa giải... trên thực tế, về mặt tâm lý, cô cần nhìn thấy khói thuốc xa xa hơn là nhu cầu sinh lý cần phải hút thuốc.

Cô đã quen với việc ở chung tại nhà Cao Nguyên vào buổi tối, cô rất sợ bản thân mình có xu hướng ỷ lại ngày càng nhiều vào Cao Nguyên. Cho nên sáng sớm hôm nay dọc theo đường đi cô đều nói với mình không thể tiếp tục như vậy nữa, hôm nay nhất định phải trở về nhà mình đi.

Ỡ lại thực là một việc... rất đáng sợ. Chỉ cần nghĩ mình không đủ can đảm để rời bỏ một người nào đó, hoặc một việc nào đó là một sự lệ thuộc tồi tệ nhất. Nhưng cô lại cảm thấy hoài nghi là cô ỷ lại Cao Nguyên để chỉ làm sex friend hay là ỷ lại vào con người anh?

Ôi trời ơi, tốt nhất là đừng nên ỷ lại cái nào cả!

Bởi vì đến một ngày nào đó, vật mà cô ỷ lại bỗng biến mất hoặc người mà cô ỷ lại bỗng quyết định rời bỏ cô đi... thì cô sẽ hoàn toàn chơi vơi. Cảm giác này cô đã trải qua, tuyệt đối không muốn thử lại một lần nữa.

Xen lẫn trong dòng xe cộ khổng lồ chậm rãi chạy đến khu vực văn phòng tọa lạc tại trung tâm thương mại CBD, Đường Tinh Tuệ hít thở thật sâu mấy lần để nạp thêm không khí.

Vừa vào công ty, chạm mặt đi tới là hai người mẫu nam mặc T-shirt bó sát người, đường cong rất tốt, nhưng ánh mắt lộ ra sự non nớt và trống rỗng. Cô thường phải xem rất nhiều người mẫu nam, nữ chỉ mặc nội y để trình diễn nên đối với đàn ông có tướng mạo anh tuấn hoặc đường cong thân thể xuất sắc đã sớm không còn làm cô động lòng.

Điều đáng buồn cười là cô là một nhà thiết kế thời trang... hay chính xác hơn... là nhà thiết kế nội y, hơn ai hết cô hiểu rằng: cái quan trọng nhất của con người không phải là bên ngoài mà là tư cách bên trong.

Cho nên đứng ở góc độ nghề nghiệp, cô cũng chỉ nghĩ rằng công việc của mình ở đây chẳng có gì quan trọng, cô chỉ là người sáng tạo ra những gì đem lại hư vinh cho người khác mà thôi. Thời trang... hay là vẻ xinh đẹp bên ngoài... và những thứ khác đều là phù phiếm, có cũng được mà không có cũng không sao đó chỉ là những hào nhoáng trong hành trình thỏa mãn ẩm no hạnh phúc của con người mà thôi. Ví dụ như ngay cả bữa cơm hằng ngày cũng là vấn đề phải lo, thì ai sẽ quan tâm đến ngày mai sẽ mặc gì, phối hợp như thế nào cho đẹp, bông tai có cần che bớt khuôn mặt hay không, giày cao gót sẽ đi loại nào, gót nhọn hay đế bằng.... Nhưng những thứ này cô chỉ hiểu được khi đã trở thành nhà thiết kế thời trang.

"Nếu như có một ngày địa cầu bị người ngoài hành tinh chiếm lĩnh, " Cao Nguyên đã từng nói, " Đám người như em sẽ thất nghiệp."

"..." Cô cắn răng phản bác, "Công việc mua bán ngoại hối của những người như anh cũng không khá hơn chút nào."

"Nhưng ít ra thì hệ thống tiền tệ giao dịch trong xã hội vẫn tồn tại." Anh lại dùng một đạo lý lớn hơn chặn miệng cô, hơn nữa lần nào cũng có thể thành công.

"Tôi chỉ muốn hỏi một vấn đề," Tinh Tuệ ở một bên dùng hai ngón tay đánh vào nhau kêu cái tách hỏi J, "Người ngoài hành tinh tán thành đồng tính luyến ái sao?"

"..." Nếu như nhớ không nhầm, cô cùng Cao Nguyên lúc đó đồng thời liếc nhau.

Phòng làm việc của cô được thiết kế lớn nhất là khu vực làm việc, cách bên ngoài bởi một cái phòng đơn, ba mặt đều là tường thủy tinh, những lúc bình thường cô ít dùng cửa chớp nhưng cũng có khi...như sáng hôm nay...tâm tình cô không tốt, cô sẽ đóng kín các cửa chớp cách ly mình với tiếng động ồn ã của thế giới bên ngoài.

Trên thực tế, một khi đóng cửa lại, dù cho không kéo cửa chớp lên, ở góc độ vật lý học mà nói, cô cũng nghe không được tiếng động ồn ã phía ngoài, nhưng mỗi lần ngẩng đầu nhìn thấy các đồng nghiệp bên ngoài bận rộn, trong óc cô sẽ hiện lên các loại thanh âm huyền ảo, rất mất tập trung. Chỉ có đóng kín cửa chớp, cô mới thật sự ngăn cách, thật sự có được thế giới của riêng mình.

Trợ lý của cô mặc dù lớn tuổi nhưng vừa mới tốt nghiệp lại là một phụ nữ rất thức thời, vừa thấy cô kéo cửa chớp lên, đã lập tức mang cho cô ly cà phê nóng và chút bánh cookie, ngoài ra còn có thể rất tự giác giúp cô từ chối các cuộc điện thoại.

Tinh Tuệ nhìn trợ lý đi ra ngoài, đóng cửa lại, sau đó nâng ly cà phê lên uống một ngụm, bất lực dựa lưng vào ghế dựa.

Agenda trong máy tính hiện lên nhắc nhở cô hôm nay có ba nhiệm vụ không thể không hoàn thành, cô hít sâu một hơi, mở ra từng cái nhìn xuống, sau đó phấn chấn tinh thần, bắt đầu vùi đầu vào công việc.

Cô là một người tập trung tinh thần rất dễ dàng, đây là ưu điểm, cũng là khuyết điểm. Ưu điểm là cô có thể hết sức chuyên chú làm một việc gì đó. Khi cô đem mình vào đầu vào một việc nào đó cô có thể quên được những chuyện khác nhờ vậy mà thời gian làm việc của cô rất ít nhưng hiệu quả lại rất cao. Nhưng khuyết điểm là, tính này cũng làm cho cô trở nên ngoan cố, rất dễ dàng đắm chìm vào thế giới của mình không thể kìm chế cũng như khó lòng mà thoát ra trước khi xong việc.

Khi công việc đã hết bận, cô ngẩng đầu nhìn lên thì đã mười hai giờ rồi.

Sáng hôm nay Jacob đi đến các cơ sở bán lẻ, vì vậy cô cần điện thoại gõ vài cái message "Ăn trưa chung?", nhưng kết quả mọi người ai cũng đã có hẹn.

Được rồi!

Tinh Tuệ đứng dậy lấy bóp da từ trong ba lô ra, chuẩn bị một mình đi ăn cơm trưa, không nghe thư ký cao giọng nói, Vu Nhâm Chi tìm cô giờ đang ở ngoài cửa.

Tinh Tuệ vội vàng mở cửa, quả nhiên nhà vẽ tranh minh họa đang đứng ở cửa. Anh hôm nay mặc một áo sơ mi hơi có vẻ rộng thùng thình, xứng với quần jean cùng dép kẹp, trên bờ vai đeo một ống đựng tranh thật to, đừng nói là «thủy triêu» của cô có dâng lên hay không nhưng Tinh Tuệ cảm thấy anh mặc thế này rất thích hợp.

"Cùng nhau ăn cơm đi, vừa ăn cơm vừa nói." Cô lôi kéo anh ra khỏi phòng làm việc.

Đồ ăn sốt dẻo nhất tòa nhà này chỉ có một nhà hàng nhưng vẫn còn rất nhiều người đang đợi, Tinh Tuệ mất hứng chờ, vì vậy đi vào tiệm ăn nhanh kiểu phương tây kế bên không có người xếp hàng.

Gọi hai phần cá hồi cuốn cùng salade thịt gà, Tinh Tuệ mới quay sang nói: "Anh hôm nay đến giao bản thảo phải không?"

"Đến sửa bản thảo điện tử."

"Đồ nghề của tôi không có làm cho người ta phát điên đi?"

Vu Nhâm Chi suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: "Không phải làm cho người ta «quá» phát điên, nhưng cũng đủ làm cho người ta phát điên."

Tinh Tuệ ngạc nhiên một chút, sau đó cười ha hả: "Tôi bảo đảm, khi anh bắt đầu sáng tác tranh minh họa nội y, tôi sẽ hoàn toàn tôn trọng ý kiến của anh."

Vu Nhâm Chi khẽ mỉm cười: "Công việc mà, cho dù lại làm cho người ta phát điên, tôi cũng sẽ tiếp nhận. Tôi đã sớm được tôi luyện từ các bậc tiền bối, công ty của cô trả tiền cho tôi nên tôi sẽ chỉnh sửa đến khi nào họ hài lòng thì thôi."

Tinh Tuệ nhìn anh, nghĩ thầm đầu óc người đàn ông này thật khoáng đạt khó có thể làm người khác chán ghét.

"Vẽ tranh minh họa có kiếm được nhiều tiền không?" cô giống lật bài ngửa với Vu Nhâm Chi.

"Tôi muốn biết định nghĩa «nhiều tiền» của cô là như thế nào?" nhà vẽ tranh minh họa cười khở.

"Chính là..." Tinh Tuệ cố gắng suy tư, "Có thể mua nhà, mua xe, cưới một cô vợ và đủ tiền nuôi con."

Vu Nhâm Chi nhướn lông mày, lại nói: "Lại phải xem cô muốn mua căn hộ loại gì, xe gì, cưới một cô vợ như thế nào và cách nuôi con ra sao nữa."

Tinh Tuệ trả lời: "Phòng chừng một trăm mét vuông, trong nhà mỗi người một xe, một cô vợ khéo léo lòng người cũng như không được đòi đánh con."

Vu Nhâm Chi cười rộ lên: "Hai cái đầu tiên rất dễ dàng làm được, nhưng hai cái sau giống như..."

Tinh Tuệ nhìn anh, đột nhiên hỏi: "Tôi có thể hỏi một chút không, năm nay anh bao nhiêu tuổi?"

"Cô cho rằng tôi bao nhiêu?"

"..." Cô nhìn vài vết chân chim trên mặt anh, suy nghĩ một chút nói, "Hơn 35 đi?"

"Không tới, là 40." Anh tươi cười rạng rỡ.

"Vì sao không kết hôn?"

Trên thực tế, ngay cả Tinh Tuệ cũng biết rõ, vấn đề này có điểm đường đột. Sau khi trở về từ tiệc cưới, có một ngày, vào buổi tối cô nghĩ tới Vu Nhâm Chi, vì vậy đã hỏi thăm Cao Nguyên. Con khỉ kia sờ lên cằm nói: "Tôi cũng không rõ lắm, hình như lúc còn trẻ anh ta rất phong lưu, nhưng những năm gần đây không nghe nhắc gì đến. Chẳng lẽ anh ta đã đổi tính...?"

Nói đến đây, con khỉ còn trề môi "Quả nhiên có vấn đề", nhưng Tinh Tuệ không thèm đề ý.

Về mặt Vu Nhâm Chi bình thản giống như thường xuyên bị người khác hỏi đến vấn đề này, không chút hoang mang đáp: "Duyên phận chưa tới."

A... Nghe được trả lời như vậy, Tinh Tuệ dưới đáy lòng cảm khái, anh quả nhiên là một người đàn ông có đầu óc phóng khoáng.

Cô giống như bị ma nhập mới nhiều chuyện như vậy nhưng Vu Nhâm Chi dường như không đề cập gì đến cuộc sống riêng tư của cô hoặc chính xác hơn là anh rất ít khi chủ động hỏi. Mặc dù như thế, Tinh Tuệ vẫn rút ra kết luận: nói chuyện với anh mệt chết đi được. Anh không có thói quen gọng gàng dứt khoát, bình thường trước khi trả lời sẽ hỏi ngược lại, sau đó mới đưa ra đáp án. Không thể không phủ nhận, anh chính là một người

thông minh, nhưng muốn làm bạn một người như vậy cần phải có đầu óc thông minh nhạy bén, anh luôn không tự chủ bắt người khác phải động não, cho nên sau khi ăn cơm, hai người chia tay xong, Tinh Tuệ thở dài một hơi.

Trở lại công ty, cả buổi chiều, trong phòng làm việc đầu không có người nào, tất cả mọi người đều có công tác bên ngoài, J vẫn không thấy tăm hơi. Tinh Tuệ miễn cưỡng ngồi trên ghế phờn nểng, không muốn làm gì cả.

Sắp đến giờ tan tầm, mẹ cô gọi điện đến nói cô tối chủ nhật bà đã sắp xếp cho cô một cuộc hẹn.

"Mẹ lại muốn làm gì?..." Vất vả lắm tâm tình mới trở lại bình thường lại bị cuộc điện thoại cắt đứt.

"Con nói thử xem?" Mẹ cô cũng không phải là người gọn gàng dứt khoát.

Tinh Tuệ thở dài, dù sao thì cha mẹ cũng đều là vì con gái hạnh phúc, nên cuối cùng cô vẫn là miễn cưỡng đáp ứng.

Cúp điện thoại, xoay ghế dựa nhìn ánh sao ngoài cửa sổ, cô đột nhiên cảm thấy: tuổi càng cao thì phụ nữ càng bị áp lực: Hôn nhân, gia đình, cha mẹ, con cái, sự nghiệp... Cuộc sống không có gì hơn những yếu tố này, chỉ cần một trong những yếu tố đó không như ý đầu có thể làm người ta suy sụp, mà cho dù tất cả các yếu tố đó không có vấn đề gì thì cũng chưa chắc phụ nữ có thể chạm đến cái được gọi là "Hạnh phúc".

Cho nên, hạnh phúc thật sự là gì?

Có phải chỉ đơn thuần là những chờ mong hoặc khát vọng trong cuộc đấu tranh sinh tồn của con người? Hay hạnh phúc căn bản không tồn tại trên thế giới này...hoặc nói khác hơn là hạnh phúc không tồn tại một cách vĩnh hằng?

Haiz... Nghĩ tới đây, cô cảm thấy đau đầu, bởi vì, không có gì sẽ là vĩnh hằng!

Lái xe trên đường về nhà, Tinh Tuệ thuận tiện ghé qua cửa hàng tiện lợi để mua một ít thực phẩm chế biến sẵn. Nếu một mình ăn cơm, cô thường mua những thứ này. Thật ra, cô cũng không thích những thực phẩm hâm bằng lò vi sóng, nhưng cô càng không thích tự nấu cơm cho mình ăn.

Từ sáng đến giờ, cô không liên lạc với Cao Nguyên, cũng không đi tìm anh. Cô cần một kế hoạch ngắn hạn, giúp cô thoát ra khỏi cảm giác ỷ lại đang từ từ hình thành trong cô... đi đầu này với cô rất quan trọng.

Một mình, sau khi ăn cơm tối xong, đấu tranh nội tâm một hồi, cuối cùng cô cần một lon bia mở ra, lúc chất lỏng theo cổ họng đi thẳng xuống dạ dày, cô bỗng nhiên tìm lại được một loại cảm giác an tâm.

Tối hôm đó, nằm ở trên giường, cô lấy cuốn sách mới mua từ trong ba lô ra... 《Ước Hào – Mai Nạp Đức – Cuộc đời của Khải Ân》. Mới đọc được hai trang, liền ngủ mất...

Vài ngày sau đó, Tinh Tuệ như bị nhấn chìm trong công việc, mỗi ngày cô đều làm thêm giờ đến rạng sáng. Cao Nguyên liên tục hai đêm liền gọi điện thoại cho cô đều bị cô cự tuyệt, tiểu tử này từ đó bật vô âm tín.

Chiều chủ nhật, Tinh Tuệ vội vàng đến thẩm mỹ viện làm mặt, sau đó lại đi cắt tóc. Cô có một mái tóc dài đen nhánh không cắt ngắn bớt sau lần bị phỏng từ lễ mừng năm mới cách đây chừng nửa năm. Lần này vừa ngẩng lên ghé xoay, nhà tạo mẫu tóc liền kinh sợ đề nghị cô cắt bỏ chút ít, suy nghĩ hồi lâu, cô cắn răng một cái, gật đầu đồng ý.

Làm đẹp xong, về đến nhà lúc thay quần áo, đã là năm giờ chiều. Cô đứng trước tủ quần áo, vội vàng thử vài bộ, cũng không quá kỳ. Cô trước đây là một người cầu toàn, tựa hồ đối với chuyện gì cô cũng đều đặt hết hy vọng, chỉ tin vào những gì tốt đẹp. Các nhà tâm lý học coi đây biểu hiện của "Cường bách chứng (obsessive compulsive disorder, OCD)". Nhưng từ sau khi ly hôn, cô về tính cách có một chút thay đổi, cô không giống như trước kia cứ theo đuổi hoàn mỹ một cách cực đoan... bởi vì với những gì đã trải nghiệm qua cô tin rằng cuộc sống đã không thể nào "Hoàn mỹ". Cô biết mình phải tiếp nhận thực tế, nhất định phải suy nghĩ thoáng hơn, dù là những suy nghĩ thoáng hơn đó cũng...không làm được gì.

Nhưng dù sao, đúng bảy giờ năm phút, Đường Tinh Tuệ đã yên vị tại nhà hàng. Cô lại biến thành một phụ nữ 30 tuổi tràn đầy tự tin. Đã từng là một người bị tổn thương, nhưng cô chẳng hề để ý... ít nhất ngoài mặt làm bộ như không có việc gì!

Ngoài dự đoán chính là đối phương không phải là một đàn ông trung niên mà là một chàng trai trẻ tuổi, tác phong nhanh nhẹn.

"À..." Tinh Tuệ kinh ngạc sửng sốt mười giây, sau đó, mới mở miệng nói, "Tôi họ Lộ, lộ trong ngã tư đường... anh xác định tôi là người anh muốn gặp mặt sao... Ý tôi là anh có lần không?"

Nghe cô nói như vậy, chàng trai trẻ cũng ngỡ ngàng một chút, nhưng sau đó cười rộ lên, nụ cười rất đẹp: "Cô là cảm thấy tôi không xứng với cô hay là cô không xứng với tôi?"

Tinh Tuệ không khỏi có cảm giác bất mãn vì thái độ hơi có vẻ lỗ mãng của anh ta, vì vậy về mặt cứng rắn nói: "Thật ra cũng không phải... Chẳng qua là cảm thấy không biết nói gì."

Chàng trai trẻ cũng không bị hù bởi bộ dáng của cô, ngược lại càng cảm thấy buồn cười nói: "Con người ta không nên phải «thấy mới tin», như vậy cuộc sống mới thú vị."

Lần này, cô chẳng nói đúng sai, nhưng trên cơ bản, cô biết rõ đây cũng là một cuộc "Phỏng vấn" không quá thành công, không có khả năng tiếp tục phát triển.

Chàng trai trẻ mở thực đơn ra, gọi người phục vụ đến bắt đầu gọi thức ăn, giống như là không hề cảm thấy lúng túng. Gọi xong món ăn, anh ta ngừng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô: "Xin chào, rất hân hạnh, tôi là Phùng Giai Thành. Nếu như cô là Đường Tinh Tuệ, tôi nghĩ hai người chúng ta ngồi ở chỗ này ăn cơm. Chuyện này... chính xác là không có lần."

"..." Tinh Tuệ cắn cắn môi, không biết nên tiếp theo như thế nào, nhưng cô cũng chỉ biết nhin không được hỏi, "Anh mấy tuổi?"

Phùng Giai Thành sững sốt một chút, sau đó nói: "Cô rất để ý đến tuổi tác sao?"

"Tôi không chấp nhận quan hệ với người đàn ông nhỏ tuổi hơn."

Chàng trai trẻ nhún mày: "Tôi có thể hỏi một chút vì sao không?"

"Đàn ông vốn trưởng thành trễ hơn phụ nữ, huống hồ đàn ông trẻ hơn... tôi không thích cảm giác 'Mang theo đứa trẻ'." Có đôi khi, cô cảm giác mình thẳng thắn đến đáng sợ.

Nghe cô nói như vậy, Phùng Giai Thành chẳng những không mất hứng, ngược lại khẽ mỉm cười, nói: "Vậy cô có nghĩ tới hay không, tôi tại sao phải đi xem mắt? Cô nhất định đang suy nghĩ, tôi còn trẻ anh tuấn như vậy, cũng đi xem mắt sao?"

"..." mắt Tinh Tuệ thật sự rất muốn trợn trắng.

"Đúng vậy, tuổi của tôi so với cô nhỏ hơn." Anh dừng một chút, "Tôi từ nhỏ đã bị giáo dục là phải học đến nơi đến chốn. Tôi phải tham các kỳ thi đấu, tôi được giải vô địch Olympic toán học, tôi tổng cộng nhảy ba lớp, thành tích thi tốt nghiệp trung học của tôi đứng nhì toàn thành, điểm tốt nghiệp trường y của tôi năm đó là tối đa. Sau khi tốt nghiệp tôi được nhận vào khoa tốt nhất của một bệnh viện tốt nhất, bác sĩ chủ nhiệm khoa là thầy của tôi. Vì vậy, công việc của tôi rất bận rộn, có đôi khi một tháng chỉ có thể nghỉ ngơi một ngày, tuy nhiên tôi thăng chức cũng rất nhanh. Ngoài ra, tôi còn biết đánh đàn dương cầm, violoncello, hơn nữa đầu thi đến cấp bậc cao nhất lúc còn đi học."

"..." Tinh Tuệ há to miệng, càng không biết nên nói những gì.

"Nhưng là, tôi dường như chưa từng xem qua phim hoạt hình hoặc là điện ảnh, chưa từng cùng bạn học đi đá cầu, cũng sẽ không cưỡi xe đạp, không biết bơi, sẽ không đánh bài, không biết bạn cùng lứa tuổi xem sách gì. Tôi xem qua duy nhất một quyển tiểu thuyết tình yêu tên là 《giản yêu》, tôi đánh qua một người duy nhất là trong game «Quét dọn lòi». Rất nhiều người bội phục tôi, rất nhiều người chán ghét tôi, nhưng không

người nào nguyện ý cùng tôi làm bạn bè... là tôi nói, những người bạn thật sự, không chỉ là gặp nhau thì chào hỏi, hoặc là người khi thấy người khác thất bại thì bên ngoài tỏ ra tiếc hận nhưng sau lưng thì mừng thầm. Bởi vì con người của tôi rất nhàm chán, ngoại trừ đọc sách ra tôi không thấy thứ gì thú vị cả"

"..."

"Cho nên, nếu như cô nghĩ hỏi tôi tại sao phải đến xem mắt... Rất đơn giản, bởi vì tôi ngay cả một người bạn bình thường cũng không có, chứ đừng nói đến chuyện kết hôn và sinh con. Khả năng ngay từ đầu, có vài phụ nữ sẽ bởi vì bên ngoài của tôi hoặc bị hấp dẫn bởi những điều kiện phụ khác của tôi, nhưng dần dần, các cô ấy phát hiện ra tôi là người có bên ngoài ngăn nắp nhưng kỳ thật bên trong là một linh hồn không có gì thú vị. Hơn nữa khuya hôm nay, vừa mới nãy đây thôi, tôi còn bị một chị gái nhìn qua không tệ lắm lạnh lùng cự tuyệt. Nếu là tâm tình cô tốt còn có khả năng dạy dỗ tôi thì ngẩng lại, nếu tâm tình cô không tốt không thấy có khả năng tiếp tục thì có thể đứng lên đi ngay lúc này...nguyên nhân là, cô không muốn ‘Mang theo đứa trẻ’."

Nói xong những thứ này, Phùng Giai Thành thở ra thật dài, giống như là cuối cùng đem những oán hận cùng bức tức trong lòng phát tiết một lần cho xong. Chàng trai rõ ràng còn rất trẻ nhưng trên mặt rõ ràng viết hai chữ "Thất vọng".

Tinh Tuệ trầm mặc một hồi lâu, mới chần chừ hỏi: "Như vậy...? Nhìn qua cũng không tệ lắm' là có ý gì? Đây rốt cuộc là khen hay là chê?"

Phùng Giai Thành có điểm nghi ngờ nhìn vào mắt cô, giống như là muốn biết cô nói lời này có ý gì. Cuối cùng, anh bất đắc dĩ cười rộ lên, rất có điểm xin khoan dung nói: "Nếu như tôi nói là khen thì cô có thể đáp ứng cùng tôi ăn xong bữa cơm này không?"

Tinh Tuệ nghĩ nên nói cho anh biết, cho dù anh không nói là khen nhưng xuất phát từ lễ phép cũng như tôn trọng việc xếp đặt của cha mẹ, cô cũng chỉ biết sẽ ăn xong bữa cơm này. Nhưng không biết vì cái gì, cô cảm

thấy loại người này khi nịnh nọt cảm giác không t ả, vì vậy làm bộ suy nghĩ mấy giây, mới mỉm cười gật đầu nói:

"Được."

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 9: Bất ngờ

Dưới ánh đèn ấm áp, Tinh Tuệ vừa uống nước đá, vừa quan sát người đàn ông trẻ tuổi ngời đôi diện. Sự thật chứng minh – anh ta thật sự không có gì thú vị.

Tinh Tuệ nói bất cứ đi đâu gì, anh ta đều chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng đặt vài câu hỏi, tựa như một học sinh hiếu học, đi đâu này làm Tinh Tuệ có một loại...ảo giác mơ hồ rằng «Bọn họ chắc không phải đều cùng là người được sinh ra trên trái đất này!»

"Cô cảm thấy tôi rất phiền sao?" Phùng Giai Thành ước chừng đã đoán ra được đi đâu gì, vì vậy nhin không được hỏi.

"Có một chút."

"Có cảm thấy như đang ‘Mang theo đứa trẻ’ phải không?"

"Đúng vậy."

Không biết vì sao khi nghe cô thẳng thắn trả lời như vậy, Phùng Giai Thành ngược lại nở nụ cười, cười đến vẻ mặt chân thành. Gương mặt vốn đã rất trẻ, thêm nụ cười kia làm anh như phủ một tầng hào quang, phút chốc bừng sáng, Tinh Tuệ không khỏi có chút sửng sờ.

"Nhưng... Cô có thể xem nhẹ tâm hồn tôi được không, chỉ yêu thân thể tôi thôi! " Anh nói như thế.

"..." Tinh Tuệ gần như sửng sốt mười giây, mới mở miệng, "Cái đó, là có ý gì?"

Phùng Giai Thành nhìn cô, trên mặt dường như mang theo một chút cười khở, nhưng anh cuối cùng vẫn lắc đầu một cái nói: "Thôi, không có gì."

Tinh Tuệ cần lấy ly thủy tinh, lại bắt đầu uống nước đá bên trong, vừa quay đầu, giật mình sợ hết hồn... con khỉ Cao Nguyên kia vì sao lại ngẩng ở một cái bàn gần đó, vắt chân nhìn cô. Đương nhiên, anh cũng không đi một mình, có một phụ nữ ngẩng đối diện anh, vì quay lưng lại với cô nên cô không biết khuôn mặt cô gái kia như thế nào nhưng chỉ cần nhìn thấy bóng lưng cũng biết cô ấy còn rất trẻ...

Hai người tầm mắt chong lại một thoáng, Cao Nguyên không biết nghĩ gì lại nhú mày.

Tinh Tuệ chậm rãi quay đầu đi chỗ khác, trong lòng có một loại dự cảm không rõ.

Quả nhiên, con khỉ kia đột nhiên thu chân lại, nói với người phụ nữ đối diện vài câu sau đó đứng lên đi về phía bàn của Tinh Tuệ. Cô nghĩ người kinh ngạc nhìn anh, cố gắng dùng ánh mắt ngăn cản... nhưng không thành công.

Cao Nguyên hôm nay mặc một áo chemise màu lam sọc trắng, cắt may tinh tế, bó sát làm nổi bật đường cong khuôn ngực... Nghĩ tới đây, Tinh Tuệ vội vàng dời tầm mắt, làm bộ như anh không tồn tại.

Anh tiện tay kéo cái ghế bàn bên cạnh ra, ngồi xuống, khóe miệng mang theo một chút giống như cười mà như không: "Thật là trùng hợp a."

"Ha ha..." Tinh Tuệ cười như mếu.

Phùng Giai Thành kinh ngạc nói: "Anh Cao Nguyên."

Cao Nguyên lúc này mới quay đầu cẩn thận quan sát Phùng Giai Thành, sau đó ngó người gật gật đầu: "Là cậu a. Anh trai cậu đâu? Gần đây đang bận cái gì?"

Tinh Tuệ kinh ngạc, thế giới này thật sự nhỏ bé, thì ra bọn họ là quen biết...

Nụ cười Phùng Giai Thành thậm chí có chút xấu hổ: "Còn không phải là, thì ra là những chuyện kia."

"Còn cậu, công việc tại bệnh viện Hòa Đông thế nào?"

"Bình thường, bình thường." Phùng Giai Thành khiêm tốn sờ sờ cái ót.

Nghe đến đó, Tinh Tuệ không khỏi liếc mắt.

Phùng Giai Thành lại nhìn Tinh Tuệ một chút: "Anh Cao Nguyên, hai người..."

"Anh biết cô ấy từ nhỏ... Bạn tốt." Tinh Tuệ vội vàng giải thích, "Nhưng chúng ta đã lâu không gặp mặt, hôm nay ở chỗ này đụng phải thật sự là thật trùng hợp. Ha ha..."

"Ah." Phùng Giai Thành nhìn Tinh Tuệ ánh mắt đáng nể.

"Tôi nghĩ là, " một lát sau, Cao Nguyên theo thói quen bắt chéo chân, chỉ vào hai người bọn họ, "Hai người sẽ không phải là đang đi xem mắt đi."

"... Ừ." Giọng Tinh Tuệ từ trong mũi phát ra.

Cao Nguyên khum tay thành quyển đưa lên miệng giả bộ ho một tiếng để che dấu khóe miệng đang cười.

Cô lặng lẽ dùng ánh mắt nói cho anh biết: cút! Chớ có nhiều chuyện!

Cao Nguyên như không đón lời cô, mà là đột nhiên đưa tay kéo kéo đuôi tóc của cô, dùng một giọng trầm thấp nhưng có thể khiến Phùng Giai Thành nghe được một cách rõ ràng: "Ai cho phép em cắt tóc?"

Tinh Tuệ thoáng cái ngậy ngấn cả người, đồng thời nheo khóe mắt lại, phát hiện ngẩng ở đối diện cô Phùng Giai Thành cũng có vẻ mặt giống y

như vậy. Mà vẻ mặt người khởi xướng lại muốn cười nhưng không cười, phảng phất như không có chuyện gì.

Cô nhìn Cao Nguyên, đột nhiên hiểu được, Cao Nguyên con khỉ này tốt hơn là không nên gặp cô ở đây!

Thật vất vả mới cùng người thanh niên vừa tuấn tú vừa tài giỏi có chút tương đồng dù là... chỉ có tuổi tác là nhỏ hơn cô, chỉ có tâm hồn có điểm không thú vị, nhưng tối thiểu thân thể hoàn toàn không có trở ngại gì... nhưng hành động vừa rồi của con khỉ này không phải là muốn cùng cô gây sự sao?

Nghĩ tới đây, Tinh Tuệ nhướng lông mày lên, tức giận trừng mắt liếc anh một cái, lạnh lùng đáp: "Mắc mớ gì tới anh?"

Nói xong, quay đầu đi chỗ khác tiếp tục uống nước đá, tay Cao Nguyên cũng vượt khỏi đuôi tóc của cô.

Ngón tay Cao Nguyên giữ yên trên không trung ba giây, sau đó làm như không có việc gì đặt tay ở lưng ghế dựa, vẻ mặt vẫn như cũ rất bình thản ung dung, cũng không liếc Phùng Giai Thành bên cạnh đang ghen ngào nói không ra lời.

*****

Tối hôm đó về đến nhà, Tinh Tuệ cảm thấy kiệt sức. Cả một tuần bận rộn, hơn nữa bức dọc về chuyện vừa xảy ra tối nay, bây giờ cô chỉ muốn tắm nước nóng, sau đó lên giường ngủ một giấc, không cần nghĩ gì cả, ngủ thật say.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên trong phòng tắm tràn đầy hơi nước. Giọng Bono khàn khàn khiến người ta rung động.

See the stone set in your eyes

See the tho twist in your side

I wait for you

Sleight of hand and twist of fate

On a bed of nails she makes me wait

And I wait.... without you

With or without you

With or without you

Through the storm we reach the shore

You give it all but I want more

And I 'm waiting for you

With or without you

With or without you

I can 't live

With or without you

...

Nước nóng ulla vào phía sau cổ, một cảm giác ấm áp từ sống lưng lan tràn, trong tiếng nước chảy hòa cùng giọng ca của Bono, cô đột nhiên cảm thấy tịch mịch... một loại tịch mịch ngọt ngào.

Cô đã từng chắt chiu hạnh phúc để tạo ra một vòng tròn hoàn mỹ, thế mà vòng tròn đó chỉ cần mất đi một khối thì cả vòng tròn đều bị phá hủy. Giống như ly nước đã đổ, hốt lại sao đây...có nhiều thứ một khi mất đi sẽ không bao giờ tìm về được...ít nhất là hiện tại và cô hoàn toàn tin tưởng vào đi đâu đó.

Cô nhắm mắt lại, cố gắng nhịn xuống cảm giác muốn hét lên một tiếng, hừ hát lên đi: "I can't live, with or without you..."

Đột nhiên, cửa kính phòng tắm bị người từ bên ngoài kéo ra, Tinh Tuệ còn chưa kịp mở mắt ra, đã bị một bả vai đẩy đến trên tường, đụng phải sống lưng cô đau nhói. Cô bị hù dọa la một tiếng, tiếp đến miệng đã bị người đó phong bế... không phải bằng tay, mà là bằng môi.

Hơi thở này rất quen thuộc, dù Tinh Tuệ nhắm mắt cô cũng nhận ra chủ nhân của đôi tay này.

Trên người anh còn mặc áo chemise và quần jean, lúc này, bị ướt nước nóng cho nên quần áo như dán lên người, anh lại hoàn toàn không quan tâm, chỉ ra sức đỡ lấy cô, đổ ập xuống hôn cô, tay anh đặt tại eo cô néo một cái thật mạnh, hôn cũng rất hung hăng, giống như muốn đem cô đóng đinh trên tường.

"Cao Nguyên..." Cô thừa dịp lúc anh lấy hơi để thở vô lực đẩy anh một chút, nhưng lập tức lại bị anh chặn trên miệng.

Mờ mịt hơi nước, hơn nữa làm người ta hít thở không thông, Tinh Tuệ cảm giác đầu óc mình đã nhanh thiếu dưỡng khí, toàn thân mềm nhũn, nếu không phải là Cao Nguyên ôm đỡ cô, cô sợ là mình sẽ té sóng soài xuống đất.

Đột nhiên, anh buông tay đang néo tại eo cô ra, bắt đầu cởi quần áo mình. Tinh Tuệ mở mắt ra, trông mắt anh trước mặt cô như là một động đen không đáy, dường như có thể hút được bất cứ thứ gì. Anh nhanh như chớp, chỉ cần một giây đã có thể cởi bỏ hết quần áo, cô không dám nhìn phía dưới anh, chỉ liếc thấy quần jean của anh và áo chemise đầu bị vứt tại góc tường.

Cô cảm thấy nóng ran, nhất là trên mặt, tim đập loạn nhịp. Anh cúi đầu xuống, ôm lấy trán cô, không nói một lời thở gấp. Anh một tay ôm lấy cô, tách ra hai chân cô ra, cô chỉ cảm thấy trông mắt của anh co lại trong một giây, sau đó anh lập tức tiến vào. Hai người đồng thời buồn bực hừ một

tiếng, anh không tiếp tục hôn cô, chỉ là thẳng tắp nhìn ánh mắt của cô, giống như là muốn nhìn xuyên qua cô.

Tinh Tuệ ngay từ đầu cũng hung hăng trừng lại anh, nhưng cũng không lâu lắm, ý thức và dục vọng của cô đã hòa làm một. Trong thoáng chốc, cô chỉ có thể tập trung sức lực cần lấy bờ vai anh, nhưng phần lớn thời gian, cô bị một luồng sóng tình bao phủ, chỉ hy vọng Cao Nguyên có thể nhanh hơn một chút...

Nhưng Cao Nguyên đột nhiên ngừng lại, anh vẫn còn ở trong cơ thể cô, mặt đỏ gay nhưng ánh mắt rất lạnh lẽo.

"?" Cô không tự chủ nhú mày, không hiểu nhìn anh.

"Cầu xin tôi đi." Anh ra lệnh.

"..." Tinh Tuệ chỉ cảm giác đầu óc mình đông cứng, nhưng cô cao ngạo lắc đầu.

Anh không nói một lời tiếp tục động, tốc độ càng lúc càng nhanh, gấp gáp tràn đầy năng lượng. Lúc Đường Tinh Tuệ lại bắt đầu choáng váng đầu óc, anh lại một lần nữa ngừng lại.

"Cầu xin tôi." Vẫn hơi thở gấp ấy, vẫn giọng nói khàn khàn ấy, nhưng lại hàm chứa một quyên uy.

Tinh Tuệ nhìn anh, do thở gấp, nên ngực và miệng không ngừng phập phồng, ánh mắt Cao Nguyên biến đổi, nhưng mặt vẫn không đổi sắc.

Hai người cứ như vậy giằng co, cho đến khi Cao Nguyên giống như là hạ quyết tâm dường như muốn từ trong cơ thể cô rút ra, mới phát hiện, hai chân của cô đã gắt gao ôm lấy eo anh từ bao giờ, không để cho anh đi ra ngoài.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, trong ánh mắt có một tia kinh ngạc, sau đó, từ vẻ mặt lúc bắt đầu lãnh đạm đến khinh người đã dần dần biến mất thay vào đó là một nụ cười bất đắc dĩ.

Anh ôm chặt cô, thử động hai cái, sau đó hôn lên trán của cô nói: "Cầu xin tôi đi. Nhanh lên..."

Lúc này đây, miệng của anh hôn không chỉ là mệnh lệnh, mà còn giống như lừa gạt... giống như là chó sói đang dẫn dụ cô bé quàng khăn đỏ đi đến bên giường...

Tình Tuệ cắn môi, sau khi anh lại động vài cái, rốt cục nhịn không được nói: "Tôi xin anh..."

"Cầu xin tôi cái gì?" Người này rất hiểu phải được voi đòi tiên.

Cô đỏ mặt, cảm giác mình quả thực muốn thiêu cháy: "Xin anh muốn tôi..."

Tiếng nói thấp dần, Cao Nguyên tựa như người điên dường như tại trong cơ thể cô xông tới...cảm giác thăng hoa...lan dần...

(nơi này tác giả không thể không cắt bỏ hai trăm chữ...)

Thân thể trần truồng một mình kiệt sức nằm trên giường, trong phòng tắt vẫn truyền đến giọng ca lay động tâm hồn của Bono. Trong thoáng chốc, Tình Tuệ có chút khó hiểu, vì sao máy lại hát đi hát lại bài này, chẳng lẽ cô sơ ý nhấn nhầm nút chỉ hát một bài này thôi sao?

Cô nổi da gà, cảm giác lạnh lẽo nên lấy chăn đắp lên người. Quay đầu nhìn lại, Cao Nguyên bên cạnh một tay gối ở sau ót, mắt vẫn nhìn chăm chăm lên trần nhà.

"Anh điên rồi sao?" Cô dùng chút sức lực cuối cùng đá anh vài cái nhưng anh không có chút phản ứng.

"Mẹ kiếp, tôi thật chính là muốn điên rồi..." Anh thấp giọng nói.

Những lời này, anh không biết là nói cho ai nghe cũng không biết nói lời này là có ý gì. Tình Tuệ cũng nhìn lên trần nhà giống anh, suy nghĩ mông lung.

Bỗng nhiên, cô quay đầu nhìn anh, đưa tay nhéo nhéo lỗ tai của anh:
"Con khỉ, anh rốt cuộc làm sao vậy?"

Anh quay đầu đi chỗ khác, không nhìn cô. Nhưng trên gò má anh có chút nước.

Qua một hồi lâu, giọng Cao Nguyên cất lên khàn khàn: "Chiều nay, mẹ tôi gọi điện thoại cho tôi..."

"?"

"Bà nói... Ba của tôi cuối cùng đồng ý ly hôn với bà"

"..." Tinh Tuệ kinh ngạc nhìn anh, nói không ra lời.

Cao Nguyên cúi đầu thở dài: "Tôi vốn là cho rằng... Nhiều năm như vậy, tôi đã thành thói quen, đã sớm không cần thiết. Nhưng là..."

Anh giống như ghen ngào, Tinh Tuệ nhìn không được ngang nhiên lặn qua, khẽ vuốt cánh tay anh.

"Nhưng là không nghĩ tới..." Anh lại mở miệng, trong giọng nói lộ ra vẻ cô đơn "Trong lòng tôi vẫn rất là khổ sở... Tôi..."

Tinh Tuệ nửa ngẩng dậy, từ phía sau lưng ôm lấy anh, khẽ vuốt trán và gò má của anh, thấp giọng, mềm giọng an ủi: "Thôi được rồi, đừng nói nữa. Sẽ không có chuyện gì, anh buồn là không thể tránh khỏi, nhưng là tất cả rồi sẽ qua... Tin tưởng tôi."

Anh không nói gì, một câu cũng không nói. Anh cũng không nhìn cô, nhưng cô biết rõ anh lại chảy nước mắt.

Đây là lần đầu tiên, sau hai mươi mấy năm, cô thấy anh khóc, cô không dám nhìn anh, tựa hồ không đành lòng nhìn thấy anh như vậy. Cô đột nhiên cảm giác được, không phải việc này xảy ra với cô, nhưng giờ khắc này, khi cô ôm anh như thế, ngực cô dán phía sau lưng anh như thế, hai trái tim gần nhau như thế, giống như đang cùng đập một nhịp.

Bùm, bùm...

Cô tựa hồ có thể cảm nhận được tâm tình của anh, cô có thể cảm nhận được anh rất cô độc và thống khổ. Giống như có đôi khi anh cũng có thể cảm nhận được sự cô độc và thống khổ của cô...

Cô ôm anh, an ủi vỗ nhẹ cánh tay của anh, tựa như khi còn bé mẹ an ủi mình như vậy. Cô hôn lỗ tai cùng đầu tóc anh, ghé vào lỗ tai anh nhiều lần nỉ non: "Sẽ không có chuyện gì, tất cả những chuyện không tốt đều sẽ đi qua..."

Anh đột nhiên xoay người, ôm cô thật chặt, mặt chôn trong ngực cô, cô có thể cảm nhận được ngực mình ươn ướt. Vì vậy cô nhẹ nhàng vuốt tóc của anh, hôn trán của anh và không nói thêm gì nữa.

Tối hôm đó, bọn họ cứ như vậy ôm nhau, chặt chẽ không rời.

Bên tai vẫn là giọng hát thủ thỉ...

With or without you

With or without you

I can't live

With or without you

...

Cô không thể không có anh, anh cũng không thể không có cô.

Nhưng, chỉ là đêm nay thôi...

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 10: Vấn đề khó nuốt

Lúc chờ thang máy, Tinh Tuệ ngáp một cái thật to, ngáp xong lại thở ra thật dài... lúc này mà được ngủ nướng trên giường là tốt nhất!

Sáng sớm, sau khi bị đồng hồ báo thức làm tỉnh giấc, cô mới phát hiện cánh tay mình không nhúc nhích được. Cô bị toàn bộ sức nặng của Cao Nguyên, ít nhất cũng một trăm năm mươi pound đè lên, vài chỗ đã chết lạng không còn cảm giác, thế nhưng con khỉ kia chỉ trở mình lại hôn cô và ngủ tiếp.

Xem ra, còn chưa đến lúc cần phải tìm người đàn ông qua đêm trong nhà nhỉ?...

Vì vậy, lúc cô ra khỏi nhà đi làm đã không đánh thức anh. Lúc bước ra khỏi cửa, cô vừa cười thầm vừa tưởng tượng đến bộ dáng gấp gáp vội vàng vì trễ giờ của anh, nên ngay cả bước đi cô cũng phải rất rón rén.

"Thứ bảy có hội chợ thanh lý cô sẽ tham gia chứ?" J không biết từ chỗ nào xuất hiện, ở sau lưng cô nói.

Tinh Tuệ sợ hết hồn, nhìn không được liếc mắt. Hôm nay J mặc quần áo toàn màu đen, được thiết kế bó sát làm nổi bật những ưu điểm trên cơ thể rất có ấn tượng.

"Cái gì? là hội chợ đi ăn máng khác sao?" Thang máy vừa đến, Tinh Tuệ theo dòng người đi vào trong.

"Là hội chợ thanh lý!" J nghiêng răng nghiêng lợi.

Tinh Tuệ đứng vững trong góc thang máy, nhìn J vẻ mặt nghi ngờ.

J giật giật khoe miệng, nói: "Cô nhất định là không đọc email tôi gửi cho cô phải không?"

"Anh mỗi ngày gửi nhiều email rác như vậy, tôi muốn spam cũng không kịp chứ đừng nói là đọc qua."

"..." Hai nhân viên mới đứng bên cạnh nhìn không được vào cười ra tiếng, bị J nhướn mày lật đặt im lại.

Tinh Tuệ làm như không nhìn thấy, đưa mắt nhìn chăm chăm vào màn hình nhảy số tầng trong thang máy.

"Vậy bây giờ tôi tự mình thông báo cho cô một tiếng, là sẽ có hội chợ thanh lý vào buổi chiều thứ bảy này. Mỗi năm công ty tổ chức một lần hội chợ thanh lý 'Lấy vật đổi vật', buổi tối là bảo trợ từ thiện." Nhìn vẻ nghiêm trang của J, Tinh Tuệ lại cảm thấy buồn cười.

"Mỗi năm một lần? Vì sao tôi không nhớ là năm ngoái cũng có tổ chức vậy nhỉ?" Cô trừng mắt nhìn.

J cũng ngẩng đầu nhìn lên màn hình nhảy số trong thang máy: "Bởi vì năm nay là lần đầu tiên."

"..."

Trở lại phòng làm việc, mới vừa mở ra máy tính, Tinh Tuệ liền nhận được điện thoại của Cao Nguyên chất vấn:

"Vì sao không gọi tôi thức dậy!"

Cô hừ hừ ha ha phụ diễn đôi câu, rồi cúp máy.

Cô đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, thật may là bọn họ chỉ là... sex friend. Cô không cần vắt óc tìm mưu kế để ning nọt anh, cũng không sợ làm chuyện gì cũng đều lo lắng rằng anh có thể mất hứng hay không, càng không cần phải nghĩ xem anh đến cùng là có thật lòng hay không, có phản bội cô hay không.

Bọn họ chỉ cần xuất hiện vào lúc mà cả hai bên đều cần nhau là tốt rồi!

Vì vậy cô đem chuyện của Cao Nguyên ném ra khỏi đầu, mở hòm thư ra bắt đầu tìm kiếm mail J gửi cho cô về hội chợ thanh lý. Vừa xem vừa nghĩ quả nhiên là J chủ ý, chỉ có loại người tâm tư nhẩn nhai mới có ý tưởng "Những gì mình không dùng được thì có lẽ người khác cần cũng không được".

Tối hôm đó về đến nhà, Tinh Tuệ bắt đầu lục tung tìm những đồ vô dụng trong nhà mình... đương nhiên, còn phải sử dụng được. Toàn bộ căn phòng tám mươi met vuông bị lục tung lên, cô mới phát hiện trong nhà này "rác rưởi" thật sự không ít.

Từ loại lớn quá xài không tiện gồm có nồi cơm điện, máy ép trái cây, nồi hầm cách thủy, đến loại nhỏ chỉ dùng qua một hai lần như máy rửa kính sát trùng, máy ghi nhận lời nhắn cho điện thoại, ngoài ra còn có những thứ xa xỉ phẩm như lon dự trữ được sản xuất với số lượng hạn chế... Cô đem tất cả những đồ cô không còn cần dùng nữa bày trên thảm lông dê ở phòng khách, không khỏi có chút sững sờ.

Đầu óc ong ong một hồi, cô mới lấy lại tinh thần, giật mình nghe điện thoại.

"Cậu đang làm gì?" Là bạn tốt Trương Dao gọi đến, cô ấy là luật sư của một công ty luật đa quốc gia có tầm cỡ.

"Đang sắp xếp lại những vật dụng không dùng đến." Tinh Tuệ đến ngồi trên ghế sofa, bất cẩn đưa chân thế nào mà ngón chân bị rướm máu nên cô cuống cuống đi tìm bông gòn và thuốc rửa.

"Nghe có vẻ không giống như cậu đang bận dọn dẹp."

Tinh Tuệ cười khở: "Tại cậu tưởng tượng thôi, mình đang tự hỏi không biết mình có đang ở trong một cái ổ chó không đây?"

"Không đến nỗi đó" Trương Dao dừng một chút rồi tiếp, "nhưng cũng không sai biệt lắm."

"... Nhưng thật ra là vì công ty của mình thứ bảy này muốn tổ chức hội chợ thanh lý, vật đổi vật đổi bảo vệ môi trường."

"Vậy cậu tìm được cái gì rồi?"

"A, " Tinh Tuệ thoáng chút có hứng thú nên giọng trở nên rất trịnh trọng, "Rất nhiều thứ nha, cậu quả thật không nghĩ ra đâu."

"Nói thí dụ như?"

"Những thứ bình thường thì không cần phải nói, " cô lấy từ dưới chân một khối màu đen ra, "Cậu có bao giờ nghe nói đến cuốn sổ tay điện tử chưa?"

"Mình hiện nay dùng bút mực đầu kim vả lại mắt cận nặng nên không dùng đến cuốn bút đao."

"... Được rồi, đối với những OL (office lady) như các cậu thì những thứ này đích xác là không dùng đến, nhưng mình và các đồng nghiệp trên bàn cũng có rất nhiều bút máy, nhưng nếu như trong tay không có máy vi tính, mà muốn có tờ giấy trắng để vẽ phát thảo bất kỳ lúc nào." Cô giải thích, "thì cuốn bút đao là ắt không thể thiếu, tuy nhiên, nếu cuốn bút đao này có thể tự động như cuốn bút máy thì thật là tiện lợi a!"

"Chỉ cần đem bút chì bỏ vào lỗ tròn là được rồi, không cần mình dùng tay tắt phải không? Nghe rất tàn khốc hén."

"Đúng vậy!" Tinh Tuệ hưng phấn nói, "Lúc ấy mình cũng nghĩ như vậy... đúng là rất tàn khốc ha! Đem bút chì bị dùng tè đầu cắm vào lỗ tròn, lúc cần lấy ra, chúng nó đã được gọt đầu đẹp đẽ, "

"... Như vậy, cuối cùng thì sai sót ở đâu?" Có lẽ là quan hệ nghề nghiệp, cá tính của Trương Dao thiên về thực tế hơn là những tưởng tượng phù phiếm.

"Ừ..." Tinh Tuệ cần lấy cái hộp màu đen ngay trước mắt nhìn kỹ, trên hộp còn vương lại vài mảnh gỗ vụn "Cái cuốn bút đao tự động này phải

dùng USB, tức là phải cắm vào máy vi tính thì mới chạy được... mà nếu như trong tay có máy vi tính, thì mình sẽ mở máy vi tính ra để vẽ bản đồ bằng phần mềm máy tính, đi đầu tra mẫu, đi lên các loại con số và màu sắc, như vậy là hoàn thành rất nhanh một bộ sơ đồ phác thảo, ai còn cần dùng tranh trên giấy này nữa!"

"Hắc..."

"Có phải rất "gân gà" không?" (chỉ vấn đề khó nuốt)

"Đúng là..."

"Mình còn có rất nhiều vật như vậy, " Tinh Tuệ nhún vai, "Ví dụ như máy phát điện mini, đèn pin cảm quang, ủng đi mưa không thấm nước, máy đo dòng điện của máy tính...vân vân."

Đầu bên kia điện thoại Tương Dao trầm mặc một hồi lâu, mới nói, "Chúng ta thật sự là sinh hoạt tại cùng một thời đại sao? Vì sao những thứ cậu nói mình đều chưa từng nghe qua..."

"Ha ha, " Tinh Tuệ cười đến rất vui vẻ, "Nghe cậu nói vậy, mình cảm thấy rằng nhà mình chất toàn những sản phẩm gân gà vô dụng, nhưng mình đang bị sếp chữa mũi nhọn đây! "

Tương Dao trầm mặc một giây, sau đó dùng một giọng rất logic hỏi: "Xin hỏi giữa sản phẩm gân gà và bị chữa mũi nhọn có quan hệ nhân quả sao?"

"... Không có." Cô chỉ đành phải phần nộ trả lời.

"Đúng rồi, phục cậu đấy. À, có y phục nào không gân gà nào hoặc là những trang sức phối hợp nào hay không?"

Cô lập tức nhảy dựng lên: "Có rất nhiều!"

Căn hộ tám mươi thước vuông vốn là hai phòng ngủ một phòng khách nhưng cô đã thiết kế lại đem phòng khách phá hủy đổi thành phòng để

quần áo kiểu mới. Có lẽ là xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, trong nhà này cho dù các nơi khác có thể không gọn gàng nhưng phòng giữ quần áo luôn được phân loại thật chỉnh tề, nhiều lần J đến thấy được, cũng không khỏi lên tiếng tán thưởng.

Tinh Tuệ đi đến ngăn tủ đứng, chỉ cần tìm một cái là ra được: "Mình có rất nhiều thứ chỉ dùng lần thứ nhất không có cơ hội dùng lần thứ hai..."

"Nói thí dụ như?"

"Mặt nạ Vinich dành cho vũ hội cao cấp." Vừa nói cô vừa cần lấy một cái mặt nạ, khảm đầy crystal bịt mắt, mặt trên còn có nhiều lông gà màu xanh biếc, rất cổ quái.

"Vậy giữ đến lúc sinh nhật bốn mươi tuổi của cậu đem ra dùng luôn." Trương Dao an ủi cô.

"..."

"Gần đây mình rất muốn một cái cặp đựng hồ sơ kiểu cũ."

"A, mình có." Tinh Tuệ trong đầu lập tức dần hiện ra hình ảnh một cái túi, cô nhớ rõ lúc còn đi học ở New York nhiều năm trước cô đã mua nó, ngón mắt của cô tỉ mỉ lượng một tháng rửa chén cho quán cafe. Cô rất thích cái túi xách này, nhưng sau này tìm không được y phục thích hợp để phối hợp. Có rất nhiều lần, trước khi ra cửa, cô đeo túi xách đứng trước gương quay qua quay lại, cuối cùng vẫn là từ bỏ ý định đeo nó. Dần dà, cô rất cuộc chấp nhận thực tế: túi xách này không thích hợp với mình. Nhưng lúc trở về từ New York, nó vẫn còn mới, được cô cho vào túi chống bụi. Đã bao nhiêu năm, cô đổi mấy lần nhà, cái túi xách này vẫn bị đặt ở trong góc tủ bát, nhưng chưa bao giờ bị vứt bỏ.

Cô tìm một hồi lâu, rốt cuộc tìm được túi chống bụi bằng vải màu cam, trước đây thật lâu nó là màu cam tươi rất đẹp, mỗi một lần cho dù chỉ thấy túi chống bụi này, cô cũng cảm thấy thích thú... phảng phất ẩn nấp dưới đáy lòng bao nhiêu năm đam mê bị dè dặt phủ kín. Nhưng hôm nay khi nghe Trương Dao nhắc đến, cô chợt lại cao hứng nghĩ, nếu như túi xách này

có thể tìm được một chủ nhân thích hợp, như vậy cũng không uổng công cô bao nhiêu năm rồi nhớ mãi không quên rồi lại không cách nào dùng được.

Từ điểm này mà nói, cô cũng người rất phóng khoáng... đương nhiên, chỉ là đứng ở góc độ này mà thôi.

"Cậu chờ, mình lập tức quay cho cậu xem" Tinh Tuệ lấy túi xách từ trong túi chống bụi ra dùng di động quay lại sau đó gửi Tương Dao.

Một lát sau, Tương Dao tại đầu bên kia điện thoại nói: "Thật xinh đẹp, đúng là loại mình thích! Nhất định rất tiện lợi đi?"

Tinh Tuệ không trả lời, chỉ là vui vẻ nói: "Đáng giá, đắt cũng phải ráng mua nha."

"Nhưng mình muốn dùng cái gì đó để đổi với cậu?" Tương Dao có chút nhụt chí.

Kỳ thật từ vừa mới bắt đầu, Tinh Tuệ đã không nghĩ tới muốn cùng cô ấy đổi cái gì, nhưng khi giọng buồn rầu của Tương Giao trong điện thoại, cô đột nhiên có ý định gạt cô ấy, nên cố ý nói: "Vậy cậu phải suy nghĩ thật kỹ nha, cái túi hiện tại của mình đây có tiền cũng không còn chỗ nào bán đâu."

Không nghĩ rằng Tương Dao sẽ nghiêm túc thuyết phục làm Tinh Tuệ cảm thấy buồn cười.

Tinh Tuệ nghĩ định nói là mình nói giỡn, nhưng trên tay di động vang lên, là J gọi tới, vì vậy cô nói với Tương Dao sau này hãy nói, rồi cúp máy.

Giọng J có một chút lười biếng, "Tìm được đồ rồi sao?"

"Rất nhiều!" Cô nói, "Không nghĩ là nhà của tôi có nhiều đồ vô dụng như vậy."

"Tôi cũng đoán vậy." Anh không chút ngại ngùng.

Tinh Tuệ đem túi xách một lần nữa cất lại vào túi chống bụi, nhưng không để vào góc tủ bát nữa, bởi vì cô biết chỉ ít lâu sau túi xách này sẽ có chủ nhân mới, nên cô đem vào phòng giữ quần áo tìm chỗ để thích hợp. Nhìn hồi lâu, cũng chỉ thấy phía trên tầng cao nhất còn một ô trống, vì vậy cô kiễng chân đem ba lô thả lên, không nghĩ rằng nó quá cao nên không những không cất kỹ mà còn đem nguyên một cái túi vải ở bên trong kéo xuống.

"A..." Cô lão đảo vài bước mới đứng vững lại.

"Làm sao vậy?" J tại đầu bên kia điện thoại hỏi.

"Không có việc gì, " cô vỗ vỗ ngực, sau đó đi lại nhặt túi, ngón tay mới đặt vào miệng túi, cô đột nhiên ngậy ngẩn cả người.

"Đường Tinh Tuệ?" J thấy cô đã lâu cũng không lên tiếng, hốt hoảng hỏi.

Tinh Tuệ bu ãn bã thở ra, ng ẩ ch ồm hồm chỉ túi trước mặt: "Anh đoán xem tôi tìm được cái gì?"

"?"

"Một thứ không bao giờ dùng nữa..." Cô dừng một chút, "Nhưng lại không biết làm thế nào để vứt bỏ."

"Cái gì?"

"... Áo cưới, " cô nói, "Ba năm trước đây, lúc tôi kết hôn mặc áo cưới này, anh là sư phụ thiết kế của nó!"

Nói xong, chính cô cũng sợ hết hồn, chất giọng tự nhiên trở nên nhẹ nhàng, giống như đây là món đồ của người khác, chuyện này cũng là chuyện cũ của người khác.

J không dám tiếp lời, nhiều năm thân nhau như vậy, J thường rất thoải mái với cô nhưng có một số việc tối kỵ giống như là xương cá, cứ ghen ở cổ

họng, không ai dám nhỡ.

Qua một hồi lâu, J mới nói: "Đồ vô dụng đâu lấy ra đổi hết đi, không chừng sẽ đem lại cho cô thu hoạch ngoài ý muốn."

Tinh Tuệ nhếch khóe miệng cười một chút, giả vờ đem túi vải đựng áo cưới hướng góc phòng giữ quần áo đá đá, không để gì lên trên đó cả, mà quay trở lại phòng khách, ngời kễ cho J nghe những sản phẩm gân gà của gian hàng mình đang được đặt trên thảm trải sàn.

"Nếu không để ý tới thì không biết, thì ra cuộc sống của tôi đã bị gân gà bao vây!" Cô hơi khoa trương kêu to.

J hừ hừ nở nụ cười vài tiếng, bình tĩnh «dập» cô một câu: "Còn có gân gà ‘Pháo x hữu’ nữa."

Tinh Tuệ thoáng cái ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới J sẽ nói như vậy.

"Không phải sao, đam mê thể xác một con người, nhưng mà linh hồn của anh ta thì hoàn toàn không có hứng thú."

"..." gương mặt anh tuấn của Cao Nguyên không hiểu sao lại thiên biến vạn hóa trong đầu Tinh Tuệ. Không biết con khi kia khi nghe được câu này, sẽ có cảm tưởng thế nào. Sau đó cô chợt nhớ tới vị bác sĩ trẻ tuổi không thú vị tối hôm qua, anh ta hình như cũng đã nói một câu tương tự.

Anh ta nói như thế nào nhỉ? Cô có thể hay không chỉ yêu thể xác của tôi, đừng nghĩ đến tình cảm của tôi?

Haiz, nhớ không được, nhưng chẳng quan trọng gì. Quan trọng là, thể xác và linh hồn có quan hệ với nhau không, không phải là muốn thì người ta mới đặt cùng một chỗ sao?

"Anh biết không, " không biết vì sao, Tinh Tuệ hơi giận dỗi, không biết là do J, do Cao Nguyên, hay do vị bác sĩ trẻ tuổi kia hoặc cũng có thể là do chính mình, cô nói "Tôi trước kia vẫn nghĩ, thể xác hay cụ thể hơn là khuôn

mặt hay vóc dáng cuối cùng rồi chỉ là một bộ túi da mà thôi. Nhưng bây giờ tôi nghĩ, so với thân thể, linh hồn còn thay đổi nhanh hơn! Vòng eo từ một thước chín đến hai thước ba có lẽ cần ba tháng, nhưng từ yêu đến không thương, từ đa tình đến vô tình... ngay cả ba phút cũng là nhiều rồi!"

"..." J bị cô làm nghẹn nói không ra lời.

"Cho nên bây giờ tôi cảm thấy thể xác còn đáng tin hơn cả linh hồn."

Nói xong, cô không nén nổi vội vã cúp máy. Cô rất ít khi thiếu lễ phép như vậy, nhất là J lại không bao giờ mắng cô, không bao giờ hại cô, nói chỉ đôi lúc nói vài câu cô không muốn nghe mà thôi.

Có thể điện thoại tắt là do hết pin, cô kinh ngạc nhìn màn hình điện thoại di động, cuối cùng thở một hơi thật dài, ném nó sang một bên.

Cô đi phòng bếp, lấy trong tủ lạnh ra một lon bia ướp lạnh, ngửa đầu uống hết. Lại là loại nước uống lạnh như băng đó khiến người ta có cảm giác run rẩy, giống như cả người đều bị hóa đá.

Nhưng có thể cô ưa lại thích loại cảm giác này.

Sáng sớm hôm sau, Tinh Tuệ đi đến tiệm ăn nhanh đối diện công ty mua hai phần điểm tâm phong phú trong đó có một phần để tạ tội với J. Cô đứng chờ dưới lầu, vừa thấy J sẽ giả bộ ngẫu nhiên tình cờ gặp.

"Cho anh nè." Cô đem túi giấy đựng bữa sáng nhét vào trong tay J, sau đó rút vào thang máy thật nhanh.

Buổi trưa, J tựa như bình thường với cô, vừa nói vừa cười cùng đi ăn cơm trưa.

Kỳ thật trong lòng cô rất cảm kích, J vừa là sếp vừa là bạn bè, mặc kệ dùng thân phận gì, đều rất bao dung với cô.

Lúc qua đường, một cơn gió thu thổi tới, Tinh Tuệ so vai bước vội bị J níu tay lại cùng đi song song: "Haiz, hay là tôi giới thiệu cho anh một

người đàn ông nhe?"

J thoáng dừng lại nhìn cô, cũng may không phải là đứng ở giữa đường cái: "Thật sự? Có người thích hợp với tôi à?"

"Ách... Tạm thời không có." Tinh Tuệ đành phải phần nộ trả lời, kết quả nhận được là ánh mắt khinh khỉnh thật to của J.

Hai người tiếp tục đi lên phía trước, cô dùng một giọng điệu vô cùng tiều tụy nói: "Tôi sẽ tìm giúp anh, tôi thề!"

J nghiêng đầu nhìn nhìn cô, cuối cùng bất đắc dĩ nở nụ cười.

Vì vậy cô cũng cười gian trá với J nhưng trong lòng lại cảm thấy rất áy náy.

J nhếch miệng, dùng giọng điệu sủng ái nói: "Trước hết cô phải chăm lo cho mình đi, mấy loại ‘ tình cảm gân gà ‘ ... khi khác hãy nói."

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 11: Trở trở

"A..."

Theo tiếng rên đầy quyến rũ của người phụ nữ bên dưới, Cao Nguyên hùng hực hưng phấn không cách nào kìm chế được dục vọng của mình.

Làn da Đường Tinh Tuệ rất tốt, tuyệt đối không giống như anh nghĩ rằng làn da phụ nữ ngoài 30 tuổi đã bắt đầu lão hóa. Hay là do cô rất ít trang điểm đậm, hoặc là do trời sinh cô được thừa hưởng một làn da trắng đẹp như vậy, tóm lại anh rất thích ngắm nhìn cô trong đêm tối, khi ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, làn da cô lấp lánh, giống như được thoa một lớp phấn bằng bạc.

Cánh tay của cô vô lực vắt qua vai quấn trên cổ anh, hai chân lại sít sao kẹp lấy eo anh, dù là tư thế này hơi vất vả, nhưng anh lại rất thích cảm giác do nó mang lại.

"Hôm nay vì sao em không nói tiếng nào?" trong hơi thở gấp, anh hỏi, động tác không hề chậm lại chút nào.

"Anh muốn tôi nói gì bây giờ..." Cô tròn mắt, ánh mắt mê ly, làm cho người ta thật thỏa mãn cảm giác đã chinh phục được.

Khi cô vừa hỏi, Cao Nguyên cũng ngây ngẩn cả người, đúng vậy, anh muốn cô nói cái gì?

Tinh Tuệ véo anh một cái, giống như là đang nhắc nhở anh đừng thất thần. Trong lòng anh không khỏi buồn cười, nhưng là cười khổ.

Anh thấp tằm mắt, hôn bên má và môi cô, vừa hôn vừa bá đạo nói: "như lần trước đi... Nói em muốn tôi..."

Cô không biết là do động tác của anh hay là anh hôn môi, bu ồm bực hừ một tiếng, sau đó tiếp tục tr ầm mặc. Qua một h ồi lâu, cô mới mở miệng nói:

"Đi ầu này c ần phải nói sao..."

Nghe được những lời này của cô, anh thoáng hung hăng đẩy mạnh vài cái, r ồi đi ra...

Bọn họ đầu một mỗi không thở nổi, Cao Nguyên trong lòng nghĩ vì sao tự nhiên lại trêu chọc bắt cô nói chuyện, cô hôm nay tr ầm mặc là phải có gì đó khác thường, hoặc có tâm sự gì. Lúc bọn họ vừa mới bắt đầu làm pháo x hữu, cô cũng thường mang một bộ mặt nặng nề với anh nhưng về sau khi hai người "quen thuộc", cô dần dần buông lỏng... nhưng trên thực tế, anh cũng cũng như cô, chỉ là không có những biểu hiện rõ ràng như vậy, bởi vì anh cảm thấy nếu mình ngay từ đầu cũng căng thẳng thì giữa hai người sẽ càng cảm thấy lúng túng.

"Đang suy nghĩ gì hả?" Anh nằm ở trên người cô, đem tất cả sức nặng trên người mình đè xuống bắt cô thừa nhận.

"Ừ..." Cô vô thức lẩm bẩm một tiếng, nhưng trên thực tế chắc không nghe rõ anh đang nói đi ầu gì.

Qua một h ồi lâu, cô đột nhiên kêu lên: "Nặng quá... Ép nữa tôi thở không nổi."

Anh thấy bu ồm cười, vội vàng xoay người nằm xuống bên cạnh, nhưng trong lòng càng khẳng định chắc chắn hôm nay cô có tâm sự... giống như cô cũng thường linh cảm được khi nào thì anh có tâm sự.

"Anh biết không, " cô mở miệng nói, "J nói tội mình quan hệ pháo x hữu kiểu này thật giống cái gân gà."

"..." trực giác anh muốn phản bác, nhưng suy nghĩ mấy giây, lại cảm thấy không có gì có thể phản bác.

"Anh ta nói không có linh hồn, chỉ có quan hệ thể xác, vô hình trung giống như một cái gân gà, ăn vào vô vị nhưng bỏ lại tiếc."

Cao Nguyên cùng Đường Tinh Tuệ đều nằm ngang nhìn lên trần nhà, anh không biết nên nói thế nào nên đành phải im lặng.

"Có thể là linh hồn, " cô nói tiếp xem như chuyện anh có trả lời hay không cũng không quan trọng, "Linh hồn quan trọng như vậy sao? Rốt cuộc linh hồn là cái gì? Nó thay đổi nhanh như vậy thì làm sao người ta mới có thể nắm bắt được linh hồn của một con người..."

Anh nghĩ, cô đã đồng hóa định nghĩa của "Linh hồn" và "Tâm hồn" làm một... hoặc là cô căn bản đã không muốn hiểu khái niệm của hai vấn đề này. Cô nói nhiều như vậy, nhưng trên thực tế còn là một loại... từ kia diễn tả như thế nào cho đủ nghĩa? Giống như con chim bị trúng thương đã mất đi niềm kiêu hãnh...

Lòng của cô còn rất đau, miệng vết thương vẫn chưa khép lại, có đôi khi nhìn qua thấy cô vẫn vui vẻ, nhưng trên thực tế thì không. Khi ai đó không cẩn thận đụng phải vết thương này, cô như con chim sể xù lông. Tự nhiên thấy cô như vậy, anh cũng có cảm giác đau đớn, giống như tim anh dường như cũng đang có vết thương...

Mẹ kiếp! Mình làm sao vậy?!

Anh dang tay kéo cô lại gần, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đường Tinh Tuệ, em có thể chuyên tâm một chút được không? Lúc làm tình với tôi đừng nghĩ đông nghĩ tây, làm hại tôi cũng bị chi phối."

Bị anh túm đến trong ngực, trong lúc hai người duy trì tư thế nằm thẳng như thế Tinh Tuệ lại sâu kín thở dài, sau đó ngoài dự đoán nhu thuận đáp một câu: "Ừ, biết rồi..."

Nhưng Cao Nguyên vẫn chưa hài lòng, anh lại mong thà rằng cô phản bác anh, thà rằng cô cãi lại anh vài câu vẫn tốt hơn là tâm sự nặng nề giữ kín trong lòng và gương mặt không còn sinh khí của cô lúc này.

"Đừng nghĩ lung tung, em thế này thật đáng ghét..." Anh hơi nôn nóng. Trên thực tế anh muốn nói là, đừng có lại nghĩ đến chuyện cặn bả của Kỷ Dân Hạo, nếu biết nghĩ đến sẽ không vui, vì sao lại suy nghĩ để tự hành hạ chính mình!

Cô cũng không lên tiếng. Một lát sau, dường như làm nũng nói: "Con khỉ, tôi đói bụng quá."

"Em chưa ăn cơm tối à?" Anh nhìn đồng hồ trên tường, mới chín giờ rưỡi, vẫn chưa đến giờ ăn khuya.

"Ăn rồi nhưng lại đói bụng." Cô lúng liếng liếc một cái thật tình, "Đại hội thể dục thể thao tiêu hao thể lực."

Anh nhìn cô, vừa bực mình vừa buồn cười: "Em chỉ nằm phè ra đó! Tiêu hao thể lực là tôi đây nè!"

Cô giống như tiếp nhận lý do thoái thác của anh, vì vậy bắt đầu suy tư vì sao mà mình chỉ nằm mà cũng đói bụng, suy nghĩ lung tung một hồi rồi lắc đầu nói: "Dù sao thì tôi cũng đói bụng."

Cao Nguyên đưa di động cho cô: "Em tự gọi đồ ăn đi."

Cô gọi điện thoại đặt cánh gà, sau khi gọi xong thì quyết định bắt đầu chơi điện thoại di động của anh... chính xác là xem trong điện thoại của anh có gì.

"Có coi như em đang kiểm tra tôi không?" Anh không có ý muốn lấy lại chỉ thuận miệng hỏi.

"Không tính, " cô vừa xem vừa trả lời, "Tôi cũng không phải bạn gái của anh."

"Vậy em đây là đang làm cái gì?"

"Xiết chặt hiểu biết trong quan hệ bạn bè." Cô thuận miệng đường hoàng đáp lại.

"..." Anh liếc mắt. Kỳ thật chỉ là lẻo lự thôi!

Cô lật đến hình ngày Tiểu Viện kết hôn, ảnh chụp chung của anh và Lô Lynda, nói: "Ah, nhìn nè, thấy hai người thật xứng đôi."

"Cô ấy nhỏ tuổi quá."

"Như vậy mới thích hợp với anh đó nha, không phải đàn ông đều thích các cô gái trẻ tuổi sao? Chờ đến khi anh bốn mươi tuổi, cô ấy cũng bằng khoản tuổi của tôi bây giờ, có thể giúp anh thỏa mãn lòng hư vinh."

"Chỉ sợ đến lúc đó chính cô ấy mới là người không thỏa mãn." Cao Nguyên nói một câu hai nghĩa.

"Vậy anh cho cô ấy có nhân tình là được."

"Tôi đâu có điên đưa đầu mình cho người ta bắt..."

Cô ha ha cười rộ lên, tiếp tục xem ảnh chụp. Nhìn một chút, đột nhiên phán một câu:

"Không biết đến khi đó tôi như thế nào nữa..."

Anh nhìn nhìn cái trán trơn bóng của cô, nói: "Em lúc đó... Trên mặt sẽ có nếp nhăn, bộ ngực bắt đầu rủ xuống, cái mông cũng không còn cao như vậy."

Cô cười khở, giống như không để ý đến những gì anh nói, chỉ là nhẹ nhàng thở dài: "Không biết đến khi đó, ngủ ở bên cạnh tôi có phải là một ông lão già khụ hay không?"

Cao Nguyên sững sốt một chút: "Chẳng lẽ không phải tôi sao..."

Cô trợn mắt liếc anh một cái: "Anh cũng đã cùng Lô Lynda kết hôn, chúng ta làm sao có thể ngủ chung được... Cao Nguyên, tôi cho anh biết, anh muốn cũng đừng có nghĩ! Anh nếu đã đính hôn mà còn ngoại tình, tôi sẽ khinh bỉ anh!"

Anh cảm thấy trên đỉnh đầu ba cây hắc tuyến lại xuất hiện...

"Ai nói tôi muốn kết hôn với Lô Lynda?"

"Dù sao thì anh cũng sẽ kết hôn," cô dùng một giọng kể cả nói, không thèm liếc anh một cái, "Hơn nữa tốt nhất là kết hôn lúc cô ấy còn trẻ, cô ấy sẽ giúp anh quản lý tài sản là sinh con cũng dễ dàng."

"Em ngược lại đang làm đàn ông để suy nghĩ thay tôi sao?" Anh hừ một tiếng.

"Không khách sáo. Dù sao thì chúng ta cũng biết nhau hai mươi mấy năm." Cô cười thật ngọt ngào.

Anh lại muốn bóp cái đầu đang toan tính những chuyện vô ích của cô.

Nếu không phải là đồ ăn mua ngoài đưa đến, Cao Nguyên hoài nghi mình thật sự có khả năng hành động như mình nghĩ. Một hộp lớn cánh gà rất nhanh bị bọn họ tiêu diệt sạch, Đường Tinh Tuệ ánh mắt chỉ trích và tràn đầy nghi hoặc nhìn anh:

"Anh không phải là không đói sao?"

Anh nhướn lông mày lên, tay bốc thêm một cái cánh gà, mở miệng lớn gặm.

Sau khi ăn no, hai người lại leo lên giường nằm nhìn trần nhà. Tinh Tuệ vỗ vỗ bụng, nói: "Cao Nguyên, chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa..."

Anh sửng sốt một chút, sau đó quay đầu nhìn cô. Không biết vì sao cô lại nói như vậy nhưng anh lại không giạt mình, giống như từ rất lâu rồi, anh biết là sẽ có một ngày nào đó, một trong hai người bọn họ sẽ nói ra những lời này, nhưng nói vào lúc nào và nói như thế nào, anh chưa từng nghĩ đến.

Chỉ là giờ khắc này, khi đột nhiên nghe cô nói như vậy, anh bỗng thấy sợ hãi. Không biết cô sẽ nói gì tiếp theo và không biết tiếp theo bọn họ sẽ

như thế nào?

Đường Tinh Tuệ thấy anh không tiếp lời, nên cũng xoay đầu lại nhìn anh, vẻ mặt thành thật.

Anh cảm giác mình phảng phất có thể nghe được thanh âm của cô nói: chúng ta hay là đến đây chấm dứt đi, về sau đừng gặp lại...

Mặt của cô vẫn dịu dàng như thế, dịu dàng đến nỗi anh không có gì để phản bác.

"Chúng ta hay là đến đây chấm dứt đi..." Đường Tinh Tuệ thật sự mở miệng nói.

"?"

"Về sau không thể làm trẻ như vậy!" Cô vẻ mặt thành thật, "Sau khi làm xong sẽ đói bụng mà đói bụng sẽ phải ăn khuya, không phải là cánh gà thì là sườn nướng, nếu không nữa thì chính là kem... tiếp tục như vậy nữa sẽ mập chết!"

"..." Anh nhìn cô, đột nhiên ý thức được cô đang nói cái gì, giống như không phải anh dự đoán nhưng anh cũng không hòa theo được.

"Anh có nghe hay không?!" Cô trừng anh.

Không biết vì sao thế nhưng tận đáy lòng Cao Nguyên lại thở phào nhẹ nhõm...

"A, " anh gật gật đầu, qua một hồi lâu, bỗng xoay người áp vào người cô, cười như không cười nói, "Còn có một cách là sau khi ăn khuya làm lại một lần nữa như vậy có thể đem toàn bộ lượng calories vừa nạp vào tiêu hao hết. "

Nói xong, không đợi Đường Tinh Tuệ kịp phản ứng, anh liền rất nghiêm túc bắt đầu áp dụng.

*****

Buổi tối thứ tư, Cao Nguyên sau khi tan việc trực tiếp đi đến quán ăn đêm gặp Đồng Vân. Hôm nay, Đồng Vân đi với một nhóm người không biết là khách hàng hay nhân viên trong công ty mà có cả nam lẫn nữ, tổng cộng cũng hai mươi mấy người rất náo nhiệt.

"Tôi còn tưởng rằng chỉ có hai chúng ta..." Anh tìm được cơ hội nói vào tai Đồng Vân.

"Nếu chỉ có hai chúng ta thì tôi kêu cậu tới đây sao?" Đồng Vân ghé vào lỗ tai anh rống to trong tiếng huyền não của tiếng đàn hát và tiếng người nói chuyện...

Cao Nguyên móm mém lỗ tai, nghĩ thầm cũng đúng a...

"Có muốn tôi giới thiệu cho cậu một cô không?" Đồng Vân nói tiếp. Mặc dù Đồng Vân nói rất lớn tiếng, nhưng chung quanh dường như không ai có thể nghe được anh nói gì.

Cao Nguyên nhú mày, chỉ chỉ vào mình nói: "Tôi phải cần cậu giới thiệu sao?"

Đồng Vân gật đầu: "Câu trả lời là đúng vậy... Vì tôi sợ cậu dẫm phải địa lôi..."

Cao Nguyên không để ý đến Đồng Vân, bắt đầu nhìn quét qua những cô gái đang ng ỡ. Những cô có bạn trai lập tức bị anh loại trừ, rõ ràng rất khó đối phó và anh cũng không có hứng thú, vì nếu đã quăn lấy nhau thì khó lòng bỏ ra mà anh không có tinh lực như vậy, cho nên cuối cùng chỉ còn lại ba người. Anh suy nghĩ một chút, đứng dậy đến ng ỡ bên cạnh cô gái trẻ tuổi nhất.

"Cô là khách hàng của Đồng Vân hay là đồng nghiệp trong công ty anh ấy...?" Cao Nguyên cao giọng hỏi.

Cô gái trẻ tuổi nghiêng đầu mái tóc quăn đen bóng thật dài, tựa như tóc của Đường Tinh Tuệ trước khi cắt, gương mặt trái xoan, rất linh động lại không mất đi vẻ đoan trang.

"Anh nói cái gì?" Cô gái nhìn anh.

Anh lại lớn tiếng thuật lại một lần, bất ngờ, thấy Đồng Vân ngẩng một bên đối diện anh nháy mắt ra hiệu, ra vẻ "Đại ca ta có lực hút nhất toàn trường". Nhưng đi đâu làm Cao Nguyên không nghĩ tới chính là câu trả lời từ cô gái trẻ tuổi đó.

"Ai là Đồng Vân?"

"..."

Một bên có người nhìn không được, cười run lên.

Cao Nguyên dưới đáy lòng âm thầm cười trộm một phen, sau đó ngẩng đầu nhìn cô gái trẻ như ghé con mới đẻ: "Không có gì, coi tôi chưa từng hỏi qua đi. Cô tên là gì?"

"Đau Đón."

Anh gật đầu, vươn tay: "Cao Nguyên."

Cô gái cúi đầu nhìn tay của anh, lại nhìn mặt anh một chút, sau đó cười rộ: "Xin chào Đất!"

"..."

Lần này, đối thành anh nhìn không được.

Không có điểm chung, sau một hồi hàn huyên, Cao Nguyên rốt cục quyết định buông tay. Ai nói các cô gái trẻ tuổi sẽ quản lý tốt, sinh con tốt? Đường Tinh Tuệ, người kia là ở lại chơi với anh đi...

Nghỉ trong chốc lát, Cao Nguyên lại di chuyển "quân đội" đến bên cạnh một cô gái nhìn qua có lẽ không sai biệt tuổi của anh lắm.

"Cao Nguyên." Có lẽ là mất hứng ngay từ đầu bởi cô gái trẻ kia nên vừa ngẩng xuống anh liền tự giới thiệu.

" Xà Nhà Gặp Bay." Đối phương rộng rãi cùng anh gật đầu.

Anh lại chứng kiến người nào đó lại cùng anh nháy mắt ra hiệu, anh coi như không nhìn thấy, chỉ vào người nào đó hỏi Xà Nhà Gặp Bay: "Cô chắc chắn là biết anh ấy?"

"... Anh ấy là người phát lương mỗi tháng cho tôi."

"Rất tốt, " anh quyết định lấy được có trêu đùa, "Cô chưa từng gặp qua lúc anh ấy để chòm râu dê, mặc quần màu vàng cát, bị một chàng nặng một trăm năm mươi pound ôm ném lên trời phải không?"

"Anh ấy?" Xà Nhà Gặp Bay vẻ mặt giống như là Columbus phát hiện ra châu lục mới, "Để chòm râu dê?"

Cao Nguyên gật đầu.

"Mặc quần màu vàng cát?"

Cao Nguyên nhướn mày gật đầu.

"Bị một chàng một trăm năm mươi pound ném lên trời?"

Cao Nguyên mỉm cười, nhướn mày gật đầu.

"... Chưa từng thấy qua!"

Anh lộ ra vẻ mặt đắc thắng trả lời: "Vậy cho tôi số điện thoại của cô, tôi sẽ gửi cho cô xem..."

Xà Nhà Gặp Bay lập tức lấy điện thoại di động ra, vừa lẩm bẩm: "Tôi chỉ gặp qua anh ấy thân thể trần truồng cùng một người đàn ông ôm nhau hôn môi..."

Cao Nguyên phút chốc trừng to mắt, còn khiếp sợ hơn cả cô so với Columbus phát hiện châu lục mới: "Cái, cái gì...?!"

Xà Nhà Gặp Bay đang muốn tiếp tục nói, đột nhiên có người đàn ông đi tới đơn giản chỉ cần chen đến giữa bọn họ, sau đó quay đầu trấn định hỏi cô: "Em về hồi nào, chừng nào thì vào công ty?"

Xà Nhà Gặp Bay mở trừng hai mắt: "Lúc họp thường niên của năm nay a. Gặp toàn bộ công ty."

"Vì sao không gặp anh..." trên trán người đàn ông đó tựa hồ có ba cây hắc tuyến.

"Hắc! Khi đó anh chỉ nhìn thấy quý! Nếu không phải là em sống chết ngăn cản anh, anh thiếu chút nữa liền cởi quần áo ra xông lên theo chân bọn họ cùng nhau điên rồ... Anh lúc ấy còn dám la to ‘Tôi không có say’ nữa."

"..." Hắc tuyến trên trán người đàn ông đó từ từ rơi xuống...rơi xuống...

Cao Nguyên lúc này đã bất chấp người đàn ông xa lạ trước mắt này, giãy giụa thò đầu qua hỏi: "Có ảnh chụp sao?"

"Có a, " Xà Nhà Gặp Bay rất hào phóng gật đầu, sau đó liền bắt đầu loay hoay điện thoại di động, "Cho tôi số điện thoại của anh, tôi gửi cho... ah đúng rồi, vừa rồi anh nói có ảnh chụp cũng gửi cho tôi luôn đi."

Đang khi hai người thân thiện bắt đầu muốn trao đổi số điện thoại, đột nhiên đồng thời cảm giác trên đỉnh đầu mình có người ép tới không thở nổi giống như là bị mây đen bao trùm, đầu ngẩng đầu lên nhìn...

Chỉ thấy Đồng Vân cùng người đàn ông xa lạ như hai tòa núi lớn đen như mực đứng chắn trước mặt.

"Ách..." Cao Nguyên cùng Xà Nhà Gặp Bay đồng thời phát ra thanh âm như vậy.

"Xà Nhà Gặp Bay, không còn sớm nữa, chúng ta nên về nhà." Người đàn ông xa lạ làm bộ ra vẻ thủ đoạn nhưng giọng nói thật triền miên.

"Vâng..." Tiếng nói xuống dốc, cô đã bị người xách đi.

Cao Nguyên gặp đại thế đã mất, làm bộ như không có việc gì đem đi động thu lại, nhìn Đồng Vân cười hắc hắc. Đồng Vân đến bên cạnh anh ngồi xuống, vỗ vỗ vai của anh: "Nhị sư đệ, đại sư huynh trong lòng có một nghi vấn nho nhỏ: ảnh chụp kia lần trước cậu đánh cuộc bị thua không phải thế là đã xóa bỏ sao? "

"A, đúng vậy..." Cao Nguyên cần lấy chén rượu trước mặt, uống một ngụm.

"Vậy tại sao còn ở đây?"

"Này..." Anh tìm có thoái thác, "Thật ra là đã xóa bỏ a, tôi chỉ là vì tán gái mới giả bộ nói là có một tấm hình."

Đồng Vân nhú mày, Cao Nguyên phải qua loa tươi cười rạng rỡ.

Đồng Vân không nói cái gì nữa, chỉ là nhếch khóe miệng nói: "Cô, cô này đây... Cũng không phải là tùy tiện có thể của a."

"Dạ, dạ, dạ, " anh vội vã hòa theo nói sang chuyện khác, "Ai biết cô ta là danh hoa đã có chủ a, lần sau tôi của cái gì cũng không nên của con gái, đại sư huynh, cậu nhất định phải nói trước, chỉ cần một tiếng, tiết kiệm công sức lại khiến không có những hiểu lầm không cần thiết."

Nói xong, anh chớp mắt một cái, vội vàng đến ngồi xuống chỗ bên cạnh xem ra là an toàn nhất lúc này: "Đúng không, Thiệu Gia Đồng?"

Thiệu Gia Đồng đột nhiên bị anh lôi vào ngớ ngẩn không hiểu.

Cao Nguyên đang may mắn thấy mình thành công trong việc đổi đề tài, không nghĩ tới vừa mới quay đầu đã thấy Đồng Vân nhìn mình tràn trề ánh mắt cảnh cáo.

"... Cái này cũng không được?" Anh thở dài. Vậy kêu anh đến đây chơi cái quỳ đây!

Đồng Vân không trả lời, chỉ làm một mặt mây trôi nước chảy nói: "Tôi không thích bạn bè tôi và cấp dưới của tôi dính dấp không rõ ràng."

Cao Nguyên liếc mắt, trừng anh: đi chỗ khác chơi...

Đồng Vân không chút hoang mang dùng ánh mắt đáp lễ anh: thích xen vào việc của người khác thì sao...

Từ đầu đến cuối không hiểu gì cả, Thiệu Gia Đồng chốc nhìn Cao Nguyên, chốc lại nhìn Đồng Vân, vẻ mặt mê vông.

Qua loa cáo biệt Đồng Vân về đến nhà, Cao Nguyên đột nhiên không hề muốn ngủ, vì vậy tắm rửa xong, một mình ngồi trên ghế sofa trong phòng khách chơi game. Đây là lúc anh thích ở riêng một mình nhất, thậm chí anh đã bị thất tình hai lần vì đam mê chơi game mà lạnh nhạt bỏ quên bạn gái.

Đứng ở góc độ này thì thấy sex friend thật sự có ưu điểm: không cần phải tốn thời gian dụ dỗ đối phương, chỉ cần lúc ở bên nhau phải tận tình nhưng khi xoay người đi thì có thể có thời gian và không gian của riêng mình...như vậy cuộc sống mới tương đối nhẹ nhàng, tự do tự tại. Dùng câu của Đường Tinh Tuệ nói: không cần trách nhiệm với nhau, oh my God, thật sự quá sung sướng!

Nghĩ tới đây, anh không khỏi cười khổ một cái, đây là lời kịch của anh không phải sao?! không biết như thế nào đã bị cô cướp nói mất rồi!

Ngón tay còn đang liêu mạng chuyển động trên tay cầm điều khiển trò chơi, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên, trên màn hình Đường Tinh Tuệ cười đến có điểm đáng sợ.

Sách! Cô là con giun trong bụng anh a, như thế nào mỗi lần nhắc Tào Tháo, Tào Tháo lại đến đây!

"Em không phải nói về sau buổi tối qua khỏi chín giờ đầu không làm sao?" Anh nâng điện thoại kẹp bên tai nói.

"..." Đầu bên kia điện thoại trềnh mặc mấy giây, mới nghe được giọng J nửa nam nửa nữ thật nghi hoặc, "Làm cái gì a?"

"Ách..." Cao Nguyên cảm giác mình như bị người sau lưng đánh cho một cõn, "Làm, làm cầu nguyện a... Chúng tôi đầu là nhữnđ tĩn đầu rất... tĩn ngưỡnđ tõn giáõ."

J "a" một cái: "Là như vậỵ, tôi vừa rầi cừnđ Tinh Tuệ nõi thứ bảy này có hõị chợ thanh lý cậu có muõn tham gia khõnđ? Cõ ấỵ bảo tôi hõị cậu? "

"... hõị chợ gì? là ' hõị chợ Đĩ ăn máng khác ' sao?"

"... Là «hõị chợ thanh lý»!" J uõn nắn anh, "Chủ yếu là lấy vậ đõĩ vậ, cậu có đầu gì vô dụng cũnđ có thể mang đẽn cừnđ người khác trao đõĩ vậ cậu cầu tĩm...nhưng chúng tôi khõnđ thể chấp nhậ đầukhõnđ sử dụng đầuợc nha"

Cao Nguyên suy nghĩ một chũt, mới nõi: "Tại sao lại là tôi?"

"Bởi vì tôi cảm thấy nếu chỉ có nhữnđ người trong nội bộ công ty chúng tôi tham gia, thì đầu đõĩ qua đõĩ lại khõnđ nhĩầu, nên tôi muõn kêu gọi mọi người mang theo người nhà hoặc bạn bè đĩ cừnđ."

"Ah ra vậỵ..." Anh kỳ thật còn khõnđ có khái niệu gì, "Có thể, thứ bảy này tôi khõnđ có vậc gì quan trọng."

"Ừ, vậ quyết đĩnđ vậ đĩ, hai ngày nay cậu chuẩn bị một chũt nhẽ." Giọng J nghe khõnđ hiểu vì sao thật cao hứnđ giống như trúnđ giải đặc đắ vậ nhưng dường như... đĩầu này làm cho Cao Nguyên thoánđ có ảo giác rơi vào hố lửa.

Quả nhĩnđ, đầu bên kia điện thoại dừnđ mấy giây sau đõ nghe giọng Đườnđ Tinh Tuệ truyần đẽnđ: "Cao Nguyên, cõn người anh thật khõnđ có nguyên tắc!"

"?"

"Vì sao lão J vừa gọi là anh đừng ý li ên." Miệng của cô nghe vào là hờn dỗi.

"... Bằng không thì?" Anh bị cô làm cho hờ dỗi.

Tình Tuệ cùng J mồm bầy miệng tám tranh luận vài câu, mới nói:
"Được rồi, thật ra là J nói muốn tôi tới mời anh tham gia, tôi nói trừ phi nói cho anh biết công ty chúng tôi có rất nhiều mỹ nữ, nếu không chắc chắn là anh sẽ không tới. J nói anh ấy không tin, thế là chúng tôi li ên cá cược... Hiện tại tôi thua."

Cao Nguyên dờ khóc dờ cười: "Em thua cái gì?"

"Một cơ hội quý giá."

"?" Anh nhú nhú mày.

"Hôm hội chợ tôi phải đừng ý cho J đổi bất cứ vật gì theo yêu cầu của anh ấy...mặc kệ là tôi có muốn hay không hay mặc kệ là tôi có thích hay không? "

"..." Anh dưới đáy lòng thở phào một cái, "Thì những thứ đó đều là những đồ phế thải đối với em, em đâu muốn dùng nó để trao đổi không phải sao?"

"Nói là nói vậy, nhưng có ai thích dùng đồ phế thải của mình để đổi lại đồ phế thải của người khác bao giờ đâu?"

"Ách..."

"Tất cả đều tại anh!" Cô la hét, tựa như khi còn bé anh mượn cô ti ên mua đồ giả da cuối cùng lại đem vứt bỏ.

"Được, đều tại tôi, được chưa, " anh qua loa trả lời, "Vậy nếu em không thích đồ của J thì cùng lắm là tôi lấy đồ của tôi đổi lại cho em, dù sao cũng là đồ phế thải, đối với tôi mà nói cũng không khác nhau gì mấy."

"... Đò trong nhà anh toàn là đò hư ai mà muốn a, không phải là máy chơi game thì chỉ là mấy cuốn tạp chí tài chính, vậy tôi thà giữ lại đò của J còn hơn." Đò bên kia điện thoại đòng thời truyề đến giọng J tán thưởng cô là "Smart girl!".

"Em có thôi đi hay không hả, " Cao Nguyên bị chọc giận, "Phiền quá, tôi không đi!"

Đường Tinh Tuệ trần mặc mấy giây, mới nhỏ giọng nói: "Vậy anh cứ đến đi..."

Cao Nguyên "Ừ" một tiếng, rồi cúp máy. Người này luôn có bản lĩnh trong nháy mắt chọc anh giận, có lúc chỉ là một câu nói, có lúc chỉ là một động tác, thậm chí có khi chỉ cần một ánh mắt. Anh không rõ, cô vì sao chỉ có ở trên giường là ngoan ngoãn, mặc anh muốn gì được nấy, ra khỏi giường, cô liền biến thành một con nhím xù lông nhọn hoắc, chỉ cần đụng đến một chút cũng có thể làm cho người ta khó chịu... cá tính cô suy cho cùng là thuộc vào dạng nào!

Không biết vì sao, anh chợt nhớ tới hình ảnh hơn ba năm trước lúc anh đi tham gia hôn lễ của cô, khi đó cô mặc một bộ áo cưới màu ngà lấp lánh, toàn thân như được phủ một vầng hào quang, làm cho người ta thật sự khó quên. Về sau không biết cuộc hôn nhân của cô thế nào mà bây giờ cô thật tùy hứng?

Anh thở dài thật dài, đứng dậy đi đến tủ lạnh lấy một lon bia, ngồi trên ghế sofa vừa uống vừa chơi game.

Đánh đánh, bỗng nhiên lại đem đò đi đâu khiến bằng tay quăng về phía ghế salon tức giận trừng mắt nhìn trầ nhà.

Mẹ kiếp! Tại sao lại nghĩ đến cô lúc ở trên giường thế này... lần này làm sao mà ngủ đây!

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 12: Hội chợ thanh lý

Thứ bảy, mới sáng sớm, Cao Nguyên đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cố gắng nâng cái đầu nặng trĩu do say rượu lên, tìm ở cạnh gối một hồi lâu mới thấy được điện thoại di động.

"Allo..."

"Mười lăm phút nữa tôi đến dưới lầu nhà anh nha." Giọng Đường Tinh Tuệ nghe như nữ vương tràn đầy ý chí chiến đấu.

"Oh..." Anh khóc thét một tiếng, "Không nên sớm như vậy chứ... tôi tối hôm qua hai giờ mới về đến nhà."

"Không được!" Nữ vương tại đầu bên kia điện thoại kêu to, "Đi trễ sẽ không có vị trí tốt!"

"... Em cũng không phải muốn đi nghe Sting trình diễn, tại sao phải cần vị trí tốt?"

"Tôi cho anh trong vòng mười phút nữa phải mặc quần áo tử tế mang theo đồ xuống dưới lầu chờ." Nữ vương quyết định không nói nhảm với anh nữa.

Cao Nguyên nhấn nút tắt cuộc gọi, sau đó ngã đầu xuống tiếp tục ngủ.

Nhưng hai mươi phút sau, lúc anh bị Đường Tinh Tuệ níu lấy lỗ tai xách xuống giường thì không thể nhịn cười được.

Cuối cùng bọn họ đương nhiên vẫn là đi trễ, chỉ được một chỗ trong góc, Tinh Tuệ vì thế tức giận đưa tay nhéo trên cái eo đầy thịt của anh.

"Oh, được rồi được rồi, đừng làm rộn, nhiều người nhìn kìa..." Anh cầu xin tha thứ né tránh tay của cô.

Tinh Tuệ bắt đầu bày hàng xuống đất, cô còn đặc biệt lấy một tấm trải phủ trên mặt đất rồi mới để hàng lên. Cô ước chừng mang theo ba cái rương lớn, mà Cao Nguyên chỉ có một túi đồ.

"Phụ nữ đúng là xài tiền bậy bạ." Anh không khỏi cảm thán.

"Nếu không xài tiền bậy bạ thì không phải là phụ nữ." Cô vừa lấy một cái gì đó trong hộp giấy ra vừa nói.

"Phụ nữ luôn biết kiếm có."

"Nếu không kiếm có thì cũng không phải là phụ nữ." Cô tiếp tục rung đùi đắc ý thuyết phục.

Cao Nguyên liếc mắt: "Phụ nữ còn biết mình không có lý mà vẫn ráng cãi."

"... Nếu không ráng ráng cãi thì cũng không phải là phụ nữ a!" Anh cố ý bắt chước cô, gân cổ lên cãi cùng nhau trăm miệng một lời.

Đường Tinh Tuệ nhìn anh, cười rộ lên, cười rất đáng yêu. Cô đưa tay vò đầu tóc rối của anh vừa nói: "Oh, my boy, xem ra người bắt đầu hiểu phụ nữ một chút rồi đó. Very good...beginning!"

Anh vuốt ve tay của cô, xoay người đi dọn hai cái rương ở mặt bên kia của quầy. Hôm nay người tới rất nhiều, hoàn toàn ngoài dự liệu của Cao Nguyên, anh vốn cho rằng công ty của Đường Tinh Tuệ chỉ là một doanh nghiệp nhỏ, nhưng khi đến hiện trường mới phát hiện một hội trường lớn như vậy mà vẫn trở nên chật chội. Nhưng điều làm cho anh hưng phấn là quả nhiên công ty thời trang nên mỹ nữ rất nhiều, hơn nữa mỗi người một vóc dáng nóng bỏng, ánh mắt mê người, nếu là tắt đèn, anh chắc tưởng rằng mình đang ở một buổi chiếu phim cao cấp nào đó.

Cao Nguyên ôm hai thùng giấy hướng Đường Tinh Tuệ đi đến, rất xa đã thấy bên cạnh cô là vài người nam có, nữ có vóc dáng cao gầy, cô đang cùng bọn họ chào hỏi, còn rất tây hóa hôn vào bên má.

"Hắc, " cô nhìn thấy anh đi tới, vẫy vẫy tay, "Tôi còn đang suy nghĩ vì sao anh đi lâu như vậy."

"Em không thấy sao, quá nhiều người!" Anh tức giận nói.

Cô nhún nhún vai, sau đó vẻ mặt mỉm cười giới thiệu anh với những người trẻ tuổi đứng bên cạnh: "Bạn của tôi, Cao Nguyên. Rất thích chơi game và sưu tầm NB. Ah, là một nhà môi giới tài chính anh tuấn, mọi người nếu là muốn có máy chơi game hay những tạp chí tài chính thì tìm anh ấy."

Cao Nguyên nghe cô như vậy nói, tự nhiên cảm thấy lúng túng, nhưng vẫn lộ ra vẻ thân mật mỉm cười. Biểu hiện của những đồng nghiệp trẻ tuổi của Đường Tinh Tuệ không đồng nhất, có người ngượng ngùng, có người lạnh lùng, cùng anh chào hỏi sau đó rời đi.

"Mấy người này đều là người mẫu thường xuyên của tôi. Anh có thấy cậu kia mặc quần màu vàng không? Tôi yêu cái móng của cậu ấy chết đi được." Tinh Tuệ từ trên tay anh tiếp nhận một cái thùng giấy, để xuống đất và bắt đầu xếp.

Cao Nguyên khinh thường liếc qua: "Eo nhỏ như vậy thì làm được gì?"

"..." Cô không có lời nào để nói.

"Ai nói với em tôi đem theo máy chơi game và tạp chí tài chính đến đây?
" Anh ngẩng cằm hôm trên mặt đất chơi bởi lâu lẳng nhìn cô.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Cô dừng một chút, "Anh ngoại trừ những thứ này còn có cái gì?"

"Đúng vậy tôi là ưa thích chơi game và sưu tầm tạp chí tài chính " anh nhướn lông mày, "Nhưng hôm nay công ty của em là trao đổi đồ cũ,

chẳng lẽ tôi lại đem đồ tôi thích đến để đổi sao?"

Cô vừa đặt hàng vừa hỏi: "Vậy anh mang cái gì đến?"

"Ừ..." Anh suy nghĩ một chút, "Vài bình nước hoa, những cái cà vạt không xài, di động là quà tặng của ngân hàng lúc họp hàng năm, còn có một ít khăn tay hay là khăn choàng cổ gì đó cho tới bây giờ vẫn chưa mở ra."

Đường Tinh Tuệ dừng lại nhìn anh, thở dài: "Đề cho tôi đoán một chút nhé, ngoại trừ di động là quà tặng của ngân hàng trong cuộc họp hàng năm, những thứ khác đều là quà tặng của bạn gái cho anh phải không?"

"..." Cao Nguyên cẩn thận suy nghĩ một chút, trả lời, "Không hoàn toàn là... không hoàn toàn là của bạn gái."

Tinh Tuệ lộ ra vẻ mặt khinh khỉnh, sau đó quyết định không để ý tới anh, tiếp tục bày hàng của mình xuống đất.

"Đây là cái gì?" Cao Nguyên cầm lấy một cây bút màu bạc hỏi.

"Đèn pin cảm quang."

Anh nhăn mày lại: "Dùng như thế nào?"

Tinh Tuệ qua loa cười cười, nói: "Đem nó đặt ở dưới ánh sáng, nó sẽ sáng."

"Nếu là không có ánh sáng thì sao?"

"Nó cũng sẽ không sáng." Cô trả lời như thể cây ngay không sợ chết đứng.

"... Vậy tôi muốn hỏi nó có ích lợi gì?" Anh ngạc nhiên.

"Đây chính là nguyên nhân của những món được mang tới ngày hôm nay" Cô cho dù lúc qua loa với người khác, cũng có thể cười rất đáng yêu.

"... Em còn dám nói tôi?" Anh cũng bắt đầu bày hàng xuống đất, "Ít ra tôi cũng mang đến nhưng món cũng còn có giá trị, em xem, đồ của em toàn là những thứ lộn xộn."

Tinh Tuệ không để ý anh, phối hợp cùng anh dọn đồ.

"Chai nước hoa kia có thể đổi à?" Đột nhiên có giọng hỏi yếu ớt của một cô gái.

Cao Nguyên không nghĩ tới nhanh như vậy đã có người tới hỏi thăm, vì vậy theo tầm mắt của cô gái cầm lấy một chai nước hoa màu hồng phấn: "Cái này? Đương nhiên."

"Tôi có một thanh bộ nhớ máy tính mới cứng... đương nhiên, không phải là trái táo... còn có một đĩa DVD nhỏ hoàn toàn mới, anh có muốn đổi bình nước hoa với một trong hai cái này không?"

"Đương nhiên, " Cao Nguyên đối với người đẹp luôn không cách nào nhẫn tâm cự tuyệt, huống chi đây là một chai nước hoa đối với anh mà nói cũng không dùng được, cho dù chỉ đổi với một bao khăn giấy cũng không sao cả, "Ta có thể đổi... đĩa DVD được không?"

"Tốt!" Cô gái trẻ vui mừng đưa đĩa máy DVD cho Cao Nguyên, "Tôi chỉ mở ra xem qua, chưa xài lần nào, sách hướng dẫn cùng giấy bảo hành gì đó đều ở bên trong."

Cao Nguyên cười đem nước hoa đưa cho cô, tiếp nhận đĩa DVD, đột nhiên cảm thấy hội chợ thanh lý cũng không tệ lắm.

Cô gái trẻ đi rồi, anh vừa định hủy đi cái hộp, thành linh nghe được giọng điệu u ám của Đường Tinh Tuệ: "Chai nước hoa đó có phải anh thấy trong phòng tắm bên cạnh tủ kiếng thứ hai không? "

Cao Nguyên suy nghĩ một chút, gật đầu: "Đúng vậy, làm sao em biết?"

"Bởi vì đó là của tôi..." Đường Tinh Tuệ từng chữ từng câu, nghiêng răng nghiêng lợi.

"..."

"Là tôi tuần trước quên ở nhà anh..." Ánh mắt của cô thập phần kinh khủng, "Đó là chỉ có, chỉ có, chỉ có sản xuất số lượng hạn chế! Toàn thế giới số lượng hạn chế có 500 chai, tôi phải nhờ người ta thật vất vả mới mua được!!!"

"Ách..."

"Cao Nguyên, tôi muốn giết anh!" Nói xong, cô thật sự đưa tay nhéo cổ anh.

"Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút..." Cao Nguyên đưa tay chống đỡ, cô dù sao cũng không uy hiếp gì được anh, anh dễ dàng đẩy tay cô ra, cố gắng thuyết phục cô tỉnh táo lại.

"Ồ, tình cảm không tệ lắm..." Đang khi lúc bọn họ dây dưa cùng nhau, giọng J âm dương quái khí đột nhiên vang lên.

Hai người vì vậy ngừng tay.

"Đồ mang tới chưa?" J hỏi Tinh Tuệ.

Cô nhìn J, ánh mắt thoáng phức tạp. Qua mấy giây, mới xoay người đi lật thùng giấy, cuối cùng lấy ra một túi lớn đưa cho J.

J tiếp nhận túi to, mở ra xem.

"Đừng..." Tinh Tuệ giống như là muốn ngăn cản J, nhưng đã quá chậm.

Jacob từ trong túi lấy ra một bộ áo cưới màu ngà lấp lánh, ánh mắt Cao Nguyên thoáng cái liền nhớ đến đây là chiếc áo Tinh Tuệ mặc hôm hôn lễ.

J nhìn kỹ chiếc váy được cắt may tinh xảo, sau đó giống như ông lão bán đồ cổ tiếc không mua được hàng, phút chốc đem váy đút lại trong bao, đưa cho Tinh Tuệ một trang giấy: "Đây là danh sách hàng của tôi, cô là người chọn đầu tiên."

Tinh Tuệ chần chờ một chút, đưa tay nhận lấy, nhìn một lần sau lập tức nói: "Hắc, phiếu mua hàng đi."

J rõ ràng ngăn người, nói: "Cô xác định? Nhưng như vậy cũng chỉ có 1 000 đồng. Trong tờ danh sách của tôi còn có nhiều cái đắt tiền mà, giống như cái này... khăn lụa của Ái Nhĩ Lan, còn có cái này, mắt kiếng có hình ba lô là mode mới nhất năm nay của các mademoiselle " (mademoiselle: tiếng Pháp nghĩa là các cô gái trẻ)

"Không, tôi chỉ muốn phiếu mua hàng thôi." Tinh Tuệ nói chắc như đinh đóng cột.

J bất đắc dĩ nhếch miệng, lấy viết ra viết mấy chữ lên danh sách, lầm bầm nói: "Được rồi, phiếu mua hàng đã có chủ mới..."

J đi rồi, Tinh Tuệ thoáng cái trở nên rất trầm lặng, không còn sức mạnh như vũ bão như lúc cùng Cao Nguyên đùa giỡn, nữ vương cũng có lúc hành quân lặng lẽ.

"Được rồi, cùng lắm là tôi trả lại tiền chai nước hoa cho em." Không biết vì sao Cao Nguyên lại không thích thấy dáng điệu cô đơn của cô như lúc này.

Tinh Tuệ khép hờ mắt chăm chú sửa sang hộp giấy, một hồi lâu cũng không nói gì với anh. Anh cũng không muốn tự làm mình mất mặt, nhưng vẫn yên lặng đứng bên cạnh cô, xem cô sửa sang lại.

Một lát sau, Đường Tinh Tuệ đột nhiên cắn môi nói: "Anh chỉ biết đến tiền, tiền và tiền. Tôi cho anh biết, trên thế gian này có những thứ không thể dùng tiền để mua được. "

"..." Anh nhìn cô, không nói một lời.

"Cái gì đã mất chính là mất, " cô lấy ra một cái hộp bằng sắt muốn mở ra nhưng không thể nào mở được, nhưng cô cứng đầu lấy ngón tay miết lên đường giao nhau chỗ thành hộp và nắp hộp, vừa miết vừa nói "Mà có muốn tìm cũng không tìm về được..."

"..."

"Không thể quay trở lại quá khứ, anh có hiểu không?!"

Cao Nguyên nhú mày, nghiêm nghị nói: "Đường Tinh Tuệ, em đủ rồi nha! Đừng mượn đề tài này để nói chuyện của mình."

"..." Cô bị anh dạy dỗ, ngược lại không nói không rằng.

"Em không phải là nghĩ đến Kỷ Dã Hạo trong lòng thấy khó chịu sao, chuyện đó chẳng có quan hệ gì với tôi cả, vì sao em lại phát hỏa với tôi? "

"Phát hỏa với anh cũng không được sao... không thể hướng anh phát hỏa thì còn gì gọi là bạn bè?!" Cô quát khời đến mười phần giảng đạo lý với anh.

"Không được!" Anh cũng bực mình giảng giọng, "Nếu em vì chai nước hoa mà phát hỏa với tôi thì có thể nhưng nếu vì chuyện của Kỷ Dã Hạo mà hướng tôi phát hỏa thì không được!"

"Anh..."

"Em bao nhiêu tuổi a, người xấu người tốt còn không phân biệt được, loại người cặn bã như anh ta em còn muốn sao? Lần nào em cũng làm một bộ mặt đáng thương tội nghiệp, thử hỏi có phiền không?!"

Tinh Tuệ lộ ra bộ mặt tức giận: "Không cho phép anh nói anh ta là người cặn bã."

Cao Nguyên lần này hoàn toàn bị chọc giận: "Mẹ kiếp, tôi nói anh ta là người cặn bã đó, anh ta chính là người chết cặn bã!"

"Anh ta là người cặn bã thì tôi là cái gì, tôi theo người cặn bã kết hôn thì tôi được coi là cái gì?" Cô trừng to mắt.

"Em... Em là ngu xuẩn!" Nói xong, Cao Nguyên một phát bắt được tóc sau ót cô, cúi đầu hôn xuống.

Vì bị hôn bất ngờ, trong nháy mắt anh thấy mắt cô mở to kinh ngạc, lúc này anh mới đột nhiên ý thức được mình đang ở đâu nhưng anh đã không đủ sức để nghĩ nhiều như vậy, anh chỉ muốn dùng nụ hôn này dạy dỗ Đường Tinh Tuệ một chút.

Anh không chịu được thái độ mỗi khi cô nhắc tới Kỷ Dã Hạo, ưu thương đến ngay cả lông mày đều thất lại như vậy, anh thấy thật đáng giận!

Nét mặt của cô cứng đờ, ngay cả đầu lưỡi cũng cứng đờ, Cao Nguyên dũa dũa một hồi lâu, cảm giác mình giống như đang hôn một con búp bê bằng bong bóng (mặc dù anh cho tới bây giờ chưa từng hôn qua búp bê bằng bong bóng), không khỏi rất muốn cười. Vì vậy anh buông cô ra, phát hiện cô cũng chỉ biết trừng mắt kinh ngạc nhìn anh, liền đưa tay vỗ vỗ mặt của cô, dở khóc dở cười.

"Khó, chẳng lẽ..." J cầm trong tay một xấp hoá đơn mua hàng, há to miệng, kinh ngạc chỉ vào Cao Nguyên nói, "Cậu, cậu chính là se X friend?!"

*****

Thời tiết hơi nóng bức, cửa sổ chỉ mở hé một đường nhỏ, gió mùa thu len vào theo khe cửa thổi trên sống lưng toàn thân của Cao Nguyên làm cho anh không khỏi rung mình, mà nếu không mở cửa sổ thì giống như bị đặt trong lò thiêu... Điều này thật mâu thuẫn, cũng giống như quan hệ mâu thuẫn của anh cùng Đường Tinh Tuệ, người phụ nữ đang nằm dưới thân anh. Nói như thế nào đây, chính là... biết rõ là không tốt cho sức khỏe, nhưng anh lại không bỏ những gì đã trở thành thói quen.

"Nóng quá..." Những sợi tóc trên trán cô thấm đẫm mồ hôi, ánh đèn đầu giường màu cam chiếu vào gương mặt của cô, lên bả vai và cùng ngực tạo thành thành một hình ảnh quái dị.

"Đừng nói chuyện." Anh vừa ra lệnh, vừa cúi đầu hôn cô, động tác ngang hông thoáng giảm bớt.

"Anh lần trước không phải hỏi tôi tại sao không nói chuyện sao..." Cô đẩy ra anh, cười nói.

Bị cô cười nhạo, anh nói không nên lời, nên chỉ biết li ều mạng xông tới...

Gió đêm thổi trúng lòng bàn chân có chút lạnh, Cao Nguyên tiện tay kéo chăn đắp qua người anh và Đường Tinh Tuệ. Hai người giống như vô số lần đại chiến trước đây, sau đó đều nằm trên giường, nhìn lên trần nhà.

"Anh biết rõ vì sao tôi lấy phiếu mua hàng không?" Đột nhiên, Tinh Tuệ hỏi.

Cao Nguyên tr ần mặc một h ỉ, mới gật đầu: "Biết rõ."

"Anh biết?" Cô quay đầu nhìn vào gò má của anh.

Anh không nhìn cô, nói: "Bởi vì mặc kệ đổi thành vật gì, v ềsau mỗi lần nhìn thấy, em đều sẽ nghĩ rằng vật này chính là được đổi từ áo cưới của em...nó sẽ liên tục vàcàng không ngừng nhắc nhở em từng có một vật như vậy, một sự kiện như vậy, một người như vậy vẫn luôn t ồn tại trong lòng em... Tôi nói đúng không?"

Nói xong, anh lúc này mới quay đầu nhìn cô, phát hiện cô thoáng kinh ngạc.

"Đúng..." Cô không cách nào phản bác.

Cao Nguyên cười kh ỉ một cái, một chưởng vỗ vào trên trán cô, nhưng cô sẽ không nghĩ tới, đổi thành hoá đơn mua hàng, cô v ềsau mỗi lần vào tiệm kem đó, cũng đều sẽ nghĩ đến món đồ đó, sự kiện đó, con người đó?

Mấu chốt của vấn đềkhông phải ở chỗ đối với cái gì, mà ở tại...tại đáy lòng cô, rốt cuộc có tiêu tan hay không!

Nhưng...

Cao Nguyên thở ra thật dài, tựa hồ vấn đề này và quan hệ "Gân gà tình nhân" không hề có liên quan nhau, anh chỉ muốn vui vẻ hưởng thụ quan hệ gân gà này là được rồi...

Không phải sao?

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 13: Giả bộ làm bạn gái anh nhé!

"Lão đại, có muốn uống trà chiều không? Chúng tôi đang đặt."

Cao Nguyên ngẩng đầu lên nhìn thư ký, trực giác cự tuyệt: "Không cần, cảm ơn, tôi không có thói quen uống trà chiều."

Thư ký nhún vai: "Cửa hàng trà sữa này là 'Trà sữa tam huynh đệ' uống rất ngon."

Cao Nguyên cảm thấy buồn cười: "Trà sữa gì? Tam huynh đệ?"

"Ừ, vì trong trà có thêm bột bánh, bánh pudding và cốt tiên thảo."

Cao Nguyên nhíu mày, vẻ mặt không biết có phải đang cười hay không, suy tính hai giây sau đó nói: "Vậy cho tôi đặt ba ly nhưng có thể giao thêm ở hai chỗ khác nữa được không?"

Đỉnh đầu thư ký giống như xuất hiện ba cây hắc tuyến, nhưng vẫn là miễn cưỡng cười nói: "Được... tôi sẽ thử hỏi."

"Tôi mời mọi người uống." Anh rộng rãi lấy bóp da ra, thả lên bàn hai tờ tiền giấy, "Đủ chưa, không đủ tôi lấy thêm."

Nói xong, anh cúi xuống ghi lại hai cái tên và địa chỉ lên giấy giao cho thư ký.

Một tiếng sau, lúc anh đang hết sức chăm chú nhìn các số liệu trên thị trường thì "Trà sữa tam huynh đệ" được đưa đến.

Sau khi xem hết các số liệu phân tích, Cao Nguyên cần lấy ống nghe, kết nối với hai máy điện thoại khác.

"Có nhận được trà chiều tôi mời không?" Anh đem ống hút cắm vào lỗ trên cái ly, nhìn vào trong ly thấy vừa đen lại đặc như jelly, thoáng cảm giác không biết nên uống hay không.

"Ah, thì ra là anh..." giọng Đường Tinh Tuệ không biết vui vẻ hay thất vọng, nhưng nghe có vẻ như đang uống, "Nói thật, đánh chết tôi cũng không nghĩ ra 'Trà sữa tam huynh đệ' này là anh đặt."

"Di, em biết hiệu này..." Cao Nguyên bày tỏ sự khiếp sợ, anh thì lại cảm thấy cái tên trà sữa này nghe ngốc làm sao!

"Trà sữa gì? Tam huynh đệ?" Đồng Vân hỏi thốt lên giống y đúc câu hỏi lúc trước khi anh nghe được từ thư ký, hơn nữa giọng điệu kia nghe cũng biết ngoài sức tưởng tượng.

"Tôi vì sao lại không biết rõ?" Đường Tinh Tuệ hỏi ngược lại, nói thêm, "Hi!, Đồng Vân."

"Hi!, Tinh Tuệ." Giọng Đồng Vân nghe luôn rất nho nhã.

"Đã lâu không gặp, gần đây có khỏe không?"

"Rất tốt, còn anh?"

"Not bad!"

"Vây là tốt rồi."

"Hạn chót cuốn sách đó khi nào thì phát hành?"

"Lần trước tôi gặp Gia Đồng vào khoảng cuối tháng trước, nghe anh ta nói hình như là tháng sau xong."

"Đến lúc đó có thể xin dùm tôi chữ ký được không?"

"Không thành vấn đề tôi không biết cô cũng là người mê sách của anh ấy."

"Ai nói tôi không phải!" Tinh Tuệ nói, "Người sao mà thật tài hoa! Bộ dạng lại rất mê người!"

Đồng Vân cười rộ lên: "Nếu sớm biết vậy, mấy ngày trước, buổi tối có đi quán bar, tôi đã kêu cô đến, ngay cả hạng đỉnh cũng tới."

"Thật sự?!" Cô tại đầu bên kia điện thoại hưng phấn kêu to.

"... eh, eh, eh, eh, " bị gạt ở một bên đã lâu Cao Nguyên rốt cục nhận không được chen miệng vào, "Các người coi tôi không t ần tại a!"

"..."

"..."

Hai cái điện thoại đồng thời tr ầm mặc.

Cao Nguyên không nói gì liếc mắt: "Các người chẳng lẽ không nên đối với người mời mình uống trà chiều bày tỏ một tí cảm tạ sao?"

"Cám ơn." Tinh Tuệ cùng Đồng Vân đồng thời nói.

Sau đó lại là mười giây tr ầm mặc.

Tinh Tuệ tiếp tục đề tài mới vừa r ồi: "L ần sau nếu anh hẹn được hạng đỉnh ra chơi, nhất định phải kêu tôi nhé."

"Không thành vấn đề Nhưng trong cuộc sống hiện thực, bản thân nhà văn này kỳ thật rất khó đối phó." Đồng Vân nhắc nhở.

Cái đó đâu có quan hệ gì, vừa có tài hoa lại có nội hàm, mọi người rất ngưỡng mộ nha."

"Ha ha, thì cô cũng như vậy?"

"Ai nha, đừng nói như vậy, tôi rất xấu hổ, kỳ thật tôi chỉ là nhà thiết kế thời trang trên danh nghĩa mà thôi, thật ra tôi là nhà thiết kế nội y."

"A, đừng khiêm nhường!" Giọng Đồng Vân nghe rất thành khẩn
"Những người như cô là người sáng tạo ra thế giới loài người."

Đường Tinh Tuệ sửng sốt một chút, sau đó bắt đầu cười run rẩy hết cả người, cười ha hả.

"Hai người, " Cao Nguyên mặt đen lại đơn giản chỉ muốn cắt đứt bọn họ, "Thế nhưng cũng không thêm hỏi tôi một câu... Tôi dù sao cũng là người mời hai người uống trà chiều a!!!"

Hai đầu dây đồng thời nói: "Anh có khỏe không?"

"..." Anh không biết nên trả lời là tốt hay không nữa.

Lại trầm mặc mấy giây sau, Đồng Vân mở miệng: "Nhắc mới nhớ, thật sự đã lâu không gặp, nếu không khi nào thì chúng ta hẹn cùng nhau ăn cơm tối đi."

"Tốt!" người họ «Lộ» vui vẻ đồng ý. (chỉ Đường Tinh Tuệ vì chữ Đường trong đường lộ)

"Vậy số điện thoại của cô bao nhiêu, tôi hình như không có lưu số điện thoại của cô."

"Nhắc tới...hình như là... a..." Cô như phát hiện ra châu lục mới, "Tôi cũng không có số điện thoại của anh."

"Vậy cô nói cho tôi biết số, tôi sẽ nhá máy cho cô."

"A, tốt, số của tôi là..."

Nghe đến đó, Cao Nguyên rốt cuộc úp mặt lên tập tài liệu, quyết định cắt đứt đường dây liên lạc, chỉ để lại điện thoại hai đầu cùng về mặt mờ mịt nhìn âm thanh truyền ra từ ống nghe của Đồng Vân cùng Đường Tinh Tuệ...

*****

Tối hôm đó, Cao Nguyên sáu giờ đã tan việc, sau đó lái xe đi đón mẹ, mấy ngày hôm trước, anh nhận lời sẽ cùng bà đi xem phòng ốc.

Người đại lý bất động sản dẫn bọn họ xem một căn hộ nằm trong một cao ốc thương mại nào đó, nhà đã sửa sang xong, chủ cho thuê mua nhà này nhưng chưa ở qua, các đồ điện gia dụng đầy đủ, chỉ cần sắm sửa thêm một chút là có thể vào ở.

Cao Nguyên kỳ thật không có tâm tư gì, nhưng vẫn là kiêu căng tâm trạng với mẹ. Đối với chuyện cha mẹ ly hôn, anh cảm giác mình cần phải có thời gian để thích ứng.

"Tủ bát này màu sắc quá tươi " Mẹ nói, "Bệ cửa sổ phòng ăn quá nhỏ, cửa sổ phòng khách lại quá lớn. Diện tích phòng ngủ lại không lớn lắm, không hiểu ban đầu nhà thiết kế dự định thiết kế nhà này như thế nào nữa? Phòng ngủ đương nhiên là phải lớn một chút mới tiện a... Còn có cái này nữa, ánh sáng quá ít, chỉ có một cái cửa sổ nhỏ, bồn rửa tay đâu cần phải dài như vậy?... sân thượng cũng là, không lớn không nhỏ, nếu để một máy giặt quăng áo lại thêm một máy hong khô nữa thì quá chật..."

Nghe mẹ nói dài như giẻ rách ca cẩm đủ thứ xong, Cao Nguyên quay đầu lại mặt không chút thay đổi nói với người đại lý bất động sản: "Anh nói lại với chủ cho thuê nhà có thể giảm bớt hai mươi vạn không? Tôi cần đặt cọc năm vạn, còn lại sau khi đi trung tâm giao dịch ký hợp đồng sẽ trả hết một lần."

"Tôi sẽ gọi điện thoại ngay bây giờ." Người đại lý liền vội vàng gật đầu.

Thừa dịp người đại lý đang gọi điện thoại, mẹ có điểm trách cứ trừng mắt liếc anh một cái: "Gấp gáp như vậy làm gì, những căn khác cũng còn chưa coi qua."

"Vậy thì đừng gọi con, gọi ba chở mẹ đi."

Mẹ vẻ mặt mất hứng: "Con chê mẹ phiền đúng không?"

"Này..." Mặt anh thoáng lạnh như băng sau đó ra vẻ con trai ngoan rảnh nặn ra nụ cười, "Không có, chỉ là con sợ nhà tốt người khác sẽ mua lúc đó mẹ lại hối hận..."

Mẹ như ngmày, thấp giọng nói: "Còn cần thêm hai mươi lăm vạn a."

"..." Cao Nguyên cố gắng nhin xuống mắt trợn trắng xúc động.

Trên đường chở mẹ về nhà, gió thu se lạnh, người đi bộ hai bên đường phần lớn đều hai vai tựa sát vào nhau, anh thấy trong lòng như bị ai xát muối thậm chí như bị bắn tia mỗi nhữ.

"Mẹ nói, " mẹ mở miệng nói, "Không phải là mẹ dài dòng, nhưng con cũng thật sự trưởng thành rồi. Bằng tuổi con người ta đã là ba mẹ của hai ba đứa bé rồi, con chừng nào thì mới ổn định đây? "

Đối với những lời lẽ tâm thường này, Cao Nguyên không hề thấy lạ lẫm, nhưng vẫn không biết trả lời thế nào, vì vậy chỉ có thể trầm mặc chống đỡ.

"Có đôi khi mẹ nghĩ, " mẹ tựa hồ cũng không cho anh cơ hội trầm mặc nên nói tiếp, "Con đừng vì chuyện hôn nhân của ba mẹ tan vỡ mà đối với hôn nhân gia đình cảm thấy sợ hãi..."

"...không, vâng." Khi anh phủ nhận nhanh như vậy, ngay cả chính anh cũng cảm thấy rất giả tạo.

Mẹ nhìn gò má của anh, anh chỉ giả bộ chuyên tâm lái xe, làm bộ không chú ý gì tới ánh mắt của bà.

"Haiz..." đã nhanh về đến nhà, mẹ thở dài, "Thật sự, Cao Nguyên, mẹ không hy vọng bởi vì chúng ta làm cha mẹ thất bại nên làm cho con có tâm lý bóng ma...nhưng mẹ vẫn biết rõ dù bây giờ nói với con những thứ này thì cũng đã muộn, con đã trưởng thành...nhiều năm như vậy, chuyện của ba mẹ, con cũng đã chứng kiến, nếu nó có ảnh hưởng gì đến con, ba mẹ cũng không biết phải giải quyết nó như thế nào."

"..."

"Nhưng Cao Nguyên à, mẹ có thể khẳng định rất nghiêm túc với con, tuy cuộc hôn nhân của mẹ và ba con là không thành công, nhưng mẹ vẫn cảm thấy hơn nữa cũng tin tưởng vào thành công hơn là luôn nghĩ đến sự thất bại. Bất kể nói như thế nào, đi đâu ở trên đời này con cần có nhất và luôn phải tìm kiếm là một người bạn đời. «Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân», ngoài bầu trời này có bầu trời khác, ngoài người này có người khác, đạo lý đó chúng ta đều hiểu, con muốn tìm một người hoàn hảo rất khó, vô cùng khó. Dù cho có một người như vậy, trong lòng người ta nghĩ như thế nào, con căn bản không biết rõ. Cho nên chỉ cần có người phù hợp, nguyện ý cùng đi cả đời với con là đủ rồi. Nên biết, người tham lam là không chừng mực, nếu như con luôn muốn lấy được thứ tốt nhất, thì con rất có thể cái gì cũng không có được."

Cao Nguyên cười khổ một cái, rất muốn nói chút gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là bỏ qua.

Đưa mẹ trở lại nhà xong, một mình anh cô độc trở về nhà trọ, không biết vì sao lại cảm thấy vắng lặng một cách khác thường. Anh từ trước đến nay không có cảm giác mãnh liệt như vậy. Đưa tay lên bật đèn cảm thấy mọi thứ đều y như cũ, tự nhiên không muốn suy nghĩ gì chỉ muốn buông lỏng mọi sự.

Nhưng sau khi nghe mẹ anh nói một hồi, trong lòng anh không hiểu vì sao lại trống rỗng và tràn đầy bất mãn. Không còn muốn một mình ngồi trên sân thượng uống bia hút thuốc, không còn muốn một mình ngồi trên ghế sofa chơi game mà anh vẫn rất si mê, càng không còn muốn một thân một mình đọc sách sau đó lăn ra ngủ thật say.

Anh bỗng nhiên rất muốn có người đến an ủi mình, nhưng anh muốn an ủi thế nào, ngay cả chính anh cũng không rõ ràng lắm.

Anh bực bội gãi đầu, sau đó cầm điện thoại lên vén dây số của Đường Tinh Tuệ.

"Allo?" Cô nhận, giọng rất dứt khoát, "Tôi lại làm thêm giờ, không có thời gian quan tâm đến anh."

"Lập tức tới nhà tôi." khẩu khí của anh cứng nhắc.

"Tôi nói rồi, không đếm xỉa tới anh, bản vẽ phác thảo buổi sáng ngày mai họp phải trình, tôi nhất định phải làm xong a!!!"

"Tôi muốn em lập tức tới đây. Ngay bây giờ." Anh một chút dịu dàng lắng nghe cô nói cũng không có, giống như chỉ cần qua một cái chớp mắt, anh cảm giác mình không còn muốn làm gì cả, tất cả mọi thứ đều trở nên chán ghét.

"Anh lại nổi điên cái gì?" Cô khó hiểu.

Anh chậm rãi đem điện thoại chuyển qua lỗ tai bên cạnh, nhấn nút kết thúc cuộc gọi, sau đó vứt qua một bên.

Tâm tình của anh như rơi xuống vực thẳm, thậm chí hoài nghi mình muốn khóc... bằng không vì sao trong lòng lại buồn bực như vậy, quả thực buồn bực tới cực điểm?

Lúc còn rất nhỏ, anh có cảm giác quan hệ của ba mẹ mình không phải là rất tốt. Anh đã gặp qua cha mẹ của những bạn học khác. Có phải khi giữa hai vợ chồng không ăn ý, con cái có thể nhìn ra được? Ba mẹ anh cơ hồ cũng không gây gổ, bọn họ người này đối với người kia đề xuất kháng nghị mà phương thức bình thường là...chiến tranh lạnh.

Cho nên kỳ thật anh vẫn luôn không thích về nhà, bởi vì trong nhà rất buồn bực. Buồn bực đến nỗi làm cho người ta cảm thấy hụt hẫng. Anh thích cùng các bạn học đi chơi, thích đi đến nhà người khác, hoặc cho dù là ngồi một mình ngây ngô tại thư viện cũng không muốn trở về nhà. Dần dà, cứ như vậy anh trở nên rất độc lập... anh không cần bất kỳ người nào, chỉ cần bản thân mình là đủ rồi.

Anh không xác định được phải theo đuổi người khác như thế nào để duy trì tình cảm, cũng vì không xác định được nên anh cũng rất khó cùng

người khác duy trì quan hệ lâu dài.

Mẹ nói không sai, ba mươi hai tuổi, không lớn không nhỏ, là nên nghiêm túc cân nhắc tương lai. Nhưng càng là như thế, anh càng cảm thấy, giống như một người đứng tại ngã ba đường, anh không thể nào lựa chọn, cảm giác chọn cái nào cũng sai, cũng sẽ mang hậu quả đến cho mình và người khác.

Anh đốt một điếu thuốc, đứng trên sân thượng thả khói. Đèn đuốc đô thị sáng trưng, người qua kẻ lại náo nhiệt, xe nối đuôi nhau thành dòng, tất cả đều trở nên vô nghĩa. Anh chợt nhớ một câu hát: cô đơn như một người cu ồng hoan, cu ồng hoan như một đám người cô đơn.

Có thể bất kể là một người hay là giữa một đám người, anh đều cảm thấy cô đơn. Anh có thói quen cô đơn, cho nên chưa bao giờ cảm thấy đây là vấn đề. Chỉ là gần đây, anh càng ngày càng có một loại cảm giác mãnh liệt, anh cũng chẳng phải thích cô đơn... ít nhất không tự cho rằng mình thích như vậy.

Đêm thu, gió mơn trớn, thổi từng hồi mát lạnh làm nổi gai ốc. Nhưng anh vẫn vô tri vô giác tiếp tục đứng ở trên sân thượng hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác, ngay cả chính anh cũng không biết khi nào thì mới có thể dừng lại.

"Người nghiện thuốc!" Đường Tinh Tuệ đột nhiên xuất hiện sau lưng của anh nói.

Cao Nguyên kinh ngạc xoay người, vẻ mặt rất giống như là gặp được quỷ.

"Anh vì sao lại nhìn tôi như vậy!" Cô nhún mày.

Anh không nghĩ tới cô sẽ đến...thật sự không nghĩ tới cô sẽ đến...nhưng như vậy cũng không phải ngoài ý muốn, cô là người luôn làm cho người ta có cảm giác khó có thể nắm bắt. Khi anh cho rằng lúc đó cô sẽ cao hứng, cô không có; khi anh cho rằng lúc đó cô không cách nào tiếp nhận, cô lại tiếp

nhận. Nhưng đi đâu tốt hơn hết là mỗi lần anh tùy hứng làm bậy, cô lại đầu nguyện ý thỏa hiệp.

Cho nên tận trong thâm tâm... anh không khỏi buồn bực nghĩ, nếu có sợi dây vô hình nào đó thì ranh giới cuối cùng của cô rốt cuộc ở nơi nào?

Nhưng giờ khắc này, cô hai tay đút trong túi áo khoác, trên vai lúi thúi đeo một túi xách to, cả người tà tà tựa trên khung cửa sổ, mắt không hề chớp nhìn anh, cặp mắt kia... nói như thế nào đây, giống như là bị sao trên trời nhập vào người...a, cứ nhìn như vậy, không trách được cô phải được gọi là "Tinh Tuệ"!

Anh bỗng nhiên rất cảm động. Anh ở trong điện thoại ngang ngược như vậy, không nói đạo lý yêu cầu cô tới đây. Đơn giản là vì anh không muốn ở một mình ngây ngô, và không nghĩ ra còn có thể tìm ra người nào khác để gọi. Anh không thể không thừa nhận đối với mình, cô có chút đặc biệt. Từ trước đến nay, người ta đều cho rằng chỉ có phụ nữ với nhau mới phát sinh quan hệ thân mật rất đặc biệt giữa người với người, nhưng kỳ thật, đàn ông cũng chưa hẳn không phát sinh tình cảm đó. Trong cuộc sống văn minh hiện đại của xã hội ngày nay, sẽ cảm thấy có những người, hoặc nhiều hoặc ít, có thể chia sẻ với mình những vấn đề cá nhân, rất riêng tư. Người đó đối với mình mà nói có thể coi như là tri kỷ.

"Bản vẽ phác thảo của em làm sao bây giờ?" Cao Nguyên vừa mở miệng, ngay cả mình cũng thấy chút kinh ngạc, anh không hề có đạo lý bắt cô phải tới đây. Khi cô đến đây rồi, câu nói đầu tiên của anh lại hỏi công việc của cô làm sao bây giờ?

Đường Tinh Tuệ giống như cũng cảm thấy anh rất buồn cười, vì vậy nhướn mày hỏi: "Anh thật sự muốn biết?"

Anh lắc đầu, không nói một lời, bỏ lại tàn thuốc, bước nhanh đi tới, kéo bả vai cô lại cúi đầu hôn.

Có lẽ bởi vì đã đến mùa thu, hay là cô đi quá vội, tóm lại môi của cô hơi khô, thậm chí bị bong da. Anh dùng đầu lưỡi một lần, lại một lần nữa liếm khắp môi cô, cho đến khi cô phát ra tiếng ưm quen thuộc.

Anh trăn mặc, cô cũng trăn mặc. Bọn họ phải phát chỉ là hết sức chuyên chú cùng nhau làm việc của một người nào đó, như là một sứ mạng, hoặc cũng như là không thể thoát ra khỏi vận mệnh đó.

Bỗng cô đến ghế sofa, anh bắt đầu đưa tay bó y phục trên người cô ra... Anh thật sự là "bó ra", thật vội vã, không thể chờ đợi được, giống như chỉ cần chậm thêm một phút sẽ không còn kịp nữa. Anh vừa từ xương quai xanh của cô hôn đến ngực, vừa thuần thục cởi bỏ nút quần jean của cô kéo xuống đến trên đầu gối.

Nhưng bỗng nhiên, đến lúc này, anh lại chậm lại. Không giống như những lần trước cứ như vậy đi thẳng vào vấn đề, mà vẫn tiếp tục tràn trề cuồng nhiệt hôn thân thể của cô, vuốt ve cô.

Đường Tinh Tuệ nhảy cảm thấy anh một chút, nhìn vào ánh mắt anh: "Anh làm sao vậy?"

Anh không để ý cô, bắt được môi của cô không tha. Anh hôn cực kỳ lâu, lâu đến...nổi môi của anh cũng có chút run lên.

Sau đó, anh dừng lại, nhìn cô âu yếm, không nói lời nào, không làm gì cả, chỉ là nhìn vào mắt cô.

"Con khỉ, anh không muốn làm à." Đường Tinh Tuệ giật giật khoe miệng, cười một cách miễn cưỡng nói.

Anh chán nản cúi đầu: "... Hôm nay, tôi không muốn làm."

"Anh chỉ là muốn muốn có người cùng anh một buổi tối." Cô như vậy thản nhiên nói ra lời trong lòng của anh, thậm chí làm cho anh tự nhiên không biết phải làm thế nào.

"Ừ..." Anh bất đắc dĩ gật đầu.

"Chẳng lẽ trong lòng anh, tôi là chỉ người có làm tình mới bằng lòng cùng anh tiêu phí thời gian sao?" Đường Tinh Tuệ ôm cổ anh, nói chuyện giọng điệu tựa như... một người đã chung sống thật lâu với anh.

"Không phải... là, " Cao Nguyên thật uể oải, "Thật xin lỗi..."

Bọn họ trầm mặc một hồi, không ai nói tiếng nào nhưng anh biết rõ đây không phải là chiến tranh lạnh, cả anh và cô, đều đang chìm vào suy tư.

"Có lẽ về sau có một ngày, chúng ta ngay cả bạn bè cũng không thể, "

Đường Tinh Tuệ đột nhiên nói, "Nhưng bây giờ, anh là người bạn tốt nhất của tôi, tôi nguyện ý vì anh làm rất nhiều chuyện...điều này anh nên biết."

Anh kinh ngạc nhìn cô, đây là lần đầu tiên anh nghe từ miệng cô thế sao lại cảm thấy uất ức, cô chưa từng nói những lời này với anh. Từ trước đến nay, anh vẫn luôn cảm thấy, trong lòng anh, bọn họ vĩnh viễn đều là những thiếu niên mười mấy tuổi tràn đầy nhiệt huyết.

Thì ra là, cô cũng biết, có lẽ có một ngày, bọn họ ngay cả quan hệ bạn bè cũng không thể duy trì được.

Bọn họ giống như là thuốc phiện của nhau, khi không dùng đến thì còn nguyên, có lẽ có thể bảo dưỡng đến suốt đời. Nhưng một khi đã chạm đến, hay là do hai bên cùng hoang phí trong những giây phút thăng hoa mà...đến một ngày nào đó khi thuốc phiện đã không còn... cả anh và cô đều hụt hẫng, không ai biết được ngày mai sẽ ra sao?

"Nha đầu chết tiệt, " Cao Nguyên nhìn cô, không nháy mắt, "Khuya hôm nay, em có thể giả bộ làm bạn gái của tôi được không?"

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 14: Có yêu không?

"Anh nói cái gì?!!!"

Tình Tuệ vội đem di động để cách xa ra một chút chứ không có thể bị điếc vì tiếng hét chói tai của Jacob.

Sáng sớm bị kẹt cao tốc trên giá đỡ quảng cáo đã đủ làm cô buồn bực cộng thêm nghĩ đến việc phải trả lời những câu hỏi của J càng làm cho cô thêm đau đầu.

"Đừng ngạc nhiên," Tình Tuệ đành phải lấy dây nghe trong ba lô ra đeo vào tai, sau đó, mở một thanh kẹo cao su, vừa nhai vừa nói "Anh ta chỉ nói là tạm thời làm bạn gái tối hôm qua thôi."

Kể từ sau hội chợ, J biết Cao Nguyên chính là sex friend của cô, cô đã đem mọi chuyện khai hết với J. Đôi lúc, cô cảm thấy linh hồn của J còn nữ tính hơn cả cô nữa, cho nên khi chia sẻ những chuyện riêng tư này với J, cô cũng không thấy xấu hổ.

"Như vậy tối hôm qua cảm giác của cô khi làm bạn gái tạm thời so với làm sex friend có khác nhau không? "

Cô suy nghĩ một chút, đáp: "Ừ... Chúng tôi không có làm. Chỉ là nói chuyện phiếm."

"..."

"Tôi thật muốn thoát khỏi thông lệ là lúc nào hai bên cũng phải quần lấy nhau trước khi đi ngủ." Cô nói rất chi tiết.

"Tình Tuệ, " giọng J nghe rất nghiêm túc, "Hai người như vậy mà không được coi là yêu nhau thì thật sự là muốn gặp báo ứng."

"..." Tình Tuệ cảm thấy trên trán đổ mồ hôi lạnh, "Không cần phải nặng lời như vậy đi, chẳng lẽ muốn tôi bị sét đánh hỏng sao?"

"Đúng là trên thế giới này, rõ ràng có rất nhiều người không tìm được bạn đời thích hợp, khi là người này căn bản không nhận ra được tình cảm của người kia, khi là yêu nhau nhưng không cách nào ở bên nhau, khi là không cưới được người mình yêu...nhưng hai người hãy nhìn lại mình một chút đi, ở trên giường hòa hợp nhau như vậy, nam chưa vợ gái chưa chồng, tại sao phải đối xử với tình cảm của mình như vậy? Vì sao không nghiêm túc một chút?"

Tình Tuệ cảm thấy anh nói không sai, không cách nào phản bác cũng không có ý định phản bác, cô chỉ là trầm mặc một hồi, mới lên tiếng: "Nhưng có đôi khi người ta cảm thấy thật mệt mỏi, không muốn nghiêm túc, không muốn chịu trách nhiệm cũng như không cần phải nghĩ đến tương lai."

"Cái này cùng say rượu và hít thuốc phiện có khác biệt gì?"

"..." Lúc này, cô thật không trả lời được.

"Tựa như một loại thuốc phiện, hoặc giống như liên lụy với đàn ông có vợ, cô biết chắc chắn là sẽ không có kết quả tốt, vẫn còn muốn buông thả chính mình, hơn nữa cô cũng không lường được hậu quả sẽ ra sao. Có lẽ cô đã lãng phí tuổi thanh xuân của mình, có lẽ cuộc sống của cô sẽ không thay đổi theo cách như hiện nay, thậm chí có lẽ đến cuối cùng cô yêu anh ấy và anh ấy cũng yêu cô...vậy cô không phải là lại chạm vào vết thương lần thứ nhất sao? "

"Tôi sẽ không yêu anh ta." Tình Tuệ phản bác phải nhanh như vậy, ngay cả chính cô cũng cảm thấy giật mình.

"Tình Tuệ, " giọng J nghe dịu dàng nhưng lại chói tai, "Yêu hay không yêu, đôi lúc chúng ta không cách nào khống chế được. Khi cho rằng sẽ

không ỷ lại một người nhưng đợi đến lúc mất đi sẽ thấy sống không bằng chết; khi cho rằng sẽ không yêu một người nhưng đợi đến lúc thất tình sẽ thấy đau đến không còn muốn sống."

"..."

"Chúng ta có thể làm bất cứ việc gì, chỉ là phải phân biệt rõ ràng cái gì là đúng, cái gì là sai... Con người nếu như nói không biết là không đúng, nếu như không có yêu thương kiên định mà chỉ cùng nhau làm tình thì con người và động vật có khác nhau gì đâu? "

"..."

Cô bị anh nói xong á khẩu không trả lời được.

Những đạo lý này, cô như thế nào không hiểu, chỉ là chính trực và yêu thương kiên định đầu bị ích kỷ và dục vọng che lấp.

"Tôi thật sự bị cô làm tức chết a!!" Thấy cô đã lâu không lên tiếng, đầu bên kia điện thoại, J tức giận đến kêu to.

"... Được rồi, " cô cười khổ một cái, "Để buổi trưa mời anh ăn cơm đi, không nói nữa."

Nói xong, cô cần lấy điện thoại di động nhấn nút kết thúc cuộc gọi.

Cô bị chen chúc trong dòng xe cộ, chậm rãi đi về phía trước. Không biết vì sao cô lại cảm thấy không bức mình chuyện kẹt xe ngày hôm nay, ít ra cũng giúp cô có thời gian suy ngẫm lại.

Chẳng lẽ, thật sự như J nói, tình yêu giống như một loại ma túy, biết rõ khả năng sẽ mang lại hậu quả nhưng người ta cứ như con thiêu thân, một khi đã lao vào thì muốn dừng lại cũng không được.

Cô đã ba mươi một tuổi, dưới đáy lòng miệng vết thương vẫn chưa khép lại, khoan hãy đề cập đến việc cô có còn tin vào tình yêu hay không, cô cũng không muốn đồ thừa cho bất kỳ người nào nhưng thật sự cảm thấy

như bước vào đường cùn. Cô không biết mình vì sao lại gặp phải một người như vậy, chuyện cũ vì sao cứ như một bóng ma vô hình... Cô loay hoay mãi vẫn không thoát ra được, chỉ cảm thấy nản chí vì cuộc sống như không có mục tiêu, không giống như trước đây, trong quá khứ, cô là một người lạc quan, dù hiện tại cuộc sống của cô cũng không đến nỗi bi quan.

Cô đã không hề vì bị thương tổn mà khóc rống nhưng cô cũng không nhanh chóng vui vẻ. Đối với cô mà nói, những gì có thể làm được chỉ là làm cho cuộc sống của mình trở nên bình thản, không buồn không sầu si đã là cố gắng hết sức rồi.

Như vậy... còn Cao Nguyên thì sao?

Cô không thể nào biết rõ.

Bọn họ có thể tán gẫu rất nhiều thứ, thậm chí có thể đem tất cả những bí mật của mình nói cho đối phương biết nhưng lại chưa bao giờ bàn đến tương lai và trách nhiệm cũng như không bao giờ nói về quan hệ giữa bọn họ.

Ngoại trừ đi đâu này ra, bọn họ rất ăn ý.

Nhưng có đôi khi, ngay cả lúc trên đỉnh trăng hoa hoặc sau khi làm tình xong, cô cảm thấy đáy lòng càng thêm hư không, thậm chí không có dũng khí suy nghĩ về tương lai... giống như cô đã nói với anh, bọn họ đến một ngày nào đó ngay cả tình bạn cũng không giữ được.

Đến khi đó, cô có đau khổ như khi cuộc hôn nhân tan vỡ hay không?

Xe phía sau bóp kèn, kéo Tinh Tuệ ra khỏi những suy nghĩ miên man. Cô đột nhiên cảm thấy mạnh mẽ như được tiếp thêm dũng khí dù vẫn chưa tìm được biện pháp cụ thể nhưng cô nghĩ mình cần phải tìm một cơ hội thích hợp...cùng Cao Nguyên nói chuyện một chút.

Tối hôm đó, Tinh Tuệ hẹn Tương Dao cùng nhau ăn cơm, thuận tiện đem túi xách lần trước đã nói, tặng cho Tương Dao.

Buổi trưa cô rất hèn hạ viện cớ chạy ra ngoài, nếu không, cô có thể đoán được J sẽ trên bàn cơm thao thao bất tuyệt quở trách cô mấy giờ liền... A, đúng vậy, Nhã Các Bỗ tiên sinh là một siêu cấp thích nói giáo điều cùng triết lý cuộc sống a!

Cô chọn bàn gần cửa sổ của nhà hàng đến ng ồi xuống, Tương Dao còn chưa tới, cô ghét nhất gọi thức ăn nên l ời công việc chưa hoàn thành ra làm dù chán đến chết nhưng để giết thời gian.

Đột nhiên, có người ở bên cạnh cô giả bộ ho khan vài tiếng, cô ng ẩng đầu lên, kinh ngạc phát hiện... là vị bác sĩ trẻ tuổi l ần trước!

"Đường Tinh Tuệ, " không có một chút ý tứ gì về sự chênh lệch tuổi tác hay kính trọng «người lớn tuổi hơn», bác sĩ nhìn Đường Tinh Tuệ hỏi "Cô không phải là đến xem mắt nữa chứ? L ần trước tôi gửi tin nhắn hẹn cô đi ăn cơm, vì sao cô không trả lời tôi? "

"A..." Tinh Tuệ nhìn bác sĩ trẻ tuổi, trong chốc lát không biết nên trả lời anh ta như thế nào. Thậm chí, ngay cả anh ta tên gì cô cũng không nhớ nổi.

Bác sĩ nhìn nhìn ghế đối diện của cô không có ai ng ồi, không khách khí kéo ghế ng ồi xuống: "Người cô hẹn còn chưa tới sao? L ần đầu gặp mặt, phụ nữ không nên đến sớm hơn nam giới.»

"... Phùng Giai Thành, " cô r ốt cuộc nhớ ra tên của anh ta, "Tôi không phải là đang đi xem mắt."

"A, vậy chúng ta tán gẫu trong chốc lát đi, dù sao thì người tôi hẹn cũng chưa tới." Phùng Giai Thành tự nhiên trở nên hào phóng thậm chí rất vui vẻ.

"..." mắt Tinh Tuệ dạo qua một vòng, cất lại công việc dang dở, "Muốn tán gẫu cái gì?"

Bác sĩ vẻ mặt thành thật suy tư, sau đó đột nhiên hỏi: "Có phải cô và Cao Nguyên yêu nhau không?"

Tĩnh Tuệ nghĩ nếu cô đang uống nước nghe được lời này chắc là phải phun ra toàn bộ, nhưng dù vậy cô vẫn bị sặc nước miếng của mình: "Không có, không thể nào...!"

Phùng Giai Thành nhú mày, trong ánh mắt toát ra sự không tin tưởng: "Tôi không có kinh nghiệm yêu đương gì nhưng tôi không phải là một thằng ngốc."

Cô đương nhiên biết rõ anh không phải người ngu! Nhưng cô cũng chỉ biết nghiêm túc trịnh trọng tuyên bố: "Không lừa cậu, tôi thật sự không có cùng anh ta nói chuyện yêu đương."

Cô chỉ là cùng anh talên giường mà thôi...

Phùng Giai Thành thản nhiên nhìn chăm chăm vào mắt cô, giống như muốn đọc những gì trong suy nghĩ của cô: "Vậy cô dự định sẽ yêu anh ấy chứ?"

Cô suy nghĩ một giây, sau đó lắc đầu.

"Vậy sao cô không cân nhắc lời đề nghị lần trước của tôi?"

"?"

"Trước tiên là tiếp nhận thể xác của tôi sau thử tiếp nhận linh hồn của tôi." Phùng Giai Thành nói thản nhiên như không, giống như đang tường thuật lại một chương trình trên đài truyền hình, căn bản không nghĩ đến người nghe có ngạc nhiên hay không.

"Này..." Tĩnh Tuệ không biết làm sao mở tròng hai mắt, "Tiếp nhận như thế nào?"

"Thì..." Anh dừng một chút, giống như không nghĩ tới cô sẽ hỏi như vậy, cho nên trả lời có chút khó khăn, "Coi tôi như bạn trai thú nhồi bông."

"Thú nhồi bông?"

,

"Ừ, mặc dù rất không thú vị, nhưng sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của cô."

Tĩnh Tuệ nhìn Phùng Giai Thành, đột nhiên cảm giác được anh ta thật khó nắm bắt, điều kiện của anh đối với cô mà nói có điểm... thật quá tốt. Nhưng cô không hiểu anh hiện tại nói với cô những thứ này là muốn làm gì.

"Đợi một chút, " cô nuốt nước miếng, "Cậu biết tôi lớn hơn cậu mấy tuổi không?"

"Biết rõ, ba tuổi." Anh vẽ mặt thẳng tênh.

"Cậu biết tôi từng kết hôn sao?"

Anh cười rộ lên: "Nếu nói lần gặp trước là «xem mắt» thì không phải đối với thân thế của đối phương đã rõ ràng rồi sao?"

"..."

"Nhưng tôi thừa nhận, lúc đầu mẹ tôi nói, tôi đã phản đối nên tôi không muốn anh ôm hy vọng." Tĩnh Tuệ nghe Phùng Giai Thành nói như vậy, trong lòng cảm thấy không thoải mái, vì vậy chếp miệng: "Cậu cần phải biết tôi không thích ‘Mang theo đứa trẻ’ đi..."

"Ừ, lần trước cô đã nói."

"Vậy anh vì sao còn nói với tôi những yêu cầu... kỳ dị này?" Cô rốt cuộc nhịn không được hỏi.

Phùng Giai Thành nhẹ nhàng nhú nhú mày, nhưng khóe miệng lại mang theo cười khở, hỏi ngược lại: "Vậy... ngoại trừ bên ngoài của tôi làm cô cảm thấy hứng thú thì... còn lý do gì khác không?"

Tĩnh Tuệ há to miệng, kinh ngạc nhìn anh.

"Thành thật mà nói chính là anh rất có nam tính."

"... Cảm ơn."

Trừ lễ phép bên ngoài phải thể hiện cô không biết nói gì hơn.

"Con người tôi không thú vị, cũng không biết lãng mạn, không có nhiều thời gian theo đuổi phụ nữ, tôi chỉ muốn có người theo giúp tôi cùng sống qua ngày thôi, đương nhiên tôi cũng vậy sẽ cùng cô... tôi nghĩ điểm nổi bật duy nhất của tôi là không chần chừ... bởi vì đi đâu đó là không cần thiết và cũng không đáng."

Anh thẳng thắn chất phác, nói xong Tinh Tuệ cảm thấy bị anh làm cảm động.

Đúng là, giống như trong đầu có chút lằng lằng, cô nghe được từ đáy lòng mình: Đường Tinh Tuệ, người đàn ông từng hứa hẹn và thề thốt, mà cũng không phải chưa từng nghe qua, cho dù lúc ấy bọn họ thật lòng, đến cuối cùng lại có mấy người sẽ thật sự nhớ rõ?!

Vì vậy, lòng của cô giống như bị dội một chậu nước lạnh.

Phùng Giai Thành đương nhiên không nhìn ra nội tâm của cô lúc lạnh lúc nóng, chỉ là phối hợp lẫn lộn: "Tôi vốn đang cho là cô là bạn gái của anh Cao Nguyên, thấy thái độ của cô và anh ấy lần trước, giống như là đang giả bộ giận dỗi, cho nên về sau tôi nghĩ thôi đi, tôi không đủ bản lĩnh tranh giành với anh ấy..."

Tinh Tuệ nhìn Phùng Giai Thành, nhìn ra được nội tâm thế nhưng sau đó kìm lòng không được bật cười: "Ôi trời ơi... Cậu vì sao nghĩ rằng người đẹp sẽ tình nguyện chọn Cao Nguyên mà không chọn cậu?"

Phùng Giai Thành trừng to mắt, vẻ mặt giống như nghe được lẽ đương nhiên từ một thuyết tiến hoá tình yêu nói: "Đi đâu này còn phải hỏi sao!"

Tinh Tuệ thở dài: "Được rồi, có lẽ chuyện tự nguyện phải từ hai phương diện. Nhưng ở góc độ khác, đúng vậy, rất nhiều phụ nữ sẽ chọn Cao Nguyên..."

Hiện lên trong đầu cô chính là hình ảnh cô cùng Cao Nguyên trăn trối như nhộng nằm trên giường, bốn chân quăn nhau cùng một chỗ.

"Nhưng là từ một phương diện khác mà nói, đi đâu đó cũng không hẳn như vậy!"

Hiện trong đầu cô chính là Cao Nguyên kia mê người mỉm cười bất kể thế nào cũng làm cho người khác vui theo.

"... Phương diện nào?" Phùng Giai Thành nghi ngờ hỏi.

Tinh Tuệ liếc mắt, cảm thấy anh thật sự là một người... không thú vị lại không quá hiểu được đạo lý đối nhân xử thế của một người đàn ông. Cô đưa tay nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói với anh:

"Người tôi hẹn cũng sắp đến rồi. Tôi không biết vừa rồi cậu hỏi tôi như vậy là muốn gì, nhưng tôi cảm thấy bây giờ không phải là lúc nói về vấn đề này, cho nên...chúng ta có thể để khi khác nói được không?"

Kỳ thật, cô cũng không xác định có muốn cùng anh ta gặp mặt lại một lần nữa hay không.

"Được." Phùng Giai Thành thật không phải là loại người lẩn nhẩn, "Vậy cô sẽ không cự tuyệt không trả lời tin nhắn của tôi hay không nhận điện thoại của tôi chứ?"

Tinh Tuệ nghiêm túc suy nghĩ một chút, mới đáp: "Tuyệt đối sẽ không."

Anh thức thối đứng lên, dọn ghế xong, sau đó tạm biệt cô rồi xoay người đi ra ngoài.

Tinh Tuệ lặng lẽ nhìn bóng lưng của Phùng Giai Thành, thấy anh ta ngó vào góc kia của nhà hàng, thì ra người anh ta chờ đã tới, là một người đàn ông, từ ở xa nhìn, hình dáng cũng có nét tương tự với Phùng Giai Thành. Người đàn ông đó ngó đối diện cô, dù cô không thấy rõ tướng mạo nhưng cô biết người đó đang quan sát mình.

Cô quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, ban đêm đèn neon làm cho người ta mê muội, buổi chiều xuống một cơn mưa nhỏ, trên mặt đất vẫn còn ướt át, nên tâm tình của cô cũng trở nên bất ổn.

Chỉ chốc lát sau, Tương Dao đã tới trong tay mang theo một túi giấy thật to. Cô ấy đem túi giấy vừa để xuống bàn vừa nói: "Cho cậu nè." Sau đó bắt đầu cởi áo khoác.

"Cái gì đây?" Tinh Tuệ kinh ngạc.

"Muốn đền cho cậu cái túi xách "vật đổi vật" a."

Tinh Tuệ nhướng mày, Tương Dao vì sao lại tưởng thật. Kỳ thật, cô chưa từng nghĩ tới sẽ dùng túi xách này để cùng cô ấy trao đổi cái gì, giống như... cô chưa từng muốn nhận bất cứ thứ gì từ Cao Nguyên ngoại trừ "làm tình".

"Cậu đoán xem là cái gì?"

"Đoán không ra." Ngoại trừ nghệ thuật thiết kế, ở những phương diện khác cô đều không có thiên phú gì.

"Là Wii, cộng thêm một bàn cân bằng nhựa, có thể luyện Yoga, là quà rút thăm trúng thưởng trong kỳ họp hằng năm vừa rồi. Mình chỉ dùng qua lần thứ nhất, phát hiện mình hoàn toàn không có cái gì gọi là tính phối hợp."

"!!!" Rút thăm họp hằng năm của công ty rốt cuộc là có nhiều gân gà a? Vì sao mà không ai rút được món quà đúng ý mình hén!

"Ngạc nhiên mừng rỡ lắm phải không?" Tương Dao hỏi như tranh công.

Tinh Tuệ giật giật khóe miệng, trấn định uống một ngụm nước chanh trước mặt: "Cậu biết không, lần này ở hội chợ bộ chết, mình mới vừa dùng món đồ chơi này để đổi lấy một máy massage bằng hơi nước»."

"Ách..."

"Mà ngoài máy massage ra, " Tương Dao vừa gấp thức ăn vừa hỏi, "Cậu còn đổi được cái gì nữa không?"

"Cũng không có gì, một bộ sưu tập ảnh số lượng hạn chế của năm ngoái, một số ví ti ền, một tấm chăn, một giá đỡ máy ảnh, một máy nướng bánh mì, vài con thú nh ỉ bông... A, còn có một tập phiếu mua hàng trị giá một ngàn đ ồng của cửa hàng kem nữa."

Tương Dao suy nghĩ một chút, khẳng định nói: "Mình thích tập phiếu mua hàng của cửa hàng kem."

Tinh Tuệ lấy tập phiếu mua hàng từ trong ví ti ền ra đưa cho Tương Dao: "Đây, cho cậu hết nè."

"Cậu không thích ăn sao?" Tương Dao ch ần ch ờ nhận lấy.

Tinh Tuệ cười kh ỏ: "Nếu như cậu biết mình dùng cái gì đổi lấy có lẽ cũng sẽ không hỏi."

"Dùng cái gì?"

Cô tr ần mặc một h ỏi, mới đáp, "Áo cưới mình mặc lúc kết hôn."

"..." vẻ mặt Tương Dao cương lên một chút, giống như không biết nên nói thế nào

"Dù sao cũng vô ích, nhìn đến lại ch ướng mắt, đổi cho người nào c ần." Cô nhún vai, muốn dùng thái độ bàng quan để xóa đi sự lúng túng.

"Cũng tốt," Tương Dao thở phào nhẹ nh ỏm, "Còn những thứ khác thì sao, gối ngang, tốt nhất hãy vứt bỏ những bu ần bực."

Tinh Tuệ nhìn gương mặt người bạn tốt của mình, nghĩ th ần đúng là c ần phải vứt đi, cũng không chỉ là những thứ có thể nhìn thấy được...

Ăn cơm xong, sau khi cùng Tương Dao tạm biệt, Tinh Tuệ một thân một mình mang theo túi giấy nặng trĩu của Tương Dao cho đi tới bãi đậu

xe. Phùng Giai Thành giống như đã đi rồi, lại giống như không có, cô cũng không đặc biệt để ý.

Mở coffre sau xe đem túi giấy bỏ vào, cô kinh ngạc nhìn túi giấy, nghĩ thầm: không thể tưởng tượng được là cô đã đem một món đồ tương tự thế này đi đổi, bây giờ lại quay trở về trên tay mình. Dù đây cũng không phải là cái máy của cô đem đi đổi, nhưng kỳ thật đối với cô mà nói cũng không khác gì nhau.

Giống như, đã quyết định không muốn đem xả đến một thứ gì đó tự nhiên lại một lần nữa xuất hiện ở trước mắt mình làm cho người ta không tránh khỏi dở khóc dở cười!

Về đến nhà cô không bỏ túi giấy, mà là đặt nó trong phòng giữ quần áo, chỗ trước đây để cái áo cưới của mình.

Tắm rửa xong nằm trên ghế sofa trong phòng khách một chút, cô quyết định gọi điện thoại cho Jacob.

"Cô rốt cục không làm đà điều sao?" J là người rất biết nói móc.

Tinh Tuệ cười khở: "Anh đừng vạch trần tôi được không?"

J suy nghĩ một chút mới trả lời: "Cô có muốn nghe tâm sự của tôi không?"

Tinh Tuệ bất đắc dĩ đứng dậy đi đến nhà bếp cần một lon bia, mở ra uống hai hớp lớn, cô mới có dũng khí hỏi:

"J, có phải anh vẫn còn thương anh ấy hay không?"

"... Ai?" giọng J ra vẻ cảnh giác.

Vì vậy Tinh Tuệ hiểu, bất kể là ai, bất kể người nào bên ngoài nhìn qua kiên cường cỡ nào, đáy lòng lúc nào cũng có một người, hoặc là một hồi ức tình cảm không thể nào chạm đến.

"A, là John" cô dừng một chút, mới nói, "Sự phụ John của anh."

"..." J rất khó giữ được trầm mặc.

"Đó là tác phẩm của anh không phải sao."

"..." J trầm mặc như trước.

"... Anh giận à?"

Qua một hồi lâu, đầu bên kia điện thoại J mới nhàn nhạt nói: "Không có, làm sao sẽ..."

"..."

"Chỉ là cô bỗng nhiên nói toạc ra, làm cho tôi nhớ tới anh ấy nên có chút... phiền muộn."

Nghe được J nói như vậy, Tinh Tuệ an ủi: "Tôi cảm thấy những người như chúng ta thật đáng thương..."

"Cô đáng thương cái đầu cô a! Cô còn có pháo x hũu, bất cứ lúc nào cô muốn có người ôm cô, cầ cô, la to tên của cô, ít ra cũng còn tìm được người a..." J trêu ghẹo nói.

Tinh Tuệ thật sự muốn rớt nước mắt: "Vậy anh thật đáng thương."

"Tôi..." J dừng một chút, giọng điệu thế nhưng lại rất ôn nhu, "Tôi biết rõ trên đời này hạnh phúc không hề dễ dàng và đơn giản như chúng ta nghĩ. Cho nên, tất nhiên cũng không nghĩ rằng mình đáng thương."

"Nếu tôi có một nửa lạc quan và bình tĩnh của anh thì tốt rồi." Cô thật lòng nói.

"Tôi lại muốn có bốc đờng và may mắn của cô."

"Anh đang an ủi tôi sao?"

"Không phải, là tôi nói thật."

Tĩnh Tuệ cười rộ lên, nụ cười phát ra từ nội tâm giống như cuối cùng biết được mình cũng không đến nỗi bi thảm lắm.

"Ah, " J tại đầu bên kia điện thoại ôn nhu nói, "Cô có bao giờ cảm thấy dù chỉ một giây thôi, thấy mình yêu Cao Nguyên rồi không?"

"..." Vấn đề này cô chưa từng nghĩ tới, nhưng khi J hỏi đến, cô chỉ có thể buộc chính mình suy nghĩ, suy nghĩ hồi lâu, cô chỉ có thể trả lời như vậy, "Anh có biết Trương Ái Linh có một câu danh ngôn gì không?"

"Đường vào tình yêu của người đàn ông thông qua dạ dày, đường vào tình yêu của người phụ nữ thông qua âm đ*o." J đáp ngay không hề suy nghĩ.

Tĩnh Tuệ khẽ mỉm cười: "Ừ, tôi vừa vặn ngược lại."

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 15: Phùng Giai Thành

Tối thứ sáu, Tinh Tuệ nhận được cuộc điện thoại ngoài ý muốn...

"Tôi mới vừa xong một ca phẫu thuật sáu tiếng đồng hồ, " giọng Phùng Giai Thành rất mệt mỏi, "Tôi sợ sau khi tôi ngủ thiếp đi sẽ quên, nên muốn điện thoại trước cho cô, hỏi xem tối mai cô có rảnh không, tôi mời cô ăn cơm."

Mời ăn cơm đương nhiên là chuyện tốt, nhưng mục đích ăn cơm làm cho Tinh Tuệ hơi do dự. Cô "Ừ" ngập ngừng mấy giây cũng chưa nghĩ ra rốt cuộc nên trả lời có rảnh hay là không rảnh.

"Tìm lý do từ chối khó như vậy sao?" tại đầu bên kia điện thoại bác sĩ nói móc cô.

"Tôi không phải đang nghĩ lý do từ chối, " cô rất thẳng thắn với anh, "Tôi chỉ là do dự có nên đáp ứng cậu hay không thôi."

Anh cười rộ lên nghe không có vẻ gì là rất mệt mỏi: "Đến đây đi, thêm một người bạn thì có sao đâu, nói không chừng ngày nào đó cô lại cần đến chỗ của tôi."

Tinh Tuệ không khỏi "Ti" một chút: "Nghe lời này của cậu xong...tôi thật không thể cự tuyệt."

"Vậy thì quyết định."

"Được rồi..."

" Thời gian cùng địa điểm cụ thể ngày mai tôi sẽ hẹn lại với cô sau, tôi hiện tại bị bao vây bốn phía, mí mắt cũng không mở lên được."

"Ok..." Tinh Tuệ bật cười, "Tạm biệt."

Cúp điện thoại, cô ngẩng đầu nhìn lên, mới mười giờ tối, anh ta đã buồn ngủ à... Quả nhiên không phải là người cùng thế giới với cô... bởi vì cô còn ở công ty làm thêm giờ, hết giờ còn muốn đi quán bar đón Cao Nguyên, thật sự là một buổi tối thứ sáu bận rộn!

Mười một giờ, Tinh Tuệ rời phòng làm việc, trong thang máy gọi điện thoại cho Cao Nguyên. Giọng của anh nghe có vẻ bình thường, không có say mềm, nhưng theo kinh nghiệm của Tinh Tuệ cũng sẽ nhanh say thôi.

Quán ăn đêm của bất kỳ quốc gia hiện đại nào trên thế giới này đều thể hiện nét văn hóa về đêm của đất nước đó. Hết ngày đến đêm, con người sống trong thành phố cũng thay đổi, khi đêm về bất kỳ ai cũng có thể biến thành một con người khác, giống như khoác lên mình một lớp áo siêu nhân.

Cao Nguyên là một người hơi mâu thuẫn, vừa thích náo nhiệt lại vừa thích yên tĩnh một mình. Trong đám người cùng hoan anh có thể rất điên cuồng, nhưng lúc một mình ngây ngô cô độc anh cũng có thể yên lặng tự bày trò tiêu khiển cho mình. Tinh Tuệ nhìn quán bar trước mắt với cái nhìn hiềm màu hồng hồng, nghĩ thầm, không xong rồi, cô không thích ở nhà một mình, chỉ khi nào không có chỗ nào để đi cô mới có thể ở nhà một mình mà thôi.

Cô đem xe dừng ở cửa gọi điện thoại cho anh, anh không bắt máy, nên cô đành phải xuống xe đi vào. Sau khi vào, dưới ngọn đèn mờ ảo tìm được anh không khó, cô giống như luôn có thể dùng tốc độ nhanh nhất phát hiện được sự hiện hữu của anh.

"Bây giờ mấy giờ?" Ánh mắt của anh tan rã nhưng vẫn còn tỉnh anh, ăn nói rõ ràng, chỉ là có chút nhàn nhó.

Tinh Tuệ thở dài ngẩng xuống bên cạnh anh, không rảnh nhìn xem bên cạnh anh là những người nào, dù sao anh giao thiệp cũng rộng, lại thêm những người quen do bạn bè kéo tới, cô luôn không đủ tâm tình để ý đến những người bạn nhậu của anh.

"Anh muốn thế nào, thì nói đi." Cô làm thêm đến tận bây giờ, mệt mỏi gầy chắt, không muốn cùng anh vòng vo.

"Bọn họ không cho anh đi." Lúc nói những lời này, anh giả bộ làm nũng khiến người ta không khỏi muốn nỡ cả da gà.

Cuối cùng Tinh Tuệ cũng quay đầu nhìn những người khác đang ngồi trên ghế sofa, đàn ông chiếm đa số, tuổi khoảng tầm Cao Nguyên không sai biệt lắm. Một số ít các cô gái ngồi đây ăn mặc đều rất gợi cảm, không phải là cô đối với các cô gái đó có thành kiến nhưng thật sự là chột nhìn qua người ta khó có thể có được cảm tình.

"Tôi muốn đưa anh ấy về." Cô nói với mọi người.

"Như vậy sao được..." Một người đàn ông nói dứt quơ cánh tay nói.

"Anh ấy đến thời gian ăn ‘Thi nhi ầu ninh’." Tinh Tuệ hai tay ôm ngực, bình tĩnh thuyết phục.

"..." Mọi người ngồi trên ghế sofa, ghế dài thoáng chốc trở nên an tĩnh, đại đa số là nửa miệng mở rộng, lộ vẻ mặt kinh ngạc.

"Được a, " Một người đàn ông ngồi bên cạnh Cao Nguyên đột nhiên cười như không cười mở miệng, "Cô giúp anh ấy uống chén rượu này tôi liền tha cho hai người đi."

Tinh Tuệ nhìn ly rượu trên bàn, căn cứ kinh nghiệm của cô, ly rượu kia hơn phân nửa là rượu cocktail: "Tôi phải lái xe."

Người đàn ông đó không nói gì chỉ là tươi cười rạng rỡ nhìn cô. Dưới ánh đèn mờ, cô đột nhiên cảm giác được người này có chút quen mắt, nhưng lại nghĩ không ra rốt cuộc đã gặp nhau ở nơi nào.

Giằng co qua lại một hồi đến khi không khí gần như sắp sửa bùng phát, Cao Nguyên đột nhiên đứng lên, cần lấy áo khoác, giống như người không có việc gì phải làm một cái, nói: "Tôi về nhé, lần sau trở ra uống, bye bye..."

Nói xong, anh liền lôi kéo Tinh Tuệ ra ngoài.

Nửa đêm mười hai giờ, trong thời khắc mê người này: một ngày cũ kết thúc, một ngày mới lại đến. Từ xưa đến nay, mọi người đều mê luyện thời điểm "tổng cự nghinh tân" giống như là cáo biệt quá khứ nghênh đón tương lai. Nhưng giờ khắc này, lái xe về, Tinh Tuệ lại cảm thấy chẳng có gì vui sướng, cô chỉ cảm thấy quá mệt mỏi!

"Thi nhiều nhì?" Cao Nguyên cười khổ mà nói, "Chỉ sợ tin tức này vừa truyền ra tôi không có cách nào khác ngoài việc lẫn lộn trong cái vòng lẫn lộn này."

"Vậy thì đừng lẫn lộn."

Cao Nguyên xoay đầu lại nhìn cô trong chốc lát, sau đó nhắm mắt lại, giống như ngủ thiếp đi.

Xe chạy nhanh hơn tốc độ cho phép trên đường, thành linh có một cuộc điện thoại gọi đến, anh lại nhanh chóng nhận, giống như chưa hề chớp mắt:

"Chuyện gì?... Ủ, là cậu à... Ủ... Sau đó thì sao? Cậu nghĩ làm cái gì?"

Nói nói, anh đột nhiên ngẩng thẳng dậy, khoe miệng cười thật khó hiểu: "Cậu nói cái gì?"

Anh rất ít như vậy, vừa cười vừa nói chuyện, cho nên Tinh Tuệ cũng không nhận được quay đầu qua nhìn anh một cái, lại bị anh trừng trở lại.

Bệnh thần kinh!

Cô ở trong lòng mắng. Cô có thành ý đi đón anh, đem anh cứu ra, anh còn trừng cô.

"Phùng Giai Thụy, " anh nói với người ở đầu dây bên kia của điện thoại di động, "Em của cậu có uống lộn thuốc hay không? "

Tinh Tuệ cả kinh, đột nhiên vỗ đầu nghĩ, Phùng Giai Thụy không phải là anh của Phùng Giai Thành thì là ai?

"Ừ... Không có, không thể nào, " anh nhìn cô một cái, ánh mắt rất kỳ quái, "... Tôi không biết, cậu tự mình hỏi cô ấy đi... Người a, người có thể tiến hành, ngay cả có điếm..."

Nói tới chỗ này, anh lại nhìn cô một cái, mới nói: "Có điếm ngu xuẩn."

Tình Tuệ biết rõ anh hơn phân nửa là đang nói về mình, vì vậy trừng mắt liếc anh một cái, anh không nói gì chỉ lập tức đưa móng vuốt sói đến bên eo cô hung hăng bấm một cái.

"Cao Nguyên, anh muốn chết a!" Cô thét chói tai, xe lặn theo hình chữ S, thật may là nửa đêm nên trên đường không xe khác.

Anh không những không thu tay về, ngược lại làm trầm trọng thêm nghiêng người ngậm lấy vành tai là nơi nhạy cảm nhất của cô.

Cô muốn điên rồ!!!

Muốn thét chói tai lại cảm thấy kêu không ra tiếng, đáy lòng không khỏi sợ hãi, ngay cả chân cũng như nhũn ra.

"Ừ... Ừ... Biết rồi..." Người này lại vẫn vừa dùng đầu lưỡi liếm cô vừa nói điện thoại!

Cô thử đẩy ra anh, nghĩ nói với anh như vậy rất nguy hiểm, nhưng mà bất lực. Một lát sau, anh rốt cục buông cô ra, quay đầu đi chỗ khác tiếp tục nói di động:

"Em của cậu đi đâu kiện tốt như vậy, không thích hợp đâu... Cậu khuyên cậu ấy tìm người khác đi. À, cô em họ Lâm của tôi không phải là rất tốt sao, gần đây vừa trở về, trẻ tuổi xinh đẹp, cũng là tốt nghiệp y khoa, trai tài gái sắc, thích hợp hơn..."

Anh lại nói thêm chút nữa mới tắt máy. Quay đầu lại trừng cô, sau đó nhắm mắt lại tiếp tục giả vờ ngủ.

"Anh muốn đem em Lâm giới thiệu cho ai a?" Tình Tuệ lạnh lùng hỏi.

"..." Cao Nguyên giật giật khoe miệng không lên tiếng.

"Anh thật là ác độc, Lâm Chi Nhân thích ai anh không biết sao? Cô ấy trước kia suốt ngày đi theo sau đít ai vậy ta?"

"Không quan hệ với tôi, tôi đã sớm nói rõ ràng cùng cô ấy nhưng trong lòng cô ấy nghĩ như thế nào tôi lại không có biện pháp khống chế..." Anh hời hợt lả bầy một câu.

"Nghe có vẻ chính trực, rất tốt!" Cô châm chọc thêm, "Đàn ông mà..."

"Vợ của bạn và anh em cũng không thể đùa giỡn." Anh bình tĩnh đáp.

"..." vậy bạn bè có thể đùa giỡn không?

"..."

Trong xe lại trầm mặc, hai người đều không nói gì. Tinh Tuệ nhìn về phía trước, mà Cao Nguyên cuối cùng mở mắt ra, nhìn ánh sao đen nhánh một cách bất lực.

"Cho nên..." Không biết qua bao lâu, Tinh Tuệ đột nhiên mở miệng, "Tôi cũng không còn trẻ, cũng không xinh đẹp, không xứng với Phùng Giai Thành sao?"

Cao Nguyên quay đầu nhìn cô, như ăn phải trứng muối hự.

Tinh Tuệ nhấn ga tăng tốc độ, trên mặt không lộ ra đi đâu gì, giống như cô chưa từng nói qua đi đâu gì... nhưng chỉ có cô biết là cô đang tức chết!

Trong mắt anh, cô rốt cuộc là cái gì?!

Một người phụ nữ chỉ muốn...chỉ muốn thỏa mãn dục vọng không cần cưới xin gì sao?!

Cô ngừng xe dưới lầu nhà anh, sau đó lãnh đạm nói: "Anh lên đi."

"Em không lên à?" Anh mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Cô lắc đầu, không nhìn anh.

"Tinh Tuệ..." Anh uống rượu say rất thích làm nũng, đơn giản chỉ cần ôm lấy cô, vô lại hôn cô.

Cô lười phải giã giũa, mặc cho anh hôn, lại hôn, giờ trò... Cô vẫn ngẩng thẳng tắp, không một chút phản ứng.

"Đường Tinh Tuệ!" Cao Nguyên rốt cuộc nổi giận lấy tay捏o cằm cô, "Đừng động một chút là phát cáu, em sẽ hướng tôi phát giận, tôi không phải là chỗ cho em trút giận!"

Cô nhìn anh, trong lòng đột nhiên rất hận anh, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng: "Làm cái gì ư? Tôi với anh chỉ ngủ với nhau, những thứ khác anh không cần phải lo. Nếu anh ngủ với những người khác có khi anh gặp cảnh khốn cùng rồi cũng nên?"

Cao Nguyên cũng nhìn cô, vẻ mặt đột nhiên rất kinh dị, duỗi ngón trỏ ra, chỉ chỉ cô, sau đó mở cửa xe, nói: "Mặc kệ em có tin hay không, tôi cùng Phùng Giai Thụy nói những lời kia tuyệt đối không có ý chê bai em, tôi chỉ thật sự cảm thấy em cùng Phùng Giai Thành không thích hợp nên mới nói như vậy."

"Xuống xe." Cô không thèm nhìn anh nói.

Cao Nguyên không nhìn cô, ngang nhiên xuống xe, như đang giận lẫy.

Đợi đến khi anh muốn xoay người lên lầu, cô lại kéo cửa xe xuống gọi anh lại: "Eh!"

"?"

"Tôi nghĩ hay là chúng ta trở lại làm bạn bè đi, " cô dừng một chút, bổ sung, "Bạn bè bình thường!"

Nói xong, cô đạp cần ga xuống nghênh ngang rời đi.

Sau khi về đến nhà, Tinh Tuệ nhìn nhà trọ vắng lạnh cô độc, đột nhiên cảm thấy khó chịu, khó chịu đến ngột ngạt. Phảng phất cô lại nhớ tới lúc vừa ly hôn nếu một mình ở nhà sẽ cảm thấy hổng mất.

Cô ép mình bình tĩnh lại, vào bồn tắm xả nước nóng massage, sau đó cho thêm một bao bột khí sữa tắm làm thành một vạc mòng ảo bọt biển, vào nằm uống bia.

Nước làm nóng da thịt làm cho cô dần dần trầm tĩnh lại, nhìn đèn treo trên trần nhà, cô thở phào nhẹ nhõm.

Quan hệ tình cảm này chỉ có tình dục không có tình yêu thì sẽ được xem là vui sướng hay đau khổ?

Vì sao sau khi cô liêu lĩnh nói ra những lời kia, trong lòng ngược lại trống rỗng giống như... mất đi một người bạn tốt nhất?

Nhưng Cao Nguyên con khỉ này thật sự thật là quá đáng! Cái gì gọi là điếu kiện Phùng Giai Thành quá tốt, không thích hợp? Như vậy trong mắt anh, cô cần phải được gả cho ai? Một ông già độc thân hay ca cẩm hay một ông già chất phát? Anh có phải cảm thấy cô đáng thương mới cùng cô lên giường hay không?

Cô bỗng thấy rất khó chịu, ngực buồn bức không thở nổi. Cô vẫn luôn nói với chính mình, khích lệ chính mình, ly hôn cũng không phải là lỗi của cô, là vì người kia do dự nên cô phải đứng ra giải quyết, người đời sẽ không nhìn cô bằng ánh mắt thành kiến... đúng ra thì... Tất cả những điếu kiện này chỉ là do cô tự lừa dối mình mà thôi.

Có lẽ xã hội này căn bản sẽ không quan tâm rốt cuộc nguyên nhân vì sao mà cuộc hôn nhân của cô thất bại, ở trong mắt người khác, trên người cô có một cái nhãn thật lớn chính là "Phụ nữ lớn tuổi độc thân", "Hôn nhân thất bại", "Không có tương lai"...

Đây được coi là gì? Tại sao phải cô trả tiền dùm người khác?

Sau khi uống xong ba lon bia, cuối cùng Đường Tinh Tuệ cũng từ trong bồn tắm bò ra ngoài lên giường ngủ, cô thực tại mệt mỏi đến không tưởng tượng được, rất nhanh liền ngủ mất.

Tinh lại đã là ba giờ chiều, cô nằm suy nghĩ thật lâu, mới nhớ tới buổi tối hình như có hẹn cùng ăn cơm với Phùng Giai Thành, sau đó, điện thoại di động liền vang lên, là bác sĩ gọi tới.

"Sáu giờ rồi được không?" Anh luôn đi thẳng vào vấn đề.

"Được." Cô nhìn chuông đồng hồ trên tường, còn có 3 tiếng nữa.

"Tôi tới đón cô?"

Trên thực tế Tinh Tuệ chưa từng có thói quen đưa đón, bản năng muốn từ chối anh, nhưng trong đầu thoáng hiện lên chuyện tối hôm qua, vì vậy do dự một chút nên đồng ý.

Cúp điện thoại, cô lập tức nhảy dựng lên tắm rửa, sấy tóc, trang điểm, chọn y phục. Cao Nguyên nói cô cũng không trẻ tuổi cũng không xinh đẹp, không xứng với Phùng Giai Thành, cô liền càng muốn chứng minh mình còn có mặt mũi, rất môn đăng hộ đối với bác sĩ kia.

Đúng sáu giờ một phút, điện thoại di động lại vang lên, Tinh Tuệ vừa thử gài dây vừa tiện tay nhận: "Cậu đến dưới lầu rồi à?"

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc mấy giây, mới nói: "Em hẹn ai?"

Là Cao Nguyên!

Cô mấp máy miệng, đột nhiên cảm thấy bực bội: "Mắc mớ gì tới anh a..."

Anh thở dài, giống như là xin khoan dung: "Còn đang tức giận? Tôi cũng không giận khi em mắng tôi có ‘AIDS’, em lại giận cái gì?"

Có tín hiệu báo có cuộc gọi, cô cố hắt quai hàm nói: "Không thèm nghe anh nói nữa, tôi bây giờ có cuộc hẹn quan trọng, tạm biệt!"

Nói xong, cô cúp máy, đón một cuộc gọi khác, đó là Phùng Giai Thành, nói cho cô biết anh ta đã ở dưới lầu.

Tinh Tuệ mặc áo khoác, đứng ở trước gương trong chốc lát, sau đó cầm lấy ba lô, quyết định một khắc trước khi ra khỏi cửa đem tất cả tâm tình xấu đầu ném đi, thật vui vẻ đi ăn cơm.

Phùng Giai Thành mở cửa một chiếc xe thương vụ, không gian bên trong rất rộng, lại rất thực dụng. Chiếc xe này rất hợp với cá tính của anh. Không giống Cao Nguyên con khỉ kia, thích SUV đầy kiêu ngạo, thật không chừng chạc...

Nhưng tại sao lại nghĩ đến tên kia rồi?! Rốt cuộc có chấm dứt được hay không...

Phùng Giai Thành dắt cô đến một nhà hàng Nhật thật đẹp, đi đâu này làm cho Tinh Tuệ hơi giật mình, bởi vì anh nhìn qua không giống một người có tư tưởng ăn chơi. Quả nhiên, vừa nghĩ xuống, anh đã nói:

"Tôi hỏi anh của tôi, anh ấy ở đâu?"

Tinh Tuệ cười cười, không có nói cho Phùng Giai Thành biết chính mình tối hôm qua cũng gặp anh của cậu ta.

"Vậy cậu bình thường sẽ đi chỗ nào ăn cơm?" Cô hỏi.

"Tôi?" Anh ta nhíu mày suy tư, "Tôi ngoại trừ xem mắt hoặc là cùng anh của tôi gặp mặt bên ngoài, những lúc khác đều ăn tại căn tin của bệnh viện, căn tin chúng tôi có l  gume ngâm d  m đường và khoai tây   t l   ăn rất ngon!"

"..." Tinh Tuệ ng  ng đầu đang nhìn thực   n lên nhìn Phùng Giai Thành, không biết nên n  i g  i, thế nhưng cuối c  ng ma xui qu  y khiến thế nào lại n  i một câu, "Vậy cậu lần sau dẫn t  i đi ăn."

"T  t, " anh cười r   rất ngọt ngào, "Vậy th  i ngày mai đi."

"Ách..." Cô thoáng cảm thấy khó tiếp nhận, "Cũng không cần phải nhanh như vậy."

"Không nhanh sao được, cuộc đời ngắn lắm." Lúc nói lời này, anh giống như là triết học gia.

Tình Tuệ có điểm dở khóc dở cười, vị bác sĩ không thú vị này có khi cũng biết nói đùa chỉ là hình như vẻ mặt anh ta vẫn... thật bình thường mà thôi.

"Kỳ thật tôi chỉ là thuận miệng nói một chút..." Cô sờ sờ mũi, tiếp tục xem thực đơn.

"Đi đi, ngày mai buổi trưa đúng lúc tôi rảnh, dẫn cô đi dạo một vòng bệnh viện."

"Này... Tôi ngày mai có việc..." Ngay cả chính cô cũng cảm thấy lấy cớ này rất nát.

Nhưng bác sĩ chỉ là tiếc nuối nhún vai, không nói gì nữa.

Trong bữa cơm, Tình Tuệ cảm thấy Phùng Giai Thành là một người thẳng thắn, không có cố tâm cơ, nhưng đồng thời là người đàn ông thật thà vừa lại không thú vị, vì vậy rốt cuộc nhin không được nói:

"Tôi không trẻ tuổi, không xinh đẹp, cũng không thích ‘Mang theo đứa trẻ’, cho nên kỳ thật cậu không cần lãng phí thời gian với tôi."

Phùng Giai Thành tươi cười rạng rỡ, mỉm cười làm cho Tình Tuệ nhớ tới ngày hôm qua trong quán rượu, người ngồi bên cạnh Cao Nguyên, cũng chính là anh của Phùng Giai Thành... quả nhiên huyết thống dù cho thế nào cũng có điểm tương tự a!

Anh rộng rãi nói: "Tôi nói rồi, chỉ là làm bạn bè, về sau, có lẽ có một ngày, chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Tinh Tuệ nheo mắt lại nhìn anh, cảm thấy không thể tin tưởng lời anh ta nói, nhưng lại nghĩ tới đàn ông ưu tú như vậy đối với mình có hảo cảm, nên không khỏi có điểm lằng lằng:

"Nhưng cậu là bác sĩ ngoại khoa, mà tôi chỉ là nhà thiết kế nội y. Có lẽ một ngày nào đó, cậu có thể đem đầu tôi cắt ra để một cái mạch điện vào, tôi lại không thể tưởng tượng được tôi có thể giúp cậu cái gì."

"Ừ..." Anh suy nghĩ một chút, "Có lẽ cô có thể giúp tôi thiết kế nội y?"

Tinh Tuệ nhú nhú mày, trực giác bắt đầu vẽ phác thảo trong đầu cảnh Phùng Giai Thành chỉ mặc quần lót, học thuật của anh rất tinh tường, thích hợp mặc quần ô vuông hoặc vẽ những hình thù kỳ quái ở góc bẹn quần... nghĩ tới đây, cô chợt cảm thấy mình hình như rất tà ác nên vội vàng ngừng lại.

"Tôi trước kia có xem qua một tranh vẽ, có một bức gọi là "sáng tạo với bút sáp màu" đưa trẻ đó vẽ ngay hạ bộ của mình một con voi, lúc ấy tôi liền nghĩ, nếu là có quần lót thú vị như vậy thì mỗi lần đi toilet đầu sẽ cảm thấy rất vui vẻ."

"..." Tinh Tuệ nhìn anh, há to miệng, cuối cùng mới nói, "Loại người như cậu chê cười màu vàng kỳ thật tán tỉnh cũng không thích hợp."

Phùng Giai Thành thoáng cái trừng to mắt, kinh ngạc hỏi: "Cái gì chê cười màu vàng và tán tỉnh? Tôi nào có nói chê cười màu vàng với tán tỉnh cô đâu?!"

Tinh Tuệ cười khở, có lẽ điểm cực kỳ thú vị của bác sĩ này chính là... rất không thú vị.

Ăn cơm xong lại tán gẫu trong chốc lát, Phùng Giai Thành mới đưa Tinh Tuệ về nhà. Trên đường trở về, Phùng Giai Thành đột nhiên nói:

"Hôm nay trước lúc tôi ra cửa, anh của tôi gửi một cái message nói, cảm thấy chúng ta có lẽ không thích hợp..."

A, lời này là Cao Nguyên con khỉ kia nói!

"Nhưng tôi nói cho anh ấy biết là tôi chỉ muốn cùng cô làm bạn bè."

Cô nặn ra một nụ cười, cảm giác mình rất hèn hạ. Với một người đàn ông lúc nào cũng nghiêm túc như vậy nhưng cô chỉ một lòng nghĩ muốn chứng minh với Cao Nguyên là anh ta đã sai mà thôi, lại quên mất cảm nhận của người khác. Phùng Giai Thành thành thật như vậy, còn cô cô quả thật như ma quỷ tà ác.

"Nhưng tôi lại muốn, " anh nói tiếp, "Nếu người bạn đó lại rất phù hợp với linh hồn, mà chúng ta thoát nhìn qua linh hồn hình như không có gì phức tạp...cho nên..."

"?"

"Tôi nghĩ hay là trở lại trên thể xác của tôi đi, tôi không muốn làm bạn bè bình thường với cô"

"..."

Phùng Giai Thành đem xe dừng ở lâu dưới nhà Tinh Tuệ, chuyển cần số đến point mort (điểm dừng), kéo thắng tay, về mặt thành thật hỏi:

"Cô có thể làm bạn gái của tôi không?"

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 16: Thật xin lỗi

Thành thật mà nói, kể từ sau khi cùng Kỷ Dần Hạo chia tay, Tinh Tuệ nghĩ không biết mình còn dịp nghe được lời đề nghị "Em có thể làm bạn gái của tôi được không?" một lần nào nữa hay không, nhưng... bất luận như thế nào, người đó không thể là Phùng Giai Thành.

Vì vậy cô thật sự cảm thấy dở khóc dở cười.

"Xem nét mặt của cô, tôi cũng biết đáp án là..." Bác sĩ cúi đầu, trên mặt thoáng hiện lên một nụ cười khổ.

"Tôi..." Cô không thể nào nói tiếp, "Tôi cảm thấy có lẽ anh trai cậu nói đúng..."

Cô đã thật hèn hạ, vì để chứng minh cô xứng đôi Phùng Giai Thành, cô đã đáp ứng lời mời của anh, nhưng sau đó cô lại cự tuyệt, nói cho anh biết bọn họ không thích hợp... thật sự là quá hèn hạ!

Thật ra, cô không phải muốn chứng minh cho Cao Nguyên xem mà chỉ muốn chứng minh với chính mình, đợi khi lòng hư vinh của cô được thỏa mãn, được ve vuốt, cô lại cảm thấy không muốn có thêm phiền toái.

"Thật xin lỗi!" Tinh Tuệ dưới đáy lòng thở dài nhưng quyết định lấy lại sự bình đẳng, "Tôi hôm nay đồng ý đi ăn cơm với cậu, cũng không nghĩ rằng giữa chúng ta sẽ phát triển thêm một bước nữa. Thật sự cho đến bây giờ, tôi cũng chưa muốn làm bạn bè với cậu, tôi chỉ là do... ngày hôm qua, Cao Nguyên với anh của cậu nói tôi không xứng với cậu..."

"... làm sao sẽ!" Phùng Giai Thành kinh ngạc kêu to.

"Không, kỳ thật anh ấy cũng không phải là ý này, " Tinh Tuệ cuối cùng cũng thừa nhận với chính mình, "Anh ấy chỉ là nói chúng ta không thích hợp. Mà tôi... vì muốn chứng minh với mình rằng cho dù tuổi tôi không còn trẻ, tôi cũng không phải là xinh đẹp nhất, đã ly dị, tính tình còn rất kém cỏi, nhưng vẫn có đàn ông theo đuổi, cho nên mới đồng ý đi ăn cơm với cậu."

"..." Gương mặt bác sĩ nhăn lại đau đớn như bị thương.

"Thật xin lỗi, tôi thật sự thật xin lỗi, cậu có thể tha thứ cho tôi được không, " Tinh Tuệ thành khẩn nhìn Phùng Giai Thành nói, "Ồi, tôi cảm thấy mình đúng là «sai một ly, đi một dặm» rồi! Cậu còn rất trẻ, không thú vị, với tôi cũng không có tiếng nói chung, nhưng cậu đúng là một người đàn ông rất tốt, tôi không biết hiện tại nói thế nào với cậu rằng bây giờ tôi rất muốn cùng cậu làm bạn bè thì có còn kịp hay không... đây tuyệt đối không phải là lấy cớ muốn cự tuyệt cậu, nhưng tôi thật sự cảm thấy tôi rất vui khi có một người bạn như cậu."

Phùng Giai Thành nhìn vào mắt cô, như muốn nhìn thấu nội tâm cô, cuối cùng, khóe miệng của anh lộ ra nụ cười giống như nụ cười của Phùng Giai Thụy, cười mà như không... chỉ khác là ở Phùng Giai Thành, nụ cười này lại trở nên quá dịu dàng:

"Được rồi, bởi vì tôi cũng không có nhiều bạn bè gì nên thêm một người bạn tốt hơn là thêm một người không quen biết, đúng không?."

Tinh Tuệ lúc này mới phát hiện đi đâu mà cô kính nể Phùng Giai Thành nhất là tính lạc quan của anh. Anh luôn tình nguyện suy nghĩ theo hướng tốt nhất cho người đối diện... mà khi cô, một người đã trải qua nhiều đau xót và trở ngại, thì đi đâu này trở nên vô cùng đáng quý.

"Thật tốt quá." Cô phát ra từ nội tâm, chân thành giang hai cánh tay ôm Phùng Giai Thành. Trên người anh có một mùi vị nhàn nhạt không hẳn của nước mà là hỗn hợp của một chút nước hoa, cô đoán rằng có lẽ là anh vì hẹn hò đặc biệt nên mới dùng, cô đột nhiên có chút cảm động.

Nhưng cô chỉ là như một người chị gái vỗ vỗ bờ vai của anh, buông anh ra, sau đó ngã vào lưng dựa của ghế ng ồi.

"Anh Cao Nguyên có phải đang theo đuổi cô không?" Phùng Giai Thành đột nhiên hỏi.

"Cậu nói bậy bạ gì đó?!" Tinh Tuệ giống như là nghe một chuyện động trời, cười to nói, "Tôi và Cao Nguyên chỉ là... chỉ là bạn bè!"

Anh dùng ánh mắt nói cho cô biết, anh không tin.

"Là thật!" Cô vội vã ngụy biện, dù vẫn có chút chột dạ, nhưng vẫn «cây ngay không sợ chết đứng» nói, "Chúng tôi biết nhau hai mươi mấy năm, anh ấy tựa như anh trai của tôi, còn tôi là em gái của anh ấy..."

Anh trai và em gái? Thật buồn nôn... Tinh Tuệ không nhịn được trong lòng đánh trống... vậy bọn họ chẳng phải là loạn luân sao?!

Vì vậy chính cô cũng không nói được nữa, qua loa chia tay Phùng Giai Thành sau đó vội vã đi vào nhà trọ.

Đi vào thang máy, bốn phía tường đều là gương, Tinh Tuệ thở ra thật dài. Quan hệ của cô và Cao Nguyên, từ khi nào thì bắt đầu trở nên... khó mở miệng như thế này?

Có lẽ cái gọi là " quan hệ sex friend ", vốn không đơn giản như cô nghĩ...

Về đến nhà, cô không mở đèn, mà đá rơi giày cao gót trước, sau đó dựa đầu vào ván cửa trong chốc lát, trong đầu lẫn lộn những chuyện phát sinh lúc tối.

"Vì sao lại về sớm như vậy." Trong bóng tối, giọng Cao Nguyên không hề báo trước vang lên, hù dọa Tinh Tuệ xuất m ồ hôi lạnh.

Cô mở đèn lên, phát hiện Cao Nguyên ng ồi trên ghế sofa, hai tay khoanh trước ngực, trong tay có một lon bia đã mở.

"Anh muốn hù chết người a?" Nuốt sự ngọt ngào từ miệng xuống lòng ngực, cô tức giận trừng anh, sau đó bắt đầu cởi áo khoác.

"Vì sao em về sớm vậy?" Anh vẫn không muốn buông tha.

"Sớm sao," cô vén tóc ra sau tai, "Đã hơn chín giờ."

"Chẳng lẽ nói bác sĩ hành động thật chớp nhoáng sao?" Anh nghiêng chân nói.

Tinh Tuệ đột nhiên ý thức được anh đang đề cập đến vấn đề gì, vì vậy dừng động tác trên tay lại nhìn anh. Càng nhìn lại càng thấy gương mặt anh tuần này thật chán ghét, vì vậy xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía anh tiếp tục lấy tay vén tóc ra sau tai.

Cao Nguyên đứng bật dậy, bước nhanh đi đến phía sau cô, lạnh lùng lấy bàn tay xoa vào không khí chỗ trên sống lưng cô nói: "Có phải mặc như vậy thì không cần cởi phải không?"

Tinh Tuệ trở tay đẩy bàn tay anh ra, xoay người nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chúng tôi không xấu xa như anh nghĩ đâu!"

Trong mắt của anh thoáng hiện lên một tia nổi giận hiếm thấy, dọa cô phải sợ run một hồi lâu. Anh không phải là loại người rất dễ nói chuyện, nhưng cũng rất ít khi thật sự tức giận, cho nên cô dường như không thể đọc được gì qua nét mặt anh.

"Làm tình rất xấu xa sao?" Cao Nguyên nhướn mày, lạnh lùng nói.

Trực giác Tinh Tuệ cho biết là cô đang chọc tức anh, một người rất ít nổi giận như anh nhưng khi bị chọc giận hậu quả thiệt tướng thật khó lường, vì vậy cô xoay người cất bước trốn. Nhưng Cao Nguyên chỉ cần đuổi một chân ra là có thể khóa cô ở vách tường.

"Ý tôi không phải vậy..." mắt cô khép hờ, không nhìn anh.

Anh đưa tay đặt vào eo cô, cúi đầu xuống dùng chóp mũi mài mài gương mặt cô. Cô bị anh khiêu khích thấy ngứa ngáy trong lòng, nhưng lại nghĩ tới tối hôm qua mình nói muốn cùng anh kết thúc, vì vậy đưa tay đẩy anh ra nhưng không cách nào thành công.

Hai người dây dưa một hồi lâu, Cao Nguyên mới hung hăng hôn cô. Cô cảm thấy trong miệng anh mơ hồ mang theo một mùi máu tanh rất bạo lực, phảng phất anh giống như một con sư tử mạnh mẽ mà cô như con mồi trong miệng anh.

Anh néo eo cô, tay càng ngày càng dùng sức, làm cô đau nhưng anh làm như không biết vì vậy cô dùng tay đẩy vai và cánh tay anh ra. Anh ôm cổ cô, vòng tay càng cứng giống như là muốn đem cô hòa tan vào thân thể của mình.

"Cao Nguyên!" Tinh Tuệ thật vất vả mới thoát ra khỏi đôi môi anh, khẽ nhìn vào mắt anh, "Tôi ngày hôm qua đã nói, chúng ta..."

Cô lời còn chưa nói hết, lại bị anh bắt được.

Anh trở nên càng bạo lực càng có tính công kích, nhiều lần hàm răng của anh đụng vào cô, cô đều hoài nghi môi của mình cũng bị cắn nát.

Đang khi Tinh Tuệ cho là mình không cách nào thoát ra khỏi Cao Nguyên, anh đột nhiên buông cô ra, ôm lấy người cô, xoay người cô đưa lưng về phía anh, và bắt đầu vén váy cô lên.

"Anh làm cái gì!" Cô tức giận đến kêu to, nhưng khí lực lại chống không nổi anh.

Ngón tay của anh theo xương sống vạch đến xương cụt, thanh âm khàn khàn đáng sợ: "Anh ta có sờ em hay không?"

"..."

Tay kia của anh lục lọi phía dưới váy cô, trượt vào trong quần lót của cô: "Có giống như vậy hay không..."

Tình Tuệ tức giận đến muốn khóc: "Cao Nguyên! Anh thật là quỷ hạ lưu!"

"Tôi hạ lưu?!" Anh thoáng đề cô trên tường, thô lỗ cắn vành tai cô, sau đó lại cắn cổ cô, "Em ở bên cạnh tôi cũng làm chút chuyện hạ lưu thì em không phải hạ lưu sao?"

Tình Tuệ cảm thấy khuất nhục, cô vẫn cho là, Cao Nguyên không giống những người đàn ông khác. Trước kia, anh ở trên giường với cô ôn nhu là thế, anh chịu nghe cô nói chuyện là thế, anh cũng sẽ đem chuyện không vui nói cho cô biết là thế... thì anh làm sao sẽ giống như những người đàn ông khác cho rằng có thể muốn gì được nấy với phụ nữ?!

Trước mắt cô mơ hồ, tay chân cùng rất nhiều chỗ trên người đều bị anh làm đau, quan trọng nhất là... lòng cô rất đau, trái tim như có ai bóp nát. Cô cho rằng sau khi đã trải qua mất mát đó không có cái gì có thể thương tổn đến mình, nhưng thì ra là... cô cũng không tưởng tượng được mình không đủ kiên cường như mình nghĩ.

Vì vậy cô khóc lên, không nói tiếng nào, nước mắt cứ chảy xuống, thậm chí không muốn bị người đàn ông sau lưng này chứng kiến.

Cao Nguyên lại lập tức phát hiện, anh dừng lại, từ từ thu tay lại, sau đó kéo người cô quay lại với mình.

"Anh rút đi cho tôi!" mặt Tình Tuệ đầy nước mắt, nước mũi nhưng vẫn không thét lên chói tai.

Cánh tay Cao Nguyên sát sao ôm lấy cô, không nói một lời nhìn cô, cau mày.

"Cút!" Cô dùng sức đẩy anh, anh lại không hợp tác.

Qua một hồi lâu, anh mới thấp giọng nói: "Thật xin lỗi..."

Tình Tuệ vừa khóc vừa nói đây đúng là một đêm kỳ lạ, đầu tiên là cô xin lỗi Phùng Giai Thành, giờ đây Cao Nguyên lại xin lỗi cô. Con người

chính là như vậy, cho rằng đã làm sai chỉ cần một câu "Thật xin lỗi" là xong sao? sau đó có thể lập lại lỗi mình vừa làm ư?

"Tinh Tuệ, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi..." Trán của anh tì trên trán cô, dùng một giọng trầm thấp ăn năn hối lỗi nói với cô.

"Tôi hận anh..." Cô dùng hai tay che mặt, không muốn nhìn thấy anh, giống như ngày xưa cô giận khi anh dụ cô đập vỡ lon dự trữ tiền của cô.

"Tinh Tuệ, Tinh Tuệ, " anh kéo kéo ngón tay cô, "Là lỗi của tôi, em đừng như vậy."

Sau đó cô "Oa" khóc lên, khóc đến kinh thiên động địa, mascara cũng tèm lem, Cao Nguyên ôm cô, lại không có cách nào khả thi có thể làm cô nín khóc, chỉ biết cuống cuồng hôn môi, hôn trán cô, tại bên tai cô nói xin lỗi, dụ dỗ.

Cứ như vậy không biết giằng co bao lâu, lâu đến khi cuống họng Tinh Tuệ đều khô cháy, mới dừng lại. Cô trong lúc vô tình nhìn vào gương trên tường, thấy dưới mí mắt mình có hai sợi dây đen thật dài, hốc mắt cũng đen đến dọa người, cả người nhìn qua giống quỷ rất đáng sợ.

Cô hít mũi một cái, đẩy mạnh Cao Nguyên ra, chạy vào phòng tắm khóa cửa lại.

Cao Nguyên ở bên ngoài đập cửa, cô chỉ làm như không nghe thấy.

Cô tháo trang sức, dùng lotion thấm bông tẩy trang, càng tẩy càng thấy khó chịu, cô không phải giận Cao Nguyên, mà là giận chính mình.

Sau khi tẩy trang xong, cô không dám nhìn mình trong gương nữa, mà là mở vòi nước bồn tắm, ngồi ở bên cạnh ngăn người. Đợi đến hơi nước tràn ngập, cô mới kịp phản ứng, cởi quần áo ra, vào nằm.

Cô ngâm mình trong nước, nhắm mắt lại, bên tai nghe được chỉ là tiếng nước mông lung.

Nếu như nói, Kỷ Dần Hạo là phá hủy cuộc sống hạnh phúc của cô thì hiện tại là chính cô tự phá hủy cuộc sống của mình... kể cả làm tan vỡ quan hệ với Cao Nguyên.

Nếu như bọn họ không có lên giường, anh có phải hay không cũng sẽ không giống như bây giờ làm tổn thương cô, bọn họ sẽ khách khí, đối với hai bên tràn trề bao dung và quan tâm, cũng sẽ không đối với đối phương nói quá nhiều yêu cầu, là bạn tốt thì nên như vậy. Cho nên, vấn đề lại xuất hiện:

Cuối cùng thế nào là hữu nghị, thế nào là tình hữu nghị giữa nam và nữ, giữa đàn ông và đàn bà có thật sự tồn tại tình hữu nghị không?

Cô nghe được một chút thanh âm kỳ quái, sau đó, cả người cô bị kéo lên từ trong nước.

Tĩnh Tuệ kinh ngạc mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy lo lắng của Cao Nguyên, cô hơi phát lạnh vừa vì run vừa vì sợ, lần đầu tiên nói:

"Anh làm gì?..."

"Tôi nên hỏi em làm gì chứ!" Hai mắt Cao Nguyên đỏ ngầu, mày nhíu lại thật chặt đến nỗi có thể kẹp chết cả ruồi bọ.

Tĩnh Tuệ giật mình, chần chờ hỏi: "Anh nghĩ rằng tôi muốn tự sát sao?"

Anh cắn cắn đôi môi: "Vậy em vì sao mà không mở cửa, cũng không trả lời tôi?!"

"Tôi ngâm mình dưới nước." Lúc này, cô không có sức cùng anh vòng quanh, tất cả đều nói thật.

"..." Cao Nguyên há to miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, lại nói không nên lời.

Hai người giằng co trong chốc lát, Tĩnh Tuệ rốt cục đầu hàng: "Có thể lấy cho tôi cái khăn được không?"

Anh vội vã buông cô ra, xoay người đi tìm khăn tắm. Cô tiếp nhận khăn rồi đuổi anh ra ngoài, vẫn không quên nói:

"Tần sửa cửa anh phải trả."

"Xì." Anh trả lời cũng không thèm quay đầu lại.

Đợi đến Tinh Tuệ bọc áo choàng tắm đi ra, Cao Nguyên lại tiến vào phòng tắm.

Trong phòng an tĩnh lại, cô nằm ở trên giường, chỉ mở một chiếc đèn, nhìn qua ngoài cửa sổ suy tư. Không biết qua bao lâu, Cao Nguyên từ phòng tắm đi ra, ngang hông chỉ bọc một tấm khăn tắm, nước theo lọn tóc nhỏ từng giọt trên bờ vai, nhìn Tinh Tuệ một cách buồn bực.

Anh vén chăn lên, dè dặt chui vào.

"Anh làm cái gì?" Cô cảnh giác nhìn anh.

"Không làm gì cả." Anh cười đến như nịnh nọt, "Mệt mỏi, muốn ngủ."

Cô nhìn vào mắt anh, căn bản không tin tưởng lời anh nói.

Quả nhiên, một giây sau, anh liền nhào tới đè cô dưới người anh, sau đó dùng ngón tay đẩy tóc trên trán cô tán loạn, thấp giọng nói: "Em về sau đừng khóc trước mặt tôi được không..."

"Tôi khóc cũng không được sao, " cô hít mũi một cái, "Nhưng mà ai chọc tôi!"

"Haiz, haiz, haiz, lần này là tôi không tốt, vốn dĩ sau... em có thể đừng động một chút là khóc được hay không?" Lúc nói lời này, anh thật khiêm nhường hiếm thấy.

"Tôi có bao giờ ‘Động một chút là khóc’ đâu?!" Cô bất bình, "Nhưng tôi khóc thì làm sao chứ, tôi khóc gây trở ngại đến anh sao? "

Cao Nguyên nhú mào, mấp máy miệng, nói: "... Tôi không muốn thấy phụ nữ khóc, phụ nữ vừa khóc tôi bỗng nhiên thấy thật đau lòng."

"..." Cô quay đầu đi chỗ khác, không để ý tới anh.

"Tốt lắm, đừng nóng giận... Tôi về sau sẽ không." Anh xoay người qua căn vành tai cô, hơi thở nóng nực phả trên cổ cô, làm cho cô trong lòng khó chịu.

"Anh tránh ra..." thế nhưng trong lòng cô mềm mại lại muốn đầu hàng, nhưng lý trí lại nói cho cô biết hiện tại nhất định phải làm bộ làm tịch.

Anh là người không thích nói nhảm nhí, vì vậy trực tiếp ôm cô hôn vội vã.

Tĩnh Tuệ đẩy anh, anh không có phản kháng, bị đẩy ra, sau đó lại xoay người quấn quít lấy cô, cô đẩy nữa, anh lại lấn người tới gần cô. Sau nhiều lần, Tĩnh Tuệ đột nhiên có chút cảm động, anh trước kia đầu đẩy thế nào cũng không ra, lúc này hơn phân nửa là bởi vì vừa rồi chọc cô tức giận, dùng cứng rắn không tốt, chỉ có thể dùng mềm.

Bàn tay anh đặt trên eo cô nhẹ nhàng bấm một cái, Tĩnh Tuệ rất muốn cười, lại cứ muốn nhịn xuống không chịu cười.

Cao Nguyên nhìn cô, cũng cười lộ lên, như rất thỏa mãn.

"Em, " anh nói, "Em biết tôi vì sao nói em và Phùng Giai Thành không thích hợp không?"

"?"

"Bởi vì cậu ấy so với em nhỏ hơn ba tuổi, căn bản chính là một con quỷ nhỏ thôi." Nói xong, anh còn rất đặc ý nháy mắt với cô.

Tĩnh Tuệ sửng sốt hai giây, sau đó hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ anh cũng không phải như vậy sao?"

"..." Anh trừng to mắt, thở gấp vẻ mặt giống y chang lúc còn bé.

Vì vậy Tinh Tuệ rốt cục nhin không được cười lên ha hả.

*****

"J, " Tinh Tuệ ng ồi trên b ần c ầu, mở haut-parleur của điện thoại, sau đó hạ thấp giọng nói, "Anh nói xem, giữa đàn ông và đàn bà có tình hữu nghị không? "

"Có a, " J khẫu khí đương nhiên như vậy, "Tôi với cô không phải là thật hữu nghị sao... tất nhiên, đôi lúc cũng có một chút lợi dụng lẫn nhau."

"..." Tinh Tuệ liếc mắt, "Tôi với anh không tính!"

"Được r ồi, " J tự biết đui lý, "Tôi cảm thấy không có."

"Vì sao?"

"Bản năng."

"?"

"Trừ khi là động vật, chứ con người thì...đối người khác phái luôn có bản năng tìm vui."

"Không nhất định là vậy đi, tôi vẫn tin tưởng giữa nam và nữ có tình hữu nghị." Mặc dù lúc nói, cô không khỏi có chút chột dạ.

"Hừ hừ, vậy cô và Cao Nguyên là thật hữu nghị sao?" J châm chọc hỏi.

"Chúng tôi..." Trên thực tế, cô gọi cuộc điện thoại này, chính là muốn cùng J hàn huyên một chút về vấn đề này. Nghĩ đến chuyện tối qua, cô luôn có cảm giác như có cái xương cá mắc ở cổ họng, "Phải nói là chúng tôi thật hữu nghị đó nha. Tình cảm của tôi đối với anh ấy cũng giống như đối với anh chỉ có cái khác là...tôi với anh ấy có lên giường"

"A, " giọng điệu J trào phúng làm t ầm trọng thêm, "Vậy là có một chức năng nhiều hơn so với tôi."

"Đừng nói như vậy, anh là tri kỷ của tôi, đừng nói cái chuyện lên giường ở đây sẽ làm ô uế tình cảm thuần khiết của chúng ta." Cô cố ý cùng anh nói giỡn, nhằm giảm bớt không khí lúng túng, trên thực tế cô biết rõ J không bao giờ để ý mối quan hệ hoang đường của cô và Cao Nguyên.

"Hắc, " J cũng cố ý nói, "Tôi còn tưởng rằng đối với cô mà nói «lên giường» chỉ đơn thuần là làm tình, chuyện ai yêu ai đâu thật là làm cho người ta buồn nôn"

"... Đừng nói như vậy, tôi không chịu nổi." Cô suy sụp hạ bả vai.

"Được rồi." J thỏa hiệp, "Nhưng vì tôi không thích nhìn thấy dáng vẻ cô như bây giờ thôi, Tinh Tuệ, tôi rất sợ cô lại bị thương một lần nữa."

Tinh Tuệ cảm thấy trong lòng ấm áp: "Tôi còn tưởng rằng anh chán ghét tôi và không muốn chịu trách nhiệm."

"Ừ, điểm này tôi thật rất chán ghét." J luôn thẳng thắn.

"..."

"Nhưng nếu như cô không muốn nghe lời người khuyên của khác, tôi có thể coi như chưa nói đi đâu này."

"... Tôi có nên nói cảm ơn không?"

"Không khách khí."

"..."

"Tóm lại tôi cảm thấy nam nữ đều được Thượng đế tạo thành, tự nhiên giống như hai cục nam châm rất khó có thể tồn tại một tình cảm hữu nghị thật sự"

Tinh Tuệ thở dài, sau đó nói: "Như vậy khối nam châm của anh rốt cuộc có cái gì sai?"

"Tôi? Không có sai a, " J đương nhiên phản bác, "Chỉ là thượng đế ghi không đúng cực bắc và cực nam thôi."

Tinh Tuệ bật cười: "Thật may là ghi sai, nếu không tôi rất khó tưởng tượng anh"cút drap giường" như thế nào."

"Haiz cô nha, trong đầu toàn là hình ảnh lên giường, cô bị con khỉ kia làm hư rồi phải không?"

"Ách..."

Đột nhiên, Cao Nguyên đập cửa bên ngoài toilette: "Mau ra đây, cơm chín rồi."

"A!" Tinh Tuệ vội vàng đáp một tiếng, lại nói khẽ với đầu bên kia điện thoại với J, "Tôi muốn đi ăn cơm, cúp máy trước nhen."

"Hừ! Thật không biết là cô trúng độc gì?" Nói xong, J ngay cả tạm biệt cũng không liền cúp điện thoại.

Tinh Tuệ không khỏi nhìn di động cười khở. Nhưng bây giờ, cô muốn ăn món thịt kho tàu trứng cút do Cao Nguyên nấu... bình thường chỉ khi nào Cao Nguyên muốn nịnh nọt cô mới chịu nấu cho cô ăn món này!

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 17: Đường vào tình yêu

"Đợi đến sau khi miếng măng thật mềm, mới cho đường phèn, thêm một chút bột ngọt..." Trong TV đang phát một chương trình ẩm thực, hình ảnh sáng ngời, sắc thái rõ ràng, sáu loại rau củ đang trong nồi đun âm ỷ sôi, làm cho người xem thêm nhỏ dãi.

Đang lúc Cao Nguyên đang tập trung tinh thần, phát hiện có người kéo góc áo của mình, anh quay đầu lại thấy vẻ mặt Đường Tinh Tuệ thật thành khẩn: "Tôi muốn ăn món này..."

"Vậy em đi nấu đi." Anh chọc cô chỉ biết nấu theo kiểu «râu ông nọ cắm cằm bà kia».

"..." Cô quê quê mỉm cười, bộ dáng rất ngang tàng, "Tôi muốn là biết nấu, lúc đó, cũng không thêm cầu xin anh a."

Cô luôn như vậy phải... thật không đáng yêu chút nào! Cho dù cầu xin tha thứ cũng một vẻ cao cao tự đại, làm đàn ông cũng sẽ cảm thấy khó chịu. Phụ nữ nên nhu nhu nhược nhược, mới để cho người khác có ý muốn bảo vệ không phải sao?

"Mất hứng." Mắt anh cố ý trợn trắng. Nấu ăn thật sự là một việc rất phiền phức lại phải vô cùng cố gắng. Mặc dù anh biết nấu ăn rất ngon, nhưng anh không phải là người thích ăn ngon hay thích nấu ăn. Mỗi khi nghĩ đến phải mất rất nhiều thời gian cùng công sức để nấu, anh đâu tình nguyện chỉ ăn mì tôm.

"A... nhưng ngày hôm qua, anh còn nấu thịt kho tàu." Cô nhún mày trêu anh.

Cao Nguyên nhìn khuôn mặt hung dữ trước mắt, đột nhiên sinh ra một loại bản năng thích chinh phục.

Vậy em cầu xin tôi đi." Anh hai tay đặt trên ghế sofa, vắt chân, toàn thân giãn ra ng ưỡ, về mặt xa cách.

"..." Đường Tinh Tuệ nheo mắt lại nhìn anh, " cầu xin như thế nào?"

Anh nhìn xuống hạ bộ của mình, ánh mắt tràn trề khiêu khích cùng ám hiệu: "Từ dưới này lên."

Lúc đầu,Đường Tinh Tuệhung hăng trừng mắt liếc anh một cái, sau đó, quay đầu nhìn chương trình ẩm thực trên TV, cuối cùng cắn răng một cái, dang chân đến trên đùi anh.

Cô chỉ mặc một áo T-shirt dài tay rộng thùng thình, chiều dài đến trên đầu gối, khi ng ưỡ xuống liền lộ ra hơn phân nửa phần chân, da cô rất tốt, trong trắng lộ h ồng, làm cho anh rất muốn bóp một cái. Cô hai tay vòng trên vai anh, anh thích cô như vậy, như lúc này cùng anh làm nũng, lại có chút ý muốn khêu gợi.

"Sau đó thì sao?" Cô hỏi. Nếu muốn trông cậy vào cô ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ là không có khả năng.

Cao Nguyên khẽ ngẩng đầu nhìn ánh mắt của cô, nói: "Muốn ăn thịt kho tàu, thì phải làm cho tôi hài lòng."

Cô tức giận véo anh một cái, sau đó cân nhắc hết l ần này đến l ần khác, r ồi cúi đầu xuống dùng sức hôn anh...

*****

"Ăn ngon lắm..." cách Đường Tinh Tuệ liếm đôi môi, mười phần là giống quỷ gièm pha.

"Chỉ cầu được cho ăn, bắt em cúidầu«nhận giặc làm cha», emcũngđồng ý." Anh chế nhạo nói.

Cô không đếm xỉa tới anh, tiếp tục nhét một miếng thịt ba chỉ vào miệng.

"Ăn xong, em rửa chén." Anh ra lệnh.

"Vâng." Cô gật đầu.

"Đường Tinh Tuệ, " anh đẩy bát đĩa xuống, vừa lau miệng vừa nói, "Em tham như vậy, một ngày nào đó phải thua thiệt..."

"Cái gì một ngày nào đó..." Trong miệng cô chất đầy thịt và măng, cho nên mồm miệng không rõ, "Tôi năm đó còn không phải là thích ăn mì Dương Xuân của Kỷ Dĩnh Hạo làm mới yêu anh ấy..."

Cao Nguyên lườm cô một cái: "Không hề nghĩ rằng kỹ thuật hàm lượng mì Dương Xuân là có thể làm em ngã gục. Xem ra, yêu cầu của em thật đúng là không cao... phải nói là em ‘Bụng đói ăn quàng’?"

"Cái đó cũng không thể nói như vậy, " cô lườm lại lăm lăm bộ dạng rất đòi đánh, "Mì Dương Xuân mặc dù đơn giản, nhưng là muốn làm cho thật ngon, phải cần kỹ xảo..."

Cao Nguyên đột nhiên nghiêm mặt: "Em muốn ăn tôi sẽ làm cho em ăn, cũng đừng tức tức oai oai nói người khác."

"...." Tinh Tuệ vội vàng cúi đầu xuống chuyên tâm và cơm.

Anh nhìn cô một cái, sau đó đứng dậy đi đến ghế salon của phòng khách ngồi xuống. Đốt một điếu thuốc, buồn buồn thở khói.

Một lát sau Tinh Tuệ rửa chén và dọn dẹp xong bàn ăn, đi tới bên cạnh anh nằm xuống, chân không an phận đặt trên đùi anh, duỗi lưng một cái, vẻ mặt vừa lòng thỏa mãn.

Anh liếc mắt nhìn cô, cô căn bản là biết rõ anh đang nhìn mình, lại làm bộ không biết chút nào dùng chân đạp eo của anh...bởi vì cô biết rõ anh sợ nhất là nhộtở eo, rõ ràng là cố ý chọc anh cười.

Vì vậy, anh chỉ cần đưa một tay ra là bắt được chân cô, lấy ngón tay khoanh một tròn vòng lên lòng bàn chân cô.

Đường Tinh Tuệ hét rần lên, vừa giãy giụa, vừa cười đến không thở nổi, cuối cùng chỉ đành phải cầu xin tha thứ: "Thả tôi ra, thả tôi ra! Van anh..."

Cao Nguyên nháo nhào, kỳ thật đã sớm đem tất cả những chuyện mất hứng vừa rồi ném ra khỏi đầu, vì vậy tách ra hai chân cô ra, lấn người đi lên ngăn chặn cô, cúi đầu tìm môi của cô.

Đường Tinh Tuệ lại cố tình trốn: "Anh mấy ngày rồi không có cạo râu, đâm!"

Nghe cô nói như vậy, anh càng hăng say, đơn giản chỉ cần dùng cái cằm đây râu ria của mình mài mài mặt cô.

Tinh Tuệ cười vùng vẫy một hồi lâu, cuối cùng kêu to lên: "Cao Nguyên! Vừa rồi buổi chiều không phải là vừa mới làm sao?!"

Anh nhú mày: "Vậy thì thế nào?"

"Anh..." Mặt cô thoáng đỏ rực, có lẽ là do đùa giỡn một hồi đưa tới, hoặc giả là do bản năng tình hình thực tế muốn XX, tóm lại làm cho Cao Nguyên thấy muốn ngừng mà không được.

"Được rồi, đừng làm rộn!" Anh bá đạo ngăn chặn cô, cúi đầu xuống ngậm lấy môi của cô, dứt quãng nói, "Em cái kia không phải là hai ngày nữa sẽ phải tới sao... Cho nên chúng ta phải tranh thủ thời gian..."

"Chán ghét!" Đường Tinh Tuệ đẩy anh một cái "Anh nhớ cái này làm gì..."

"Ừ..." Anh hàm hồ đáp một tiếng, lại cúi đầu bận rộn.

*****

Một buổi sớm, Cao Nguyên trong thang máy đụng phải Chu Diệu Lôi, tóc cô xõa dài đen nhánh, sau ót có sợi dây đeo kiếng, trên sống mũi mang một cặp mắt kiếng bằng kim loại, có vẻ người lớn lại rất nghiêm túc.

Lúc thang máy bắt đầu đi lên, Cao Nguyên nhẹ nhàng thở ra, thấp giọng hỏi: "Cô ăn mặc thế này để chuẩn bị cho cuộc họp hằng tháng?"

Chu Diệu Lôi mặt không đổi sắc nhìn anh một cái, sau đó gật đầu.

"Vậy là cô sai rồi." Anh nhin cười.

"?"

"Cô biết trưởng chi nhánh ngân hàng của chúng ta là nữ đúng không?"

"Đó là đương nhiên," Chu Diệu Lôi cũng thấp giọng trả lời anh, "Đây chính là lý do vì sao tôi ăn mặc thành bộ dáng một bà cô già"

Cao Nguyên che tay lên miệng, giả khụ một tiếng: "Nhưng cô không biết là, trưởng chi nhánh ngân hàng bình thường sẽ không tham gia cuộc họp hằng tháng. Chủ trì hội nghị được phân công chính là phó chủ tịch ngân hàng quản lý đầu tư nghiệp vụ, năm nay bốn mươi hai tuổi. Phu nhân của anh ta bởi vì muốn di dân nên cùng anh ta ly hôn, bọn họ không có con."

"..." Chu Diệu Lôi trừng to mắt nhìn Cao Nguyên, nói không ra lời.

Cao Nguyên lộ ra một vẻ mặt đắc thắng vươn thẳng vai lên một chút.

Sau khi ra khỏi thang máy, Chu Diệu Lôi vừa đi về phía phòng làm việc, vừa lấy mắt kiếng xuống, đồng thời kéo dây mắt kiếng sau ót ra, tiêu sái lắc lắc, lập tức cả người như thay đổi, chạm mặt với đồng nghiệp cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cô.

Cao Nguyên nhếch khóe miệng, nghĩ thầm phụ nữ thật đúng là thật nhanh!...

Cả buổi sáng đầu hớp, Cao Nguyên nhìn ống tay áo chemise của mình có một khối vết bẩn. Nhớ ra là cuối tuần vừa rồi nấu ăn bị dính dơ, anh gọi Đường Tinh Tuệ giúp anh giặt, cô liền qua loa ném vào trong máy giặt quần áo. Sáng sớm hôm nay, anh nấu điểm tâm cho cô thế mà khi giặt, cô còn làm anh phồng một tí, cô còn làm vẻ mặt không tình nguyện...trong khi anh đang luộc đồ cho cô ăn mà!

Thông qua Đường Tinh Tuệ, anh khắc sâu một đạo lý: phụ nữ ư, không thể đối với các cô ấy quá tốt, nếu không các cô ấy sẽ bò lên trên đầu mình!

Nghĩ tới đây, anh lấy điện thoại di động ra gửi cho cô một tin nhắn:

"Áo chemise giặt không sạch!"

Không bao lâu, cô trả lời: "Cái đó là anh giặt!"

Anh đưa tay vuốt lông mày: "Về sau đừng cầu xin tôi nấu cơm cho em ăn!"

"Này... Uy hiếp không phải là hành vi quân tử."

"Tôi vốn không phải là quân tử." Anh nhin cười.

"!!!"

Cao Nguyên tưởng tượng thấy vẻ mặt Đường Tinh Tuệ đánh những dấu chấm than này nhin không được muốn bật cười. Vừa ngẩng đầu, lại vừa vắn thấy Chu Diệu Lôi nhìn mình ánh mắt hoài nghi, vì vậy vội vàng mấp máy miệng, làm bộ nghiêm túc nghe phó chủ tịch ngân hàng phát biểu.

Buổi trưa, Cao Nguyên một mình đến nhà hàng bên cạnh ăn thức ăn nóng, đột nhiên có người đến đối diện anh ngồi xuống:

"Không ngại cho tôi ngồi chung đi, người phục vụ nói muốn chờ nửa giờ mới có vị trí, mà tôi đúng lúc nhìn thấy anh chỉ có một người."

Nói xong, Chu Diệu Lôi bắt đầu lật thực đơn.

"Tôi có thể nói không sao?" Cao Nguyên nhún nhún vai.

Hai người không nói một lời chờ thức ăn mang lên, Chu Diệu Lôi đang nghiên cứu món khuyến mãi trong thực đơn, Cao Nguyên thì chơi cái bát lửa trong tay. Một lát sau, Chu Diệu Lôi đột nhiên hỏi: "Tôi hôm nay biểu hiện như thế nào?"

Cao Nguyên gật đầu: "Không sai, cô hẳn là người phó chủ tịch ngân hàng thích, tóc dài, mặt trái xoan, không câu nệ cũng không hiên hoà."

"Tôi là nói về báo cáo công tác!" Cô có chút nghiến răng nghiến lợi.

"Oh..." Lần này làm khó anh, "Tôi nghĩ sẽ không có vấn đề gì đi, cô cũng biết, gần đây thị trường không quá khởi sắc, Wall street lại nháo lật trời, đồng euro, bảng Anh ngã gay gắt, tiền cảnh dầu mỏ cũng không sáng tỏ..."

Nghe anh nói một tràng dai như giẻ rách, Chu Diệu Lôi rốt cuộc nhin không được ngắt lời anh "Anh căn bản là không nghe trong cuộc họp tôi nói cái gì đúng không?"

"Ừ..." Cao Nguyên do dự mấy giây, quyết định thẳng thắn "Đúng vậy."

"..."

"Lúc ăn cơm có thể đừng nói công việc được không?"

"Được rồi."

Hai phần đồ ăn đồng thời đưa đến, Cao Nguyên cùng Chu Diệu Lôi cúi đầu xuống im lặng ăn.

Chu Diệu Lôi gọi cơm chiên đông âm, phần lớn đầu là rau cải. Cao Nguyên nhớ rõ, trước kia không biết đọc ở đâu có một câu văn nói: phụ nữ thích ăn chay phần lớn dục vọng rất thấp, thói quen tại tỉnh như mặt nước phẳng lặng, thậm chí có chút khuynh hướng cấm dục. Vì vậy, anh không tự chủ lại nhìn Chu Diệu Lôi vài lần, cô cho dù trong miệng chất đầy thức ăn,

trên mặt cũng không thể hiện gì, sẽ không để cho đàn ông có quá nhiều suy nghĩ không an phận... nhưng đàn ông từ trước đến nay đối với băng sơn mỹ nhân là thích chinh phục hay là... dường như có một câu nói rất đúng: thứ gì không có mới là tốt nhất!

Cao Nguyên chợt nhớ, nếu so sánh với Đường Tinh Tuệ, người kia là điển hình ưu tú nhất cho động vật ăn thịt, quả thật không thịt không vui. Sách dạy nấu ăn của cô vĩnh viễn vây quanh các loại thịt triển khai... như vậy, nếu ng ồi không được xem là tính lãnh đạm, thì ăn thịt cũng sẽ không được xem là tính đói khát?

Nghĩ tới đây, Cao Nguyên không khỏi cảm thấy buồn cười. Bởi vì vô luận là tính lãnh đạm hay là tính đói khát, dùng để hình dung Chu Diệu Lôi cùng Đường Tinh Tuệ, đều không thích hợp. Con người thiên biến vạn hóa, hơn nữa, phụ nữ không phải là như vậy sao... trước sau không đổi nhất!

"Không biết vì sao, " Chu Diệu Lôi đột nhiên mở miệng nói, "Nhìn mặt anh làm tôi bắt đầu hoài nghi trong đầu anh đang nghĩ lung tung cái gì phải không?..."

Cao Nguyên chợt dạ sờ sờ mũi: "Không có. Đang suy nghĩ công việc."

Nói xong, anh liền nở nụ cười khổ, mới vừa rồi còn cảnh cáo cô lúc ăn cơm không cần phải nói chuyện công việc, nhưng bây giờ lại nói mình đang suy nghĩ chuyện công việc với Chu Diệu Lôi không phải là tự mình đánh mình một bạt tai sao?...

Cũng may Chu Diệu Lôi cũng không hỏi tới. Nhưng nhìn xương sụn heo trong bàn ăn trước mắt, Cao Nguyên trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh vừa lòng thỏa mãn của Đường Tinh Tuệ khi ăn thịt kho tàu anh nấu.. Nghĩ đi nghĩ lại, tự nhiên thấy đáy lòng thật mềm mại giống như là có một cảm giác khó hiểu ở trong ngực, làm cho anh cảm thấy bất an.

*****

Sau khi làm xong, Cao Nguyên lại hẹn Đồng Vân đi ăn cơm uống rượu. Những người bạn của anh, phần lớn đều kết hôn sinh con, những người nói chuyện hợp ý đều sau khi tan tãn đều trở về nhà với vợ con. Quanh đi quẩn lại chỉ còn có bạn nhậu, vạn bất đắc dĩ anh đều mất hứng đi, cho nên tính đi tính lại, cũng chỉ có Đồng Vân.

"Món ăn của nhà hàng Italy này rất ngon!" Vừa mới ngẩng xuống, Đồng Vân liền bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Cao Nguyên ngược lại không quá để ý. Ăn có ngon hơn cũng bất quá là một bữa cơm mà thôi, chỉ cần lấp đầy bụng, ăn cái gì cũng được. Nếu nói "Thực sắc tính dã", ăn uống là bản tính của con người, thì đối với anh mà nói, chủ yếu chuyện này chỉ có "Tính", tức là thuần túy về mặt bản năng.

Đồng Vân gọi hết món ăn, uống một ngụm nước chanh: "Trương Ái Linh nói, đường vào tình yêu của người đàn ông thông qua dạ dày...những lời này thật sự là nói quá đúng."

Cao Nguyên nhíu mày, tượng trưng qua loa nói: "Thật không?..."

"Cậu là quái thai." Đồng Vân trắng mắt liếc anh một cái.

"Như vậy đường vào tình yêu của phụ nữ thông qua cái gì?" Anh lại hỏi.

"âm đ*o a." Đồng Vân nhún vai.

Cao Nguyên kinh ngạc há to miệng...vậy anh và Đường Tinh Tuệ chẳng phải là hoàn toàn tương phản sao?!

"Lời này là Trương Ái Linh nói?" Anh vẫn cảm thấy khó có thể tin.

"Ừ. Xin hỏi văn học ngu ngốc tiên sinh, cậu có ý kiến gì không?" Đồng Vân kinh doanh một công ty xuất bản, nên cũng dính chút ít phong độ của người trí thức.

"Không có, " anh nhướn mày, "Chỉ là không nghĩ tới nhà văn cũng sẽ dùng những từ ngữ thô tục như vậy."

Đồng Vân bật cười: "Ở đâu thô tục? Đây là toàn tên khoa học của nhân loại nha."

"Nhưng..." Cao Nguyên nhíu mày, "Không phải là cần phải dùng những từ thanh cao sao."

"Nói ví dụ như?"

"Ví dụ như..." Anh suy tư, trong đầu không ngừng tìm tòi các loại từ ngữ, "Chuyện muốn XX?"

"Câu cảm thấy ‘Dạ dày’ cùng chuyện muốn XX’ có thể không liên quan tới nhau sao?"

"Như vậy...? Tử cung'?"

Đồng Vân rung mình một cái: "Bỗng nhiên trở nên thật tà ác."

"..."

Cuối cùng, anh đành phải bỏ qua.

"Nhưng tôi cảm thấy cái này nói không xuôi, " anh còn không chịu thua, "Nếu quả thật như Trương Ái Linh nói như vậy, thì một khi phụ nữ chỉ cần cùng đàn ông lên giường, sẽ yêu người đàn ông này sao...không có thể đi!"

Đối với vấn đề này, Đồng Vân cũng đồng quan điểm với anh: "Tôi cảm thấy cần phải nói như vậy: nếu như là trong lòng không có đàn ông hay phụ nữ nào khác thì những lời này là rất đúng. Nhưng nếu như vốn trong lòng người này đã có người khác thì chỉ sợ làm bất cứ điều gì cũng đều uổng công."

Cao Nguyên vò tóc, thậm chí có ý muốn bỏ trốn.

"Đúng rồi, Phùng Giai Thụy ngày hôm qua nói với tôi, hành động bạn gái của cậu thật vĩ đại." Đồng Vân cười đến ranh mãnh.

Cao Nguyên liếc mắt: "Đầu tiên, tôi phải trình trọng thanh minh với cậu...thật sự tôi biết trong lòng cậu rất rõ ràng, nhưng tôi còn là phải thanh minh thêm rằng...ông đây tuyệt đối không có cái gì gọi là bệnh Sida!"

Đồng Vân sờ sờ mũi, cười gật đầu.

"Tiếp theo, đó cũng không phải là bạn gái của tôi. Là Đường Tinh Tuệ, cậu đã gặp qua." Lúc nói lời này, vẻ mặt Cao Nguyên thật hiên ngang lắm liệt.

"... Làm sao sẽ." Đồng Vân không tin nhìn anh.

"Tôi thề." Anh thậm chí giơ một tay lên.

"Nhưng là Phùng Giai Thụy nói cậu tuyệt đối đã cùng người ta lên giường, còn không chỉ một lần."

Cao Nguyên cắn răng, cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, xem thử nếu bây giờ vọt tới phòng làm việc của Phùng Giai Thụy vặn cổ tên kia còn có kịp hay không?

"Anh ta còn nói hươu nói vượn gì nữa?" Cao Nguyên đáy lòng rất bức bối.

Đồng Vân nắm quyền đặt ở miệng phía trước giả ho khan vài tiếng, che lại nụ cười: "Phùng Giai Thụy nguyên văn là như vậy, ‘Hai người bọn họ tuyệt đối lén phét, còn không phải là vấn đề lần một lần hai ‘."

"Vì sao?"

Đồng Vân rốt cuộc nhin không được cười rộ lên: "Lúc ấy tôi cũng hỏi như vậy, lão Phùng trả lời là... Lúc cô ấy đến ngã xuống, Cao Nguyên, tiểu tử đó, toàn thân liền tản ra một cảm xúc..."

"?"

"Tham muốn chiếm hữu một cách mãnh liệt!"

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 18: Ma trận

Dưới ánh đèn mờ mờ của nhà hàng Italy, áp lực khi chỉ có hai người đàn ông cùng ngồi ăn cũng đủ làm Cao Nguyên cảm thấy buồn cười. Thế mà thêm câu nói nghẹn không thốt ra lời của Phùng Giai Thụy nữa... làm anh cảm thấy như "đổ thêm dầu vào lửa", độ áp chế càng lúc càng cao.

"Lời nói của lão Phùng làm sao có thể tin tưởng được..." Qua một hồi lâu, anh mới phần nộ nói với Đồng Vân.

Đồng Vân bắt chéo chân, không chút hoang man nhìn anh: "Những lời khác của Phùng Giai Thụy tôi có thể không tin, nhưng câu này... thì tôi lại tin."

Cao Nguyên không được tự nhiên giả bộ ho khan vài tiếng: "Kỳ thật, không nghĩ các cậu lại nghĩ phức tạp đến như vậy..."

"Chúng tôi nghĩ phức tạp đến vậy sao?" Đồng Vân nhú mày, "Có gì phức tạp?"

Lúc này, Cao Nguyên lại bị Đồng Vân làm nghẹn á khẩu nói không ra lời. Nhưng anh còn chưa hết hy vọng cố gắng giải thích:

"Bạn gái là sao, đương nhiên rất phức tạp!"

Đồng Vân không cười nhạo anh, cũng không phản bác anh, chỉ là cười như không cười nhìn anh, so với trước đây, lúc này, không khí giữa hai người càng làm cho Cao Nguyên khó chịu.

"Tôi nói thật, " anh cũng cần lấy cái ly uống một ngụm nước chanh, "Tôi cũng là bạn tốt của cô ấy, cậu cũng biết."

"Tôi biết rõ, " Đồng Vân gật đầu.

"Chúng tôi... Chúng tôi..." Anh đột nhiên không biết nên nói như thế nào cho rõ ràng, giống như bất kỳ lý do thoái thác nào đâu không thể miêu tả chuẩn xác mối quan hệ của anh và Đường Tinh Tuệ.

"Cao Nguyên, " Đồng Vân đưa tay ý bảo anh đừng nói, "Cậu không cần giải thích cái gì với tôi cả, tôi là bạn thân của cậu, cậu không cần chịu trách nhiệm với tôi. Về việc này, người cậu cần phải chịu trách nhiệm chính là cô ấy và cũng là với bản thân cậu."

Chịu trách nhiệm...

Cao Nguyên cười khở, Đường Tinh Tuệ, người kia, nếu mà nghe được những lời này của Đồng Vân, chỉ sợ muốn cười ha ha đi... cô căn bản là không muốn anh chịu trách nhiệm, chưa bao giờ.

Cô từ lúc mới bắt đầu đã nói, bọn họ sẽ trở thành một đôi bạn tốt có thể thỏa mãn đối phương về mọi phương diện. Cô nói, cô không có khả năng cùng với người không quen lên giường, nhưng cô lại có nhu cầu nên anh trở thành thí sinh tốt nhất. Mà anh, nếu đã không có bạn gái cố định, vì sao lại không chấp nhận lời mời của cô?

Cho nên quan hệ này, căn bản là không dính dáng gì đến trách nhiệm... Có lẽ trên linh hồn, bọn họ là bạn tốt, là muốn làm tất cả cho đối phương; nhưng trên thân thể, bọn họ chỉ như hai người đàn ông và đàn bà, không ai đòi hỏi ai phải có trách nhiệm đối với mình.

"Cậu đừng nói với tôi là các cậu chỉ có tình dục không có tình yêu nhe!
" Đồng Vân đột nhiên nhìn vào mắt anh nói.

Cao Nguyên không phủ nhận nhún vai: "Khá đơn giản là như vậy."

"Mới là lạ!" Đồng Vân trừng to mắt, "Như vậy mới gọi phức tạp đó!"

"Có gì phức tạp?" Cao Nguyên không tự chủ sờ sờ mũi.

"Giữa người và người một khi có quan hệ thể xác thì đã là không đơn giản. Cậu cảm thấy chơi như vậy rất vui vẻ sao? Con người là động vật cảm tính mà, khó có thể nói trước được, đến một ngày nào đó hai người có thể sẽ yêu nhau. Nếu như hai người cùng yêu nhau thì tốt nhất nhưng nếu như không phải vậy thì sao? Ví dụ nhé, nếu như cậu yêu cô ấy nhưng cô ấy không yêu cậu, hoặc là cô ấy yêu cậu nhưng cậu lại không yêu cô ấy...nhất định có một người sẽ cảm thấy có lỗi hay có một người sẽ cảm thấy thương hại, hai đi đầu này đi đầu đau khổ như nhau. Hiện tại, các cậu cảm thấy vui vẻ, không cần có trách nhiệm, chỉ cần vui đùa một chút là tốt rồi, nhưng trên đời này, người ta đâu phải chỉ vì chơi mới sống đâu."

Đồng Vân thoáng đã nói ra nhiều vấn đề như vậy, Cao Nguyên gần như chống đỡ không nổi, nhưng anh lại phản bác: "Có người sống cũng không hoàn toàn là vì trách nhiệm, vì như vậy cũng quá mệt mỏi."

"Cậu còn ráng cãi!"

Đồng Vân là người hoặc là không phát hỏa nhưng khi nổi giận thì có thể dọa người khác đến phát rét, nên Cao Nguyên dù ngang tàng với người khác nhưng lại rất kính trọng Đồng Vân. Vì vậy, trong chốc lát, anh không thể nói gì hơn chỉ có thể ngẩng đầu nghe.

"Kỳ thật, các cậu đã sớm là người trưởng thành, thiết nghĩ, loại chuyện như vậy cũng không tới phiên tôi chen miệng vào, " trăn trở một hồi, Đồng Vân nói tiếp, "nhưng tôi chẳng qua cảm thấy, nếu cứ tiếp tục như vậy sợ đến một ngày nào đó các cậu phải hối hận... các cậu cũng không phải "bình thủy tương phùng", kiểu "bèo nước tình cờ gặp nhau", nói tạm biệt thì quay lưng tạm biệt. Các cậu, mẹ kiếp, không phải là hai mươi mấy năm quen biết sao, thật muốn có một ngày như vậy, cậu hẳn tâm hồn thương người bạn thân nhất của mình sao?..."

Cao Nguyên nghe Đồng Vân nói xong á khẩu không trả lời được, chỉ không ngừng uống nước chanh.

Tối hôm đó, ngoại trừ ăn một bữa no đủ «bữa tiệc» ở nhà hàng Italy xong, Cao Nguyên còn cùng Đồng Vân tiếp tục đi uống rượu để giải tỏa.

Đương nhiên, người buồn bức chính là anh, không phải là người thích răn dạy người khác như Đồng Vân.

Về đến nhà đã mười hai giờ, thân thể đã mệt mỏi, thế nhưng chút rượu đó lại làm cho đầu óc anh trở nên đặc biệt thanh tỉnh. Vì vậy mà sau khi tắm xong, Cao Nguyên cứ nằm trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Trần trọc đến một giờ rưỡi, cuối cùng anh bật dậy mở đèn đầu giường, ngẩng dậy nhìn trần nhà.

Suy nghĩ lung tung một hồi lâu, anh quyết định gọi điện thoại quấy rối Phùng Giai Thụy.

Sau khi bấm xong, chờ nhạc điệu vang lên thật lâu sau mới thấy Phùng Giai Thụy nhận điện thoại, giọng bức bối "Allo".

"Đang ngủ?"

"Cậu nửa đêm gọi điện thoại cho tôi để chỉ hỏi một vấn đề nhằm chán thế này thôi sao?" giọng Phùng Giai Thụy nghe vào là hận không thể lập tức cúp điện thoại.

"Tôi không ngủ được."

"Liên quan gì đến tôi!" Phùng Giai Thụy quả thật tức muốn chửi ầm lên, "Cậu tốt nhất nên viết tường trình nói rõ lý do vì sao mà nửa đêm gọi điện cho tôi, nếu không tôi không tha cho cậu đâu!".

"Tôi bị rơi xuống hầm, " Cao Nguyên bình tĩnh nói, "Bò không lên được, cậu mau tới cứu tôi."

Phùng Giai Thụy trầm mặc mấy giây, hét lớn: "Cậu đi chết đi!"

Nói xong, không chút do dự cúp máy.

Cao Nguyên cười khở nhìn di động, ấn lại dây số.

Lúc này, Phùng Giai Thụy lại lập tức nhận: "Cậu có tin rằng tôi sẽ kêu người lập tức đến đây cậu vào trong hồ, tịch thu luôn điện thoại di động, cho cậu kêu trời, trời không biết, kêu đất, đất chẳng hay hay không?..."

"..." Cao Nguyên run rẩy giật giật khóe miệng, "Cậu thật sự ác độc."

"Có rắm mau thả!"

Cao Nguyên bất đắc dĩ thở dài, mới chậm quá nói: "Cậu hôm đó cùng Đồng Vân nói hươu nói vượn những thứ gì a! Thật không nghĩ tới cậu cũng giống như gà mẹ..."

Đầu bên kia điện thoại, lúc đầu, Phùng Giai Thụy ngẩn người, sau đó, mới ác liệt khêu khích, mây trôi nước chảy nói: "Tôi... nhưng tôi chỉ nói với cậu ấy suy nghĩ của mình, không bị coi là gà mẹ đi..."

"Xin hỏi cậu, vị sinh viên y khoa tài cao đức trọng, em trai của cậu bây giờ ra sao?"

"Không thể trả lời."

"?"

"Mặc dù chúng ta giao tình cũng không cạn, nhưng dù sao cậu cũng là tình địch của em trai tôi, nên trong thời khắc mấu chốt, tôi đương nhiên vẫn là giúp người trong nhà của mình."

"Cái gì tình địch..." Cao Nguyên gần như nghiến răng nghiến lợi, "Đừng chụp mũ lung tung được không!"

"Ý cậu muốn tự động buông tay sao?"

"..." Cao Nguyên bị Phùng Giai Thụy làm nghẹn thở không nên lời, qua một hồi lâu mới nói, "Vậy sao cậu không khuyên em của cậu buông tay a! Nhớ năm đó luận văn tốt nghiệp của cậu là tôi "cố gắng" nhiều nhất đó nha!"

"Anh hùng hảo hán không nhắc lại chuyện xưa. Dù cho tất cả luận văn đầu là cậu viết nhưng tôi bây giờ vẫn giúp đỡ Phùng Giai Thành!"

Cao Nguyên bị Phùng Giai Thụy làm cho dở khóc dở cười, nhưng lại cảm thấy không có biện pháp phản bác, nên chỉ "Sách" hai tiếng.

"Nhưng nói thật, " Phùng Giai Thụy bỗng thay một giọng điệu nghiêm túc, "Cậu cùng người ta rốt cuộc quan hệ thế nào?"

"... quan hệ bạn bè." Lúc Cao Nguyên nói lời này, trong lòng cảm thấy khó chịu.

"Cô ấy cũng nghĩ như vậy à?"

Cao Nguyên ngẩn người, đáp thật nhanh: "Đương nhiên!"

Chính là cô nói muốn làm sex friend mà!

Phùng Giai Thụy than nhẹ trong chốc lát, giống như là cảm giác không có cách nào lý giải: "Cô ấy thoáng nhìn qua thấy thật nghiêm trang, không nghĩ giống những người thích chơi như vậy..."

"Thật sự cô ấy không... vâng." Cao Nguyên nhin không được khi nghe nói về Đường Tinh Tuệ như vậy.

"Cô ấy cũng như cậu, gà mờ như vậy, tính cái gì?"

"..." Dù sao những vấn đề này không phải một hay hai câu là có thể giải thích được.

Sau đó Phùng Giai Thụy trầm mặc một lát, đột nhiên nói: "Vì sao tôi lại có một loại dự cảm không rõ lắm nhưng tôi cảm thấy em trai tôi đang muốn làm bia đỡ đạn a..."

"Hắc!" Cao Nguyên bật cười, "Nào có ai nói về em trai mình như vậy."

"Vậy cậu rốt cuộc thích người ta sao? Không thích thì đừng hao tâm tổn sức, để cho em trai của tôi phát triển, phát triển đi,... Thật sự tôi không biết

là vị Lộ tiểu thư này có mị lực kinh người như thế nào... nhưng tình nhân trong mắt luôn là Tây Thi, chỉ cần Phùng Giai Thành yêu thích tôi cũng sẽ không có ý kiến."

Cao Nguyên liếc mắt, từng chữ từng câu đáp: "Không -thể -nào – dưng -tặng. Tạm biệt!"

Nói xong, anh lập tức cúp máy. Sau đó, vẫn tưởng tượng được khuôn mặt Phùng Giai Thụy tại đầu bên kia điện thoại nghiêng răng nghiêng lợi.

Cả một tuần, Cao Nguyên cũng không chạm được mặt Đường Tinh Tuệ, không phải do cô làm thêm giờ nhưng chính là anh không rảnh.

Người kia ở trong điện thoại hắc hắc cười: "Gặp mặt cũng vô dụng, "cái kia" của tôi đang đến đây..."

Được rồi,... anh lau cái cái trán đầy mồ hôi, nếu như một đôi pháo x hữ gặp mặt không thể đánh x pháo, vậy còn tới gặp làm gì?

Chỉ là buổi tối thứ sáu, anh gọi một vòng điện thoại, ngay cả bạn nhậu cũng đi công tác, đi công tác, xã giao, xã giao, mọi cách đều rơi vào đường cùn, anh chỉ còn cách gọi cho Đường Tinh Tuệ "Thử thời vận".

" "Cái kia" của em đi chưa?" Anh vừa mở miệng đã hỏi, giống như kẻ đói trong hang lâu ngày cứ nghĩ hoài đến một món ăn.

"Ừ." Cô đại khái ra vẻ gấp rút, cho nên nghe có vẻ gần như hơi qua loa với anh.

"Rốt cuộc là đi hay chưa đi?" Nhịn một tuần lễ, anh không tự chủ có chút nổi nóng.

"Đi, đi rồi!" Cô cũng không nhịn được, "Đề làm gì?!"

"Vậy đừng làm thêm giờ, tôi tới đón em."

"... Tôi còn có việc." Cô lại bắt đầu qua loa với anh.

"Khi nào thì hết bận?"

"Không biết...Khoản chín, mười giờ gì đi!"

Cao Nguyên nhin cảm xúc ngọt ngào đè nén đã lâu trong lồng ngực xuống, cố gắng không làm cho khẩu khí của mình nghe có vẻ tàn ác: "Vậy em tan tãn tới đây đi?"

"A, biết rồi." Cô ngược lại trả lời rất nhanh.

"Ừ..." Thật sự, không hài lòng lắm nhưng Cao Nguyên như cũ b ả thêm một câu, "Tôi về trước h ăm giờ heo cho em."

"Cũng tốt!" Cô thoáng chốc vui mừng khôn xiết nói.

Anh nhin không được cười rộ lên, lại dặn dò cô nhanh lên, sau đó, mới để điện thoại xuống.

Đ ồng hồ trên tường trong phòng làm việc chỉ sáu giờ rưỡi, anh tính toán trước khi về nhà ghé qua siêu thị mua đồ, tám giờ có thể bắt đầu nấu giò heo, đợi đến mười giờ cô về. Mặc dù, h ăm như vậy chưa m ền lắm nhưng cũng có thể ăn được... vì vậy anh lập tức thu dọn đồ đạc rời ngân hàng.

Tối thứ sáu, đường phố tấp nập nhưng thật may, ngược lại, trong siêu thị, khách mua hàng lại không nhiều lắm, Cao Nguyên đi thẳng đến quầy bán thịt, chọn lấy một khúc giò sau tương đối hài lòng sau đó vội vã đi đến quầy thu ngân tính tiền.

Đ ang vội, nên anh đậu xe ở lề đường sát cửa siêu thị, lúc xếp hàng chờ trả tiền anh phải liên tục quan sát xe của mình, chuẩn bị chỉ cần nhìn thấy đèn hiệu lóe lên yêu cầu phải lái xe đi là có thể lao ra xe ngay.

Đột nhiên, trong ánh đèn rực rỡ, trong cảnh ngựa xe như nước, anh thấy một hình dáng quen thuộc, từ đường cái đối diện chạy như bay đến, anh còn chưa kịp mở miệng gọi cô, cô đã tươi cười chui vào một chiếc xe

thương vụ màu bạc mà người đàn ông ngồi trên ghế lái... không phải là Phùng Giai Thành thì là ai?

Phùng Giai Thành cùng cô vừa nói vừa cười, đợi cô buộc chặt dây an toàn, lại hàn huyên vài câu, mới chậm rãi lái xe đi.

Cao Nguyên đứng ở nơi đó, trong tay còn giỏ xách của siêu thị, trong giỏ xách có phân nửa cái giò heo vừa mới mua còn tươi, cứ như vậy, kinh ngạc nhìn đèn của từng chiếc xe nối đuôi nhau dần dần biến mất theo ánh đèn đường màu vàng nhạt. Thẳng đến phía sau có người vỗ vỗ vai của anh, ý bảo anh có thể đi lên tính tiền, anh mới gạt đầu, tâm thần hoảng hốt từ trong túi lấy tiền mặt ra thanh toán.

Qua mười giờ năm phút, cửa ngoài truyền đến tiếng chìa khóa xoay trong ổ. Đường Tinh Tuệ mở cửa tiến vào, thấy Cao Nguyên ngồi trên ghế sofa chơi game, liền xoay người vừa đóng cửa vừa thuận miệng hỏi:

"Giò heo xong chưa?"

Anh tập trung tinh thần chơi game, trên màn hình quái vật mở miệng ra to như chậu máu hướng anh thao túng đánh tới, anh không chút hoang mang dùng liên tiếp những động tác thuần thực đánh bại nó.

Đường Tinh Tuệ thay dép, quăng ba lô đến bên cạnh anh, sau đó xoay người đi phòng bếp, vừa bật đèn lên đã kinh ngạc nói:

"Vì sao giò heo còn ở trên bàn?!"

Anh dường như không lên tiếng, tiếp tục chăm chú chém giết.

Đường Tinh Tuệ đem chân giò bỏ vào tủ lạnh, rửa tay, cầm hai chai bia đi ra, đến bên cạnh anh ngồi xuống. Nhìn anh chơi game trong chốc lát, sau đó đưa một chai bia cho anh: "Giúp tôi mở một tí."

Cao Nguyên dường như không để ý cô, giống như cô chưa hề tồn tại.

Lần này, Đường Tinh Tuệ cũng phát hiện được không khí có điểm bất thường, vì vậy một tay cầm chai bia hươu qua hươu lại, kinh ngạc hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Cao Nguyên nhú mào, dường như không nghe thấy, trên mặt không thể hiện gì.

Đường Tinh Tuệ cảm thấy bối rối, chỉ yên lặng nhìn anh, cũng không nói chuyện. Qua một hồi lâu, cô đưa tay sờ sờ mặt anh, khẩu khí mềm mại hỏi: "Con khỉ, anh rốt cuộc làm sao vậy..."

Cao Nguyên trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh lúc chàng vạng, cô cười ngẩng vào trong xe, còn có gò má của Phùng Giai Thành... Vì vậy anh vô cùng buồn bực đẩy tay cô ra, một tiếng « ầm » trên ghế sofa, thân thể Đường Tinh Tuệ hơi loạng choạng.

Cô thoáng chốc phát hỏa, đổ người trên bả vai anh: "Anh phát cái gì, đồ thàn kinh!"

Vừa hạ một ít, anh lại hối hận, nhưng lại không muốn, cũng không biết nên nói thế nào với cô, nên vẫn nghiêm mặt như cũ không thèm nhìn tới cô.

Đường Tinh Tuệ ngừng tay nhìn gò má của anh, thở gấp làm cho cả mắt đỏ ầu ầu. Nhìn trong chốc lát, cô đưa tay nâng ba lô, cũng không quay đầu lại bước đi.

Một tiếng « ầm » theo chân Tinh Tuệ ra cửa, Cao Nguyên cuối cùng bỏ bộ đi đâu khiến cầm tay ra, ngửa đầu dựa trên ghế sofa, thở ra một hơi thật dài.

Ngoài tiếng quái thú phát ra từ tivi, cả gian phòng như chìm trong sự tĩnh mịch. Cao Nguyên chậm rãi đứng lên khỏi ghế salon, đi ra balcon. Mùa thu, gió đêm đã vương chút hơi lạnh, trên người anh chỉ mặc đơn bạc một chiếc áo mỏng. Gió thổi xuyên qua lớp vải chạm vào làn da bên trong làm cho anh không khỏi rùng mình. Nhưng anh không muốn để tâm, lấy thuốc từ trong túi ra hút, đốt một điếu, yên lặng một cách tĩnh tại.

Hết điều này đến điều khác cho đến khi trong hộp thuốc lá không còn điều nào, anh tiện tay vo hộp thuốc lá lại, ném vào thùng rác.

Tối hôm đó trước khi ngủ, anh lại bắt đầu xem 《 Cuộc đời của Khải Ân 》 , nhưng cho đến khi xem hết cả chương một, mới dần dần buồn ngủ. Anh tắt đèn, nằm xuống, nhắm mắt lại, có thể nghe được chính tim mình thấp thỏm đập.

Mỗi một lần trong lòng có chuyện gì, anh đều như vậy ép mình bình tĩnh trở lại, không muốn gặp ai, không muốn làm gì cả, chỉ là yên lặng để thời gian trôi qua. Điêu này, đối với anh mà nói giống như một loại nghỉ thức, từ rất sớm, rất sớm trước kia, khi anh cảm giác mình cần phải trở thành một người đàn ông kiên định, có khí khái anh đã bức bách chính mình phải làm như vậy.

Anh chợt nhớ tới Yuriko, người bạn gái khi anh còn du học ở Luân Đôn, anh đột nhiên nghĩ, sau khi rời anh đi, cuộc sống của cô trôi qua như thế nào? có thuận lợi tốt nghiệp hay không? có còn dùng đầu lưỡi thẳng tắp để nói tiếng Anh nữa không và cuối cùng là cô có gặp được người đàn ông mà cô yêu thương hay không?

Qua nhiều năm như vậy, trong đáy lòng anh vẫn nhàn nhạt áy náy với cô, bởi vì cô nói đúng, anh không thương cô...

*****

Cả tuần sau đó, Đường Tinh Tuệ tự nhiên biến mất khỏi cuộc sống sinh hoạt của Cao Nguyên, giống như cô từ trước đến nay chưa từng xuất hiện.

Thứ sáu, mưa phùn rơi lúc chạng vạng, Cao Nguyên ngồi tại phòng làm việc của mình, nhìn bầu trời bên ngoài chấp choạng. Các đồng nghiệp hầu như đều đã về hết. Anh quyết định ở lại làm thêm giờ, dù sao trở về cũng không có việc gì làm. Thời tiết bên ngoài cũng không tốt, anh cũng không có tâm tình tìm người khác cùng đi uống rượu.

Đến mười một giờ, cuối cùng anh quyết định trở về. Lúc đi ra khỏi phòng làm việc, các phòng khác và đồng nghiệp trong phòng thị trường

chúng khoáng Âu Mỹ vẫn còn loay hoay khí thế ngất trời. Anh chào từng người rồi mặc áo khoác đi thẳng ra cửa.

Trên đường về nhà, radio trong xe đang phát đĩa phim gốc «Moulin rouge» (Cối xay gió đỏ), nước mưa nhòe nhoẹt trên cửa sổ xe, bên ngoài đèn neon đỏ vàng giao nhau làm cho người ta có một ảo giác như đang ở Paris. Anh không khỏi hát theo:

"And you can tell everybody, this is your song. It may be quite simple

but now that it 's done... I hope you don 't mind, I hope you don 't mind... that

I put down in words... How wonderful life is while you 're in the world..."

Lái vào tầng hầm garage, ngừng xe xong, Cao Nguyên hướng thang máy đi đến. Dừng cửa thang máy.

Bên ngoài, có một chiếc xe con màu đỏ không biết đậu từ bao giờ, anh chậm rãi bước lại, là xe của Đường Tinh Tuệ... anh làm sao không nhận ra, là anh cùng cô đi mua. Loại xe này không giống cá tính của cô lắm, vì vậy cô nhăn nhó lựa chọn nửa ngày, cuối cùng anh vỗ lên đầu xe giúp cô quyết định.

Anh đến gần nhìn, Đường Tinh Tuệ, người này tại sao lại nằm trên ghế lái ngủ thiếp đi? Anh cứ đứng ở trước cửa xe như vậy, hai tay đút vào túi quần nhìn gò má cô, không biết qua bao lâu, anh đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, giống như là suốt một tuần lễ buồn bực cùng khói mù đầu được quét đi sạch sẽ.

Cao Nguyên dùng đầu ngón tay gõ nhẹ cửa sổ xe, Đường Tinh Tuệ từ từ tỉnh lại, mở mắt ra, thấy anh, phút chốc trừng to mắt, kinh ngạc không biết phải làm gì.

Cao Nguyên mấp máy miệng, cố gắng làm cho mình không phải bật cười, sau đó dùng tay ra hiệu ý bảo cô hạ cửa sổ xe xuống.

Cô làm theo, trên mặt vẫn lộ vẻ ngây ngốc, bộ dáng thật buồn cười.

"Chờ bao lâu rồi?" Anh bình tĩnh hỏi. Giống như, cuối tuần trước bọn họ không có tan rã trong buồn bực.

Đường Tinh Tuệ dụi dụi mắt, xem đồng hồ trên xe một chút, suy nghĩ hồi lâu, đáp: "Ba... batiếng rồi..."

Cô vừa mở miệng, anh mới phát hiện toàn thân cô đầy mùi rượu, ánh mắt hỗn độn, hiển nhiên là uống rất nhiều.

Anh không khỏi liếc mắt, nhưng vẫn nhận mệnh mở cửa xe, đem cô vờ vớt từ trong xe ra, thay cô cần ba lô, khóa xe: "Chưa đến nửa đêm mà em đã uống say, có bê mặt không?"

Đường Tinh Tuệ vẫn như cũ ngây ngốc nhìn anh, nhìn đến mắt cũng không thèm chớp, bỗng nhiên, phút chốc bổ nhào vào trong ngực anh, ôm anh thật chặt, không nói một lời.

"Đường Tinh Tuệ..." Anh bị cô siết đến không thở nổi, vì vậy đưa tay chỉ vào bàn tay cô, "Em buông tay..."

"Không buông!" Cô mặc dù mồm miệng không rõ, nhưng vẫn rất quật cường.

Cao Nguyên vùng vẫy một hồi lâu, cũng không thoát ra được, cảm thấy dở khóc dở cười: "Em điên rồi? Muốn siết tôi chết à?"

"... Anh làm sao mà phát giận với tôi!" Khẩu khí của cô là chất vấn, mặt lại không tự chủ liếm vào bộ ngực anh, như đang làm nũng, "Tôi rất cuộc đã làm sai cái gì! Anh lại dữ với tôi như vậy!"

"..." Anh không phản bác được.

"Anh dựa vào đâu mà dữ với tôi như vậy?" Cô ngẩng đầu lên, rất có ý muốn làm loạn, "A? Anh cho rằng anh là ai a?! Chúng ta là... là anh tình tôi

nguyên đúng không? Anh dựa vào cái gì vô duyên vô cớ đối với tôi phát giận... Còn đánh tôi!"

"Tôi không có đánh em." Mặc dù biết cô đang say khướt, nhưng anh lại nghiêm túc cùng cô giải thích, "Tôi chỉ là không cẩn thận đẩy em hơi nặng tay thôi."

"Anh đánh tôi! Anh đánh tôi!" Cô nhất quyết không tha.

"..." Cao Nguyên không thể làm gì chỉ hờ dãi, Đường Tinh Tuệ lúc bình thường đã rất dầy dứa, uống rượu say đương nhiên là tăng thêm một bậc.

"Anh... Hơn nữa toàn là anh... toàn là anh..." Cô như là có chút rượu cần làm chủ, bắt đầu nói năng lộn xộn.

Cao Nguyên nhìn cô, đột nhiên hỏi: "Đường Tinh Tuệ, vì sao em tìm tôi?"

"Tôi... Tôi..." Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn anh

"..."

"Tôi nghĩ suốt cả tuần lễ... cũng không biết vì sao anh phát giận với tôi, cho nên..." Cô có chút đứng không vững, cả người treo trên người anh, "Tôi tới hỏi anh, anh rốt cuộc đang giận tôi cái gì... đã vậy..."

"Đã vậy cái gì?" mắt anh nhìn cô, gương mặt rất anh tuấn dưới ánh đèn đường trở nên mềm mại.

"Đã vậy anh còn không gọi điện hay gửi tin nhắn cho tôi..." Nói xong, ánh mắt cô có điểm lơ lửng không chừng.

Nghe được cô như vậy nói, mặc dù biết cô đã say, nhưng Cao Nguyên nhin không được hỏi: "Nhớ tôi sao?"

Lúc đầu, Đường Tinh Tuệ hơi sửng sốt, sau đó, cô hiển nhiên suy nghĩ một chút bằng những tế bào não còn sót lại đáp: "nhớ..."

Trong lòng anh không biết có bao nhiêu hường thụ nhưng trên mặt chỉ là khẽ mỉm cười.

"Nhưng so với nhớ anh, nơi này..." nói xong, Đường Tinh Tuệ đột nhiên nghịch ngợm đưa tay trên đũng quần anh bóp một cái.

Cao Nguyên hít vào một luồng khí lạnh, dờn tử kịch liệt co rút lại, tì vào trán cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đường Tinh Tuệ, cho dù mặc kệ có phát sinh đi đâu gì, đâu là do em tự chuốc phỉn!"

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 19: Hết giận

Cửa nhà vừa mở ra, Cao Nguyên lôi Đường Tinh Tuệ vào, cô vốn hơi say, đi đứng không vững, bị anh kéo như vậy nên lão đảo vài bước mới vịn tường đứng vững lại. Cao Nguyên trở tay đóng cửa lại, không bật công tắc đèn mà ấn cô vào tường cúi đầu xuống thô lỗ hôn cô.

Đã bao lâu rồi anh không chạm đến cô?

Chắc có lẽ cũng hai tuần rồi nhỉ?... Anh không biết chính xác là bao lâu nhưng giờ khắc này, những kìm nén ngọt ngào đã lâu nay như muốn bùng nổ. Hơn nữa, vừa rồi lại bị cô làm loạn khiến dục vọng của anh chỉ muốn có chỗ tuôn chảy, trong đầu toàn là ý muốn được làm tình với cô, nên... cũng không dư thừa bất kỳ một tế bào nào để lo lắng những chuyện khác.

"Ah... Ừm..." Từ sâu trong cổ họng Đường Tinh Tuệ phát ra vài tiếng rên rỉ.

Anh buông môi cô ra, đưa tay cởi y phục của cô, trong hơi thở gấp anh hỏi: "xem em như thế này... nhưng dường như vẫn chưa đủ kích thích?"

Trong bóng tối, Đường Tinh Tuệ nhìn anh, ánh mắt mê mẩn tan rã, nhưng vẫn còn cố chấp suy nghĩ xem có nên nói cho anh biết bộ dạng của anh lúc này cũng tương tự như vậy hay không? Cô há to miệng, giống như là muốn nói gì, nhưng lúc tay anh đưa vào trong váy cô thăm dò, cô chỉ nhịu mày, nhẹ nhàng "vâng" một tiếng...

Muốn chết ư? Cô không biết rằng anh cũng sắp cần giữ không nổi sao?!

Anh nâng một chân cô lên, cởi bỏ móc áo ngực của cô. Chỉ muốn nhanh chóng đi vào, anh hôn lên trán, lên má cô, hơi thở muốn vỡ tung lũng ngực, nhìn không được lại muốn thăm thâu một cảm giác mới: "Em có nhớ tôi không?"

Cô lại không nói gì cả chỉ muốn dùng hết sức để hôn anh.

Anh đẩy cô ra, bắt mình nhìn vào mắt cô, không cần phải nhìn môi cô: "Mau, nói lại một lần nữa với tôi đi, lời em vừa nói..."

"Vừa rồi?..." Cô mở trừng hai mắt, vẻ mặt thành thật suy tư.

Anh gấp đến độ cắn vào tai cô, nghiến răng nghiến lợi: "Nói mau lên, nói em nhớ tôi!"

"Anh nghĩ rằng tôi..." Lúc nói những lời này vẻ mặt của cô vô cùng thành khẩn.

"..." Cao Nguyên dùng một giây suy nghĩ, sau đó quyết định đầu hàng với dục vọng của mình...

*****

Cho đến giữa trưa ngày hôm sau, lúc ăn cơm dưới hầm rượu, Cao Nguyên mới chợt nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng...

"Em ngày hôm qua uống rượu còn dám lái xe?!"

Rộng thùng thành trong cái áo T-shirt của anh, Đường Tinh Tuệ bị anh hù dọa bởi tiếng hô lớn nên ngay cả miếng bánh khoai vừa nhét vào miệng cũng không dám cắn nuốt xuống. Mắt cô dạo qua một vòng mới cơ trí trả lời: "Lúc mới đầu uống, đầu óc tôi còn rất thanh tỉnh, chén Long Island Ice Tea là trước khi đi tôi mới uống... nhưng chỉ khi dừng lại ở garage, tôi mới cảm thấy một mảnh mờ hồ trước mắt, sau đó liền..."

"Em thật không muốn sống nữa sao?" Anh trừng cô.

Tự biết đuối lý nên cô cúi đầu, tiếp tục lặng yên gặm bánh khoai.

Cao Nguyên bất đắc dĩ dưới đáy lòng thở dài, cũng cúi đầu ăn mỳ Udon của mình.

"Tôi lấy cái này đổi với anh cái này đi."

Không đợi anh kịp phản ứng, trong chén anh đã ít đi hai miếng thịt nướng, mà nhiều thêm một chõng măng tiêm.

"Em thật ăn gian a..." Cao Nguyên cắn răng trừng cô.

"Làm sao bằng anh được?" Cô vừa ăn vừa nói thản nhiên.

"Chỉ có vài miếng măng để đổi lấy thịt nướng của tôi."

"Ăn giúp một chút đi, bây giờ ăn măng cũng tốt như ăn thịt vậy..." Cô vừa nhai thịt heo vừa nói "Không, nhất định là măng tốt hơn".

"Không mạnh miệng với tôi em sẽ chết ư?..." anh đưa tay nhéo gương mặt cô, đau đến nỗi cô la to nhưng trong miệng vẫn còn nhai thịt heo như sợ có người tranh ăn.

"Cao Nguyên? Tinh Tuệ?"

Hai người đồng thời sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn lên, ngoài vợ chồng Tiểu Viện còn có Vu Nhâm Chi đứng trước mặt bọn họ.

Hai người lại đồng thời mở trừng hai mắt, không biết nên nói thế nào.

"Các cậu..." Tiểu Viện ngón tay chỉ chỉ Cao Nguyên, lại chỉ chỉ Tinh Tuệ.

Cao Nguyên vội vàng buông tay đang nhéo gò má Đường Tinh Tuệ ra, trấn định cười cười: "Thật là trùng hợp a, các cậu vì sao lại đến đây?"

"A, sau tiệc cưới tôi mới biết Vu tiên sinh là nhà vẽ tranh minh họa nổi tiếng nên mới gián tiếp nhờ người nói với anh ấy vẽ cho chúng tôi một bức tranh minh họa. Hôm nay, anh ấy đến giao tranh nên chúng tôi sẵn tiện

mời cơm" Tiểu Viện nghi ngờ nhú nhú mày, "Hai người... sẽ không phải là đang cặp với nhau chứ?"

"Làm sao sẽ đây! Ha ha... Tôi và Cao Nguyên? Làm sao có thể! Đừng có nói đùa! Ha ha..." Đường Tinh Tuệ đến giờ phút này mới như tỉnh từ trong mộng, vội kêu to, còn gượng cười rất giả tạo, làm cho Tiểu Viện càng thêm hoài nghi nhìn bọn họ.

Thật là ngu xuẩn... Cao Nguyên dưới đáy lòng thở dài, cái cô này, căn bản là càng tỏ càng đen!

Lúc này, Vu Nhâm Chi lại trở nên khéo hiểu lòng người đảm nhiệm vai trò hòa giải: "Thôi đừng nói chuyện nữa, tôi đói bụng rồi, ngồi xuống gọi thức ăn được không?"

Vì vậy... Cơm trưa thoáng chốc bỗng trở nên náo nhiệt.

"Du lịch Hy Lạp rất thú vị, phong cảnh đẹp không thể tả, " Tiểu Viện là một người vô tâm và thích nói chuyện cho nên đến khi thức ăn được đưa lên, cô ta đã quên những nghi hoặc vừa rồi, bắt đầu hưng phấn kể những chuyện thú vị của tuần trăng mật "Đẹp nhất là lúc mặt trời lặn, anh hén?"

Nói xong, cô ta quay đầu nhìn người chồng mới cưới của mình, đáp lại cô ấy là một nụ cười mỉm tràn trề sung ái.

Nụ cười như thế có thể lây sang từng người, ngay cả Cao Nguyên cũng không tự chủ nhếch khóe miệng cười nụ. Anh trong lúc vô tình nhìn Tinh Tuệ một cái, cô cũng đang mỉm cười, chỉ là nụ cười này... tả thế nào đây, sao như phảng phất cả sự cô đơn.

"Tinh Tuệ, cậu biết không, đàn ông Hy Lạp đều thuộc dạng siêu cấp!" vẻ mặt Tiểu Viện trở nên hớn hờ.

"Thật sao?"

"Đúng vậy, cho nên cậu nhất định phải đi du lịch Hy Lạp một chuyến! Nói không chừng có thể gặp được một người nào đó!"

Cao Nguyên nhìn Đường Tinh Tuệ một cái, phát hiện cô đã nhìn anh, sau đó hai người lại đồng thời dời tầm mắt đi chỗ khác. Anh nghe được cô nói: "Tốt, lần sau nghỉ phép có thể cân nhắc đi Hy Lạp."

"Đúng rồi, " Tiểu Viện miệng nhét một con tôm chiên tempura, hướng Tinh Tuệ hỏi "Ah, lúc hưởng tuần trăng mật cậu đi đâu?"

Cao Nguyên sửng sốt một giây, sau đó nhìn về phía Tinh Tuệ, chỉ thấy cô lúng túng giật giật khóe miệng: "Ừ... à, đảo Gu-am."

Tiểu Viện kinh ngạc nhe răng trợn mắt, giống như không nghĩ tới mình là người đang dẫm lên địa lôi, vì vậy vội vàng lúng túng cười lớn hoà giải: "Thật xin lỗi, tôi đúng là loại người không có đầu óc, tại sao lại nhắc lại chuyện cũ? ha ha..."

Có lẽ vì không muốn người khác lúng túng, hay là muốn tỏ ra như không để ý, Đường Tinh Tuệ rộng rãi lắc đầu: "Không có việc gì. Đảo Gu-am cũng rất thú vị. Lần sau, nếu hai người kỷ niệm một năm ngày cưới cũng có thể cân nhắc đi chỗ đó. Quang cảnh phần lớn của hải đảo rất lãng mạn, thích hợp cho một đôi yên tĩnh nghỉ phép. Nhưng ngược lại nếu như muốn những nơi náo nhiệt, có thể cùng bạn bè đi đến những vùng duyên hải chơi, vừa có biển lại có núi, đi cả nhóm là thích hợp nhất."

"Ý kiến hay." Tiểu Viện vội vàng phụ họa.

Cao Nguyên nhìn nhìn vẻ mặt mây trôi nước chảy của Đường Tinh Tuệ, sau đó, quay đầu nói với Vu Nhâm Chi: "Nghe chị của cậu nói, gần đây cô ấy mở thêm một nhà hàng mới ở vùng ngoại ô phía tây phải không?"

"Đúng vậy, " Vu Nhâm Chi giống như ngầm hiểu ý anh, bắt đầu không kiêng nể gì giới thiệu việc kinh doanh của gia đình mình tại khu du lịch Ô Trấn, "Là quán ăn chuyên về món ăn đặc sản của địa phương. Thật ra, ở đó cũng không có nhiều món hải sản nhưng mọi người khi nào muốn đến, có thể gọi điện thoại trước cho tôi, tôi đảm bảo sắp xếp để mọi người hài lòng..."

Vì vậy Tiểu Viện lại bắt đầu kế hoạch du lịch Ô Trấn.

Cao Nguyên trộm nhìn lên Tinh Tuệ một cái, sắc mặt cô như thường, giống như đã đem những lúng túng vừa rồi quẳng ra sau đầu.

Lúc bữa tiệc gần kết thúc, Cao Nguyên lấy cớ còn có việc, cùng Tinh Tuệ cáo từ trước.

Hai người vẫn như cũ trở về nhà của Cao Nguyên, Tinh Tuệ không mất hứng, cũng không nói muốn đi đâu, chỉ là cả một buổi chiều đầu đầu gần như trầm tư, một mình ngẩn trên cửa sổ cầm một quyển tiểu thuyết trinh thám xuất bản từ mấy mấy năm trước phơi nắng.

Cao Nguyên suy nghĩ một chút, rồi lái xe đi siêu thị gần đó mua thức ăn chuẩn bị buổi tối ở nhà sẽ tự mình nấu.

Nhưng chờ anh với bao lớn bao nhỏ xách về là ngôi nhà trống không, trên bệ cửa sổ đã không còn Đường Tinh Tuệ nữa...

Anh lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho cô, tiếng chuông lại vang lên từ trên sân thượng. Anh thở dài, đi tới kéo cửa ra, phát hiện cô ở trong góc hút thuốc.

"Tôi không thích con gái hút thuốc." Anh không nói hai lời lập tức đoạt lấy nửa điều thuốc từ trong tay cô, dập lửa nhét vào trong đống gạt tàn.

Vì sao anh lại cấm không cho tôi hút thuốc?" Cô nhàn nhạt nhìn anh một cái, "Dù sao thì tôi cũng không phải là 'Con gái'."

Cao Nguyên nhìn cô, nhìn thật lâu, đột nhiên nói: "Đường Tinh Tuệ, có phải em muốn cùng tôi gây gỗ phải không?"

Cô quay đầu đi chỗ khác, không nhìn anh.

Lần này, anh thật sự cảm thấy tức giận: "Người cần bả đó đáng giá với em như vậy sao?"

Cô thở dài, mới nói: "... không liên quan đến anh ấy, là do những thứ khác kéo đến."

"Không phải là tôi muốn kéo, là do em... "

"... đừng nói nữa!" Cô đột nhiên hét to lên với anh, "Tôi đã rất cố gắng để quên đi những đau xót kia nhưng mọi người muốn tôi thế nào?! Muốn tôi cười nói tôi mỗi ngày đều rất vui vẻ sao? Làm sao có thể!"

"Tôi không muốn em làm như vậy... "

"... nhưng chỉ cần mỗi lần tôi toát ra bất kỳ một mất hứng nào, " côngắt lờianh, "anh sẽ nói là tôi đang nghĩ vềanh ấy. Anh còn nghĩ gì nữa, còn muốn thế nào, thế nào đây?..."

"..." Anh không nói lời nào, bởi vì, cẩn thận ngấm lại, những đi ều cô nói hoàn toàn không sai.

"Thật ra, ý của anh là muốn nói tôi thật đáng khinh, phải không?" Cô nhìn thẳng vào anh không hề chớp mắt.

Cao Nguyên nhú mày, cố nén lửa giận trong lòng: "Tôi đâu nói vậy cũng chưa từng nghĩ em như vậy!"

Cô nhìn anh một h ồi lâu, cuối cùng khép hờ mắt: "Thật xin lỗi. Những lời tôi vừa nói, thật quá tùy hứng..."

Anh lắc lắc đầu, đột nhiên rất muốn ôm cô vào trong ngực, nhưng cuối cùng anh vẫn cố nhịn.

"Nhưng tôi thật sự..." Cô rất ít khi bộc lộ cảm xúc như vậy trước mặt anh "Thật sự không có cách nào cảm thấy vui vẻ..."

"..." Anh nhìn cô, nói không ra lời.

Cô quay đầu đi, nhìn lên bầu trời xa xăm, gió thổi làm tóc cô rối tung cũng giống như tâm tình cô lúc này, mọi thứ như một ma trận: "Cao Nguyên, có đôi khi tôi cố gắng không dám nghĩ, nhưng có phải rằng loại hạnh phúc như cuộc sống trước kia đã vĩnh viễn rời bỏ tôi không?... Có phải tôi sẽ không còn có cơ hội có được hạnh phúc nữa phải không?..."

Lời của cô bình thản như nước chảy thê nhưng sao anh lại cảm thấy trong lòng mình có chút bi thương, trong cổ họng càng giống như mắc một cái gai nhọn, không thể không nói nhưng rồi lại thốt không ra lời.

Cuối cùng, anh chỉ biết từ phía sau lưng đưa tay ôm lấy cô, nói như an ủi: "Sẽ không... Đừng suy nghĩ lung tung..."

Một lát sau, cô không quay đầu lại, cũng không nói gì, nhưng anh biết rõ cô đang khóc... bởi vì thân thể của cô khẽ run rẩy.

Đúng là đờ vô dụng... Chỉ biết khóc!

"Như thế nào sẽ không, " cô giống như đứa trẻ lung tung đưa tay lau một cái trên gương mặt đầy nước mắt (có lẽ còn có nước mũi), "Tôi đây chẳng lẽ không biết tự ái? Ly hôn liền tới tìm anh, đêm làm n chuyện...về sau còn có người đàn ông tốt nào dám yêu tôi sao?"

Cao Nguyên cười khở, ngoại trừ cười khở ra anh không biết mình có thể biểu hiện gì. Anh ôm cô, siết cô thật chặt, nhưng miệng lại chế nhạo cô: "Eh, tiểu thư, em đây rốt cuộc là đang tán dương hay đang chê bai tôi vậy?"

Cô nín khóc mỉm cười, nhưng chỉ vài giây sau lại đưa ra vẻ mặt u ám, tùy hứng nói: "Tán dương anh là sao, những lời tôi vừa nói ở đâu là tán dương anh?"

"Có a, " anh cũng rất biết chêm chọc cười, càn quấy, "Khi em vừa ly hôn, tôi liền đến với em, đêm làm n chuyện, đây không phải ý nói tôi là người rất có tinh thần nhân ái sao... an ủi thương tâm một người phụ nữ như vậy?"

"Anh đi chết đi!" Cô lấy cùi chỏ thúc vào anh nhưng lại không đau chút nào.

Anh cười khở, không tự chủ hôn một cái vào tóc của cô, tiếp tục cùng cô tranh cãi: "Em biết rõ rằng, nếu tôi chết đi, buổi tối sẽ không có người thỏa mãn em."

"..."

Hai người cứ đứng như vậy, không nói thêm gì nữa. Nơi xa mặt trời đã chuẩn bị xuống núi nên cả bầu trời như chìm trong một màu vàng cam.

Không biết qua bao lâu, Đường Tinh Tuệ xoay người, giống như làm nũng nhìn Cao Nguyên, nói: "Anh, nếu như về sau có người đàn ông thật sự tốt yêu tôi, anh nhất định phải giúp tôi đánh yểm trợ a!"

Anh nhú mào: "Đánh như thế nào?"

Ví dụ như trước mặt đối phương khen tôi hiền lành, khen tôi xinh đẹp, khen tôi chỉ có ở trên trời, khắp nhân gian này đâu tìm không được."

Anh nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, nhìn một hồi lâu, sau đó, đột nhiên chồm lên bầu trời nói: "Xem kìa, có một con heo đang bay!"

"..."

Tối hôm đó, sau khi Đường Tinh Tuệ ăn một bụng no giò heo hầm, Cao Nguyên lại cùng cô lên giường. Anh như kìm nén khẩu khí, trước hết dùng mọi cách ôn nhu nịnh nọt cô, nhưng cho đến khi cô ý loạn tình mê chỉ kém trước khi thăng hoa một chút, anh lại rất tà ác dừng lại, nhìn cô, nói: "Không tới."

Đường Tinh Tuệ kinh ngạc nhìn anh, khuôn mặt đỏ lên vì những cảm xúc đơn thuần và nguyên thủy.

"Vì, vì sao?..."

Anh nheo mắt lại nhìn cô: "Buổi chiều em không phải là bảo tôi đi chết đi sao?"

"Tôi...tôi..." Cô không còn đường chối cãi, "Đó là tôi nhất thời nói nhảm... là thuận miệng nói..."

"Lời gì từ chính miệng em nói, tôi đâu tin là thật." Anh nhún vai. Loại xiếc này anh thật sự là trăm chơi không chán.

Cô miệng mở rộng theo dõi nhìn anh một hồi lâu, mới xác định là anh đang đùa giỡn với mình.

Đang lúc ân ái lên cao, còn tưởng cô sắp đạt được khoái cảm, Đường Tinh Tuệ tự nhiên gấp hai chân lại, nằm nghiêng qua một bên, tiện tay cầm một quyển sách trên tủ đầu giường, dựa trên tường lật xem: "Không đến, cũng không đến..."

Lần này đến phiên Cao Nguyên ngáy ngẩn cả người.

Đợi một hồi lâu, thấy cách đọc sách của cô giống như đang giả bộ, nhất là tư thế nằm của cô.. vì vậy anh cuối cùng nhin không được chằm tới.

"Tại sao?" Cô liếc mắt nhìn anh.

Khổ cho anh, khơi mào giờ phải cười nịnh nọt: "Đừng đùa..."

"Ai đùa với anh?" Cô trợn mắt liếc anh một cái, tiếp tục "đọc sách".

Anh muốn cười khổ, cánh tay ôm ngang người cô: "Được rồi, tôi tin, buổi chiều là em thuận miệng nói một chút... Cho nên chúng ta bây giờ có thể tiếp tục."

"Anh không phải mới vừa nói không tới sao?" Nha đầu kia lại vẫn đang cố ý ép anh đến cùng.

"..." Cao Nguyên hiện tại gần như muốn cắn rơi đầu lưỡi của mình.

"Lời gì từ chính miệng anh nói, tôi đầu tin là thật." Nói xong, cô như ong mày, vẻ mặt lộ vẻ...đương đương tự đắc.

Cao Nguyên thở dài, xoa lên bắp đùi trần truồng của cô, nghiêng răng nghiêng lợi: "Cô nãi nãi, em rốt cuộc muốn tôi thế nào?"

Đường Tinh Tuệ giả bộ suy tư một tí, mới nói: "Anh cầu xin tôi đi, lời cầu xin thành khẩn của anh, tôi có thể sẽ cân nhắc một chút..."

Anh nheo mắt lại nhìn cô chăm chăm trong chốc lát, cảm thấy dưới tình huống này không cần thiết nói nhảm nhảm với cô, liền đoạt lấy sách trên tay cô tiện tay ném xuống đất, sau đó, lăn người qua đè cô dưới thân, cưỡng chế tách hai chân của cô ra.

Đường Tinh Tuệ đã sớm hét rần lên, còn dùng tay đập vào vai anh... nhưng không thể nào ngăn cản được anh.

"Em còn muốn chơi? " anh cúi đầu xuống hung hăng hôn cô một chút, "Muốn chơi nữa tôi không khách khí với em..."

Nói xong, anh lại đi liếm vành tai cô, thổi hơi vào tai cô. Đường Tinh Tuệ nhột đến không chịu nổi, muốn đẩy anh ra nhưng không cách nào đẩy được, cuối cùng chỉ có thể thét chói tai đầu hàng.

Anh nhìn cô, do rất nhột nên cô cười đến gò má cũng cứng lại. Trong lòng anh bỗng nhiên có một loại cảm xúc rất khó hiểu bắt đầu khởi động, giống như ngay cả chính anh cũng không cách nào khống chế được.

Để thoát khỏi loại cảm giác khó hiểu này, anh vội vã bắt đầu chuyển tâm làm tình. Rất nhanh, người phụ nữ dưới người anh liền phát ra tiếng rên rỉ làm anh hài lòng.

Tối hôm đó, lúc sắp lên đến đỉnh thăng hoa, Đường Tinh Tuệ liên tục lẩm bẩm gọi tên anh, anh cúi và bên tai cô thấp giọng hỏi: "Ừ?"

Cô cũng lại không nói gì, chỉ nhắm mắt lại, lặp lại một lần... một lần... một lần nữa tên anh...

Không biết vì sao, giờ khắc này, anh cảm thấy... vô cùng thỏa mãn.

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu
dtv-ebook.com

Chương 20: Sợ hãi

Đường Tinh Tuệ để dao xuống đĩa, quay đầu nhìn J, từ lúc ng ồi xuống đến giờ cứ mỗi giây J đều ngược mắt nhìn cô nhưng vẫn không nói một lời nào. Cô hỏi: "Xin hỏi, chẳng lẽ trên mặt tôi có khắc bảy chữ to ‘Thu ần chất trung thành đ ền nợ nước’ sao?"

"Không có a." J trả lời cực kỳ tự nhiên.

"Vậy vì sao mà anh cứ nhìn chăm chăm vào mặt tôi?"

J nheo mắt lại, vừa cẩn thận quan sát trong chốc lát, mới đáp: "Trên mặt cô mặc dù không có khắc ‘Thu ần chất trung thành đ ền nợ nước’, nhưng mà có khắc sáu chữ này ‘Sinh hoạt tình dục mỹ mãn’ ha ha."

"..." Tinh Tuệ đột nhiên cảm giác chút khó nuốt đành phải hít một hơi thật dài.

"Nói như vậy hai người đang rất tốt, phải không?"

"Ai?"

"Còn ai vào đây!" J trừng to mắt, giọng có vẻ oán hận.

"..." Sự tr ần mặc của cô, ngay cả chính cô cũng không biết là thừa nhận hay là phủ nhận.

"Nếu như đem gương mặt thú vị cùng tính tình như quý h ồi tu ần trước của cô ra so sánh thì biết li ền, hiện tại cô không có cách nào để chống chế."

"Tôi có làm sao đâu?" Sở trường lớn nhất của cô chính là giả bộ vô tội.

"Như thế nào là không có, " J nheo mắt, "Chỉ là như một con ruồi không đầu."

"..." Cô luôn bị J làm cho á khẩu nhưng thật ra cũng là bởi vì J luôn nói trúng tim đen của cô.

"Cô cuối cùng làm rõ ràng nguyên nhân hai người gây gổ sao?"

Tuần trước, lúc J truy vấn, Tinh Tuệ nhận không được "nhả ra", nói cho anh biết, cô và Cao Nguyên cãi nhau, nhưng cô cường điệu rằng cô căn bản không biết rõ nguyên nhân, cho nên càng không hiểu vì sao.

"Ách... Cái này..." Tinh Tuệ suy nghĩ một chút, kỳ thật chính cô cũng không xác định rõ, bởi vì tối thứ sáu lúc cô đi tìm Cao Nguyên, đã cơ hồ say bí tỉ, cho nên khi đó bọn họ có nói cái gì, cô hoàn toàn không nhớ rõ, chỉ còn vài hình ảnh lưu lại trong đầu cô... nhưng lại không nói lên bất kỳ manh mối và trọng điểm nào!

Có lẽ... anh ấy đã nói mà có lẽ cũng không. Nhưng tóm lại sáng sớm thứ bảy, khi cô tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trong lòng con khỉ đó, vẻ mặt anh ôn nhu, làm cho cô căn bản không có biện pháp mở miệng hỏi bất kỳ chuyện gì...

Haiz... Cô chính là quá mềm lòng!

«Sư phụ» J cảm khái thấy cô quả thật không thể nói lý nên lại trừng cô trong chốc lát, mới bắt đầu đưa tay cầm dao cắt thịt trong đĩa: "Như vậy, cô và con khỉ kia vẫn duy trì mật thiết quan hệ pháo x hữu sao?"

"... Ừ, phải." Nếu đã không cách nào phản bác, nên cô quyết định thừa nhận.

J nhú mày: "Người này thật đúng là có điểm phức."

"Anh ghen sao?" Cô cố ý nói.

J liếc mắt: "Tôi ghen... nhưng là ghen với cô!"

"..." Tinh Tuệ ngẩn người, trong đầu tưởng tượng cảnh J cùng Cao Nguyên lăn lộn trên giường, mới nghĩ hai giây, đã cảm thấy toàn thân nổi cả da gà, vì vậy vội vàng nhắc mình đừng suy nghĩ lung tung.

"Nói thật, " J nhìn cô, "Hai người có nói qua chuyện này hay không?"

"Chuyện gì?"

" Chuyện làm pháo x hữu a! Hai người chẳng lẽ không đề cập đến tương lai của hai bên sao?"

Tinh Tuệ cười rộ lên: "Nhã Các Bồ tiên sinh, nếu như một đôi nam nữ có quan hệ thể xác, nghiêm túc thảo luận về tương lai của hai bên... thì bọn họ không còn là quan hệ ‘Pháo x hữu’ nữa, mà là quan hệ tình yêu nam nữ."

"Như vậy không tốt sao?"

Tinh Tuệ mở tròng hai mắt, không tự chủ hỏi: "Tôi và Cao Nguyên ư? Tình yêu nam nữ sao?"

J không nghi ngờ gì gật đầu.

"Hắc!" Cô cảm thấy buồn cười, "Chớ ngu, chúng tôi căn bản không thích hợp..."

"Không thích hợp chỗ nào?"

"Hòan toàn không có chỗ nào thích hợp hết á." Cô không nghĩ được mình muốn trả lời thế nào với J, chỉ qua loa tắc trách cho xong.

"..."

"Tôi cảm giác anh ta không phải là loại người... tôi có thể phó thác chung thân cả đời." Để cho J tin, cô chột dạ bổ sung thêm.

"Nhưng tôi vẫn nhắc nhở cô một câu, cô lần trước cho là mình tìm được người có thể phó thác chung thân cả đời cuối cùng đã được chứng minh là

không phải."

Tinh Tuệ thở dài: "Anh không phải là muốn nhắc lại để làm tôi khó chịu sao?"

"OK, OK, " J giờ hai tay đầu hàng, "Là lỗi của tôi. Tôi chẳng qua là cảm thấy, cô nếu như thật sự cho rằng người đó không thích hợp, tại sao không ngừng lại để đừng lãng phí thời gian, đi tìm người có thể phó thác chung thân cả đời?"

Nghe được vấn đề này, tâm tình của cô như rơi xuống, nhưng cô chỉ giật giật khóe miệng: "Có lẽ là hiện tại tôi không muốn tìm."

"Chỉ muốn dung túng chính mình?"

"..." Cô không lời nào để nói, bởi vì J nói đúng.

"Cho nên linh hồn cô bây giờ chỉ có thể «muốn thực» thôi phải không?"

"... chắc là vậy thôi." Ít nhất, cô bây giờ chỉ có thể như vậy. Không muốn yêu bất kỳ người nào, chỉ muốn hưởng thụ khoái lạc.

"Tôi luôn cảm thấy, " J nhìn cô, nói từng chữ từng câu, "Có lẽ người khác có thể, nhưng,..."

"?"

"Cô không được."

*****

Buổi chiều, ngồi trong phòng làm việc, cố gắng gấp rút hoàn thành những bản thiết kế, uống một ngụm trà phổ nhị, Tinh Tuệ lại nghĩ tới lời nói của J lúc ăn cơm trưa, vì vậy nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, nhiều lần tự hỏi mình: vì sao mà người khác có thể, còn cô lại không được?

Cô đi đến phía trước cửa sổ, mở nhạc, trong loa truyền đến giọng ca lười biếng của Corinne Bailey Rae:

Three little birds, sat on my window

And they told me I don ' t need to worry

Summer came like cinnamon

So sweet

Little girls đá'uble-dutch on the concrete.

Maybe sometimes, we got it wrong, but it ' s a lright

And nothing seems to change, and it all will stay the same

Oh, don ' t you hesitate

Girl, put your records on, tell me your favourite song

You go ahead, let your hair down

Sapphire and faded jeans, I hope you get your dreams

Just go ahead, let your hair down

You ' re gonna find yourself somewhere, somehow...

Khi ca khúc kết thúc, cô còn đắm chìm mờ mịt trong suy nghĩ, thật lâu không thể thoát ra cho đến khi có người gõ cửa, cô mới giật mình tỉnh lại, vội vàng tắt nhạc, nói: "Mời vào."

Vu Nhâm Chi mở cửa, nhưng không bước vào, chỉ là đứng ở cửa, rất lễ phép hỏi: "Cô đang rất bận phải không?"

"A, không có..." Tinh Tuệ tự nhiên cười đến lúng túng, bởi vì cô lại nghĩ tới cuộc gặp ngẫu nhiên buổi trưa thứ bảy vừa rồi tại hầm rượu, "Vào rồi nói."

"Được " Vu Nhâm Chi sai bước đi tới, đến đối diện bàn làm việc của cô ngồi xuống, lấy một quyển sổ từ trong ba lô ra, "Đây là biên bản chúng ta họp lúc trước để định ra phương án sáng tác sơ thảo, cô xem qua một chút đi, có ý kiến phản đối gì thì sớm tập họp lại sau đó nói cho tôi biết."

Tinh Tuệ mở bức tranh giấy ra, chủ đề chính của tranh minh họa là lễ Các Thánh và lễ Giáng Sinh, cô nhìn sơ qua một chút, không khỏi thêm vài phần kính trọng Vu Nhâm Chi, phong cách vẽ của anh rất chuyên nghiệp, cũng rất tài hoa.

"Cảm ơn. Trước thứ tư tôi sẽ gửi cho anh phản hồi." Cô vừa nói, vừa ghi lên sổ tay ký hiệu bức tranh.

"Tốt. Vậy tôi về trước." nụ cười của Vu Nhâm Chi luôn làm cho người ta cảm thấy ấm áp, "Oh, đúng rồi, cô có biết gần đây có chỗ nào uống trà chiều ngon không?"

"Không có ăn cơm trưa?"

"Ừ."

Tinh Tuệ suy nghĩ một chút, cần lấy ví dụ: "Đi, tôi mời anh."

Cô dẫn anh đến nhà hàng Tây Ban Nha mà trước kia cô và J khi nào lui tới mới đến. Có lẽ những nhà hàng khác đến ba giờ chiều đều trống rỗng, nhưng nơi này sau giờ Ngọ vẫn luôn vô cùng náo nhiệt, giống như là khởi động để sống về đêm.

Thật vất vả tìm được một chỗ ngồi trong tiệm, gọi hết món ăn, Vu Nhâm Chi không khỏi toát ra thần sắc kinh ngạc: "Xem ra giống như tôi không biết gì cả. Người còn rất nhiều a..."

"Như vậy không tốt sao." Tinh Tuệ cười nói.

Vu Nhâm Chi ngẩn người, sau đó cũng cười rộ lên: "Cũng đúng. Mỗi người chỉ cần sống tốt với chính mình là đủ rồi, cần gì quan tâm đến người khác nghĩ về mình như thế nào..."

"Nghe anh nói như vậy, đã cảm thấy cả đời này của anh đều trôi qua rất tự do... làm cho người ta hâm mộ."

Vu Nhâm Chi cười lắc đầu: "Đầu tiên, tôi cách ‘Cả đời’ còn rất xa, thêm vài thập niên nữa, tôi sẽ như thế nào, vẫn chưa biết được. Tiếp theo, tôi chỉ là may mắn có thể sống... phải, so với người khác mà nói, gọi là tùy hứng, bởi vì người nhà và bạn bè đều luôn ủng hộ tôi. Nói về tự do, tôi cho tới bây giờ đều cảm thấy tự do và hạn chế là một cặp đồng sinh đồng tử, có bao nhiêu tự do thì cũng có bấy nhiêu hạn chế."

"Cho nên?" Tinh Tuệ uống một ngụm Latte do người phục vụ vừa mang lên, chờ nhà vẽ tranh minh họa nói hết.

"Cho nên, " anh dừng một chút, "Không cần phải hâm mộ người khác, không có người nào là thuận buồm xuôi gió, mọi chuyện đều như ý cả. Vì vậy mới có câu nói là ‘Mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc’."

Cô cười khở, mắt khép hờ: "Anh biết không..."

"?"

"Tôi trước kia thật sự cảm thấy mình thuận buồm xuôi gió, mọi chuyện đều như ý..." Cô không tự chủ dùng ống hút khuấy cà phê, "Chỉ có thể nói, khi đó tôi quá ngây thơ, cứ nghĩ dù cuộc đời có thay đổi thế nào đi nữa, cũng không bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ thay đổi giống như bây giờ."

Vu Nhâm Chi cảm thấy cô hình như nói chưa hết ý, nhún vai, ý bảo cô nói tiếp.

Nhưng Tinh Tuệ lại không nói, mà là hỏi: "Anh bây giờ vẫn luôn cảm thấy hạnh phúc sao?"

"Đương nhiên." Anh hùng hăng cắn một miếng thịt cuốn ra vẻ như rất đói bụng, "Ví dụ như bây giờ nè."

"Đây chính là đi đâu tôi hâm mộ nhất ở anh." Tinh Tuệ bị bộ dáng của anh chọc cười.

"Chẳng lẽ cô không hạnh phúc sao?"

"Tôi..." Cô suy nghĩ một chút, quyết định trả lời anh như vậy: "Tôi đương nhiên cũng có lúc cảm thấy hạnh phúc. Chỉ là... loại hạnh phúc này không giống với trước đây."

"?"

"Nếu như chưa bao giờ trải qua đau khổ thì hạnh phúc sẽ thật đơn thuần. Anh cũng sẽ hạnh phúc thật sự chứ không phải cố tỏ ra hạnh phúc để bất kỳ người nào cũng có thể hoài nghi niềm hạnh phúc của anh. Tất nhiên là không muốn, nhưng nếu đến một ngày nào đó, những hạnh phúc hiện tại bị thay thế bằng sự đau khổ, anh sẽ cảm thấy hạnh phúc không bao giờ là vĩnh hằng... và chỉ những người nào đã đi qua nỗi đau sẽ cảm thấy hoài nghi hạnh phúc mà mình đang có..."

Vu Nhâm Chi ăn món gì tốc độ cũng nhanh kinh người. Anh ưu nhã lau miệng, đem toàn bộ thức ăn trong miệng nuốt xuống, mới mở miệng nói: "Cũng giống như tự do và hạn chế, hạnh phúc và đau khổ là một cặp đũa sinh đũa tử. Nhưng mọi người thường chỉ muốn hưởng thụ, vì vậy muốn trên thế giới này chỉ tồn tại hạnh phúc chứ không phải đau khổ. Trong Thánh kinh thường nói, con người từ nhỏ đã chịu đau khổ, mà chúng ta lại quên đi điểm này, cứ nghĩ rằng con người được sinh ra để hưởng hạnh phúc."

Tinh Tuệ cau mày: "Ý của anh là, người dân dưới thời trung cổ bị áp bức bóc lột so với chúng ta là hạnh phúc hơn sao?"

"Không hoàn toàn giống như ý này, nhưng cô nói cũng không phải là sai." Anh mỉm cười.

Tinh Tuệ thở dài, lại hoàn toàn không cảm thấy bất đắc dĩ hoặc hiểu lầm. Chẳng qua là cảm thấy, suy nghĩ của mỗi người không bao giờ giống nhau. Có đôi khi trong lúc vô tình nghe những gì không giống với quan niệm của mình sẽ cảm thấy rằng mình thật sự phiến diện... nhưng đừng như ai cũng quên rằng người ta cần phải nghe nhiều hơn và nói ít đi vì vậy chỉ muốn tranh cãi để biểu đạt ý muốn của mình.

"Cho nên cô và Cao Nguyên là đang yêu nhau sao?" Vu Nhâm Chi hỏi tiếp nhưng câu hỏi này lại chẳng liên quan gì đến những vấn đề trước đây.

"..." Cô trong mơ hồ đã đoán được ý của Vu Nhâm Chi hỏi, cho nên không chút kinh hoảng, chỉ là rộng rãi lắc đầu, "Chúng tôi căn bản không thích hợp."

"Vì sao lại nói như vậy?"

Kỳ thật vừa rồi, J cũng đã hỏi câu tương tự, cô không trả lời, là do lúc đó cô không nghĩ tới, nhưng bây giờ, cô đột nhiên cô nghĩ.

"Bởi vì chúng tôi đều quá kiêu ngạo, không ai muốn phải thay đổi chính mình vì người khác. Trong lòng chúng tôi, mỗi người đều có một ranh giới cuối cùng, cự tuyệt bất cứ người nào đạp lên ranh giới đó... Ngoài điểm này ra, chúng tôi rất hợp nhau, cho nên có thể làm bạn rất thân, bởi vì đối với rất nhiều chuyện chúng tôi có cùng quan điểm lại rất hiểu nhau..." Trong đầu cô, là Cao Nguyên với đủ loại hình ảnh, biểu hiện nào cũng thật sự sống động, "Có thể là trong tình yêu, trong hôn nhân, và trong cả cuộc sống đều cần sự bao dung và nhường nhịn lẫn nhau nhưng... chúng tôi hoàn toàn không có hai đức tính này và về sau cũng sẽ không có."

"Cô thật là vô đoán," Vu Nhâm Chi suy nghĩ một chút, lại bổ sung, "Về mặt này, cô và Cao Nguyên hoàn toàn giống nhau."

"‘Vô đoán’ cái này giống như không phải là một lời khen đi." Tinh Tuệ cười khở.

"Ừ, đây cũng là khuyết điểm của cô., chưa dám dấn thân mà đã vội đưa ra kết luận rồi."

"..."

"Cô và anh ấy thế này cảm thấy hạnh phúc sao?" Đây cũng là một cách đổi tone để thay đổi vấn đề, nhưng từ miệng Vu Nhâm Chi nói lại cảm thấy rất tự nhiên.

Tĩnh Tuệ suy nghĩ một chút, gật đầu. Sau đó lại bổ sung: "Không phải nghĩ rằng sẽ hạnh phúc trong tương lai, mà là vì không biết nghĩ về tương lai như thế nào, cho nên bây giờ mới cảm thấy hạnh phúc."

"Đây đúng là một quan niệm vừa mâu thuẫn vừa chân thật," Vu Nhâm Chi nhếch ngón tay cái lên tỏ ý khâm phục, "Tôi rất bội phục sự bình tĩnh của cô, không lừa mình dối người."

Cô cũng chỉ biết cười khở, tất cả những đi đầu này đều do cuộc sống thực tế đã tôi luyện nên cô.

"Nhưng ý của anh ấy thế nào?"

"Anh ấy?" Cô chưa từng nghĩ tới... Con khỉ nghĩ như thế nào, nếu bọn họ như hiện nay, cô chắc hẳn rằng, anh cũng giống như cô, chẳng muốn nghĩ gì cả.

"Tôi cảm thấy, nếu có cơ hội cô nên nói chuyện với anh ấy một chút. Tốt nhất là cô nên nghe anh ấy nói xem như thế nào?"

Tĩnh Tuệ tiếp tục vô ý thức khuấy ống hút, cô cùng Cao Nguyên... trên cơ bản đều là do cô đờ ra. Vui cũng tốt, không vui cũng tốt, cô nguyện ý thổ lộ hết với anh nhưng anh vẫn rất ít tâm sự với cô. Từ trước đến nay, cô đều thông qua nét mặt của anh cùng trực giác của phụ nữ để phán đoán tâm tình của anh. Ngẫu nhiên có những chuyện phiền lòng, anh cũng sẽ nói... ví dụ như chuyện cha mẹ của anh ly hôn... có thể anh là người ít nói vì phần lớn thời gian, anh đều dùng loại "tứ chi ngôn ngữ" để diễn tả ý mình.

Có thể tiếp tục như thế này được không?

Bọn họ không phải nói chỉ là đơn thuần quan hệ thế xác thôi sao? Bọn họ chỉ là đối tượng thỏa mãn dục vọng của nhau, nếu như cùng bàn bạc để thỏa mãn linh hồn... thì bọn họ có còn là "Pháo x hữu" nữa hay không?!

Sau khi chia tay cùng Vu Nhâm Chi, Tĩnh Tuệ trở lại công ty, tiếp tục làm việc nhưng luôn cảm thấy không yên lòng.

Đúng sáu giờ rưỡi, con khỉ kia gọi điện thoại cho cô:

"Buổi tối ăn cái gì?"

"Ừ..." Cô đang cảm giác dường như bọn họ đang muốn nhẹ nhàng dung nhập cuộc sống chỉ có hai người theo một cách nào đó, nghĩ tới đây, cô không khỏi cảm thấy sợ hãi, "Tôi muốn làm thêm giờ."

"Vậy sao?..." giọng anh thể hiện chút mất mát.

"Làm hết đồng việc này chắc cũng khuya lắm rồi, tôi sẽ về thẳng nhà."

Đầu bên kia điện thoại, Cao Nguyên trăn mặc mấy giây sau đó nói:
"Cũng tốt, vậy em lái xe cẩn thận. Tôi cúp đây."

"Tốt, bye bye."

"Bái."

Cô để điện thoại di động xuống, thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi anh trăn mặc mấy giây, không biết vì sao, tim của cô đập thật nhanh giống như sợ có chuyện gì kinh hãi sẽ phải phát sinh. Nhưng thật may là... con khỉ... thì ra là con khỉ kia... sẽ vẫn luôn là... con khỉ.

Tối hôm đó, cô quả nhiên làm thêm giờ đến chín giờ rưỡi mới về đến nhà, hơn nữa vì có thể bảo đảm phản hồi ý kiến trước thứ tư cho Vu Nhâm Chi nên cô còn mang thêm việc về nhà.

Tắm rửa xong, cô rót cho mình nửa ly rượu đỏ, sau đó ngồi trên ghế sofa trong phòng khách tiếp tục công việc. Nhưng kỳ lạ là, đường dây internet trước đây thật tốt hôm nay tự nhiên bị đứt mạch.

Cô thử dùng hết tất cả những thứ có thể sửa được ngay cả cúp ngu ồn điện để khởi động lại lần nữa...nhưng vẫn không có tác dụng gì.Vì vậy, cô gọi điện thoại cho tổng đài internet yêu cầu đến xem nhưng chỉ vang lên giọng nữ trong hộp hội thoại thông báo đường dây bị nghẽn mạch. Vì sao

điện thoại tổng đài cũng không thông được?Sau khi nghe hơn mười phút nhạc chờ, cô cuối cùng bực mình đem di động ném mạnh lên giường.

Nếu như nói, một mình ăn cơm, ngủ, tắm rửa, xem ti vi không ảnh hưởng gì, không làm cho người ta cảm thấy cô độc. Nhưng nếu như mọi sự trong nhà đang hoạt động bình thường bỗng nhiên xuất hiện một vấn đề không giải quyết được, lúc đó người ta mới thấm thấu được cảm giác của sự cô độc.Quả thật, nó giống như một cơn sóng thần... cuốn tới, và có thể cuốn phăng đi tất cả!

Đối mặt với loại cô độc và bất lực này, cô chỉ muốn khóc!

Kinh ngạc ng ồi trên giường một h ồi lâu, cô mới lấy lại tinh thần, tiếp tục gọi điện thoại báo sửa... nhưng đường dây vẫn như cũ không gọi được.

Cô tức giận nhảy dựng lên trên giường, do nệm bằng lò xo tưng lên nên xém chút nữa đầu cô đụng vào trần nhà.

Cuối cùng, cuối cùng, cô không thể không đầu hàng... ngón tay sưng sốt một h ồi lâu, mới cực nhanh vén dây số điện thoại của Cao Nguyên.

"Chuyện gì?" Anh luôn vặn tắt hỏi.

"Anh đang ở đâu? Đang làm gì thế?" Cô tâm tình uể oải.

"Ở nhà đọc sách." Chắc là vậy, vì không khí bên kia đầu dây điện thoại rất yên lặng.

Tinh Tuệ hít mũi một cái, nói: "Anh đến nhà tôi được không?"

"Tại sao?" Khẩu khí của anh tràn trề nghi hoặc.

Cô lại hít hít mũi, nhin một lúc, cuối cùng nhin không được khóc nước mắt nói: "Tôi bị hư inte et..."

"Inte et hư, em khóc cái gì?" Anh kinh ngạc.

"Không có gì, chỉ cảm thấy khổ sở cũng không được sao?!" Cô bắt đầu lau nước mắt.

"..."

"Tóm lại, anh mau lại đây..." Cô ra lệnh. Cao Nguyên không phải đã nói, chứng kiến phụ nữ khóc anh sẽ không chịu được sao.

"..."

"..."

"Được. Hai mươi phút nữa tôi sẽ đến." Nói xong, anh liền cúp máy.

Tình Tuệ để điện thoại di động xuống, thở dài thật dài, cảm thấy mình thật xấu hổ, nhưng sâu trong nội tâm lại rất hy vọng Cao Nguyên có thể nhanh đến đây với cô. Cô cảm giác chỉ cần anh đến mọi cái đều được khôi phục bình thường...

So với mấy phút trước đây, bây giờ cô lại đứng ngẩn ngơ không yên, hai mươi phút trôi qua, cuối cùng cũng có người nhấn chuông cửa.

Cô lập tức xông ra mở cửa, thậm chí thiếu chút nữa bổ nhào vào trong lòng người kia. Nhưng thật may là cô không làm như vậy, bởi vì sau khi nhìn rõ người đàn ông đứng trước cửa, cô không khỏi trợn mắt há hốc mồm đứng yên. Qua một hồi lâu, mới ấp úng nói:

"Anh... Anh tới đây làm gì?"

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 21: Đáng yêu

Kỷ Dần Hạo mặc áo gió, đứng ở cửa, có chút mệt mỏi, nhìn qua giống như là mới vừa tan việc trở về.

Kỷ Dần Hạo khẽ mỉm cười, nụ cười mang theo một tia quẩn bách, nhưng vẫn rất tươi: "Có vài lá thư gửi cho em, nhưng lại chuyển đến hộp thư nhà anh. Mặc dù nhìn qua thấy không có gì quan trọng nhưng anh nghĩ trực tiếp mang đến đưa cho em sẽ nhanh hơn."

Hơn nửa năm không gặp, Tinh Tuệ cảm giác mình cơ hồ cũng đã quên bộ dáng của Kỷ Dần Hạo, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua anh những hồi ức trước kia cứ như từng đợt sóng... từng lớp... từng lớp dâng lên trong lòng cô.

Cô nhìn thấy một xấp thư trong tay anh, giật giật khóe miệng hỏi: "Làm sao anh biết tôi ở đây?"

"Anh gọi cho mẹ... ừ... mẹ em. Bà ấy nói cho anh biết."

Tinh Tuệ trong lòng hừ lạnh một tiếng, nghĩ: anh còn có mặt mũi gọi điện thoại cho mẹ tôi ư?... đã vậy mẹ lại còn đem địa chỉ của mình nói cho anh hay biết?!

Nghĩ tới đây, giọng cô trở nên cứng nhắc nói: "Vậy anh gửi cho tôi hoặc là bỏ vào hộp thư dưới lầu là được rồi, không cần đặc biệt chạy đến đây."

Nói xong, cô lấy xấp thư từ trong tay Kỷ Dần Hạo thả lên bàn gần đó, dự định đóng cửa lại.

"Anh đến tìm em còn có một nguyên nhân nữa là muốn hỏi em có giữ hai cái cúp mà trước kia anh đạt được ở giải tennis không?" Kỷ Dần Hạo

nói rất nhanh.

Tinh Tuệ nhú nhú mày: "Không có ở đây."

Những thứ không đáng giữ đó, cô giữ làm gì?

Nhưng Kỷ D`ân Hạo vẫn đứng trước cửa, hai tay vẫn xỏ túi, không có ý định rời đi: "Ừ... Bên ngoài mưa tối trời, có thể cho anh mượn cây dù được không?"

Tinh Tuệ dưới đáy lòng thở dài, suy nghĩ một lát, nói: "Anh chờ một chút."

Nói xong, xoay người đi đến tủ đựng đồ tìm cây dù.

Thành thật mà nói, cách đây nửa năm, có một lần bất chợt trông thấy Kỷ D`ân Hạo, cô không tránh khỏi cảm giác bu ãn khổ. Trước kia, khi cô cùng bạn trai cũ chia tay, cô cũng đã tưởng tượng, nếu như có một ngày ở trên đường hoặc ngẫu nhiên gặp ở đâu đó, cô sẽ đối diện với người đó như thế nào? Nhưng với Kỷ D`ân Hạo... cô lại chưa từng nghĩ tới.

Giống như trong ti ền thức, cô chưa bao giờ chấp nhận rằng mình đã chia tay với Kỷ D`ân Hạo. Phải chăng, với Kỷ D`ân Hạo, cô vẫn chưa muốn buông tay hay vẫn là chưa từ bỏ được...?

Trong chút vô thức, cô tiện tay chọn lấy một thanh dài là chuôi của một cây dù. Lúc cô c ần dù đi ra, không khỏi sợ hết h ãn... Cao Nguyên không biết tự lúc nào cũng đứng ở cửa lớn, mặt không thay đổi nhìn Kỷ D`ân Hạo, tr ần thấp hỏi:

"Cậu tại sao lại ở chỗ này?"

"Anh ấy tới đưa thư cho tôi..." Tinh Tuệ vội vàng c ần cây dù đi tới, trong lòng tựa như có người ở đánh trống, làm cô chột dạ, "Thuận tiện mượn cây dù... mà thôi."

Cao Nguyên không nói gì, mặt vẫn như cũ nhìn nhìn Kỷ D`ân Hạo, lại nhìn cô một chút. Sau đó, lông mày bỗng nhíu lại. Chỉ cần hành động rất nhỏ bé mờ ám này thôi nhưng trực giác Tinh Tuệ mách bảo... con khỉ này sắp nổ tung rồi...

Vì vậy cô vội vã đưa cây dù cho Kỷ D`ân Hạo, nói: "Tạm biệt."

Về mặt Kỷ D`ân Hạo càng thêm lúng túng, cần lấy cây dù, trăn trăn mấy giây, gật gật đầu, sau đó xoay người đi đến thang máy nói: "Tạm biệt."

"Ah!" Cửa thang máy mở ra trong nháy mắt, Cao Nguyên đột nhiên nói với Kỷ D`ân Hạo, "Cây dù không cần trả lại."

"Ah?" lúc này Tinh Tuệ mới phản ứng được, chăm chú nhìn cây dù, trong lòng hơi lo lắng nhưng cũng cố không nhìn mặt Kỷ D`ân Hạo, "Vậy không được, cây dù này là kỷ niệm 50 năm thành lập của hãng XXX, sản phẩm số lượng hạn chế a, bằng không tôi sẽ đổi cho anh..."

Nhưng lời còn chưa nói hết, cô đã bị Cao Nguyên kéo vào phòng, "Phanh" một tiếng, đóng cửa lại.

"Cái đó số lượng hạn chế..." Cô vốn định tiếc hận, nhưng sau khi chứng kiến vẻ mặt của Cao Nguyên, vội vàng im lặng.

"..."

Hai người ở trong phòng khách trừng mắt nhau. Tinh Tuệ trong lòng vẫn còn tiếc rẻ cây dù kia nhưng khi Cao Nguyên dùng ánh mắt phát hỏa nhìn cô, cô cũng không dám nhắc lại.

Một lát sau, con khỉ cởi áo khoác xuống, nói: "Modem ở đâu?"

"Ở đây, tại đó..." Cô chỉ chỉ vào phòng khách, phía dưới mặt bàn sách.

Anh không cùng cô nói nhảm nhiều, vội đi đến, ngẩng đầu kiểm tra. Lăn qua lăn lại trong chốc lát đã nói: "Modem bị hư, gọi điện thoại báo

sửa đi. Yêu cầu bọn họ đổi cho em một cái mới."

"Tôi đây cũng biết a, " Tinh Tuệ về mặt đưa đám, "Đèn xanh không có sáng, tôi cũng biết là modem bị hư. Tôi cũng đã gọi điện thông báo sửa, nhưng dù cho có thông báo bọn họ cũng không đến li ên được mà... tôi tối nay muốn lên mạng để gửi rất nhi ều mail!"

Cao Nguyên nhìn cô một cái, lấy từ trong ba lô ra một miếng vuông mỏng như tờ giấy cắm lên laptop của cô, chỉnh lại một tí, r ồi nói: "Bây giờ có thể lên mạng được r ồi."

Tinh Tuệ lướt qua nhìn một chút, quả nhiên có thể, li ên ngẩng đầu lên sùng bái nhìn Cao Nguyên: "Cám ơn! Anh thật đã cứu tôi một mạng!"

"..." Trên mặt anh không biểu lộ gì, nhưng ánh mắt trở nên m ềm mỏng hơn rất nhi ều.

"Nhưng mà anh đã lỡ đến đây r ồi, " cô «được voi đòi tiên» nói, "Có thể thuận tiện giúp tôi sửa vòi nước nhà bếp, đèn tường trong toilette và cọc treo đồ ngoài balcon một chút được không?"

Kỳ lạ là, mới vừa r ồi anh còn tỏ ra giận dữ như một tên bạo chúa thế nhưng dù bị yêu c ầu làm nhi ều việc như vậy vẫn không hề oán hận một câu, chỉ là xoay người vén tay áo lên, lấy thùng dụng cụ ở trong tủ phòng khách ra đi vào nhà bếp.

Tinh Tuệ thở dài, bắt đầu làm việc.

Đợi đến khi gửi xong hết các mail, cô quay người lại, thấy Cao Nguyên từ toilette đi ra, giống như là mới vừa rửa tay sạch sẽ, bây giờ đang gọi điện thoại cho tổng đài inte et báo sửa.

Anh ng ồi trên ghế sofa, báo cho họ tên người sử dụng cùng mật mã, làm cho cô sững sờ không thôi... bởi vì ngay cả chính cô cũng không biết tên use ame cùng mật mã của mình là gì...

Cô đột nhiên có chút cảm động, bởi vì cô vốn cảm thấy những thứ này thật phiền lòng và cũng không biết phải giải quyết vấn đề này như thế nào, mà anh... làm nhẹ nhàng như trở bàn tay.

Tĩnh Tuệ khép máy vi tính xách tay lại, đi tới ngồi xuống bên cạnh Cao Nguyên, nhìn anh nói chuyện điện thoại xong, sau đó nhẹ nói: "Cám ơn."

Anh để điện thoại di động xuống: "Tôi bận trước bận sau như thợ máy, em cũng nên bày tỏ một chút đi."

Mất Tĩnh Tuệ dạo qua một vòng: "Vậy tôi mời anh ăn barbecue ở dưới lầu nha, quán đó gân bò ăn thật ngon!"

Nói xong, cô liền đứng dậy muốn đi cầm áo khoác và bóp da. Nhưng chưa kịp bước đi bước nào, đã bị Cao Nguyên một tay lôi trở lại, làm cô trực tiếp ngã ngồi trên đùi anh.

Anh khựng chế tay và eo của cô, dùng một giọng điệu không thể không nghi ngờ nói: "Em nên biết, muộn như vậy, tôi nếu đã đến đây, thì không có ý định đi."

"..." Cô mở trừng hai mắt, nếu đã như vậy, cô còn có thể nói gì nữa.

Anh nhìn cô, hỏi: "Vừa rồi cái tên kia tới làm gì?"

"Không phải đã nói rồi sao, đưa thư cho tôi, thuận tiện mượn cây dù."

"Thật sự?" Anh không tự chủ nhíu mày.

Tôi xong đời rồi sao, dám nói dối với anh?" Cô nghiêm túc nói.

Cao Nguyên mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua.

Tĩnh Tuệ nhìn thấy anh đang mím đôi môi lại, khuôn lòng không đành hôn lên môi anh một cái.

Cao Nguyên ngây ngẩn cả người, như chưa bao giờ nghĩ rằng cô sẽ làm như vậy.

Tiền tàng ẩn núp sâu trong nội tâm cô thoáng chốc được khơi gợi khỏi lớp vỏ bên ngoài mà từ trước đến nay cô tự khóa cho mình bỗng bùng lên mạnh mẽ. Vì vậy cô ôm cổ anh, hôn mật hôn anh, giống như những lúc anh hôn cô trước đây. Giờ khắc này, cô biết mình một chút say cũng không có, nhưng mà so với uống rượu say, thì lần này cô chủ động hơn nhiều.

Đợi đến khi cảm giác trôi qua, cô liến buông anh ra, phát hiện trên gương mặt của anh hình như lại đỏ ửng, ngay cả ánh mắt cũng mê say, như được tiếp thêm kích tình.

Tình Tuệ chưa bao giờ thấy Cao Nguyên như vậy nên cố ý trêu chọc anh: "Anh làm sao vậy, được hôn mà còn thần thờ?"

"..."

Anh không nói gì, càng làm cho cô cảm thấy rất đáng yêu. Oh my God,... Đáng yêu? Dùng cái từ này để hình dung con khỉ Cao Nguyên này được không?

Nhưng ánh mắt anh mê ly kích thích tính chủ động trong cơ thể cô trào dâng... hơn nữa anh gần như bị động...

Vì vậy cô đứng lên, thay đổi tư thế, ngả chồm hồm trên đùi anh, hai chân kẹp vào hông anh, dùng sức lắc đầu một cái, làm cho mình thoát nhìn cuồng dã hơn một chút. Nhưng cô lập tức phát hiện ra một vấn đề.. giống như những cảnh hot trên phim nhưng trên người cô không phải mặc váy ngủ đăng ten mà là áo T-shirt ở nhà và quần thun dài!

... Không sao!

Cô đề bả vai Cao Nguyên xuống, cố ý lùi về phía sau vài cái, "Vừa vặn" ngả trên "Bộ vị trọng yếu" của anh. Anh cũng mặc quần dài thể thao bằng thun, nên dù cách hai cái quần, cô cũng có thể cảm giác được anh đang rung động.

Cánh tay anh vượt qua đặt ở hai bên lưng tay dựa của ghế sofa, giống như là bị trói chặt, không nhúc nhích. Cô cúi đầu xuống, làm bộ muốn hôn

anh, anh ngẩng đầu lên nghiêng người tới, cô lại trốn ra. Nhìn anh ngẩn người, cô lại làm bộ muốn hôn, đợi khichóp mũi anh đụng chóp mũi cô, cô li ền né tránh. Cứ như vậy chơi mấy lần, cô cười không khép miệng lại, đưa taychọt vào eo anh.

Anh thoánghốchôm eo cô, xoay người đè cô trên ghế sofa, khí lực lớn đến hủ chết người, giống như là đột nhiên từ một thư sinh biến thành một tội phạm tàn ác...

"Sao mà anh bị chọc một chút cũng không chịu được?..." lời chế nhạo còn chưa nói hết, miệng của cô đã bị ngăn chặn.

Anh tiến công như mưa to gió lớn, làm cho cô có điểm chống đỡ không được.

"Chờ... một chút... Chờ một chút!" Thật vất vả giữa mới thoát khỏi ma chưởng của thổ phỉ, Tinh Tuệ thở gấp nói, "Hôm nay anh cho tôi làm nữ vương được không?"

Nhìn qua đã thấy muốn c ần giữ không được nhưng Cao Nguyên vẫn suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng. Tinh Tuệ cao hứng vỗ vỗ vào mặt anh: "Vây mau đứng lên cho tôi!"

Anh không tình nguyện đứng lên, Tinh Tuệ vội vàng đứng dậy, bỏ lại một câu "Tôi đi đổi bộ quần áo khác" rồi chạy vào phòng ngủ, cũng không quay đầu lại nhìn mặt anh có bao nhiêu ngáy ngẩn.

Vài phút sau, khi cô thay bộ váy ngủ bằng sợi tơ gợi cảm mua thật lâu rồi nhưng vẫn chưa mặc lần nào đi ra, lúc tựa ở cửa, phát hiện Cao Nguyên nhìn cô g ần như không chớp mắt.

Trong bụng cô đắc ý, nhưng mặt không đổi sắc chỉ là khẽ mỉm cười, đi đếncưỡi trên người anh, lại bắt đầu chơi trò chơi «m ềm nắn rắn buông» vừa rồi. Nhưng... cô thật sự đánh giá quá cao tính nhẫn nại của Cao Nguyên, mới trêu chọc anh có vài cái, tên thổ phỉ này li ền đột nhiên bế bổng cô lên xông vào phòng ngủ, đem cô ném lên giường, không đợi cô kịp phản ứng, anh li ền thoát y hướng cô nhào đến.

"Đường Tinh Tuệ, " anh thở vội nói, "Em làm người mù lần qua lần lại còn tương đối khá, không biết làm nữ vương là như thế nào cả!"

"..."

*****

Sáng thứ hai, lúc Tinh Tuệ đứng ở tủ quần áo suy tư nên mặc y phục gì, Cao Nguyên đã mặc chỉnh tề, soi gương đeo cravatte:

" Buổi sáng em phải xin nghỉ."

"Vì sao?" Trong bụng cô kinh ngạc.

"Bởi vì buổi sáng sẽ có người đến sửa modem."

"Cái gì..." Cô trừng to mắt, "Vì sao tôi không biết?"

Anh thắt cravatte xong, dùng kẹp cravatte kẹp lại nói: "Tối hôm qua, tôi không có nói với em sao?"

"Không có..." Cô chống nạnh trừng anh, "Đương nhiên không có! sáng sớm hôm nay, tôi còn muốn đi họp đây, chứ không tối hôm qua tôi vội vã gửi nhiều mail như vậy làm gì?"

Cao Nguyên nhún mày suy nghĩ hai giây, sau đó nhún nhún vai: "Vậy đại khái là tôi quên. Giờ tôi đi làm đây. Tạm biệt."

Nói xong, anh đi tới, hôn lên má cô một cái rồi mặc áo veste và xách theo ba lô mà anh đem đến lúc tối qua đi ra cửa.

Tinh Tuệ tròn mắt, há hốc mồm nhìn anh đóng cửa lại. Cô cũng là bởi vì không muốn họp lúc xế chiều, cho nên tối hôm qua mới vội vã sửa internet để gửi mail đi, nhưng bây giờ... Đi đâu đó đâu có ý nghĩa gì?!

Nghĩ tới nghĩ lui, cô chợt phát hiện, trong toàn bộ sự kiện này chỉ có một người được lợi duy nhất đó là... Cao Nguyên!

Tinh Tuệ bất đắc dĩ ngã mình xuống giường, cần lấy điện thoại di động gửi tin nhắn cho J.

"Tôi bị người ta gài bẫy, buổi sáng không thể không ở nhà vì có đám người đến sửa internet, vì vậy muốn dời cuộc họp đến xế chiều, sorry!"

Không bao lâu, nhận được tin nhắn trả lời của J: "Bị ai gài bẫy?"

"... Còn ai vào đây?" cô vừa trợn động ngón tay vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

"Thật hâm mộ cô, ngày ngày có thể làm!"

Tinh Tuệ xem trả lời của J trên màn hình di động, rất muốn kêu oan cho mình.

Cô đột nhiên nghĩ, lúc trước, khi đề xuất cùng Cao Nguyên làm sex friend, cô cảm thấy đây là cách thức cô muốn thỏa mãn dục vọng của mình. Nhưng dần dần, cô phát hiện không phải chỉ có một mình Cao Nguyên làm cô "thỏa mãn" mà chính cô cũng đã làm "thỏa mãn" Cao Nguyên, thậm chí, cô bắt đầu cảm thấy trên phương diện này, anh luôn giữ thế thượng phong... như vậy, quan hệ này lúc đầu vốn bình đẳng, có phải bây giờ đã bắt đầu nghiêng hẳn về một phía hay không...?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hai người bọn họ sẽ đi tới đâu?

Tinh Tuệ không dám nghĩ tới, vì vậy bỗng đứng dậy, quyết định đi đến tủ quần áo cân nhắc hôm nay nên mặc cái gì.

Cô cảm thấy một ý tưởng khủng hoảng chợt lóe lên trong đầu: Có bao giờ đến một ngày nào đó, thế xác bọn họ không thể nào rời bỏ nhau nhưng linh hồn bọn họ lại không thể hòa hợp với nhau thì sao?

*****

Tối hôm đó, Tinh Tuệ vốn đã hẹn Trương Dao ăn cơm, nhưng vào giờ tan việc, Trương Dao đột nhiên gửi tin nhắn nói công ty xảy ra chút chuyện

muốn đi xử lý, không tới được.

Nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, cô quyết định cũng ở lại công ty làm thêm giờ.

Vì cuối tuần có một buổi họp báo quan trọng, nên dường như tất cả đồng nghiệp đều ở trong hội trường chuẩn bị, phòng làm việc trở nên vắng lặng hơn bình thường rất nhiều. Báo cáo làm được một nửa, Tinh Tuệ cảm giác đầu mình muốn nổ tung, vì vậy đứng dậy đi đến phòng giải khát rót một ly cà phê, trở lại phòng làm việc vừa uống vừa nghỉ ngơi một lát.

Cô vẫn đang ám ảnh vấn đề thoả thuận hiện lên trong đầu mình lúc sáng nhưng không dám nghĩ đến đáp án và kết cuộc.

Cô đột nhiên nghĩ đến một người, vì vậy lấy điện thoại di động ra, vén dây mã số. Cô cũng chuẩn bị tư tưởng là không có ai nhận nhưng chỉ cần một lần đổ chuông đã có người bắt máy.

"Allo" giọng Phùng Giai Thành hơi có vẻ mệt mỏi, "Tôi vừa mới xong ca phẫu thuật, cô gọi rất đúng lúc."

Tinh Tuệ cảm thấy ít nhất cũng nên khách sáo một chút, vì vậy nói: "Phải không? Lại là một ca phẫu thuật tám tiếng sao?"

"Không, " Phùng Giai Thành cười khở, "Chỉ cần một giờ có thể hoàn thành."

"Ah..."

"Nếu phải làm tám ca phẫu thuật trong trong một ngày chắc là chết mất. Nhưng có thể làm theo thói quen, dù sao làm bác sĩ chính là không được tự mình lựa chọn vì thân thể của con người là không thể chờ đợi."

"..." Tinh Tuệ kinh ngạc há to miệng, không biết nên nói gì. Trên thế giới này quá nhiều người oán hận công việc của mình vì quá vất vả, vì quá vô lý, nhưng lại ít ai nghĩ đến trách nhiệm nghề nghiệp như Phùng Giai Thành.

"Tìm tôi ăn cơm phải không? Thật xin lỗi, tối nay tôi phải trực ban. Bây giờ định thay đồ tây để xuống canteen ăn hai chén cơm đây."

"A, không, " cô vội vã nói, "Chỉ là muốn tìm cậu hàn huyên một chút."

"Vậy tôi còn ít phút, đúng lúc trong phòng làm việc chỉ có mình tôi " có phải người trong tên có chữ "Thành" mỗi khi nói chuyện đều làm cho người đối diện cảm thấy rất thành khẩn không nhỉ! "Nói đi, chuyện gì?"

Tinh Tuệ suy nghĩ một chút rồi nói: "Bác sĩ, từ góc độ y học của cậu, sự ỷ lại giữa người với người, phần lớn là trên phương diện tâm lý hay sinh lý?"

"..." Phùng Giai Thành không nói gì, không biết là nghe không hiểu vấn đề của cô, hay là đang đang suy nghĩ nên trả lời thế nào.

"Hay nói như vậy đi, " cô bổ sung, "Nếu như hai người ỷ lại lẫn nhau thì loại ỷ lại này dựa trên linh hồn nhiều hơn hay là trên thể xác nhiều hơn?"

"Cô muốn nói đến hai người đang yêu nhau sao?"

"Ách..." Vấn đề này đúng là hỏi khó cô, "Cũng không phải, chính là... Hai người..."

"Nếu như không phải là người yêu thì làm sao có chuyện ỷ lại trên thể xác?" Phùng Giai Thành nói, "Tôi nghĩ ý cô muốn nói đến chuyện lên giường phải không?"

"Ừ... Đúng vậy."

"Đó không phải là người yêu sao?" Người làm bác sĩ đúng là hỏi một câu hỏi rất mang tính nghề nghiệp.

Tinh Tuệ chần chờ một chút, hỏi ra nghi vấn trong lòng: "Không phải là người yêu thì không thể lên giường sao?"

Phùng Giai Thành cười rộ lên: "Oa, chúng ta đang muốn chuyển từ một vấn đề y học hoặc tâm lý học sang triết học và đạo đức sao?"

"..."

"Chỉ cần nghe cô nói như vậy tôi biết cô là người tán thành vấn đề này."

"Ừ..." Cô không chỉ có tán thành, mà còn hành động để chứng minh sự tán thành của mình.

"Cô cảm thấy ưu điểm của nó ở đâu?"

"Đó chỉ là một phương tiện, không cần cân nhắc nhiều như vậy được không?" Cô bật thốt ra.

"Nghe có vẻ giống như ăn mì ăn liền. Nhưng cô cần phải biết rõ mì ăn liền là một thực phẩm bên trong có rất nhiều chất phụ gia, sẽ rất bất lợi cho một thân thể khỏe mạnh... cũng đồng nghĩa với vấn đề kia."

"..."

"Nhưng nói thật, Đường Tinh Tuệ, " bác sĩ tại đầu bên kia điện thoại nói, "Tôi cảm thấy cô không phải là loại người này, cô không chơi nổi."

"Vì sao?" Đây là lần thứ hai, trong một thời gian ngắn, cô nghe được có người nói với mình như vậy. Nếu như J nói như vậy là dựa vào tình cảm bạn bè nhiều năm, nhưng Phùng Giai Thành, một người quen biết không bao lâu cũng nói như vậy, thì là sao?

Cô thật không phải là loại người có thể minh bạch giữa thể xác và linh hồn sao?

"Không có vì sao cả, " Phùng Giai Thành cười nói, "Cô cũng không phải là..."

"..." Cô căn bản không cách nào đồng ý với Phùng Giai Thành, lại cũng không biết phản bác như thế nào.

"Vậy tôi có một ví dụ này hay lắm, " bác sĩ là người rất giỏi về phân tích và suy luận từ một ra ba người, "Cô không phải mới vừa hỏi tôi, tại sao không phải là người yêu thì không thể lên giường, vậy cô có thể theo tôi lên giường sao?"

Trực giác Tinh Tuệ tất nhiên là... nói đương nhiên không được!!!

Nhưng nếu như cô trả lời như vậy không phải vô tình chứng minh rằng Phùng Giai Thành và J nói đúng sao. Như vậy... cô thật sự là một người không thể tách rời một cách minh bạch sự liên hệ giữa thể xác và linh hồn?

Nếu vậy thì cô và Cao Nguyên phải làm sao? Cô sẽ yêu anh?!

Không thể nào...

Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Tinh Tuệ ma xui quỷ khiến thế nào lại nói: "Có cái gì không được, lên thì lên..."

"..." giọng Phùng Giai Thành gần như không thể tin được, "Cô xác định? Cô xác định cô có thể theo tôi lên giường?"

"... Có cái gì không được." Lỡ phóng lao rồi phải theo lao, cô thuận miệng nói.

"Hắc! thôi đi, " Phùng Giai Thành gần như chế nhạo cô, "Tôi lập tức xin nghỉ, chúng ta chờ nhau ở đâu?"

"Vị bác sĩ này..." Tinh Tuệ chỉ đành phải cầu xin tha thứ, "Tôi cũng chỉ lầ hỏi một chút mà thôi, cậu không cần như vậy, thật là..."

"Hừ hừ, Đường Tinh Tuệ tiểu thư, cô..." Phùng Giai Thành nói được một nửa, đột nhiên ngừng lại.

"?"

Sau đó, qua mấy giây, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng lúng túng: "Anh, anh Cao Nguyên... Hai người... Đến đây lúc nào..."

"?!!!" Tinh Tuệ trừng to mắt, lấy tay che miệng kinh ngạc.

Giọng truyền xa xa từ bên ngoài có chút mơ hồ, nhưng giọng Phùng Giai Thụy vẫn vang bên tai cô: "A, cũng vừa đến không bao lâu..."

"..." Cô đồng thời nghe được mình và Phùng Giai Thành thở phào nhẹ nhõm.

"Chỉ là vừa vặn nghe được cậu cùng Lộ tiểu thư hẹn muốn cùng nhau giường ở tử điểm mà thôi." Người anh cả này lại rất "hài hước" bổ sung.

Lúc này đây, cô nghe được tiếng mình và Phùng Giai Thành cùng hít vào một hơi khí lạnh...

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu
dtv-ebook.com

Chương 22: Ý lại

"Ừ? Ách... Cái này... thật ra..."

Tinh Tuệ nghe giọng Phùng Giai Thành tại đầu bên kia điện thoại ừ a a nửa ngày, nói đúng hơn là không ra được một chữ...Người bác sĩ này chỉ số thông minh cao như vậy nhưng rốt cuộc có làm được gì đâu?! Thậm chí, ngay cả vào những thời khắc mấu chốt như vậy cũng sẽ cố gắng giảng hòa chứ nhất quyết không đánh...

"Nói nhanh đi, chúng ta chỉ là nói giỡn!" Tinh Tuệ thấp giọng với điện thoại rống lên, giống như lúc này, cô đang ở trong phòng làm việc nho nhỏ của Phùng Giai Thành.

"Chúng ta chỉ là nói giỡn!" Bác sĩ thuật lại cực nhanh, giống như sinh viên đang định trốn học lại bị thầy giáo lấy sổ ra điểm danh nghe được sau lưng có người nhắc nhở mình, mừng hóm như bắt được một cọng rơm cứu mệnh.

Sau đó, điện thoại bỗng nhiên im lặng. Qua một hồi lâu, đang lúc Tinh Tuệ hoài nghi điện thoại di động của mình có phải xảy ra vấn đề gì hay không, chợt nghe Cao Nguyên dùng một giọng "Ôn nhu" nói:

"Eh, em rất rảnh sao? Tôi và Phùng Giai Thụy rủ em trai cậu ấy ăn cơm, em cũng cùng đi đi."

"Tôi... Tôi còn muốn làm thêm giờ." Cô sợ hết hồn, trực giác định cự tuyệt, "Nhưng mà Phùng Giai Thành thật không muốn trực ban sao?"

"Cậu ấy xin nghỉ."

"... Nhưng tôi còn muốn làm thêm giờ."

"Ừ, vậy nửa tiếng sau gặp ở XXX." Nói xong, liền cúp máy.

Anh xem lời của cô là gió bên tai sao?... căn bản cũng không cho phép cô cự tuyệt?

Tinh Tuệ sửng sốt một hồi lâu, mới để điện thoại di động xuống, trừng mắt nhìn màn hình, trong lòng hốt hoảng.

Nhưng mà cô, vì sao phải sợ?

Cho dù cô hẹn người khác lên giường thì đã ra sao? Trong lúc đang làm Pháo x hữu cũng cần phải chung thủy ư?

Tinh Tuệ đi qua đi lại trong phòng làm việc, cắn móng tay, nhiều lần suy tư. Gần đây giữa cô và Cao Nguyên đã bắt đầu xảy ra vấn đề, hơn nữa J và những người khác không ngừng đưa ra các loại nghi vấn làm cô không khỏi cảm thấy hoài nghi với «quan hệ sex friend» này...Đi đâu này rốt cuộc là đúng hay sai? Nếu như là sai, cô nên làm gì bây giờ?

Vướng mắc một hồi lâu, cuối cùng Tinh Tuệ quyết định can đảm đi đến "Hồng Môn yến", cô tự nói với mình, vô luận như thế nào, cô đã ba mươi một tuổi, nhất định mình làm mình chịu, cho dù gặp được vấn đề khó khăn thì tránh né không phải là biện pháp, chịu khó tiến lên mới là điều cô nên làm.

Nghĩ đủ cách, cô còn có thể sợ đi đâu gì?

Vì vậy, cô đóng máy tính, cầm lấy áo khoác và ba lô, kích động rời khỏi phòng làm việc.

Chỉ cần sau hai mươi phút cô đã đến được nhà hàng mà Cao Nguyên nói. Lúc đến bàn của ba người đàn ông, chỉ còn chỗ bên cạnh Phùng Giai Thụy là còn trống, tự nhiên Tinh Tuệ lại có cảm giác muốn bỏ cuộc nhưng chỉ có thể an ủi mình, chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu.

"Lộ tiểu thư, xin chào, " Phùng Giai Thụy cười thật hiền lành nhưng lại làm cho người ta có ấn tượng rất cáo già, "Chúng ta lại gặp mặt."

"Xin chào." Tinh Tuệ từ lúc bắt đầu ng ồi xuống, chỉ nhìn Cao Nguyên một cái. Lúc ấy, anh đang cúi đầu xem thực đơn, có lẽ từ dư quang của khóe mắt anh cũng thấy cô đang nhìn anh chăm chú nên anh ngẩng đầu lên nhìn cô, nhưng cô lập tức dời tầm mắt đi nơi khác.

"Em trai tôi nói cô là nhà thiết kế thời trang?"

"Ha ha, " cô cười khan hai tiếng để che dấu sự bối rối của mình, "Không, không, chính xác ra là nhà thiết kế nội y."

"Em tôi nói cô rất có tài hoa." Phùng Giai Thụy liếc Phùng Giai Thành một cái.

"Đâu có, đâu có..." Cô càng cảm thấy lúng túng.

"Hơn nữa em tôi còn nói cô là người rất thú vị."

"Không có, không có..." Tinh Tuệ vừa đổ mồ hôi lạnh vừa nghĩ vị đại ca này đúng thật không phải là một đĩa đèn cạn dầu!

Hàn huyền đến đây, Tinh Tuệ cuối cùng nhin không nhìn mặt hai người còn lại. Phùng Giai Thành lộ rõ vẻ mặt thấp thỏm, đại khái còn đang suy nghĩ phải giải thích chuyện cười giỡn h ời này thế nào, ngoan ngoãn đính chính chỗ nào đúng, chỗ nào sai. Về phần Cao Nguyên, anh không thèm nhìn ai, cũng không để ý đến ai, ngoắc gọi người phục vụ, bắt đầu tự quyết định chọn món ăn, giống như anh đi một mình đến dùng cơm, tất cả mọi người bên cạnh đều là không khí!

Phùng Giai Thụy tựa h ờn như một chương trình ti vi, đề tài rất nhieu. Đầu tiên là nói anh gần đây phụ trách một chuyên mục mới, kế tiếp lại nói đến thời sự và chính trị. Tinh Tuệ một là không quá quen thân với Phùng Giai Thụy, hai là mình cũng không có ý kiến gì hay có thể phát biểu, nên chăm chú yên lặng ng ồi nghe bọn họ nói. Khi cô và Cao Nguyên ở bên nhau, hai người gần như không đàm luận qua những vấn đề này (kỳ thật

cẩn thận ngấm lại, bọn họ căn bản là rất ít nói chuyện với nhau, hơn phân nửa thời gian chỉ là cùng nhau ăn cơm, lẫn lộn trên giường và ngủ mà thôi...), cho nên khi nghe anh và Phùng Giai Thụy chậm rãi nói, cô đột nhiên cảm giác cô kỳ thật cũng không được cho là hiểu rõ anh... hay chính xác hơn là cô cũng không biết hoàn toàn về Cao Nguyên. Thì ra là anh còn có những mặt khác mà cô chưa có dịp thấy qua làm cho cô cảm thấy vừa xa lạ lại... rất hiếm kỳ.

Không thể phủ nhận, Cao Nguyên đối với Tinh Tuệ mà nói là rất đặc biệt.

Trong ý thức của Tinh Tuệ, ngoại trừ người thân, ngay cả những bạn bè được coi là thân thiết cô vẫn luôn giữ một khoảng cách. Ví dụ như làm đồng nghiệp với J, hay như làm bạn bè với Phùng Giai Thành, hay giống như một người chỉ thấy qua hai lần là Phùng Giai Thụy, cho dù là gần đây quan hệ của cô và J cũng thân thiết hơn nhưng hai bên luôn có một khoảng cách đặc biệt giống như có một cây cầu mà cô đứng ở đầu cầu này và những người khác đứng ở bên kia, không ai sẽ vượt qua hoặc rút ngắn khoảng cách này.

Nhưng cô và Cao Nguyên... dường như không có khoảng cách đó. Cô đã quá quen nhìn thấy anh ngay cả khi không có mảnh vải che thân. Đó là quan hệ thân mật nhất giữa người với người... ít nhất nói về thể xác đó cũng là nơi riêng tư nhất. Thế nhưng cô lại thấy xa lạ bởi hiện tại anh thật đứng đắn và nghiêm túc.

Đối với những người khác cô không bao giờ muốn xóa đi khoảng cách đó, bởi đi đầu đó đối với cô là sự an toàn. Nhưng nếu dựng một khoảng cách giữa cô và Cao Nguyên...thì đúng là thật kỳ quái!

Đang khi cô còn đắm chìm trong những suy nghĩ khó phân định của mình, chợt nghe Phùng Giai Thụy hỏi: "Đường Tinh Tuệ cô học ở New York mấy năm?"

"Bốn năm."

Phùng Giai Thụy gật đầu: "Năm chúng tôi tốt nghiệp có đi Mỹ chơi hai tháng, có ghé qua New York ở một tháng."

"Năm đó chưa có tốt nghiệp, " Cao Nguyên chỉnh Phùng Giai Thụy, "Mùa hè năm sau đó mới tốt nghiệp."

Phùng Giai Thụy ngẩn người, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới nhớ: "A, đúng rồi... sau đó một năm mới tốt nghiệp. Bởi vì tháng mười tôi phải trở về nước, cho nên trước đó tổ chức đi chơi."

Cao Nguyên bất đắc dĩ nhếch miệng.

"Đó là năm nào?" Anh lại hỏi.

"2007." trí nhớ của Cao Nguyên rất tốt.

Phùng Giai Thụy đột nhiên hỏi Tinh Tuệ: "Năm 2007, cô vẫn còn ở New York sao?"

"Còn chứ, năm 2008, tôi mới trở về"

Anh quay đầu nhìn Cao Nguyên: "Vậy lúc chúng ta đi New York vì sao cậu không dẫn chúng tôi đi gặp cô ấy?"

Vấn đề này thoáng chốc hỏi khó Cao Nguyên, chỉ thấy anh kinh ngạc há to miệng, sợ run một hồi lâu, mới cứng nhắc đáp: "Ừ... Đại khái đã quên."

"Thôi đi!" Phùng Giai Thụy nhướn mi, "Người anh họ cậu chưa từng gặp qua mà cậu không biết xấu hổ đem chúng tôi đến ở nhà anh ấy. Trong khi cô ấy là mười mấy, hai mươi mấy năm bạn cũ cậu ngược lại đã quên..."

Cao Nguyên ho nhẹ một tí, có vẻ hơi lúng túng, nhún vai, xem như đem vấn đề này qua loa tắc trách cho xong.

"Nhưng, " Phùng Giai Thụy nhướn mày, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tinh Tuệ nói, "Nói thật, tôi cảm giác, cảm thấy cô thật quen mắt... có phải là, chúng

ta trước kia giống như thật sự chưa từng gặp mặt?..."

"Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?" Cao Nguyên hai tay ôm ngực, mắt tròn trắng nhìn Phùng Giai Thụy, "Người mà không biết sẽ cho là cậu có quan hệ mật thiết với «thích đại thúc»..."

"?!" Phùng Giai Thụy trừng to mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Bên kia, Tinh Tuệ và Phùng Giai Thành cũng rất ăn ý bèn nhìn nhau cười.

Phùng Giai Thành tựa hồ muốn nói: Sorry, anh của tôi có đôi khi là có chút cái kia...

Tinh Tuệ mỉm cười dùng ánh mắt trả lời: không có việc gì, tôi nghĩ anh ấy không có ác ý.

Đợi đến bọn họ dùng ánh mắt trao đổi xong, vừa quay đầu lại, phát hiện thấy Cao Nguyên ngẩng đầu đối diện đang nhìn cô chăm chăm. Khí sắc của anh rất dọa người, Tinh Tuệ chưa từng thấy qua, giống như... cô trước mặt anh như có gắn thêm một bộ râu...

Phùng Giai Thụy lại bắt đầu đổi chủ đề, Cao Nguyên rất nhanh dời ánh mắt, khôi phục vẻ mặt thản nhiên bình thường. Tinh Tuệ đột nhiên có điểm hoài nghi chẳng lẽ mới vừa rồi là mình nhìn lầm, vì từ đầu buổi ăn đến giờ anh gần như không nhìn đến cô!

Nghĩ tới đây, tính phá rồi lại trở dậy dù là đã bị tiệp ẩn và mai một đi ít nhiều nhưng lần này là do bị người khác đào lên. Tinh Tuệ thử dò xét đưa chân ra, dùng sức đá một chút, quả nhiên thấy Cao Nguyên mặt không đổi sắc nhíu mi mất một cái. Biết chắc là mình đã đá trúng chân anh, vì vậy cô càng lớn mật bỏ một chiếc giày cao gót xuống, đuổi chân luồn vào trong ống quần Cao Nguyên ngo ngoáy.

Cao Nguyên bình tĩnh như không thấy cô, vẻ mặt trấn định nhìn Phùng Giai Thụy, giống như là rất nghiêm túc đang nghe Phùng Giai Thụy nói, nhưng ánh mắt đã có chút... cổ quái.

Tinh Tuệ mấp máy miệng, mũi chân từ từ theo bắp chân của anh đi xuống, trượt đến trên giày của anh, sau đó lại đi lên thử trượt vào ống quần anh, cách một lớp vớ da mỏng dùng chân mè nheo da của anh.

Cao Nguyên lúc đầu còn tỏ ra là một người nghiêm túc đang nghe Phùng Giai Thụy nói chuyện, còn trả lời Phùng Giai Thụy một, hai vấn đề, nhưng rất nhanh sau đó, ánh mắt của anh bỗng trở nên mơ hồ..

Đương Tinh Tuệ cảm thấy không thú vị, lúc lùi mũi chân về, anh chợt hung hăng lườm cô một cái, ý tứ hàm xúc không rõ nhưng lại làm cô sợ hãi.

Khi món ăn lục tục đưa lên, Tinh Tuệ chỉ cầm cúi ăn, Phùng Giai Thụy vừa hay nói lại rất khôi hài, nên phần lớn chỉ một mình Phùng Giai Thụy nói, những người khác chỉ cần phối hợp một tí là có thể làm cho không khí trở nên rất hòa hợp.

Ăn được một nửa, Tinh Tuệ đứng dậy đi toilette. Nhà hàng này, trước đây cô và Cao Nguyên đã cùng nhau đi ăn, chỗ đi toilette lại được thiết kế rất đặc biệt. Muốn đi toilette phải đi qua những hành lang gấp khúc giống như mê cung, hơn nữa ở đây toilette cũng không phân biệt nam nữ, là một gian phòng lớn với những gian toilette nhỏ độc lập vì dù sao thì chỉ cần cửa mở ra là có thể vào. Trên hành lang gấp khúc không có ai, Tinh Tuệ đi vào một phòng toilette nhỏ, xoay người đóng cửa, nhưng cửa lại bị một người ngăn lại.

Khuôn mặt Cao Nguyên tuấn lãng đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, ánh mắt sắc bén làm cho đường cong của bộ mặt anh càng thêm có vẻ góc cạnh rõ ràng.

Tinh Tuệ bị anh làm sợ hết hồn, muốn hỏi anh tại sao lại ở chỗ này, nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng, anh liền chui vào, trở tay khóa cửa lại, nâng mặt của cô lên cúi đầu xuống hôn.

Ngón tay của anh tuyệt không ôn nhu, bóp bên má phải cô làm đau điếng. Môi lưỡi của anh cũng rất thô lỗ, giống như là muốn mượn nụ hôn này để trừng phạt cô.

Tình Tuệ bị dọa bối rối, cho nên đứng không nhúc nhích, cho đến khi anh thở dài, buông cô ra, cô mới ngậy ngốc mở tròng hai mắt, giống như là không dám khẳng định là mình không phải đang đứng trên địa cầu này.

Bọn họ hai mắt nhìn nhau, không ai nói tiếng nào. Toilette là phòng kín, trên đỉnh đầu có một quạt gió ong ong vận hành. Một ý nghĩ chạy thoáng qua trong đầu cô: người này... sẽ không phải muốn ở chỗ này... làm cái gì kia đi?

Cô mới nghĩ đến anh đã đặt cô ng ồi trên bệ đá cẩm thạch trên tường. Phòng toilette chật hẹp nhưng cũng đủ cho hai người đứng, cô nhìn ánh mắt của anh, thật sự hơi sợ, vì vậy không tự chủ lắc lắc đầu với anh.

Ánh mắt của anh lóe lên một cái, lại đổ ập xuống hôn lên môi cô, hai bàn tay to lớn như đại bàng đặt trước ngực cô, không an phận du động.

"Cao Nguyên..." Cô thừa dịp anh lấy hơi để thở, thấp giọng nói, "Anh đừng như vậy..."

Anh không để ý tới cô, đưa một tay vén áo váy bằng len của cô đồng thời nâng cả người cô lên.

"Không được! Không được!..." Cô nhân cơ hội đẩy môi của anh ra, lại lại không dám kêu to, trong lòng cảm thấy hành động này của anh thật chẳng thể chấp nhận được vì vậy có chút nổi nóng.

"Vậy vừa rồi vì sao em khiêu khích tôi?" Anh cắn răng nói vào tai cô.

"..." Ách, nói như vậy thì, họa này đích xác là do cô làm ra ư?

Lúc này cả người cô đã không chạm đất, Cao Nguyên thuận thực tách chân của cô ra, hai tay vịn vào eo cô. Cô thấy mắt anh hơi đỏ, biết rõ anh thật sự muốn làm, liền cầu xin tha thứ: "Tôi không thích ở chỗ này... Anh thả tôi xuống trước đi."

Anh cũng nhìn cô, không có tiến thêm một động tác nào nữa nhưng cũng không buông cô ra, chỉ là như vậy đem cô khóa ở trên tường, không

nhúc nhích.

Một lát sau, Cao Nguyên nắm tay thật chặt, quay đầu đi, nói từng câu từng chữ vào tai cô: "Đường Tinh Tuệ, mẹ kiếp! Em nếu dám cùng Phùng Giai Thành đi quán rượu... Tôi sẽ làm thịt em ngay tức khắc."

Giọng của anh giận dữ giống như chỉ muốn giết cô, hù dọa cô nói không ra lời.

"Còn có, " môi của anh đã đụng phải lỗ tai của cô, "Không cho phép ở trước mặt tôi cùng anh ta mất đi mày lại, nếu không xem tôi như thế nào thu thập em..."

Nói xong, anh đặt cô xuống, trừng mắt nhìn cô, kéo kéo áo cổ áo chemise, mở cửa đi ra ngoài.

Tinh Tuệ khóa cửa lại, đẩy lại nắp bồn cầu, ngẩng lên phía trên, há mồm thở dốc. Trên đùi của cô còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Cao Nguyên, vừa nghĩ tới vừa rùng rợn nếu không phải là cô kiệt lực phản kháng, anh rất có thể ở chỗ này "ăn thịt" cô, nghĩ lại lòng vẫn còn thấy sợ hãi...

Oh my God! Trong toilette của nhà hàng?!

Anh điên rồi sao?!

Cô cứ như vậy chưa tỉnh hẳn ngẩng một hồi lâu, sau đó mới chỉnh lại áo váy mở cửa đi ra ngoài. Lúc rửa tay, cô nhìn thấy mình trong gương, giống như đã khôi phục lại bình thường, chỉ là... có một cảm giác thật khó hiểu nơi lòng ngực không khỏi làm cô hoảng hốt.

Trở lại bên bàn ăn, cô không dám nhìn Cao Nguyên, yên lặng ăn, bên tai nghe bọn họ nói chuyện phiếm nhưng trong lòng lại trống rỗng.

Cứ như vậy nhịn đến khi cơm nước xong, Cao Nguyên viện cớ không lái xe nên tùy tiện "Đi nhờ xe" Tinh Tuệ. Dọc theo đường đi, hai người đầu không nói tiếng nào, Tinh Tuệ cũng lười trao đổi, bên trong buồng xe không khí ngột ngạt có thể làm cho người ta nổi điên, cô lại lợi dụng sự im

lặng để suy nghĩ. Nghĩ tới màn vừa rồi tại toilette...cô chợt cảm thấy rùng mình.

Xe chạy đến dưới lầu nhà Cao Nguyên, cô dừng lại, kéo thẳng tay, chờ anh mở cửa đi xuống, anh lại ngẩn yên không nhúc nhích, ra lệnh: "Đi vào garage."

Đi vào garage ý là muốn cô cùng anh đi lên lầu, vì vậy cô im lặng lắc đầu.

Cô không nhìn anh, nhưng từ dư quang trong khóe mắt, cô biết rõ anh đang nhìn chăm chăm vào gò má cô. Qua một hồi lâu, Cao Nguyên đột nhiên nói: "Em sợ tôi?"

Cô không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ là cần lấy tay lái, không nói một lời.

"Tôi vừa rồi...làm em sợ sao?" Từ đầu buổi tối đến giờ, đây là lần đầu tiên anh dùng giọng mềm mỏng để nói với cô.

Cô quay mặt qua chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngón tay thon dài của Cao Nguyên nhẹ nhàng cần lấy cầm của cô, bắt cô phải quay đầu qua nhìn anh.

"Nói chuyện." Anh lại nghiêm giọng ra lệnh.

Nhìn không được cô tức tối nói: "Tôi muốn nói thì nói, không mượn anh xen vào!"

Cao Nguyên dù bá đạo đến đâu cũng không có cách nào khống chế khi Tinh Tụ tức giận. Mỗi khi thấy cô thật sự giận dữ, anh cũng chỉ là nhìn cô, không làm gì cả.

"Tốt lắm tốt lắm, đừng lấy tánh khí đại tiểu thư để đùa giỡn, đi lên đi, tôi hâm giò heo phá lẩu cho em..." Anh dường như không biết cách dụ dỗ phụ nữ.

"Biến, không đi!" Cô đơn giản chỉ cần thoát ra khỏi tay của anh, xoay đầu quay qua bên kia.

Anh vươn tay tới ôm cô, cô rất kiên quyết chống cự, anh cũng rất kiên quyết thực hiện hành động của mình.

Cô giãy giụa, thậm chí cắn cánh tay anh, anh nhúm mày, không nói thêm gì nữa, chỉ là gắt gao cần lấy tay của cô.

Vùng vẫy một hồi lâu, Tinh Tuệ có chút kiệt sức, chỉ đành phải áo nảo dừng lại, trừng anh: "Anh buông tay!"

"Tôi không buông..." Anh tựa như tên vô lại.

Tinh Tuệ tức giận đến đỏ cả mắt, nhưng cô cắn răng không khóc, hung hăng trừng mắt nhìn Cao Nguyên.

Hai người cứ như vậy giằng co một hồi lâu, cuối cùng là Cao Nguyên xin lỗi trước: "Thật xin lỗi."

"..." Cô cũng chỉ biết trừng anh, nhưng ánh mắt thoáng mềm nhũn đi chút ít.

Anh đột nhiên nghiêng người hôn lên trán cô một cái nói, nói: "Tôi không phải... Tôi không phải là cố ý dọa em."

"..." Cô nhúm mày, "Vậy tại sao anh nói muốn giết tôi?!"

"Tôi..." Cao Nguyên buồm bực nhìn cô, "Tôi chưa nói muốn giết em bao giờ..."

"Anh nói, anh muốn làm thịt tôi." Cô lặp lại từng chữ từng câu của anh.

"..." Anh nhếch nhếch miệng, chắc là đang mắng trong lòng nhưng ngoài miệng lại không nói gì.

"Hơn nữa anh còn nói rất nghiêm túc!" Cô nhất quyết không tha.

"Này... em không thể cắt câu lấy nghĩa, trọng điểm những lời này tôi không phải là muốn nói với em như vậy. Mà ý là không muốn em và Phùng Giai Thành đi quán rượu." Cuối cùng anh phải nói lên suy nghĩ của mình.

"Ai muốn cùng anh ta đi quán rượu a?" Tinh Tuệ tức giận đến quên mất mình đã từng nói vậy.

"Lúc tôi và Phùng Giai Thụy đến cửa phòng làm việc của cậu ấy, hai người không phải là đang gọi điện thoại nói muốn hẹn đi quán rượu sao?" khí thế Cao Nguyên lại nổi lên.

"..." Tinh Tuệ há to miệng, nhớ lại hình như là có chuyện như vậy, "Tôi, chúng tôi chỉ là đang nói đùa!"

"Chỉ có em mới nói như vậy là đùa?" Con khỉ nhú mày, "Mười người đàn ông thì chín người sẽ cho là thật."

"Hừ, " cô cười lạnh, "Suy nghĩ của anh mười phần thì hết chín phần méo mó, không có nghĩa là Phùng Giai Thành cũng vậy!"

Về mặt Cao Nguyên đột nhiên trở nên cứng rắn: "... Em muốn đối nghịch với tôi, đúng không?"

Khi nghe anh hỏi như vậy, cô cảm thấy mình thật bướng bỉnh nhưng lỡ đâm lao rồi phải theo lao thôi. Vì vậy cô khẽ cắn răng, không quan tâm gì đến anh nói: "Đúng vậy! Tôi chính là muốn đối nghịch với anh, thì đã sao?! Anh chỉ là người theo tôi lên giường, anh dựa vào đâu mà quản lý tôi? Cho dù tôi và Phùng Giai Thành không nói giỡn thì đã sao, tôi muốn đi quán rượu với ai thì đi... không mượn anh xen vào!"

"Tôi vì sao không xen vào?!" Anh nhìn qua giống như là thật sự bị cô chọc giận, quát, "Em đừng quá phận, càng nói càng kỳ cục!"

"Tôi quá đáng?" Cô nghiêng răng nghiêng lợi, "Vậy còn anh? Anh vừa rồi ở trong phòng ăn đã làm gì tôi? Còn lúc Tiểu Viện kết hôn nữa... Anh thật lưu manh! Háo sắc! Anh coi tôi là cái gì? Là công cụ tùy thời tùy chỗ để anh giải quyết sao?! Rốt cuộc ai quá đáng!?"

"Đủ rồi a, " Cao Nguyên nhìn cô, lạnh lùng nói, "Em cao hứng thì kiếm tôi chơi, mất hứng thì mượn tôi trút giận, nếu không phải thì bắt tôi cút. Em có thể cùng người đàn ông khác nói giỡn, nói muốn đi quán rượu, tôi chưa làm gì cả em đã nói tôi xen vào; người khác đối với em không có trách nhiệm em than trời trách đất, nhưng ngược lại, em phải đối với mình có trách nhiệm một chút chứ?"

"..."

"Em đã ba mươi một tuổi, đã ly dị, khuôn mặt không thiên sứ, vóc người không ma quỷ, thủ đoạn lại không có gì đặc biệt cao minh... Còn có khi, cả ngày làm cho tôi phát cáu, chỉ cần một chút mất hứng là trở mặt với tôi, em cho rằng em là ai a? Em dựa vào cái gì đối với tôi như vậy?"

"..." Cô tức giận đến nói không ra lời.

"Đường Tinh Tuệ, " lúc nói những lời này, anh vẫn lạnh lùng, vẻ mặt ngạo mạn, "... mẹ kiếp, em làm vậy không phải là ỷ lại rằng tôi lúc nào cũng yêu em sao?!"

Nói xong, anh không cho cô bất kỳ cơ hội phản bác nào, mở cửa xuống xe bước đi.

— — —

* H ồng môn yến: là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc.

H ồng Môn Yến là bữa tiệc được tổ chức vào năm 206 trước CN ở H ồng Môn (ngoại thành Hàm Dương, kinh đô của nước Tần thời bấy giờ). Người tham dự có: Lưu Bang, Hạng Vũ là những người có vai trò lãnh đạo chống quân Tần, bữa tiệc này có ảnh hưởng sâu sắc tới khởi nghĩa nông dân cuối thời Tần và cuộc chiến Hán – Sở, nó được xem là gián tiếp thúc đẩy sự diệt vong của Hạng Vũ và sự thành công của Lưu Bang lập ra nhà Hán.

Điển tích H ồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm

nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm.

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 23: Chấp niệm

"Hắc!" Cao Nguyên mới từ phòng học đi ra, đã bị người từ phía sau vỗ vỗ bả vai, thì ra là Đồng Vân, "Tối mai party cậu dự định hóa trang thành cái gì?"

Cao Nguyên quay đầu lại, phát hiện ngoài Đồng Vân ra, bên ngoài phòng học còn có Phùng Giai Thụy: "Cái gì party?"

"Đương nhiên là Halloween party rồi!" Đồng Vân cùng Phùng Giai Thụy bốn mắt nhìn nhau, "Cậu không biết sao?"

Cao Nguyên nhún vai: "Thứ tư tuần sau, tôi còn phải nộp một phần bài tập, cho nên cuối tuần dự định nghỉ ngơi ở thư viện."

"Đây không phải là Cao Nguyên mà tôi biết!" Đồng Vân cố ý lộ vẻ mặt thất vọng nháy mắt ra hiệu.

Cao Nguyên bị bộ dáng của Đồng Vân chọc cười: "Không còn cách nào khác, bài tập quan trọng hơn là tán gái."

Nhưng tối hôm sau, Cao Nguyên vẫn bị Đồng Vân cứng rắn lôi kéo đi đến một quán bar bên ngoài cách trường học mấy con phố. Nghe nói là có một đồng hương đã bao cả đêm.

"Người Trung quốc tại sao phải tham gia lễ hội quỷ của người ngoại quốc?" Cao Nguyên đi theo sau lưng Đồng Vân, vừa đi vào trong vừa hỏi.

"Thật ra cũng chính là mượn cớ cho mọi người ra ngoài chơi điên khùng một tí mà thôi." Đồng Vân không biết đi đâu lấy về cho mỗi người một nón cao su đội lên đầu, trên đỉnh nón là một thanh búa cực to dính một chút màu đỏ như máu, nhìn qua thật kinh người.

"Ah..." Cao Nguyên dừng một chút, "Vì sao chúng ta không đội nón bí đỏ?"

Do lúc đầu anh không có ý định đi party, nên anh cũng không chuẩn bị đạo cụ để hóa trang, vì vậy Đồng Vân rất "tri kỷ" giúp anh mượn một cái nón bí đỏ. Sau khi đội lên... cả khuôn mặt anh đều ẩn bên trong trái bí đỏ!

"Cậu cũng đừng có than, " Đồng Vân trêu anh, "Có thể mượn được cái nón này cho cậu là may rồi! "

Cái nón bí đỏ này giống như một trái bí đỏ thật, chỉ có con mắt, mũi và miệng là có lỗ dùng để nhìn và hô hấp. Vừa đi vào quán bar, Cao Nguyên liền phát hiện cách ăn mặc của tất cả mọi người đều rất khác nhau. Có người hóa trang thành quỷ hút máu hay các loại xác chết rất buồn nôn, cũng có người hóa trang thành con dơi hoặc các nhân vật điện ảnh nhìn rất khôi hài. Tóm lại, lần đầu tiên tham gia một party hóa trang như vậy, Cao Nguyên cảm thấy rất mới mẻ.

"Không là đồng hương thì sao?" Anh lại hỏi, "Vì sao lại nhiều người như vậy?"

"Cậu có thôi đi không, thật là trẻ con a?" Đồng Vân khinh khỉnh, bày tỏ sự bất mãn.

Cao Nguyên im lặng, tỏ ý hiểu được sự cảnh cáo.

Anh đi theo Đồng Vân tiếp tục vào trong, đến bên cạnh quầy bar nơi các cô gái đang đứng. Xa xa, dưới ánh đèn mờ mờ, anh thấy... một khuôn mặt nhìn nghiêng với đôi gò má thật quyến rũ.

Cô ấy cột tóc đuôi ngựa thật đơn giản, cái trán trơn bóng cơ hồ có thể phản xạ được cả ánh đèn, lông mi thật dài chớp chớp, sườn mặt lấp lánh một đôi mắt sáng. Sống mũi của cô ấy rất cao, chóp mũi tròn trịa, lại rất khéo léo. Đôi môi cô so với các cô gái Giang Nam có vẻ dày hơn một chút và có nét giống người Âu châu. Mặt của cô hình trái xoan, nên cằm cũng tròn trịa, lúc nói chuyện hoặc cười, hai bên má có hai cái đũng tiều rất thú vị...

Cao Nguyên đứng yên kinh ngạc nhìn gương mặt nhìn nghiêng kia một hồi lâu, đột nhiên đi tới, đến trước mặt cô gái đó nói: "Xin chào!"

Cô gái quay đầu, nhìn anh, sợ hết hồn. Anh lúc này mới nhớ rằng mình đang đội một cái nón bí đỏ, cảphần đầu và mặt là một trái bí đỏ thật lớn. Nhưng anh cũng bị cô làm sợ hết hồn, bởi vì khi cô xoay đầu lại, anh mới phát hiện nửa mặt bên kia của cô đeo một cái mặt nạ đầu lâu, mặt nạ này làm rất giống như thật nên chột nhìn qua thật kinh hãi.

"Xin chào, cách hóa trang của cô rất đặc biệt. Tôi tên là Cao Nguyên." Anh nhìn chằm chằm vào bên mặt không hóa trang của cô nói.

"What?" giọng cô nói tiếng Anh rất nặng lúc này anh này mới phát hiện ra cô không phải là người Trung quốc.

Vì vậy anh tháo nón bí đỏ xuống, lộ ra một gương mặt anh tuấn, vươn tay, nói: "You look amazing, nice to meet you..."

Cô gái chần chờ một chút, cũng đưa tay ra, dưới ánh đèn mờ mờ, anh thấy trong mắt cô không có ý muốn làm quen...

...

Chuông điện thoại di động reo cắt đứt suy nghĩ của Cao Nguyên, kéo anh từ hồi ức xa xưa trở về. Anh quay đầu lại thấy di động đang nằm trên ghế sofa của mình. Anh đi tới, trên màn hình hiện lên ba chữ "Phùng Giai Thụy".

"Chuyện gì?" Anh sản giọng.

"Không có việc gì, không có việc gì, " Phùng Giai Thụy rất biết phải dò xét tình hình, "Chỉ muốn xem cậu về nhà có an toàn không thôi."

"Cậu trở nên tỉ mỉ như vậy từ khi nào vậy, biết quan tâm đến người khác!" Anh cười lạnh.

"Chủ yếu là nhìn thấy vừa rồi lúc ăn cơm sắc mặt của cậu không được tốt, sợ thân thể cậu không thoải mái..."

"Thật sự cảm ơn sự quan tâm của cậu!" Cao Nguyên cắn răng nói.

"Không khách khí, không khách khí..."

"..."

"Nhưng nói thật, Cao Nguyên, " Phùng Giai Thụy thay bằng một giọng điệu nghiêm túc, "Tôi thật cảm thấy Đường Tinh Tuệ có điểm nhìn quen mắt, cậu xác định tôi trước kia chưa từng gặp cô ấy?... "

Không đợi Phùng Giai Thụy nói hết lời, Cao Nguyên lập tức cúp máy, đem di động một lần nữa ném đến trên ghế sofa, sau đó đi vào phòng tắm xả nước tắm.

Dòng nước ấm áp xả xuống từ đỉnh đầu, bả vai đến trên sống lưng, sau đó nước chảy theo thân thể bao trùm lên toàn thân, anh bỗng cảm thấy thật dễ chịu.

Anh vừa gội đầu vừa hát nho nhỏ rồi bắt đầu cười khở.

Cuối cùng anh cũng đã nói ra!!!

Những lời này giấu lâu như vậy, lâu đến... nỗi anh nghĩ là mình sẽ không bao giờ nói!

Nước cuốn đi bọt xà phòng trên đầu, anh thật sâu thở dài, mở mắt ra, vuốt nước trên mặt, trong lòng đột nhiên cảm thấy... có những phiến muộn không thể diễn tả thành lời.

Anh lúc ấy cứ như vậy xuống xe đi, không nhìn cô một cái, không biết biểu hiện lúc ấy của Đường Tinh Tuệ là gì... đoán chừng chắc là cô sẽ bị sợ và bối rối.

Như vậy... Bọn họ sẽ như thế nào? Là từ nay "Tay trong tay hạnh phúc vui vẻ sống bên nhau", hay là đường ai nấy đi không còn dính líu gì nhau

nữa?

Anh trong lòng không chút hoang man, anh chỉ là giận điên lên, nên mới nói ra. Anh buổi tối vốn chỉ là dự định cùng Phùng Giai Thụy đi mỗ xẻ vắn đề với "Tiểu tình địch". Thật ra anh cũng không để ý đến chuyện của Phùng Giai Thành, bởi vì ngay cả Đường Tinh Tuệ cũng nói bọn họ không thể nào. Nhưng khi đi đến cửa phòng làm việc, do cửa mở sẵn, Phùng Giai Thành đang gọi điện thoại, anh còn chưa đứng vững đã nghe đến bác sĩ cười nói: "Cô xác định cô có thể theo tôi lên giường?... Hắc, thôi đi, tôi lập tức xin nghỉ, chúng ta chờ nhau ở đâu?... Hừ hừ, Đường Tinh Tuệ tiểu thư..."

Anh thoáng chốc có chút nổi nóng, nhưng trở ngại Phùng Giai Thụy ở đó, hơn nữa, bọn họ cũng đã là người trưởng thành rồi... Cho nên, anh chỉ cố gắng giữ bình tĩnh cười cười.

Phùng Giai Thụy... biết đã làm anh mất hứng, vì vậy, liên tục ngăn cản trước mặt anh, không để cho anh có cơ hội nói chuyện.

Về sau tại nhà hàng, anh cố ý lộ sắc mặt cho Đường Tinh Tuệ xem, cho nên từ đầu tới đuôi cũng không hề để ý đến cô, cho đến khi cô đem chân đưa vào ống quần anh, mà nheo mắt chân anh... anh mới nghĩ không yên.

Có đôi khi anh sẽ nghĩ, tình yêu này của anh, giống như hút thuốc, biết rõ có thể sẽ có một kết cục không xong nhưng vẫn ôm hy vọng may mắn, an ủi mình nói, có lẽ cũng sẽ không tệ như vậy. Lừa mình dối người đã lâu, cũng đến lúc chết lặng, những gì không muốn nghĩ cũng đã nghĩ, những gì không nên làm đều đã làm, những gì giả dối cũng đã trở thành sự thật... nhưng kỳ thật nói cho cùng, đi đâu đó chỉ là sự thất bại trong chấp niệm mà thôi.

Nếu nói đến chấp niệm, thì thật đáng sợ, thế nào mới là chấp niệm? Phải chăng là một loại cố chấp trong suy nghĩ, ngăn không cho mình thoát khỏi nó, sống trong nó và cứ khư khư như vậy?

Phật tổ nói, «chấp chấp niệm mà sinh, chấp chấp niệm mà chết, là vì chúng sinh». Đúng là, giống như anh vậy, phạm phu tục tử, lại là vì dục

vọng.

Kỳ thật anh cũng không phải yêu Đường Tinh Tuệ đến như vậy... ít nhất trước khi anh cùng cô làm sex friend, anh vẫn nghĩ như vậy.

Có lẽ cho tới nay tình cảm anh dành cho cô chỉ là thích. Từ lúc bắt đầu thời kỳ trưởng thành, cô không thuộc loại đặc biệt hoạt bát sáng sủa, nhưng cũng không phải là một cô gái hướng nội điềm đạm. Bọn họ biết nhau nhiều năm như vậy, anh không phải là coi cô như em gái, cũng không phải là coi cô như những người bạn gái bình thường... cô không phải là ai khác, chỉ là Đường Tinh Tuệ.

Cô và anh trước kia lẫn lộn trong một vòng tròn nhỏ hẹp, vì là bạn học nhiều năm. Bọn họ không phải là rất thân, rất ít bày tỏ tâm sự (đương nhiên, khi đó cũng không có nhiều tâm sự có thể tán gẫu), đàm luận phần lớn là chơi như thế nào, học tập như thế nào, làm sao cho cuộc sống trôi qua thú vị hơn. Anh chẳng qua chỉ cảm thấy cô đối với anh mà nói là có thể tin nhiệm. Từ rất lâu rồi, anh không cần phải suy nghĩ quá nhiều trước khi nói với cô, không cần phỏng đoán ý tưởng của cô, không cần tự cao tự đại, cũng không cần tận lực nịnh nọt, anh nhìn thấu cô, người này có xấu thì những cái xấu anh đều đã biết... hơn nữa anh cảm thấy, cô cũng nhìn anh như vậy.

Anh sau khi tốt nghiệp đại học, đi làm ở ngân hàng, bắt đầu từ một viên chức nhỏ. Lúc đó, anh cũng không có ý định ra nước ngoài du học. Khi ấy, bọn họ rất đơn giản, những người có tham vọng và lý tưởng đều ra nước ngoài, chỉ còn lại anh, Tinh Tuệ và Tiểu Viện. Tiểu Viện là một người thiện lương hào phóng nhưng cũng không khỏi có điểm yếu ớt của một phụ nữ, anh liên tục coi cô ấy như một "Tiểu công chúa" phỏng tay mà đối đãi. Hơn nữa, khi đó Tiểu Viện lại có bạn trai, cả ngày mất tích với bạn trai, cho nên có một khoảng thời gian, những "Cây còn lại quả to", bạn bè còn sót lại chỉ có anh và Đường Tinh Tuệ là thường xuyên rủ nhau đến nhà sống phóng túng, chơi game.

Về sau, không biết vì sao, đột nhiên có một ngày hai vị "Tay chơi" này không biết bị trúng tà gì đâu nói muốn đi ra ngoài du học. Vì vậy hai người

lại ghi danh vào cùng một trường luyện thi để du học và cùng dành thời gian để đi học ngoại ngữ. Lúc đó, bọn họ mỗi ngày đều gặp mặt, nhưng chỉ nói với nhau vài câu, có đôi khi cuối tuần hay lúc tan học cùng nhau ăn cơm, cũng là để tự đeo tai nghe để học từ mới. Hơn nữa ngoại trừ ngoại ngữ còn phải thi môn chuyên ngành. Cứ như vậy giằng co hơn nửa năm, đầu xuân, bọn họ dường như đồng thời nhận được giấy báo trúng tuyển của trường học.

Anh mơ hồ nhớ rõ, vào một ngày cuối tuần, lúc nhận được thông báo trúng tuyển, bọn họ cùng đi ra ngoài ăn mừng, còn hẹn Tiểu Viện và bạn trai của cô ấy. Nhưng kết quả hai người này lại um sùm tại karaoke chỉ vì bạn trai của Tiểu Viện cứ liếc mắt đưa tình với những nữ phục vụ, vô tình một hồi thì bắt đầu động tay! Cao Nguyên nhớ lúc ấy anh và Đường Tinh Tuệ nhìn đôi uyên ương nóng nảy đều sợ đến ngất người, thật may là khi đánh nhau người chiếm thế thượng phong luôn là Tiểu Viện, nếu không chắc anh cũng phải đi hỗ trợ đánh nhau... ách, hay là phải khuyên can, khuyên can...

Đánh tới cuối cùng, Tiểu Viện vẫn chiếm thế thượng phong thế nhưng lại khóc bỏ chạy ra ngoài, bạn trai đã bị đánh thế mà lòng vẫn như lửa đốt chạy đuổi theo... thế này là thế nào?

Điều này làm anh không thể nào tưởng tượng nổi...quan hệ tình yêu nam nữ đối với Cao Nguyên thật đơn giản, nếu hạnh phúc thì tiếp tục không hạnh phúc thì chia tay. Anh rất ít tốn tâm tư suy nghĩ làm sao để duy trì một tình yêu, chẳng phải cũng đều là đàn ông và phụ nữ trưởng thành rồi sao, vì sao phải miễn cưỡng nhau, anh còn trẻ, không cần thiết vì một thân cây buông tha cho cả cánh rừng.

"Ah..." Nhìn Tiểu Viện và bạn trai không quay đầu lại cứ thẳng hướng chạy ra khỏi quán, Đường Tinh Tuệ kinh ngạc nói, "Bọn họ tại sao lại nửa chừng bỏ về?..."

"Chẳng lẽ... Làm bộ gây gỗ để không trả tiền?" Cao Nguyên như tìm được một giải thích hợp lý.

Hai người bạn họ ng ấ ở trong phòng karaoke, hai mặt nhìn nhau một h ấ lâu, mới quyết định tiếp tục ca hát.

Đêm hôm đó, bạn họ chơi rất vui vẻ, hát xong còn đi ăn khuya. Tại quán ăn khuya nóng hôi hổi, họ vừa ăn thịt dê xỏ xâu vừa uống bia đá, sau đó đầu tự mình thôi ph ồng mình có bao nhiêu lợi hại khi thi đấu trường học đó... Cho đến khi quán đóng cửa, hai người vẫn chưa thỏa mãn nhưng bị đuổi ra ngoài.

Lúc đó hình như là đầu xuân, gió đêm rất lạnh. Dù đã ăn hết một cái lẩu, uống rượu, thân thể ấm áp, nhưng hơn nửa đêm tìm không được xe taxi, bạn họ phải thả bộ đi một đoạn đường thật dài, Đường Tinh Tuệ lại ăn mặc rất đơn bạc nên vừa đi vừa hít mũi, vừa vô thức rứt bả vai, chà xát tay lại với nhau.

Lúc hai người đứng ở đầu đường chờ xe trống, Cao Nguyên không chút suy nghĩ, liền kéo áo khoác ra ôm cô vào lòng ngực của mình. Phản ứng đầu tiên của Đường Tinh Tuệ là cứng đờ, nhưng chỉ quay đầu lại liếc anh một cái, liền cười nói: "Nếu không phải là biết rõ anh và cũng chưa đến mức gọi là giỏi trò lưu manh, thì tôi sẽ kêu to là có người vô lễ với tôi rồi đó."

"Em kêu như vậy là tốt lắm..." Anh hơi say, ôm cô càng chặt hơn, còn cố ý dùng tay đang đút trong túi áo bóp eo của cô.

"A! Cứu mạng a..." Cô cũng say, cười kêu to, bởi vì cô rất sợ nhột.

Anh đứng ở sau lưng cô, chỉ là nhìn qua đỉnh đầu của cô, nhưng khi nghe tiếng cười của cô, cũng bị chọc cười.

Đêm hôm đó, trên ghế ng ấ sau của xe taxi về nhà, bạn họ lần đầu tiên hôn môi. Không phải hôn như "chu ần chu ần lướt nước", mà là... do rượu cần quấy phá phía dưới, dục vọng cứ hướng não đi lên, khiến bạn họ cứ muốn ôm nhau mà hôn mãnh liệt.

Kỳ thật, sau này, anh cũng không chắc chắn rằng đã xảy ra như vậy. Ngày hôm sau, sau khi tỉnh rượu anh thấy mình nằm trong phòng ngủ của

mình, nhưng ngay cả vì sao mà về được đến nhà cũng không rõ lắm, chỉ là trong đầu không dám nghĩ đến những hình ảnh mà bọn họ bên nhau. Nhưng về sau anh cảm thấy hình như là có thật... bởi vì Đường Tinh Tuệ đột nhiên bắt đầu trốn anh, hẹn ăn cơm không được, gọi điện thoại lại có điểm không yên lòng.

Vì vậy anh nghĩ, để tránh cảm giác lúng túng, cũng nên lãnh đạm một thời gian.

Thế mà sự lạnh lẽo đó đã kéo dài đến ngày xuất ngoại. Ma xui quỷ khiến thế nào bọn họ dù đã nhiều tháng không liên lạc, cũng không ai biết ai khi nào thì đi, kết quả lại gặp mặt nhau tại sân bay.

Thật ra cũng không phải nói là ngẫu nhiên gặp mặt. Bởi vì hai bên cha mẹ đều biết bọn họ cùng đi một ngày, ngay cả Tiểu Viện và bạn trai cô ấy cũng biết, vậy mà chỉ có anh và Đường Tinh Tuệ lại không biết... Trong đại sảnh ở sân bay cô chống mắt nhìn anh, kinh ngạc cùng anh không phân cao thấp... nên anh kết luận chắc chắn rằng cô cũng không biết.

Sau khi chia tay gia đình và bạn bè, lúc vào đại sảnh để lên máy bay, hai người mới cảm thấy lúng túng, yên lặng nhìn nhau.

Cao Nguyên cũng không biết nên nói điều gì, vì dù sao cũng là đàn ông, nói cái gì lúc đó như đầu không thích hợp.

Đột nhiên, Đường Tinh Tuệ "Vèo" một tiếng bật cười, cô cười, nụ cười của cô giống như "Nhất tiểu mẫn ân cừ", xóa hết những ân oán, vì vậy Cao Nguyên cũng cười rộ theo.

Sau khi cười xong, cô đột nhiên giang hai cánh tay, anh giật mình, cũng giang hai cánh tay nghênh đón, hai người ôm nhau, trong lòng cảm thấy như mình được trở về với thời vô tư của ngày xưa.

Đúng trong cái phút giây được ôm cô vào lòng, Cao Nguyên mới phát hiện, đáy lòng mình có một loại thương cảm nhàn nhạt. Từ đây về sau, bọn họ sẽ phải đường ai nấy đi, mỗi khi muốn gặp nhau phải bay qua nửa vòng trái đất, cũng không thể tùy tiện tiện chỉ cần một cú điện thoại, có thể

hẹn ra ngoài chơi game, uống rượu, ca hát... thế giới mà bọn họ sắp sửa đổi mặt sẽ như thế nào, làm sao có thể tồn tại không ai có thể trả lời được.

Lúc tạm biệt, anh đột nhiên nghĩ, vài năm sau, không biết cô sẽ ra sao, cả anh nữa sẽ như thế nào, có thể hay không, khi gặp nhau chỉ nhàn nhạt cười một tiếng?

"Tôi sẽ nhớ đến anh..." Đường Tinh Tuệ lúc nói lời này, thậm chí có điểm nghẹn ngào.

Cao Nguyên là một người đàn ông, đương nhiên sẽ không rơi lệ, nhưng khi nghe cô nói như vậy, trong lòng cũng rất cảm động. Anh không phải là người biết an ủi, vì vậy chỉ vỗ vỗ vào sống lưng cô và cố ý làm loạn tóc cô.

"Chán ghét..." Cô ôm đầu tóc, đẩy ra anh. Cho đến giờ phút này, anh mới ý thức được cô cũng là phụ nữ, cũng sẽ thương cảm, cũng sẽ khóc, cũng sẽ bới vì tóc rối mà phát hỏa.

Anh cười cười như dĩ vãng ngày xưa, vỗ vỗ bả vai của cô, nghiêm túc nói: "Một mình em ra bên ngoài phải cẩn thận nhé."

"Biết rồi, đừng bày đặt làm cái mặt như vậy, khó coi lắm!" Cô trừng anh, vẫn vẻ mặt không thể chấp nhận được.

Cao Nguyên khó khi nào có cảm xúc như vậy nên khi bị cô chụp mũi liền khôi phục lại bộ dạng rất tùy tiện: "Được rồi được rồi, em có thể đi."

"Tôi lên máy bay phía bên kia." Cô chỉ chỉ bên trái.

"Tôi là bên này." Anh chỉ bên phải.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, không hẹn mà cùng nói: "Bảo trọng."

Giật mình, sau đó lại không hẹn mà cùng nói: "Tạm biệt."

Bọn họ chia tay không có gì ướt át, có lẽ cả hai người đều rất cứng rắn, kiên cường, lại rất có chủ kiến. Có lẽ là vì điểm này, bọn họ mới có thể trở

thành bạn bè.

Nếu không làm sao mà hai người kiêu ngạo có thể thỏa hiệp lẫn nhau?

Khi đến Luân Đôn, Cao Nguyên có rất nhiều chuyện khẩn cấp, việc học cũng vượt xa những suy nghĩ đơn giản của anh. Nếu có liên lạc với bạn bè cũng chỉ thông qua internet, Đường Tinh Tuệ cũng là một người trong số đó.

Một ngày kia, vào ba tháng sau, khi anh cùng cô chat qua webcam, đang nói đến kế hoạch cho kỳ nghỉ lễ Giáng sinh sắp tới, đột nhiên có người đàn ông từ phía sau đi đến, một tay khoác lên trên vai cô, cô ngẩng đầu lên nhìn anh ta, cười cười, sau đó người đàn ông đó cúi đầu xuống hôn cô.

Thoáng một khắc ấy, Cao Nguyên chợt hiểu ra... là mình thích Đường Tinh Tuệ.

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 24: Hoa ngữ

Có đôi khi, con người là như thế, nếu như không cho anh cơ hội thấy cô cùng người khác yêu nhau, anh vĩnh viễn cũng không biết tình cảm mình dành cho cô như thế nào?

Nhưng... Thế nào mới là thích?

Trên thực tế, anh vẫn biết rằng, về mặt tình cảm, anh giống như một người không tim không phổi, không phải anh không thích phụ nữ, chỉ là chưa từng cũng chưa đến mức để phải rung động, nhớ nhung... Tình cảm anh dành cho Đường Tinh Tuệ cũng giống như vậy.

Anh yêu thích cô, nhưng bọn họ bây giờ không phải là đang cách xa vạn dặm sao? Anh không phải bị việc học khiến cho sút đầu mẻ trán ư, hơn nữa, cô không phải là cũng đã có bạn trai rồi sao?

Cho nên nói, thích là thích thôi, coi như là anh có một bí mật để tiêu khiển. Người hiện thực đã thấy rõ ràng trước mắt, đi đâu đó không thể không thừa nhận. Giữa bọn họ có một trở ngại nặng nề như vậy thì thích hay không có ý nghĩa gì? phải làm thế nào đây?...

Bọn họ ngẫu nhiên duy trì liên lạc, trò chuyện qua webcam. Đường Tinh Tuệ nói cho anh biết, bạn trai của cô tên là Kỷ Dã Hạo, đang theo học khoa thiết kế công nghiệp. Chuyện cô và Kỷ Dã Hạo gặp nhau như một bộ phim điện ảnh lãng mạn: hai người đi tiệm sách cũ tìm cùng một quyển sách, nhưng trong tiệm chỉ có một quyển, hai người đồng thời cầm lấy cuốn sách đó không ai nhường ai, đến cuối cùng... hai người yêu nhau.

"Này... Nghe có vẻ không thật..." Cao Nguyên sờ cằm. Chuyện tình của cô và Kỷ Dã Hạo, đối với anh mà nói giống như là thiên phương dạ đàm. Bởi anh bây giờ mỗi ngày gần như bị nhấn chìm trong số liệu, trong

khuôn khổ và sách lược cũng như chiến lược toàn cầu. Chỉ có những người cả ngày không có việc gì làm mới có loại "Kỳ ngộ" này thôi! Anh lúc nào cũng bị bài tập bức đến điên rồ!

"Cái gì a?" gương mặt Đường Tinh Tuệ trên màn hình oa oa kêu to, "Vậy còn anh, anh có gặp được ai không?"

"Tôi không rảnh, tiểu thư!" Anh nhin không được bắt đầu bùng lên oán hận.

"Làm sao có thể!" Cô trừng to mắt, cười khanh khách.

"Như thế nào lại không thể..." Anh cũng trừng cô, trong mắt si oán, đại khái chỉ có chính anh mới hiểu.

Nhưng khi năm mới sang, anh thật sự có điềm ngộ, em gái của một bạn học của anh là người Đài Loan sang chơi. Anh nhận lời hỗ trợ dẫn cô ấy đi dạo ở những vùng lân cận. Đêm cuối năm, ngày ba mươi một tháng mười hai, tất cả mọi người tụ tại quán bar, vào thời điểm đếm ngược, cô ấy đột nhiên kiễng chân hôn lên mặt anh một cái. Bọn họ đều đã uống vài ly bia, cô nhìn vào mắt anh nóng bỏng, vì vậy anh cũng bước đến gần và ôm hôn cô...

Sau khi ngày nghỉ năm mới kết thúc, loại tình duyên như sương sớm mai này cũng theo chân cô ấy rời đi. Sau khi chia tay bọn họ không hề liên lạc với nhau, ngay cả bây giờ anh cũng không nhớ nổi tên cô ấy... mà cô ấy chắc cũng không nhớ nổi tên anh.

"Cô ấy coi được không?" trên một màn hình nhỏ bên cạnh, Đường Tinh Tuệ mặc đồ ngủ, chân mang một đôi dép lông hình thỏ bunny, tay cầm khoai tây chiên.

"Hòa hảo... không sai a." Anh chỉ nhớ rõ cô gái ấy mỗi khi cười rộ rất có sức cuốn hút, hai bên gò má là hai cái lún đồng tiền thật xinh.

"Nhìn mặt anh kìa..." Cô cười ha ha.

Về sau, anh cũng có vài cuộc tình ngắn, người đang tha hương sống nơi đất khách quê người dường như dễ dàng cảm thấy tịch mịch. Nam nữ gần nhau trong những thời điểm đó đôi lúc cũng nảy sinh tình cảm nhưng phần lớn là không sâu đậm, chỉ hy vọng có người làm bạn để đỡ cô đơn nên chuyện phân phân hợp hợp thường như cơm bữa...

Như một tiết mục được trình diễn nhiều lần, cho đến buổi tiệc nhân ngày lễ các Thánh khi anh học năm thứ hai, anh gặp được Yuriko, một cô gái Nhật Bản.

"Vậy là anh đã yêu?" Mùa thu New York rất đẹp, sau giờ nghỉ trưa của một ngày cuối thu, Đường Tinh Tuệ ngồi ở quán cà phê bên đường, dùng laptop chat qua webcam với anh.

Vậy mà lúc này ở Luân Đôn... Cao Nguyên nhìn ra cửa kính ướt nhep nước mưa, ngoài kia là bầu trời mịt mù trong màn mưa bụi.

"Cần phải xem như thế nào đã."

"Anh trả lời như vậy là sao? Nếu tôi là cô ấy tôi sẽ đánh một quyền vào giữa sống mũi anh."

"Thật may mắn là em không phải là bạn gái của tôi." Anh cười khò.

Cô nhe răng trợn mắt, giờ ngón giữa của tay trái lên với anh.

"Còn em thì sao, " anh nói, "Phim điện ảnh của em đã kết thúc chưa?"

Đường Tinh Tuệ trừng mắt thật to nhìn anh: "Chớ có xấu mồm được hay không?"

"Không phải những loại văn nghệ điện ảnh như thế thường đầu là bi kịch ở phần cuối sao? " anh nhún vai, "Nếu tất cả đều giống như chuyện của em thì nghệ thuật điện ảnh đâu lấy được nước mắt của khán giả, đúng không?"

Kỷ Dần Hạo không biết từ nơi nào đi tới, ôm Đường Tinh Tuệ hôn một chút lên trán của cô, cô vội vã cằn lặt ba lô, vội vàng muốn tắt máy vi tính: "Được rồi, chúng tôi muốn đi xem phim, không nói nhảm nhảm nhảm với nhà 'Khoa học tự nhiên' như anh nữa. Anh phải đối xử với bạn gái thật tốt, biết không?"

Anh còn chưa kịp trả lời, cô đã đóng máy tính xách tay.

Sau một thời gian rất dài, bọn họ dần dần ít liên lạc với nhau hơn, có lẽ là bởi vì đầu gặp phải kỳ thi tốt nghiệp, áp lực tìm việc, hay có lẽ là mỗi người đều tự lo cuộc sống của mình. Chuyện anh thích Đường Tinh Tuệ... dường như đã sớm được ném ra khỏi đầu!

Cao Nguyên và Yuriko thật sự có một thời gian rất hạnh phúc. Sau khi Yuriko biến mất, anh đã đi tìm cô, sau đó chợt phát hiện, anh kỳ thật biết rất ít về cô. Anh cũng suy sụp một thời gian nhưng không bao lâu thì khôi phục lại. Qua một năm, Cao Nguyên nhận cơ hội về nước thăm người thân, thuận tiện thử vài cuộc phỏng vấn, không ngờ anh được tuyển dụng ngay sau đó. Vì vậy, anh vội vã trở về Anh quốc xin từ chức, trở lại Trung Quốc, làm một số thủ tục, một tháng sau, anh đã ngồi vào phòng làm việc như hiện nay, bắt đầu bận rộn với những công việc của một viên chức ngân hàng.

Lúc anh gặp lại Đường Tinh Tuệ là tại hôn lễ của cô cùng Kỷ Dần Hạo.

Lúc đó, hình như là gần cuối hè, có lẽ là tháng tám hay tháng chín gì đó, anh chỉ nhớ rõ anh vốn là muốn mặc một bộ veste nhưng nóng đến nỗi không tài nào mặc được áo khoác vì vậy cũng không đeo cravate, tay áo chemise cũng phải xắn lên.

Do cha mẹ đã mừng bao lì xì đại diện cho cả gia đình, nên anh chỉ mua quà tặng, là một khung hình thủy tinh... Đây là quà anh thường mua nhất để tặng nhân dịp kết hôn của bạn bè, trang trọng lại không quá đáng nhớ là một món quà kết hôn... như vậy nếu có ly hôn cũng sẽ không trở thành một món đồ phải suy nghĩ.

Hắc! Anh từ trên xe bước xuống, tay cầm một hộp quà được gói giấy màu đỏ, nghĩ thầm: nếu bọn họ biết mình tặng món quà này mà nghĩ đến sau này bọn họ ly hôn thì sẽ nghĩ như thế nào nhỉ?

Hội trường tổ chức hôn lễ được dựng bằng vải trong một sân cỏ rộng lớn của một quán rượu. Màu trắng là màu chủ đạo làm cho người ta có ấn tượng thuần khiết và trang trọng, phần viền của thảm đỏ trải giữa lối đi được rải đầy hoa bách hợp, lối vào cửa và nơi tiếp khách rất vừa phải, không quá chật hẹp. Từng chùm bong bóng được cột lại và treo ở các góc, màn che màu trắng của hội trường theo gió thổi nhẹ nhàng phiêu đảng... Cao Nguyên chợt dạ nghĩ: không ngờ Đường Tinh Tuệ lại thích một hôn lễ lãng mạn và mộng ảo như vậy.

Anh thoáng có rất nhiều lần chế nhạo muốn nói với cô vì đã lâu chưa cùng cô tranh cãi, anh thậm chí có chút hoài niệm cảnh cô bất chấp hình tượng cười ha ha. Anh dọc theo thảm đỏ từng bước một đi đến hội trường, đằng xa đã có vài người bạn tụ tập trước cửa để chụp ảnh chung. Anh tự biết mình không phải là nhân vật quan trọng, lại đến một mình nên đứng một bên chờ những người thân và bạn bè của cô chụp ảnh xong, mới tiến lên.

Thế nhưng ngay cổng chào chỉ có một mình chú rể, anh giật mình, nhìn chung quanh.

Lúc này, anh chợt nghe có người la to: "Ah, Cao Nguyên!"

Xoay người, giống như một pha quay chậm trong phim ảnh, sau màn che màu trắng phiêu đảng anh thấy một cô gái đang đi đến... Cô ấy mặc một bộ váy cưới dài hở ngực màu trắng được thiết kế cực kỳ đơn giản đến không thể đơn giản hơn được nữa nhưng nét cắt may lại tinh xảo đến không thể nào tinh xảo hơn. Áo cưới của cô được may bằng một loại tơ lụa đặc biệt thế nào mà dưới ánh mặt trời lấp lánh những ánh quang, trên bề vai cô là hai dây đăng-ten mỏng để lộ bờ vai và xương quai xanh với làn da mịn màng làm cho anh đứng ngoài cửa cũng không khỏi cảm thán, thật là một bộ váy cưới đẹp lộng lẫy!... Cuối cùng, là bút ký tên, chính giữa cây

bút là một cái lông thiên nga được thắt thành một cái nơ hình bướm màu đỏ, tất cả đều gọi cho người ta những đi đâu tốt đẹp.

Cô đi đến trước mặt anh, toàn thân như được phủ một nét dịu dàng và hạnh phúc làm anh không dám nháy mắt.

Cô lại để tóc dài! Mặc dù cũng không tính là quá dài, nhưng so với cô trước kia chỉ vừa đến dưới lỗ tai hoặc kiểu demi-garçon thì đây thực sự là mới mẻ. Tóc của cô không làm kiểu gì cả, chỉ là vén lên, cố định ở sau ót, bên trên đính vài cái hoa bách hợp nho nhỏ, giống như là rất tùy ý, nhưng lại rất phong tình quyến rũ.

Cao Nguyên nhìn cô, trong nháy mắt, những gì định chế nhạo, tranh cãi đều bị ném đến Thái bình dương. Anh cảm giác mình phải nói chút gì đó, giống như chúc mừng, hoặc là tân hôn vui vẻ. Nhưng anh chỉ có thể há to miệng, muốn nói nhưng lại bất lực.

"Con khỉ này, anh như thế nào mà giờ này mới đến?..."

Nhưng mà đi đâu anh ngạc nhiên hơn chính là, vừa mở miệng, cô lại vẫn như ngày xưa... một Đường Tinh Tuệ mà anh yêu thích!

"Ừ..." Anh nhìn ánh mắt của cô, rồi lại cảm giác không dám nhìn thẳng vào mắt cô, "Trước khi đến, vòng đi mua cái này."

Nói xong, anh đưa quà cần trên tay cho cô, cô vội vã cười nói cảm ơn, bước vài bước ra bên ngoài đưa cho dâu phụ.

"Nhưng anh trên đường đến đây mới đi mua quà, thật không có thành ý!" Cô trừng anh.

"Không có cách nào khác" Cao Nguyên buông buông tay, "Em cũng không gửi thiệp cưới cho tôi, có quà là may rồi."

"Tôi có gửi cho ba mẹ của anh nha!" Cô cũng chỉ biết trừng anh.

Anh ra vẻ còn đờm mỉm cười, xem như đang cùng cô tranh cãi.

Cô cũng cười, đem taymóc vào khuỷu tay của anh, đẩy anh đi lên phía trước: "Chụpảnh đi."

Cô kéo anh đến chụp bối cảnh tường phía trước, một tay ôm lấy chú rể, một tay ôm lấy anh, nhìn phó nháy mỉm cười.

Đến bây giờ Cao Nguyên vẫn chưa thấy qua tấm ảnh kia. Đường Tinh Tuệ là một người có cá tính tùy tiện, chắc là chẳng thêm để ý gì đến hậu sự của hôn lễ cả nên làm sao có thể gửi ảnh chụp cho từng người.

Sau khi dạ tiệc kết thúc, anh cảm thấy tinh thần hoảng hốt, mỗi một lần ngẩng đầu lên nhìn Đường Tinh Tuệ đứng ở giữa vũ đài, anh đều cảm thấy cô rất chói mắt... nhưng lại không thể nào rời mắt được. Anh đột nhiên nhớ lại đã nhiều năm trước, trên xe taxi, đã ôm hôn cô, nhờ ánh đèn xe đối diện, anh phảng phất lơ mơ thấy trong mắt cô mê say... hay đây không phải là trong mắt cô, mà là chính bản thânmìnhđã mê say?...

Thôi đi, đó là chuyện lâu lắm rồi, chỉ sợ lâu đến nỗi chính cô cũng không nhớ còn rõ!

Lúc anh ra về, vẻ mặt cô đã khá mệt mỏi, giờ chén rượu, cùng anh nói đùa.

Anh chỉ nhìn cô khẽ mỉm cười, xoay người rời đi.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, lúc mở cửa xe taxi ng ẩ vào, nhìn ngoài cửa sổ lấp lánh ánh sao, tòa thành thị này từ khi nào thì bắt đầu, trở nên... vật đổi sao dời?

Kỳ thật, cuộc sống cũng là như thế. Chính khi không bao giờ để ý đến sự thay đổi thì... tất cả đều lặng lẽ đổi thay.

Đêm hôm đó, anh ng ẩ trong xe taxi, lặng lẽ suy nghĩ theo góc độ không cảm tính của một nhà khoa học tự nhiên...

Thì ra, thật sự là có một đứa ngốc đi yêu một cô dâu trong hôn lễ của cô ấy...

*****

Cao Nguyên từ trong phòng tắm đi ra, đến tủ lạnh lấy một chai bia, mở ra uống một ngụm, sau đó cầm lấy chai rượu đi vào phòng khách, do dự trong chốc lát, cuối cùng bật điện thoại di động từ ghế salon lên, kiểm tra xem có tin nhắn hoặc cuộc gọi nhỡ nào không?

Không có tin nhắn nhưng có một cuộc gọi nhỡ.

Anh mấp máy miệng, cười nhạo mình tại sao lại như học sinh trung học suy tính thiệt hơn như vậy? Sau đó xem điện báo cuộc nhỡ... là Đồng Vân.

Anh thở ra thật dài, loại tâm tình này không thể diễn tả là vui vẻ hay là buồn bức, nhưng tóm lại rất mâu thuẫn. Anh quyết định dứt bỏ những thứ cảm xúc không thể nào lý giải này qua một bên, vén đẩy mã số của Đồng Vân.

"Cậu biết không, tôi nhận được một email, muốn xin tôi số điện thoại của cậu nhưng lại không ký tên, có muốn tôi chuyển cho hay không?" Đồng Vân nói năng lộn xộn.

"Thật hay giả?" Anh bán tín bán nghi.

"Thật sự, muốn tôi chuyển lại cho cậu sao? địa chỉ email là [X X X. com] X X X. com[/email]."

Cao Nguyên uống một ngụm bia. Loại bia lạnh luôn đem lại cho anh một cảm giác sảng khoái rất tỉnh táo: "Hắn là cái cô nhóc đó."

"Nói nhảm." Đồng Vân có chút không kiên nhẫn, "đó là của một người đàn ông tìm tôi muốn xin số của cậu?"

"Vây cũng chưa chắc a." Anh quyết định đùa giỡn với Đồng thiếu gia, "Còn nhớ Mark không?"

"Người gốc Hongkong di dân sang Đài Loan?"

"Ừ hừ."

"R ấi sao?"

"Anh ta có một lần rất nghiêm túc hỏi tôi, tôi và cậu có phải là một đôi hay không?"

"What?" Đồng Vân tại đầu bên kia điện thoại hét r ầm lên.

"Còn nói nếu như tôi với cậu không phải quan hệ kiểu kia, có thể cho anh ta số điện thoại của cậu được không?"

"It 's ridiculous!!!" Đồng Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Đúng vậy, tôi cũng nói ynhư vậy."

"... Tôi sắp điên r ấi, vậy cậu có đem số điện thoại của tôi cho anh ta không?"

"Cậu nói thử xem?"

"Anh em tốt!" Nếu không phải là cách hai đầu dây điện thoại thật dài, Đồng Vân có thể sẽ lập tức ôm Cao Nguyên hôn mãnh liệt, "Đại ca không có bạch tráo cậu. Cậu thật sự là người anh em tốt!"

Cao Nguyên giật giật khoe miệng, vẻ mặt trấn định nói: "Tôi đương nhiên trả lời anh ta rằng tôi với cậu tuyệt đối không phải quan hệ kiểu kia! Nhưng tôi cũng không thể đem số điện thoại của cậu cho anh ta... bởi vì cậu và Phùng Giai Thụy mới chính là một đôi, hai người đều là bạn tốt của tôi, tôi không thể làm bất kỳ đi ầu gì để có thể chia rẽ chuyện của hai người."

"Cậu... cậu..." miệng của Đồng Vân như muốn rút gân.

"Đừng kích động, đừng kích động, " anh nhin cười, "Tôi chỉ là muốn giải thích rõ, nếu có người đàn ông nào tới tìm cậu muốn xin số điện thoại của tôi thì chỉ là chuyệnbịa đặt."

Đồng Vân tức giận hừ một tiếng, sau đó quyết định đổi đề tài: "Đúng r ấi, nói đến Phùng Giai Thụy tiểu tử này, vừa r ấi gọi điện thoại tới hỏi tôi,

có cảm thấy Đường Tinh Tuệ hình như nhìn quen quen hay không... xin hỏi đây là tình huống gì?"

Cao Nguyên mấp máy miệng, nói: "Không có gì... cậu ta bị điên rồi."

Đồng Vân "Ti" một chút: "Cậu, cậu đừng nói, Phùng Giai Thụy không đề cập tới thì thôi, nhưng khi cậu ấy nhắc tới, tôi cũng thật sự cảm thấy Đường Tinh Tuệ nhìn qua rất quen mắt... a! Tôi nhớ ra rồi! Trước 'Đông phương 110' mới công bố ảnh chụp tội phạm bị truy nã trên toàn quốc, hình như là tôi nhìn thấy ảnh cô ấy ở đó thì phải!"

Cao Nguyên liếc mắt: "Vậy các cậu từ từ so sánh đi, nói không chừng còn có thể nhận được tiền thưởng. Vậy nhe, cúp."

Nói xong, anh lập tức cúp máy, vút đi động qua một bên, tiếp tục một mình uống rượu giải sầu.

*****

Sáng sớm thứ sáu, Cao Nguyên xếp hàng mua cà phê ở quán dưới lầu công ty. Vợ chồng chủ quán của tiệm hoa bên cạnh cũng bắt đầu dọn hàng. Anh đứng đó nhìn một hồi lâu, cuối cùng nhin không được hỏi:

"Đây là hoa cúc tây sao?"

Yên lặng trong góc thùng là một bó hoa cúc tây được bọc trong giấy kiếng, nhụy hoa màu vàng nhạt, cánh hoa màu tím sậm tạo thành những điểm đối lập, phẳng phất một sự nhỏ nhoi, thân thường nhưng cũng rất có cá tính.

"Đúng vậy." Ông chủ tiệm hoa gật gật đầu, "Cậu chính là người lần trước hỏi tôi loại «hoa cúc tây» đó phải không?"

Cao Nguyên cảm thấy kinh ngạc nhìn ông chủ tiệm hoa, chuyện đó đã cách đây hai tháng rồi, hơn nữa sau đó anh cũng đâu có theo chân bọn họ nói chuyện nhiều, vì sao ông chủ lại nhớ kỹ anh?

"Ha ha, " giống như là đã đoán được nghi vấn của anh, ông chủ cười nói, "Bí quyết mở cửa tiệm chính là, phải nhớ kỹ mặt khách hàng."

Cao Nguyên không khỏi nhếch khóe miệng, mỉm cười.

Phía trước có người rời đi, vì vậy anh vội vã đưa tay chào ông chủ tiệm hoa, xoaay người đi mua cà phê.

Mua cà phê xong, lúc đi ngang qua cửa tiệm hoa, anh chợt dừng lại, hỏi ông chủ: "Xin hỏi... Có phải mỗi loại hoa đều có ngôn ngữ riêng hay không?"

Ông cụ gật đầu: "Cậu muốn biết ý nghĩa riêng của hoa cúc tây phải không?"

"Ừ."

Ông chủ và bà chủ nhìn nhau cười cười, nói:

"Là...' Vợ chồng yêu nhau' ."

— — — — —

thiên phương dạ đàm: chuyện ngàn lẻ một đêm, ý nói những chuyện quá hoang tưởng

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 25: Gặp lại

Một tuần lễ, đối với Cao Nguyên mà nói, vừa nhanh vừa chậm.

Anh mỗi sáng tám giờ rời giường, chín giờ đến phòng làm việc, mười hai giờ trưa ăn cơm trưa, một giờ chiều tiếp tục làm việc, tám giờ rưỡi tối tan tãn, sau đó đi ăn cơm tối, ngẫu nhiên hẹn bạn bè uống rượu hoặc vận động, về đến nhà luôn gần nửa đêm. Sau khi tắm rửa xong, nằm trên giường đọc sách, ngủ. Đợi đến sáng ngày thứ hai vừa mở mắt lại là tám giờ.

Đây là thói quen cuộc sống độc thân của anh. Ban ngày anh cảm thấy rất ổn nhưng những khi đêm về, trong sự tịch mịch, anh thấy như thiếu thiếu một cái gì đó.

Anh không gọi điện thoại cho Đường Tinh Tuệ. Anh nghĩ đến rất nhiều khả năng:

Thứ nhất: có thể bọn họ vì vậy sẽ kết thúc;

Thứ hai: có thể cô phát hiện mình cũng yêu anh, nên cuối cùng bọn họ được ở bên nhau;

Thứ ba: có thể cô không thương anh, nhưng cô lại không rời bỏ anh, nên bọn họ vẫn tiếp tục bên nhau;

Thứ tư: có thể cô đồng ý ở bên anh, nhưng cuối cùng cô phát hiện ra cô chưa đủ thương anh, vì vậy chia tay...

Anh đột nhiên cảm thấy quan hệ tình yêu nam nữ thật phức tạp. Phức tạp hơn nhiều so với những hình thức phát triển kinh tế thậm chí còn phức tạp hơn cả mô hình kết cấu xu thế ngoại hối nữa! Không theo quy luật

cũng không theo đạo lý nào cả... quả thực so với hỗn độn học còn hỗn độn hơn.

Nhưng, mặc cho anh suy nghĩ nát óc, cũng không nghĩ đến lúc hai người gặp lại... cô dĩ nhiên sẽ tỏ ra như chưa từng có chuyện gì xảy ra!

Đó là tối thứ sáu, anh như cũ là chừng tám giờ tan việc, đi đến chỗ hẹn với Đồng Vân. Nhìn bên ngoài, Đồng Vân giống như một công tử hào hoa sống phóng túng, vì mỗi lần ăn cơm đầu hẹn ở những nơi khác nhau, hơn phân nửa là những nhà hàng nổi tiếng trong thành phố với những món ăn đặc sản. Nên không cần xem tạp chí ẩm thực, chỉ cần mỗi tuần cùng Đồng Vân ăn một hai bữa cơm là có thể biết được những quán ăn đang nổi tiếng như thế nào.

Cao Nguyên không phải là người thích ăn hàng, nên khi thấy đã tám giờ rưỡi tối thứ sáu rồi mà còn phải đau khổ chờ trước cổng nhà hàng xem có bàn trống không thì thật bất mãn.

"Chúng ta đi Mc Donalds đi." Sắc mặt của anh có chút khó xem khi nhìn vào quán ăn trước mặt với chỉ vài chục thước vuông mà thực khách tối thiểu cũng trên trăm người.

Nhưng Đồng Vân chỉ an ủi vỗ vỗ vai anh, uống một ngụm champagne rẻ tiền do nhà hàng cung ứng miễn phí cho khách trong thời gian chờ đợi: "Kiên nhẫn một chút đi, để ăn được món họ nấu, cậu sẽ thấy thời gian chờ đợi thật là đáng giá."

"Nhìn bên ngoài tôi thấy thật hoài nghi..." Anh nghiêm mặt nói.

Đồng Vân cười cười, không để ý đến anh, mà là bắt đầu nhìn những thực khách đang đứng chờ chung quanh: "Trong góc kia có ba cô gái, cậu thấy thế nào?"

Cao Nguyên quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: "Tóc dài toàn lo gửi tin nhắn, hơn phân nửa là đã có bạn trai, hoặc là đang mập mờ; người ở giữa váy đỏ vừa nhìn là biết nếu dính vào là không bỏ ra được..."

Đồng Vân cười cười nhìn anh: " Công lực của ‘ Vua quán bar ‘ Cao Nguyên thật thâm hậu ha..."

"Quá khen." mắt anh rất muốn trợn trắng.

"Như vậy, " Đồng Vân lại hỏi, "Vậy cái cô mặc áo choàng lam kia thì sao?"

Cao Nguyên giật giật khoe miệng: "Cô ấy cũng không tệ lắm, nhìn có vẻ rất dễ bắt chuyện, cũng không phải là loại phụ nữ không có đầu óc."

"A?" Đồng Vân vẻ mặt khiêu khích nhìn cô gái mặc áo choàng lam, toàn thân tỏa ra một cảm giác muốn chinh phục.

"Nhưng cô ấy thuộc loại ‘ Vì tiền tơ lụa ’, nhưng người h ỏi này vừa đứng bên cạnh cậu, vị... tiểu thư này."

Đồng Vân đang định khiêu khích tiếp chợt cứng gò má lại, quay đầu nhìn người mặc áo chemise trắng qu ần tây dài bên cạnh... sau đó nghiêng người thấp giọng nói hỏi vào tai Cao Nguyên: "Đây là nữ?..."

Cao Nguyên bình tĩnh gạt đầu, cũng cần lấy chén rượu, uống một ngụm champagne rẻ tiền: "Tôi xác định, nhất định, và khẳng định."

"..." Nếu mà đứng gần nhau một chút chắc có thể nghe được tiếng trái tim của Đồng Vân bị bóp vụn.

Nhưng ưu điểm của "Con nhà giàu" cũng là ở chỗ đó, có thể khôi phục lại rất nhanh. Một phút sau, Đồng Vân lại bắt đầu nhìn chung quanh.

"Ah, không phải là bạn gái của cậu đang đứng cùng lão gay chết tiệt kia sao?" Đồng Vân đột nhiên nhẹ nhàng huýt sáo, nói.

Cao Nguyên không rõ chuyện gì quay đầu lại, lẫn trong đám đông anh thấy hai khuôn mặt quen thuộc: đầu tiên là Jacob, sau đó là... Đường Tinh Tuệ.

Anh thoáng ngáy ngẩn cả người, giống như một người không chuẩn bị tốt bài diễn thuyết đã bị đẩy lên bục diễn vì màn sân khấu đã được kéo ra.

Anh cuối cùng hiểu được vì sao Đồng Vân lại huyết gió, bởi vì Đường Tinh Tuệ hôm nay ăn mặc vô cùng... chộc người, quần short quá gối và giày cao gót, so với ngày thường đi làm hoàn toàn khác biệt. Kỳ thật, anh thích nhìn cô ăn mặc bình thường, không quá gây chú ý nhưng cũng rất đẹp.

Đang lúc anh tham lam dò xét trên người cô, vừa ngẩng đầu lên đã phát hiện Đường Tinh Tuệ cũng đang nhìn mình.

Cao Nguyên miễn cưỡng mỉm cười. Cười thì có vẻ lỗ mãng, còn không cười lại có vẻ ngu xuẩn. Lần trong đám đông Đường Tinh Tuệ cũng đang quan sát anh, trên mặt không lộ bất kỳ điếu gì, anh đoán là cô đang quyết định sẽ đối mặt với anh như thế nào, nên không tự chủ nín thở, chờ đợi thời khắc ấy đến...

Không hề báo trước, Tinh Tuệ lại mỉm cười, rất động lòng người, thế nhưng sao anh lại cảm thấy có điểm gượng gạo...

Sau đó, cô liền giống như trước đây hướng anh vẫy vẫy tay, sau đó kéo J đi tới.

Trong nháy mắt, Cao Nguyên hiểu... là cô đang trốn tránh, muốn dùng vẻ đi ềnh nhiên để giả bộ như không có chuyện gì xảy ra. Bọn họ vẫn là sex friend, không liên quan gì đến tình yêu, không cần lo lắng đến tương lai, chỉ là khi người này cần thì người kia kịp thời xuất hiện... Cứ vẫn tự lừa mình dối người như vậy làm Cao Nguyên không khỏi cười khổ... nhưng đây mới thật sự là tính cách của Đường Tinh Tuệ.

"Hi!", " nét mặt của cô không hề lúng túng, ngay cả ánh mắt dường như cũng không hề ngập ngừng, "Hai người cũng đang tìm bàn à?"

"Đúng vậy, " Đồng Vân luôn tỏ ra ân cần đối với phụ nữ, "Ở đây thật ít khi có bàn trống."

"J đang tìm người quen thương lượng cửa sau, " Tinh Tuệ cười chỉ chỉ J đang gọi điện thoại bên cạnh, "Có muốn ng ẫ chung không?"

"Tốt, tốt." Đồng Vân thật cao hứng gật đầu.

Tinh Tuệ lại quay đầu nhìn Cao Nguyên nói: "Ah, anh tu ần này b ềbộn nhi ều việc lắm sao? Vì sao mà một cái tin nhắn cũng không thèm gửi cho tôi?"

"A... Ủ, có chút bận..." Anh kinh ngạc đáp.

Sau đó, Tinh Tuệ quay đầu lại cùng Đồng Vân tán gẫu trình độ nấu ăn của nhà hàng này. Cao Nguyên đứng yên không nói gì, kín đáo quan sát Đường Tinh Tuệ, cố gắng phân tích từng vẻ mặt và ánh mắt của cô, nhưng vẫn không phát hiện được đi ều gì, giống như... đêm đó, sau khi c ơm nước xong, anh chưa từng nói đi ều gì cả và bọn họ cũng đang rất ổn.

J thật "Th ần thông quảng đại", chỉ sau năm phút nói chuyện điện thoại, bọn họ đã được an bài tại một cái bàn gần cửa sổ, bên dưới là cảnh thành phố vềđêm, đ ồsộ lại mê người.

"Anh thật lợi hại." Cho dù Đồng Vân luôn có thành kiến với người đ ồng tính luyện ái nhưng vẫn không thể ki ềm lòng khen ngợi J.

Đâu có, đâu có..." Trên cơ bản, J đối với trai đẹp hoàn toàn không có năng lực chống cự.

Người phục vụ mang thực đơn đến, J và Đồng Vân ng ẫ bên ngoài đối diện nhau cùng đưa tay ra đón, trong nháy mắt cả hai người đã c ần lấy thực đơn cùng hướng đối phương qua loa m ỉm cười, sau đó lại sít sao nắm chặt thực đơn không chịu buông ra.

"Ách..." Tinh Tuệ vội vàng nói với người phục vụ, "Phi ền anh cho chúng tôi một tờ thực đơn nữa."

Người phục vụ lập tức làm theo, xoay người lại c ần thêm một tờ thực đơn đi ra, nhưng hai người đó vẫn g ắt gao níu hai góc của tờ thực đơn cũ,

không ai nhường ai.

Cuối cùng Cao Nguyên phải đá Đồng Vân một cái, Đồng Vân mới không tình nguyện buông tay, cần lấy tờ thực đơn khác do người phục vụ đưa đến. Sau đó, J và Đồng Vân đều cúi đầu xuống nghiêm túc gọi món.

Cao Nguyên thấy điện thoại di động trong túi rung lên từng hồi, lấy ra xem, dĩ nhiên là tin nhắn của Đường Tinh Tuệ:

"Nói Đồng Vân đừng có xen vô, J là cuồng gọi thức ăn đó!"

Anh nhú mày, trả lời: "Đồng Vân cũng là người không bao giờ giao quyền gọi thức ăn cho người khác!"

"Vậy anh hãy nghĩ cách đi." Cô còn lập tức nói.

"Nghĩ như thế nào?!"

"Tôi mặc kệ!"

Cao Nguyên thở dài, người này luôn đưa ra cho anh những vấn đề khó khăn. Trước khi nghĩ ra cách gì để ngăn cản được Đồng Vân, Cao Nguyên hướng người phục vụ nói: "Salade trái cây."

"Salade trái cây toàn là xòai, ăn rất nóng và đau nhức " J lập tức ngăn cản anh, "Hay là đổi salade rau củ đi."

Lúc Đồng Vân há mồm dự định phản bác, Cao Nguyên lại đá Đồng Vân một cái, Đồng Vân nghiêng mắt trừng Cao Nguyên, anh chỉ có thể làm như không nhìn thấy.

"Thăn bò hầm tiêu xanh." J gọi.

" Chẳng lẽ còn chưa đủ sao, gọi toàn tiêu xanh không vậy? " Đồng Vân cũng không kém, "Đổi bò sốt tiêu đen đi, ăn ngon lắm."

J kinh ngạc nhìn Đồng Vân, như muốn phát tác, Tinh Tuệ tỉnh như không ho khan một tiếng, J đành phải câm miệng.

Sau đó J và Đồng Vân lại đại chiến gọi thức ăn, Cao Nguyên không ngừng đá chân, Tinh Tuệ không ngừng ho khan, đến khi sắp gọi xong món ăn, J và Đồng Vân cuối cùng không thể nhịn được nữa, đồng thanh kêu to:

"Đừng đá!"

"Đừng ho khan!"

Cao Nguyên và Đường Tinh Tuệ lập tức ngẩng thẳng lại trên ghế, im lặng, làm bộ nhìn sang chỗ khác.

Ngoại trừ lúc gọi thức ăn được xem như là có chút sóng gió, cả buổi tối diễn ra thật vui vẻ. Cao Nguyên liên tục kín đáo quan sát Đường Tinh Tuệ. Nếu không phải biết rõ đêm hôm đó chính mình đã nói đi đâu thì anh thật sự muốn dùng máy quay ngược thời gian để trở lại quá khứ xem lại những gì đã xảy ra.

"Đúng rồi" không biết xuất phát từ mục đích gì, J đột nhiên hỏi Tinh Tuệ, "Cô và vị bác sĩ trẻ gần đây tiến triển như thế nào?"

Đồng Vân quay đầu nhìn Cao Nguyên, nhướn mày, ý muốn biết người mà J đề cập.

"Là Phùng Giai Thành..." Cao Nguyên không tình nguyện đáp.

Đồng Vân chợt nhớ ra gật gật đầu.

Cao Nguyên quay đầu, phát hiện Tinh Tuệ đang nhìn anh. Cả buổi tối, cô đầu biểu hiện rất tự nhiên, chỉ có cái nhìn này, giống như sợ bị lộ tẩy chuyện gì.

"Chỉ là... bạn bè thôi." Cô chép miệng.

"Giống như cô và Cao Nguyên?" vẻ mặt J rất tự nhiên.

"A..." trong mắt Tinh Tuệ toát ra một chút hoảng hốt, "Đương nhiên... Tựa như tôi và Cao Nguyên."

J quay đầu nhìn Cao Nguyên, giống như cười mà như không, rất muốn đòi đánh.

Cao Nguyên bình tĩnh khép hờ mắt, dùng đũa gấp một đũa bò sốt tiêu đen đưa vào miệng.

"Đừng cự tuyệt bất cứ cơ hội nào nha, Tinh Tuệ, " vì trong bàn Đồng Vân là lớn tuổi nhất, nên lúc theo chân bọn họ nói, luôn dùng một giọng rất giống "Đại ca": "Cô vừa trẻ tuổi, vừa xinh đẹp, lại thông minh như vậy, nhớ phải tạo cho mình cơ hội cũng là cho người khác cơ hội nữa!"

Đường Tinh Tuệ há mồm muốn nói gì đó nhưng lời nói vừa ra đến miệng, quyết định lại bỏ qua. Cuối cùng, cô không nhìn Cao Nguyên, mà chỉ nhìn Đồng Vân nhún vai cười cười.

Cơm nước xong, Đồng Vân đề xuất đi uống rượu, J thật cao hứng đáp ứng, Cao Nguyên cùng Tinh Tuệ lại trăn mặc.

Cao Nguyên quyết định không thể ng ồi chờ chết, vì vậy kéo tay Đường Tinh Tuệ, quay sang Đồng Vân và J nói: "Tôi có chút việc với cô ấy, hai người đi đi."

Nói xong, anh cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người khác, dắt tay cô đi về hướng bãi đậu xe.

Lúc nhét cô vào trong xe việt dã của mình, anh thuận miệng hỏi: "Em lái xe sao?"

"Ừ..." Đường Tinh Tuệ dường như chưa hết kinh ngạc nên chỉ gật đầu.

"A, " anh ng ồi vào ghế lái, buộc dây an toàn, "Vậy để ngày mai lại đến lấy đi."

Anh tăng tốc độ nhanh hơn vận tốc cho phép trên đường, cho xe hướng về phía nhà mình.

Cả thành phố như chìm dưới ánh đèn vàng, anh chợt nhớ hơn nửa năm trước, cũng là con đường này trở về nhà anh, lần đầu tiên bọn họ đã lên giường với nhau. Phải chăng cũng bắt đầu từ đêm đó anh rơi vào trăn luan, dần dần không thể nào không chế được chính mình?

Đúng vậy, ngay lúc chia tay đi du học, anh mới phát hiện mình thích cô. Ngay trong hôn lễ của cô, anh mới phát hiện mình yêu cô. Vậy thì thích hay yêu nào có ý nghĩa gì? Bởi anh không vì những đi đầu đó mà thay đổi chính mình. Anh cũng đã từng thích người khác, cũng đã từng yêu người khác, mà những tình yêu hay cảm xúc đó chưa từng làm thay đổi cuộc sống của anh.

Anh chưa bao giờ là một người đàn ông vì tình yêu có thể làm tất cả... từ trước đến nay đều như vậy.

Nhưng có đôi khi, anh nhìn vào mắt Đường Tinh Tuệ, anh phát hiện mình lại nguyện ý vì cô làm rất nhiều chuyện... nhiều đến nỗi ngay cả chính anh cũng không nhớ hết.

Ngay trước mặt cô, anh như mất đi ranh giới cuối cùng.

"Em nghĩ cứ giả vờ làm như không có chuyện gì xảy ra sao?" Anh chợt nghe giọng mình cất lên.

Người bên cạnh không nói gì, qua một hồi lâu, mới nhẹ nhàng thở dài. Đang khi anh cho rằng cô muốn tiếp tục trăn mặc, cô lại mở miệng nói:

"Con khỉ... Có đôi khi tôi rất hâm mộ anh."

"?"

"Bởi vì anh có can đảm đi yêu một người."

"Vì sao lại không?" Anh nhìn cô, gương mặt nhìn nghiêng mang theo vẻ nhàn nhạt bất đắc dĩ.

Cô lại trăn mặc, sau đó, cô vươn tay, nhẹ nhàng cầm lấy tay anh đang để trên cần điểu khiển, nói:

"Tôi không biết tôi có yêu anh không? cũng không biết như vậy có phải là yêu anh hay không?... thậm chí, tôi cũng không biết muốn yêu một người phải như thế nào nữa?"

"..."

"Tôi đã tự lừa dối mình là vì...tôi không biết phải làm sao để đối diện với anh."

"..."

"Đúng vậy, nếu anh bỏ tôi đi, tôi sẽ rất khó chịu, nhưng thôi không biết như vậy có phải là yêu hay không?...hay chỉ là do tôi đã quen ỷ lại vào anh? Yêu, bao hàm nhiều lắm, trước kia tôi không hiểu, bây giờ tôi hiểu rằng, yêu một người không chỉ là ngoài miệng nói mình yêu người đó, hôn môi, làm tình, hoặc là cùng nhau tiêu phí thời gian... những điểu đó đều rất đơn giản, chỉ đơn thuần là bản năng của con người."

"..." Anh vẫn trăn mặc lắng nghe, giống như đây là việc làm duy nhất lúc này của mình.

"Yêu một người là phải hiểu trên vai mình có bao nhiêu trách nhiệm là muốn tiếp nhận người đó, bảo vệ người đó, khích lệ người đó... nhưng quan trọng nhất là, yêu người đó bằng mọi giá, bằng cả trái tim, bắt mình phải luôn yêu người đó, mà không thể yêu một người nào khác, dù là người đó làm mình tổn thương thế nào đi nữa thì mình cũng muốn làm tất cả vì người đó."

"..."

"Nhưng tôi..." Nói đến đây, cô nghẹn ngào, "tôi quá mệt mỏi, vết thương của tôi quá sâu, không biết còn có thể mở lòng đi yêu một người nào khác nữa hay không?... Tôi rất sợ mình phụ anh, làm anh bị thương, tôi hoàn toàn không muốn như vậy... chuyện tôi không muốn làm nhất chính

là làm tổn thương anh... nhưng dù tôi có sợ như thế nào thì cuối cùng tôi vẫn làm anh tổn thương."

"..."

"Cao Nguyên, anh hiểu không?" Cô nhìn anh, trong mắt tràn đầy áy náy.

Cao Nguyên giảm tốc độ thấp hơn tốc độ cho phép, quẹo khúc quanh, rẽ vào một con đường nhỏ, tấp vào lề đường, dừng lại.

Anh bắt mình bình tĩnh lại, đem c àn số chuyển sang point mort (điểm dừng), kéo thắng tay. Sau đó bọn họ yên lặng ng ồi trong xe, chỉ thấy bên ngoài, dưới ánh đèn đường hai cái bóng ngẫu nhiên lắc lư, gió thổi vài lá cây ngô đ ồng tung bay ở cửa kiếng trước xe.

"Nếu như anh nói là anh hiểu..." Không biết qua bao lâu, Cao Nguyên đột nhiên mở miệng, "thì là anh nói dối em."

"..." Trên mặt cô lộ ra vẻ nhàn nhạt cười khở.

"Nhưng nếu như anh nói là anh không hiểu... thì kỳ thật cũng không đúng." Anh cũng cười khở.

Anh nắm bàn tay cô vừa r ồi để lên tay anh, ngón tay của cô rất dài, mảnh mai, lại m ềm mại. Anh dưới đáy lòng thở dài, nói: "Có lẽ cũng là bởi vì em thường làm anh có cảm giác mơ hồ, lúc hiểu lúc không, cho nên anh mới như vậy..."

Anh muốn nói tiếp "yêu em", nhưng lời nói đến bên miệng, bỗng nói không nên lời.

Dựa theo «lý luận về người yêu» mà cô vừa mới nói, anh dường như không được xem là yêu cô. Bởi vì anh không muốn nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy cô đối với anh là không có giới hạn, không hề giống như những kinh nghiệm tình yêu của anh trong dĩ vãng, anh thích được ở bên cô và anh muốn được ở bên cô.

"Nhưng Đường Tinh Tuệ này, " anh nói, "Nếu như anh không nghĩ đến những trách nhiệm mà em nói và mọi giá mà em đề cập đến thì anh không được xem là yêu em sao? Hoặc đứng ở một góc độ khác, cho dù anh nghĩ thông suốt trách nhiệm và mọi giá phải trả nhưng đến lúc thật sự có chuyện, anh sẽ vẫn như trước đây, nghĩ đến và làm cho em, vậy thì không được sao?"

"..."

"Cho nên kỳ thật, điều quan trọng nhất để yêu một người là yêu bằng chính tính cách của mình." Anh cảm thấy bàn tay cô nằm trong tay anh bắt đầu xuất mồ hôi, vì vậy anh càng nắm chặt hơn, "Anh là người như thế nào? Anh sẽ không làm tổn thương em. Em có muốn tin tưởng anh không? Em hãy cho mình cơ hội để phán đoán. Nhưng nếu như em muốn thu mình lại, thì làm sao có thể biết được?"

"Cao Nguyên, " nước mắt của cô đã đảo quanh trong hốc mắt, "Anh đừng ép em được không?"

Anh muốn nói "không được!". Trong vấn đề tình cảm này, cô đã sớm biến thành nếu không ép đến đường cùn thì sẽ không nghiêm túc đối mặt!

Nhưng khi nhìn thấy nước trong mắt cô... anh lại không thể không đầu hàng.

"Được rồi..." Anh nhìn cô, một tay nắm tay cô, một tay khác tay bắt đấm để giúp cô đem tóc rơi tứ tán kẹp ra sau tai.

Cô như thổi phào nhẹ nhõm.

"Lại đây..." Anh vỗ vỗ đầu cô. Cô chần chờ một chút, dựa vào người anh.

Anh để cô dựa trên vai mình, thở dài, nhìn đèn đường trên đỉnh đầu, nói: "Đường Tinh Tuệ, anh phải làm gì để giúp em vượt qua đây?"

Tối hôm đó, trên giường bọn họ thay đổi đủ các kiểu dáng còn kịch liệt hơn... so với lần đầu tiên trong dĩ vãng.

Đường Tinh Tuệ liên tục trăn mặc thở gấp, chỉ khi ngẫu nhiên nhin không được mới phát ra một chút rên rỉ. Cô đột nhiên trở nên lớn mật ngẩng lên, làm anh đang trên người cô phải bật dậy. Cô bổ nhào vào trên người anh, dùng sức ấn lấy bờ vai anh. Cô thậm chí cắn cánh tay anh, hút vết hôn trên cổ anh.

Cuối cùng, khi anh cảm thấy «tên đã lấp vào cung», cô đột nhiên dùng một giọng gọi cảm làm anh muốn điên đảo: "Cao Nguyên... anh có thể không cần phải yêu em được không?"

Anh không để ý đến cô, chỉ cắn vào môi cô, gặm nhẹ vọt ra.

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 26: Rồi

"Nếu như có người nói yêu cậu, cậu lại không dám nghĩ đến, cũng không dám thương anh ấy, nhưng cậu vẫn muốn cùng anh ấy duy trì quan hệ, như vậy có phải rất quá đáng không?"

Tinh Tuệ viết rồi xóa, xóa rồi viết những lời này trên màn hình điện thoại di động... cuối cùng, cô đi đầu chỉnh tư thế ngẩng một chút, hít sâu một hơi, bắt đầu tìm kiếm người gửi.

Hắc! Thật sự là rất buồn cười, khi nào người ta mới suy đi nghĩ lại trước khi nói, rồi lại không biết nên nói với ai?

Đầu tiên cô định gửi cho J, nhưng suy tính nửa ngày, lại xóa bỏ J mà đổi thành Trương Dao.

Ngón tay chần chừ thật lâu cô mới ấn nút «gửi đi»... Hơn mười phút cô nhận được hồi âm:

"Chuyện của mình... cậu làm sao mà biết được?"

!!!

Tinh Tuệ nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, há to miệng, rất giống như gặp được người ngoài hành tinh.

Sau khi chuẩn bị tâm lý kỹ càng, Tinh Tuệ mới bấm số điện thoại của Trương Dao, câu đầu tiên chính là: "Chuyện của cậu, mình không biết, mình chỉ hỏi chuyện của mình."

Đầu bên kia điện thoại Trương Dao cũng sửng sốt thật lâu, sau đó ngượng ngùng nói: "Vậy sao?... vậy chúng ta thật đúng là... «trăm sông đổ

về một biển»."

"Ý cậu muốn nói là chúng ta có cùng cảnh ngộ sao?" Tinh Tuệ nhú nhú mày.

"Không, mình nghĩ như vậy không đúng. Nói đúng ra là ‘Trăm sông đổ về một biển’, bởi vì những người giống như chúng ta thật không đáng thương xót." Quả nhiên lập luận của một nhà làm luật như Trương Dao có thể làm cho người khác giận sôi người. Nhưng Tinh Tuệ lại cảm thấy, cô ấy nói không sai... cô cười khở một cái, hỏi: "Buổi tối, cậu có thời gian ra ngoài hàn huyên một chút được không?"

"Được."

Cúp điện thoại, Tinh Tuệ ngẩng đầu dựa ra ghế, ngoài cửa sổ của phòng làm việc, bầu trời âm u ảm đạm, mưa phùn vẫn rơi rả rích. Thời tiết này làm cho cô cảm thấy... vừa thích vừa ghét.

Nếu thời tiết ẩm ướt lạnh lẽo như thế này, mà được nằm trong chăn ấm, không bị ai quấy rầy, ôm một cuốn sách, đọc cả buổi chiều, thì không còn gì bằng, cô sẽ thấy thích nó vô cùng. Nhưng nếu cũng thời tiết như vậy mà ngồi trước một bàn làm việc lộn xộn toàn những dự án thiết kế và bản thảo tranh vẽ quảng cáo thì thật tổn không biết bao nhiêu là tế bào thần kinh, đã vậy sâu trong nội tâm, mọi thứ cứ mê man, mông lung như một ma trận... ôi, bầu trời ảm đạm kia, thật làm cho cô chán ghét biết bao nhiêu!

Phải chăng có đôi khi con người cảm thấy mình như trưởng thành hơn hoàn toàn là do... ý thức được trách nhiệm của mình, dù là không muốn nhưng lại không thể không thực hiện?

Vì vậy, Tinh Tuệ qua loa ổn định tinh thần, cố gắng tập trung vui đùa vào công việc, tựa hồ chỉ có như vậy, cô mới có thể cảm thấy bình an trong chốc lát.

Sau khi tan tầm, Tinh Tuệ lại lưỡng lự một hồi mới xuất phát đi đến nhà hàng đã hẹn với Trương Dao. Đây là nhà hàng cô và Trương Dao thường hay hẹn nhau đến ăn, dù chỉ là một nhà hàng trung bình, phục vụ

không tốt lắm, trù nghệ cũng chỉ tạm tạm nhưng... vì ngay cả khi giờ cao điểm hay bất kỳ lúc nào thì nơi này luôn có thể tìm được một bàn ghế của sổ, yên tĩnh dùng bữa tối.

Lúc đi vào nhà hàng đã thấy Tương Dao ng ồi chờ, đang gọi điện thoại, thấy cô đến, li ền qua loa kết thúc cuộc gọi, vẫy tay mỉm cười với cô. Tinh Tuệ thở dài, chạnh lòng nghĩ trên đời này, có bao nhiêu người bị vận mệnh trêu đùa?

"Cậu biết không, " sau khi gọi xong món ăn, Tinh Tuệ nói, "Mặc dù khi phát hiện mình không ‘Cô đơn’ thì cảm giác rất tốt, nhưng mình hy vọng là... những người thân trong gia đình và bạn bè cũng được bình an... giống như cuộc sống trước đây của mình vậy."

"..." Tương Dao vươn tay, vỗ vỗ tay của cô, không rõ rốt cuộc là an ủi hay là cảm kích.

"Có chuyện gì xảy ra với cuộc sống hôn nhân của cậu và Vương Trí Vỹ vậy?"

Tương Dao không trả lời cô, ngược lại nói: "Chuyện cũ của mình quá dài, của cậu tương đối ngắn, cũng khá dễ giải quyết, tại mình nói về vấn đề dễ trước đi, được không?"

Tinh Tuệ tay chống cằm, cuối cùng gượng cười nói: "Được r ồi, vấn đề của mình tương đối ngắn, tin nhắn h ồi chi ều nay đã có thể bao quát toàn bộ."

"Như vậy..." Tương Dao một tay chống cằm, giống như đang ng ồi trong giảng đường đại học, vẻ mặt thành thật nghe cô tâm sự, "Người đàn ông đó như thế nào?"

Tinh Tuệ tr ần mặc một h ồi, cuối cùng lấy hết can đảm nói: "... Là Cao Nguyên."

Tương Dao cũng chưa từng gặp qua Cao Nguyên, nhưng nhi ều năm như vậy, nghe qua tên của anh không dưới mấy mươi lần, đương nhiên

biết rõ hai người bọn họ là bạn bè thân thiết, cho nên không khỏi kinh ngạc há to miệng.

"Rất kỳ quái đúng không?" Cô có điểm chột dạ.

Tương Dao lại lắc đầu: "Có gì kỳ quái đâu... nếu như hai người đầu độc thân."

"..." Cô nghĩ, có lẽ đây là đi đầu duy nhất đáng mừng.

"Anh ta là người thế nào?" Tương Dao lập lại câu hỏi khi nãy.

Tĩnh Tuệ lúc này mới giữ vững tinh thần nghiêm túc suy nghĩ vấn đề

Đúng vậy, Cao Nguyên... cuối cùng là người đàn ông như thế nào?

"Anh ấy..." Tĩnh Tuệ suy tư, trong đầu hiện ra bộ dạng của Cao Nguyên, "Anh ấy không chỉ được xem là anh tuấn, mà là rất rất... đẹp trai. Anh ấy không thường vận động, cũng không thích ăn món gì cụ thể, vóc người cũng rất tốt, chỗ nào cần xương thì có xương, chỗ nào cần thịt thì có thịt."

"Vì sao mà khi cậu nói vậy, mình lại có một cảm giác rất ‘Nhục dục’?" Tương Dao bật cười.

Tĩnh Tuệ ngăn người, nhớ lại những đi đầu mình vừa nói, không khỏi có chút xấu hổ... có lẽ bởi vì "Nghịch duyên" này là do "Nhục dục" mà thành...

"Sorry, " Tương Dao vội vàng xoa xoa tay "Coi như mình chưa nói gì cả, cậu tiếp tục đi."

"..." Tĩnh Tuệ cảm thấy xấu hổ, nhưng vẫn kiên trì nói tiếp, "Ừ... Anh ấy rất thông minh, rất có đầu óc kinh tế... cậu biết đó anh ấy là người phụ trách mua bán ngoại hối của ngân hàng mà. Ai như mình trong tháng chỉ có mấy khoản nợ phải trả mà còn loay hoay không biết làm sao..."

"..."

"Anh ấy rất biết nấu ăn, nhưng sẽ không ủi quần áo; thích chơi game, nhưng không trăn mê; anh ấy thích uống rượu nhưng rất chán ghét say rượu lái xe; anh ấy rất nhiều bạn gái nhưng cuối cùng không phải là anh ngại người ta chưa đủ tốt, mà là người ta ngại anh ấy không đủ quan tâm đến họ."

"..."

"Cuối cùng, cá tính của anh ấy là..." Nói đến đây, cô dừng một chút, giống như là bất chợt không biết nên dùng từ gì cho chính xác, "Lớn mật, cường thế, thích mạo hiểm, thích gì nói nấy, nhưng có đôi khi lại có điểm... tự khép kín, không thích tâm sự với người khác."

"Nghe hay vô cùng..." Tương Dao vò đầu bứt tai suy nghĩ một chút, mới được ra kết luận, "Một người mâu thuẫn nhưng lại rất hấp dẫn."

Tĩnh Tuệ nhếch miệng, tiếp tục nói: "Anh ấy kỳ thật rất có duyên với phụ nữ, trước kia mình nghĩ rằng trong tình cảm anh ấy không quá nghiêm túc... nhưng hiện tại nhìn lại, mình vẫn cảm thấy như vậy, bởi vì anh ấy chưa bao giờ thay đổi bản thân vì bất kỳ ai hoặc bất kỳ chuyện gì... anh ấy chỉ làm chuyện gì mà anh ấy muốn làm."

"A..." Tương Dao nhướn mày, "Người này đối với hôn nhân mà nói, cũng không quá hay."

"Nhưng mình cảm thấy anh ấy là người tốt, " Tĩnh Tuệ bất đắc dĩ nói, "Mình không biết cậu có hiểu ý mình hay không, là vì... mình và anh ấy biết nhau nhiều năm như vậy, mình quen thấy anh ấy như vậy và dường như anh ấy cũng quen thấy mình như vậy. Mình biết rõ anh ấy là người như thế nào, thiên tính của anh ấy ra sao... phóng đãng, yêu tự do. Nhưng nếu như mình yêu anh ấy, mình nhất định không hy vọng có thể ràng buộc anh ấy bởi bất kỳ chuyện gì, dù có thể ở một góc độ nào đó tình yêu và hôn nhân luôn làm cho người ta có cảm giác bị ràng buộc. Anh ấy không giống với mình, mình là người cam tâm tình nguyện chịu trói buộc, nhưng anh ấy lại không phải như vậy... hoặc là do mình cảm nhận như thế. Mình có thể tưởng tượng tương lai của anh ấy như thế nào, nhưng không

cách nào tưởng tượng được nếu chúng mình ở bên nhau thì tương lai sẽ như thế nào?"

Sau khi thao thao bất tuyệt nói những lời gần như tự bạch này, Tinh Tuệ chợt phát hiện, Cao Nguyên trong cảm nhận của cô là một người như vậy... Cô chưa từng dùng nhiều từ ngữ như thế để nói về anh, phân tích anh. Cho tới nay, trong sâu thẳm trái tim cô, anh tựa như một người bạn thân, người luôn bên cạnh cô, cùng cô vượt qua những tháng năm đau khổ cũng như hạnh phúc, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, cũng chẳng biết lúc nào sẽ kết thúc... mà giờ khắc này, cô biết rõ... là cô cần anh.

Vì vậy, cô mới ích kỷ không muốn buông tay, nhưng cũng không muốn anh yêu cô...

Anh nói đúng, cô cứ như vậy, muốn làm gì thì làm, không phải là ỷ vào tình yêu của anh thì ỷ vào điều gì? Vì vậy cuối cùng, cô không thể nào tránh khỏi làm anh tổn thương.

Nghĩ tới đây, lòng cô rối như tơ vò. Cô không có quyền làm như vậy, cô không có quyền lợi dụng tình cảm của anh để thỏa mãn chính mình, ngược lại lại làm anh đau!

"Vậy vì sao cậu không thể tiếp nhận anh ấy?" Tương Dao ngẩng ở đối diện cô, trên mặt không tỏ ra vẻ miệt thị, cũng không hâm mộ, phảng phất những gì Tương Dao vừa nói giống như người ta đang ôn lại chuyện xưa.

Tinh Tuệ mắt khép hờ, lộ ra một nụ cười khổ: "Mình?... Bởi vì vết thương của mình vẫn chưa khép lại, mình sợ đau thêm một lần nữa. Cho nên, mới ích kỷ rồi tự lừa dối mình cứ bám lấy anh ấy để trị thương."

Tinh Tuệ cũng bị cuốn hút theo những câu hỏi đầy lý trí của Tương Dao, hay đây thật sự là cô ở một góc độ khác, cũng ích kỷ, cũng cảm tính mà đi đâu này hoàn toàn không giống như cô đã từng nghĩ về mình.

"Vậy mình đặt vấn đề thế này nhé, " Tương Dao nói thêm, "Nếu như lúc này cậu chuẩn bị tốt để có thể tiếp nhận một người mới, cậu có thương anh ấy không?"

Tinh Tuệ đầu tiên là gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu... cuối cùng mới thở dài: "Không biết, thật ra thì ngay cả mình cũng không biết khi nào thì mình sản sàng..."

"Giả bộ như cậu đã chuẩn bị xong, sau đó suy nghĩ thật cẩn thận vấn đề này."

Cô kinh ngạc: "Chuyện này cũng có thể giả bộ được sao?"

Tương Dao khẽ mỉm cười, không chút sợ hãi nói: "Tinh Tuệ, nếu như cậu muốn trở thành một người nào đó, việc đầu tiên phải làm là hóa trang mình thành người đó."

Về đến nhà, mở đèn lên, nhìn phòng khách yên tĩnh không ngoài dự đoán, Tinh Tuệ vô thức trong lòng thở dài.

Cô bây giờ không thể nào vui... giống như cô vẫn luôn nhắc nhở mình, nhẫn nại là đức tính đáng quý nhất của con người. Jacob từng có lần cảm khái nói cho cô biết: con người từ nhỏ đã cô đơn vì vậy không cần phải sợ cũng không nên cự tuyệt bất kỳ đi đâu gì.

Vì vậy cô quyết định thử tiếp nhận lời thuyết pháp của J.

Tắm rửa xong, một mình nằm trên giường lên mạng, đã qua mười một giờ, Tinh Tuệ vẫn hoàn toàn không buồn ngủ, chợt phát hiện, khi người ta càng muốn đón nhận cô đơn người ta lại càng không thể chịu được cô đơn...

Cô vô ý thức lấy điện thoại di động ra, mở danh sách bạn bè, số điện thoại di động của Cao Nguyên luôn được đứng thứ nhất trong danh bạ điện thoại của cô, ngón tay cái lơ lửng trong không trung, do dự thật lâu, mới đề xuống. Nhưng cho đến khi trên màn hình xuất hiện dòng nhắc "Đang gọi", cô vội vàng dùng cả bàn tay bấm tắt.

Điện thoại di động cuối cùng trở lại trạng thái bình thường, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động đột nhiên reo vang, Tinh Tuệ bị hù dọa nhảy dựng lên, nhưng nhìn kỹ, thì ra là J.

"Allo" lúc nhận điện thoại trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

"Bản thảo của Vu Nhâm Chi thông qua rồi sao?"

"Duyệt rồi, " thì ra là công việc, "Buổi chiều tôi vừa nhận được là gửi email báo cho anh liền."

"Vì sao tôi không nhận được?"

"... Vậy để sáng mai tôi chuyển lại."

"OK!" J dừng một chút, "Vẫn chưa ngủ sao?"

"Anh cũng còn đang bận, tôi làm sao dám ngủ?" Cô lập tức làm bộ nịnh nọt.

J lại hoàn toàn không bị sa bẫy, hỏi: "Cô và Cao Nguyên có chuyện gì sao?"

"..."

Thấy cô không lên tiếng, J tiếp tục nói: "Lần trước, cơm nước xong anh ta liền lôi kéo cô đi, tôi nghĩ hai người lúc đó chắc có chuyện gì?"

"Chúng tôi... ‘Có cái gì’ a, " cô không tự chủ bắt đầu đánh Thái Cực, bởi vì J từ lúc biết chuyện không đồng ý quan hệ kiểu này của cô và Cao Nguyên, nên cô luôn cố gắng tránh nói chuyện này với J "Anh cũng biết..."

"Chớ cùng tôi đi vòng vèo, Tinh Tuệ, " J hoàn toàn không bị cô dụ dỗ, "Có phải anh ấy yêu cô không?"

"!" Cô chấn động, bật thốt ra, "Làm sao anh biết!"

"..." Đầu bên kia điện thoại J thở dài, ước chừng mắt lại trợn trắng, "Người ngu ngốc nhất cũng nhìn ra được anh ấy yêu cô."

"..." Vậy mà cô không nhìn ra. Hay là... là cô lừa mình dối người làm như không thấy?

"Cho nên bây giờ cô định làm như thế nào?" J là người luôn muốn trực diện với vấn đề chứ không thích trốn tránh.

"... Không làm gì cả." Tinh Tuệ cảm thấy mình thật nhu nhược.

"Cô làm sao vậy?"

"Làm sao vậy là sao?..." Kỳ thật, ngay cả chính cô cũng muốn biết cô là thế nào!

"Cô trước kia không phải loại người lè mà lèm ề, không minh bạch như vậy a."

"..."

"Cô có biết tôi thích nhất điểm nào của cô không?"

"?"

J cười nhẹ: "Tôi thích nhất cô là một người đơn giản, một người tự tưởng không đơn giản nhưng lại luôn làm cho cuộc sống đơn giản."

Thật vậy chẳng? Tinh Tuệ ở đầu điện thoại bên kia cười khở, thì ra cô trong suy nghĩ của J là như vậy.

"Thiên phú cho nghề nghiệp của chúng ta là sáng tạo ra cái đẹp, " J tiếp tục nói, "Mỗi ngày chúng ta tiếp xúc biết bao nhiêu thứ xa hoa, biết bao nhiêu người có tiền, có tài hoa nhưng linh hồn thì mục ruỗng... Dần dà, tôi cảm thấy rằng chúng ta đang sống trong một thế giới hư ảo nên đã vô tình quên đi những gì chân thật nhất, quên đi cả bản chất thật nhất của chính mình, nhưng mà Tinh Tuệ!"

"?"

"Mỗi lần nhìn cô, mỗi lần ăn cơm với cô, nói chuyện phiếm với cô, tôi luôn cảm giác mình lại bị lôi ra ngoài một chút, bởi vì cô là như vậy, phải... rất đơn giản. Cô thường hay dùng những lời đơn giản nhất để phá đi cái nhìn phức tạp của đạo lý, để tôi phát hiện ra rằng thì ra là tôi suy nghĩ nhiều quá, thì ra là chúng ta cứ tự khoác thêm cho mình những hư vinh, cuối cùng lại quên mất bản chất của cuộc sống. Hơn nữa cô biết tôi bội phục nhất ở cô điểm nào không?"

"Điểm nào?"

"Cô luôn làm cho tôi cảm thấy bình an, cô không bị cuốn hút bởi bất kỳ loại hấp dẫn nào, cô cũng có thể lập tức rũ bỏ những gì đang hiện hữu... sự nghiệp mà cô vất vả tạo dựng, những mối quan hệ xã giao của cô, tài hoa của cô, những gì được thiên phú cho cô... chỉ có một cái cô cho là quan trọng nhất... một gia đình hạnh phúc. Mà tôi, tôi biết rất nhiều người cũng không có được điều này. Chúng ta luôn cố gắng đem vật chất, nhục dục ra để bù đắp nhưng thật sự ra chúng ta cần gì, chỉ là những gì đơn giản nhất mà thôi."

Sau khi J nói xong một tràng dài, Tinh Tuệ mới phát hiện...J nói đúng! Cho tới nay, cô mong muốn nhất không phải là sự nghiệp hay danh vọng, tài năng, mà bất cứ lúc nào cô cũng muốn có một chỗ dựa, đó là... gia đình.

"Nhưng mà, " cô hơi ghen ngạo, nhưng lại miễn cưỡng mỉm cười, "Tôi hiện tại đã mất đi thứ mà tôi cho là trọng yếu nhất."

"Nhưng cô không thể bởi chỉ vì một chút này mà thay đổi cả ước nguyện ban đầu, và cũng thay đổi luôn nguyên tắc của cô a!" Có lẽ, đây mới chính là đi đầu từ trước đến nay J muốn nói với cô nhất.

"... Vậy anh nói cho tôi biết, tôi nên làm như thế nào?"

"Quên quá khứ, tựa như cô chưa từng bị tổn thương."

"Làm sao có thể!" Tinh Tuệ không khỏi kêu to lên, "Anh cũng từng bị thương, J, anh nên biết như vậy rất khó!"

"Tôi biết rõ, tôi đương nhiên biết rõ..." Giọng của J như đang an ủi cô, "Nhưng cô là Tinh Tuệ a, cô là Đường Tinh Tuệ, cô thông minh như vậy, có tài như vậy, có một linh hồn đáng yêu như vậy, làm sao cô lại làm không được? Cho dù có khó hơn nữa, cô cũng nhất định có thể làm được."

Tinh Tuệ đột nhiên rất muốn khóc, sau đó... cô liền bật khóc.

Không phải vì những tổn thương của mình, mà là vì lời của J. Vì J cứ vô tư tán dương và khích lệ, dù có chút hào nhoáng nhưng rất chân thật. Cho dù J cũng đã từng bị qua rất nhiều ngăn trở và tổn thương nhưng vẫn luôn cười khích lệ và muốn cô can đảm...

"Anh biết không, J, " Tinh Tuệ hít hít mũi nói, "Tôi yêu anh! Tôi thật sự rất yêu anh!"

"... Cô bớt buồn nôn đi, " J cố ý chọc cười, "Cô biết thể xác tôi không thể tiếp nhận phụ nữ!"

"Hắc!" Tinh Tuệ khóc cười rõ lên, "Nếu mà anh có thể, tôi nghĩ tôi sẽ gả cho anh."

"... Được, được, " J rất qua loa nói, "Nếu một ngày nào đó, tôi có thể tiếp nhận phụ nữ, mà cô vẫn chưa tái giá, tôi sẽ lập tức kết hôn với cô, được chưa?"

"Nhưng tôi cực tuyệt vời cái loại kia sau lưng nha!" đầu Tinh Tuệ như bị chèn ép, một nửa tưởng tượng thấy cảnh mình và J kết hôn, nhưng nửa kia lại thấy cảnh J cùng bạn trai cũ vật lộn trên giường... Vì vậy, ngay cả chính cô cũng nhịn không được, lạnh run một cái.

J trề mắt mấy giây, sau đó đột nhiên tại đầu bên kia điện thoại hét lớn: "Đường Tinh Tuệ! Rốt cuộc đầu của cô chứa cái gì mà thoáng một cái là có thể nghĩ ngay đến chuyện đó vậy hả?"

"..." Được rồi, anh nói cũng không sai.

J hình như là giận thật, còn tức giận lắm bữa ăn khuya cũng không ăn được...

Tình Tuệ lại lau khô nước mắt, nhếch môi cười.

Một lát sau, cô dựa vào đầu giường, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, nói: "Nhưng mà, J..."

"?"

"Anh có thể nói cho tôi biết chúng ta muốn yêu một người thì phải làm sao không?"

"Cô đang ở đây nói bậy bạ gì đó hả?..."

"?"

"Này có cái gì khó đâu? Chỉ cần làm theo những gì trái tim mách bảo là được rồi." "

"..."

"Khó khăn quá, nhưng làm sao có thể quên được một người?"

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 27: Bắt đầu lại từ đầu

Tinh Tuệ cứ ám ảnh mãi những lời J nói.

Hắc!

Cô nghĩ, đây chính là đi đầu mà cô cảm thấy linh hồn của J còn nữ tính hơn cả cô!

Vậy thì yêu một người là khó hay quên một người là khó?

Cuối cùng, cô phải thừa nhận rằng cô không biết làm sao để có thể quên một người, mà yêu một người thì không biết bắt đầu từ đâu?

Phải chăng cô đã mất đi năng lực «yêu một người»?

Bỗng nhiên một cảm giác đau nhói truyền đến từ sau cổ, tiếp sau là sự tê dại truyền khắp toàn thân, Tinh Tuệ không khỏi rung mình một cái, linh tính mách bảo là Cao Nguyên, nhưng cô dường như không bao giờ đủ khả năng kháng cự những quyến rũ của anh...

"Em đang nghĩ gì?" giọng Cao Nguyên từ sau lưng truyền đến, thật mơ hồ, môi vẫn không rời cái cổ trắng nõn của cô.

"Ừ... Không có gì..." Lúc này, ngoại trừ tập trung tinh lực chống đỡ sự tiến công từ bên ngoài của Cao Nguyên, cô không còn tâm tư để suy nghĩ bất kỳ thứ gì khác.

Tay của anh từ phía sau đưa ra trước vuốt ve khuôn ngực tròn trịa không mặc nội y của cô, ngón tay khuấy động trên người cô, làm cho cô ý loạn tình mê.

Tinh Tuệ hít vào một hơi, vô thức mỉm cười: "Nhột..."

"Còn kiểu này?..." Anh ôm chặt cô, ngón tay càng không thể đứng yên.

"A..." Cô hét rần lên, cố gắng giãy giụa, nhưng thật vô ích.

"Em đổi nước hoa sao?..." Anh vẫn còn mút lấy cổ cô, giọng nghe rất hưởng thụ.

"Không có... do chiều nay, J cần sản phẩm mới đến cho em dùng thử... Còn chưa quyết định sẽ sản xuất bao nhiêu thành phẩm..."

"Sản xuất đi..." Anh bắt đầu cắn cô lỗ tai.

"Vì, vì sao?...?" Cô nói không ra lời.

"Đàn ông thích mùi này, " anh nói, "Cho nên nói không chừng cũng sẽ thích người phụ nữ nào dùng nước hoa này..."

Cô kiệt lực trốn môi anh, lấy tay đẩy mặt anh ra: "Nhưng đây là nước hoa dành cho nam giới..."

Cao Nguyên dừng lại liếc mắt, sau đó tiếp tục công kích cô.

"Cứu mạng a..." Tinh Tuệ tìm được cơ hội liền thoát ra, hướng toilette chạy trốn.

Cao Nguyên vẫn đuổi theo cô không tha, nhưng rốt cuộc cô nhanh hơn một bước, quay người lại đóng cửa. Nhưng khi cửa "Phanh" một tiếng, đóng lại, bên ngoài là tiếng kêu thảm thiết của Cao Nguyên.

Tinh Tuệ vội vàng mở cửa, chỉ thấy Cao Nguyên lấy tay che trán, nhe răng trợn mắt kêu đau.

"Anh đừng làm em sợ..." Cô vội vàng đưa tay kéo tay anh ra để nhìn thử vết thương của anh.

Cao Nguyên vờ mặt đau khổ, xoay người không để cho cô chạm vào.

"Anh cho em xem có rách da không, nếu đâu bị tét phải đi bệnh viện!"
Bây giờ đổi lại thành cô đuổi theo anh.

Cao Nguyên hình như rất tức giận, khẽ bủ môi, thái độ giống như một bé trai bị khi dễ, nhìn Tinh Tuệ dở khóc dở cười.

"Được rồi, là em không tốt, " cô chỉ đành phải cười khổ nhận lỗi, "Em b ả thường ti ền thuốc thang cho anh được chưa? Lấy tay ra đi, cho em xem xem..."

Cao Nguyên lại nhất quyết không tha, nhìn mắt cô giống như nhìn kẻ thù: "Ai thêm ti ền thuốc thang của em!"

Tinh Tuệ rất muốn trợn mắt, nhưng cô biết không được, làm như vậy con khỉ kia sẽ càng phát điên. Vì vậy chỉ đành phải lôi kéo anh đến ng ồi trên ghế sofa, m ền lời khuyên bảo: "Vậy anh cho em xem trước một chút, ngoan ngoãn..."

Anh vẫn giữ vẻ mặt tức giận như cũ.

Cô lập tức lộ ra đòn sát thủ là một nụ cười nịnh nọt, cả ánh mắt cũng rất tội nghiệp cầu khẩn.

Thấy cô như vậy, ánh mắt của anh cũng thay đổi, nói: "Vậy em dụ dỗ anh thêm chút nữa đi..."

Tinh Tuệ cố gắng nhịn xuống không dám trợn mắt, có người bị thương nào mà cò kè mặc cả không cho người khác xem miệng vết thương đâu, nếu như bị một dao vào giữa tim thì chết mất tiêu rồi, làm gì còn thời gian mà thương lượng,...

"Muốn dụ dỗ như thế nào?" Cô nhận mệnh hỏi.

"Dịu dàng như h ồi này, như phụ nữ thường làm, " anh oán hận nói, "em đối với những người đàn ông khác đều bình thường chỉ có đối với anh rất hung dữ..."

Có... Có sao?

Tinh Tuệ mở tròng hai mắt, không nói gì, choàng tay hôn anh.

Lúc đầu, Cao Nguyên hơi ngỡ ngàng, nhưng sau đó lập tức tỏ thái độ hưởng thụ ôm cô hôn mãnh liệt...

Tinh Tuệ đẩy mạnh người đàn ông trước mặt, nhìn vào cái trán trơn bóng của anh, lạnh lùng nói: "Anh quả nhiên lừa gạt em."

Cao Nguyên mấp máy miệng, "Sách" một cái, không nói gì, chỉ cần chặt hai cánh tay cô.

"Thật sự em rất sợ anh bị tét da." Cô trừng anh.

Nghe được cô nói như vậy, anh vừa mạnh mẽ hôn cô vừa hứng thú hỏi: "Vậy nếu như anh thật sự bị tét da em sẽ làm như thế nào?"

"Dẫn anh đi bệnh viện a."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó nếu phải khâu vết thương thì khâu vết thương, nếu phải chích thì chích a."

Anh nhìn cô, trong mắt ánh lên một nụ cười cười, nhìn cô một hồi lâu, mới nói:

"Vậy em có đau lòng vì anh không?"

"..." «bài» đã được lật lên, Tinh Tuệ suy nghĩ thật lâu, thật ra cô muốn giả bộ phủ nhận, nhưng cuối cùng, cô cũng nhếch khóe miệng, thành thật đáp, "Sẽ, sẽ đi..."

Cao Nguyên cười, cười rất đáng yêu, làm Tinh Tuệ cảm thấy dùng từ "Như hoa nhĩ đồng dạng sáng lạn" để hình dung nụ cười của một người đàn ông thì thật có điểm buồn nôn, nhưng... cô cố gắng không dám nghĩ đến.

Giả sử, cho dù là cô muốn lừa anh, nhưng khi chứng kiến nụ cười này, tất cả cũng tan thành mây khói.

Nhưng sao bỗng nhiên, người đàn ông có nụ cười "Nụ Hoa nhi đang dạng sáng lạn" kia chỉ cần một cái nháy mắt bỗng biến thành một người đàn ông hùng dũng ôm cô ngã nhào trên ghế sofa...

Trong khoảng thời gian gần đây, sau khi trải qua những phong ba, Đường Tinh Tuệ và Cao Nguyên lại trở về quan hệ sex friend đơn thuần. Tất nhiên, có những chuyện không thể nào quay trở về quá khứ được. Vậy mà, Tinh Tuệ vẫn tự lừa dối mình nghĩ, có lẽ mọi sự rồi sẽ đâu vào đấy, bọn họ vẫn có thể trở về như ngày xưa, có lẽ cô và Cao Nguyên có thể tiếp tục chỉ lên giường mà không cần suy nghĩ đến bất cứ điều gì khác...

*****

"Ý cô là muốn đổi chỗ này thành màu cam sao?"

Khuôn mặt Vu Nhâm Chi đột nhiên xuất hiện trước mặt Tinh Tuệ, dọa cô nhảy dựng, đồng thời cũng kéo cô ra khỏi những suy tư của mình. Phải qua hai giây, cô mới nhớ rằng cô và các đồng nghiệp khác đang họp với Vu Nhâm Chi, vì J đưa ra ý kiến muốn chỉnh sửa một chút cho nên đây sẽ là bản thảo cuối cùng.

"A..." Âm cuối cô kéo thật dài, lợi dụng mấy giây ngắn ngủi để thẩm tra đối chiếu với đề xuất của Vu Nhâm Chi, sau đó gật đầu, "Chính xác, đúng vậy."

Cô rất chuyên nghiệp mỉm cười, nhưng Vu Nhâm Chi lại nhìn cô đầy hoài nghi. Vì vậy, cô cười khổ, trong lòng nghĩ muốn lừa được lão hồ ly này, chỉ sợ hơi khó, nên cô nhún vai tỏ vẻ áy náy với hành động «quân nhân đào ngũ» vừa rồi của mình.

Họp xong, theo thường lệ, cô cùng Vu Nhâm Chi ăn cơm trưa. Không ngờ là, mới ngồi xuống không bao lâu, Cao Nguyên đã đến.

"Là tôi hẹn anh ấy tối, " Vu Nhâm Chi giải thích, "Tôi nghĩ cũng lâu rồi không gặp Cao Nguyên, cho nên vừa rồi thừa lúc cô đi báo cáo lại cho giám đốc tôi đã gọi điện thoại hỏi anh ấy có rảnh rồi hay không?"

"Rất khéo, sáng nay tôi cũng họp ở gần đây." Cao Nguyên kéo cái ghế ngồi xuống, thuận tiện bổ sung thêm.

Tinh Tuệ rất hoài nghi lời của Cao Nguyên, nhưng không biểu hiện gì, chỉ mỉm cười nói: "Vậy rất tốt a..."

Sau khi gọi xong cơm phần xong, Vu Nhâm Chi liền bắt đầu tán gẫu tình hình kinh doanh gần đây của gia đình anh ở Ô Trấn, Tinh Tuệ nghe rất hâm mộ.

"Nếu nhà tôi mà có mở quán rượu hay quán ăn ở đó, tôi nhất định mỗi cuối tuần đều về nghỉ phép." Cô nói.

Vu Nhâm Chi không trực tiếp phản bác lời cô, mà chỉ nói: "Nếu cô cũng được sinh ra ở đó như tôi thì cô sẽ không nghĩ như vậy."

"Vì sao?"

"Bởi vì đó là nhà của cô a, " Vu Nhâm Chi từ tốn nói, "là thị trấn nơi cô lớn lên, cô đã quá quen thuộc với từng ngôi nhà góc phố, những con đường về đêm dưới ánh đèn vàng, những dốc đá mà cô và bạn bè cùng chơi trốn tìm, thi chạy, chơi đùa...Thị trấn đó chỉ có vẻn vẹn một hiệu sách mở cả ngày cũng là bưu điện nơi mà cô muốn đến gửi thư, sau đó thuận tiện mua chút ít quà vặt... Nơi đó, đối với cô mà nói là quê hương, có những con người quen thuộc, những kiến trúc quen thuộc... Nhưng bỗng nhiên đến một ngày, tất cả mọi người như kiếm được một số tiền lớn, mọi người bắt đầu lục tục chuyển nhà, chỉ còn rất ít người ở lại kinh doanh khách sạn và quán ăn, thậm chí thị trấn nhỏ như vậy bây giờ cũng có cả quán ăn đêm...mà mỗi lần khi cô trở về, những người cô gặp chỉ là những gương mặt xa lạ, bọn họ là du khách, bọn họ cũng không thuộc về nơi này... họ chỉ đến rồi đi. Một nơi như thế, cô còn muốn mỗi tuần về nghỉ phép sao?"

Tinh Tuệ há to miệng, rất muốn nói "Sẽ"... nhưng lại không thể nào thốt nên lời, cô đột nhiên cảm nhận được tình cảm dành cho quê nhà của Vu Nhâm Chi giống như nỗi nhớ nhà khi cô đi học ở New York. Sau khi trải qua những hưng phấn ban đầu của một thành phố New York đầy hoa lệ, cô từng một lần rất muốn về nhà, lúc nào cũng nghĩ đến... ngay cả trong giấc mơ cũng thấy mình đang đứng trước cửa nhà ăn một cái quẩy thật lớn.

Vu Nhâm Chi cũng nhớ nhà, nhưng «nhà» mà anh nói bây giờ chỉ là những gì còn tồn tại trong ký ức, cho nên...anh tình nguyện không về.

"Nhưng đó dù sao cũng là quê hương của cậu, " Cao Nguyên lại nói, "Cho dù đã hoàn toàn thay đổi, nhưng sẽ vẫn có rất nhiều kỷ niệm, dù cho cậu ở bất kỳ nơi đâu, cậu cũng không quên được nơi chôn nhau cắt rốn, nơi cậu đã trưởng thành. Vì vậy, có đôi khi càng khác so với những hoài ức trước kia thì tình yêu quê hương ngược lại càng rõ ràng."

Tinh Tuệ rất ít khi nghe được Cao Nguyên nói những lời cảm tính như vậy, nên không nhịn được lén nhìn anh, cho đến khi anh cảm giác được ánh mắt của cô, cũng xoay đầu lại nhìn cô mỉm cười.

Cô đỡ mồ hôi lạnh... bởi sâu trong ánh mắt anh, là nỗi niềm của một lữ nhân phiêu bạt với khát vọng cập bờ... rất xa lạ.

Cao Nguyên thấy cô ngẩn người, liền nhíu mày, như đang hỏi: em làm gì?

Tinh Tuệ suy nghĩ một giây, sợ hãi hỏi: "Anh, thịt trong phần cơm của anh có ngon không?..."

Cơm trưa xong, lúc chia tay, Tinh Tuệ bám theo Vu Nhâm Chi như muốn chạy trốn Cao Nguyên. Nhưng khi vừa trở lại phòng làm việc, cô liền nhận được điện thoại của "Người nào đó".

"Có phải anh bây giờ có bệnh truyền nhiễm của người ngoài hành tinh phải không?" Giọng Cao Nguyên hình như hơi nổi nóng, nhưng anh vẫn kiên nhẫn khi nói chuyện với cô.

"Không có a! Làm sao có thể..." ngay cả Tinh Tuệ cũng vội cười làm lành. Không phải cô có bản lĩnh mà là xuất phát từ những cảm nhận trực giác, nên trên thực tế, cô luôn biết được khi nào anh cao hứng hoặc khi nào anh tức giận.

Lúc Cao Nguyên nổi giận, tốt nhất là đừng nên chọc!

"Vậy em vì sao ra khỏi nhà hàng giống như một làn khói, chạy trốn giống như đằng sau có người muốn đuổi giết em vậy... là sao?" Giọng anh hỏi rất cứng nhắc.

"Em, em mắc đái... mắc đái..." Cô trong «cái khó ló cái khôn».

"..." Anh hiển nhiên cũng không thể nào tin được, nhưng lại không cách nào phản bác.

"Buổi tối anh có thể làm sườn xào chua ngọt cho em không?" Nếu đã biết rõ khi nào anh đang tức giận, đương nhiên cũng sẽ biết làm thế nào để trấn an anh.

Cao Nguyên trềnh trềnh mặc mấy giây, mới dùng một ngữ điệu "Vậy thì tạm thời tha cho em", nói: "Nếu anh có thể tan sở đúng giờ."

"Tốt." Cho dù chỉ là vì trấn an anh mới nói như vậy, nhưng nghĩ đến buổi tối có thể ăn được món sườn xào chua ngọt do anh làm, cô cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Cúp điện thoại, Tinh Tuệ tựa lưng vào ghế ngã, thở ra một hơi thật dài.

"Cô không biết là như vậy là rất hèn hạ sao?" J không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa phòng làm việc của cô, dựa vào tường, nhả mày lại nhìn cô.

"..." Cô không khỏi nghĩ, chắc chắn J đã nghe hết!

"Lần trước còn nói cái gì, nói anh ấy không cần phải yêu cô, " về mặt J cảm giận bất bình, "Nhưng cô bây giờ rõ ràng giống như là đang hưởng thụ quá trình theo đuổi của anh ta!"

Tinh Tuệ bị lời của J hù phát run. Vì sao mà J chỉ cần một câu có thể nói toạc cả thiên cơ?! Mặc dù "Thiên cơ" này, ngay cả chính mình, cô cũng không phát giác được...

Nhưng cô cũng chỉ biết vụng vênh nhủ mảy: "Tôi nói thật, bình thường không phải là anh không hợp với con khỉ kia sao? hện không thể làm cho đối phương biến mất, nhưng vì sao bây giờ lại theo nói giúp anh ta?..."

J liếc mắt: "Tôi không phải là nói giúp anh ta... tôi chỉ là nhìn không được! Cho dù tôi chán ghét anh ta, tôi cũng không thể nhìn cô chà đạp lên chân tình của người khác."

"..." Tinh Tuệ toét miệng sờ sờ lên cánh tay của mình đang nổi một tâng da gà.

"Cô bớt giả bộ đi, bớt dùng những cử chỉ nhỏ nhặt để che dấu bối rối của mình đi."

"..." Đúng là trước mặt J, cô không thể che dấu được điều gì.

"Cô... nếu không thương anh ấy thì đừng lui tới nữa; nếu thương anh ấy, thì hãy yêu giống như một cô gái mười tám tuổi; đừng không thương lại muốn cùng người ta lên giường, yêu lại không dám yêu bằng cả trái tim... tôi hận nhất loại người này, nhìn chỉ giống như một đồng cốt chó thối!" Nói xong, J rất tàn khốc xoay người đi, cũng không quay đầu lại, chỉ để lại một mình Tinh Tuệ trợn mắt há hốc mồm mà giật mình, muốn giải thích cũng không được, muốn phản bác cũng không xong.

Vì vậy tối hôm đó, lúc Tinh Tuệ ngồi ăn sườn xào chua ngọt ở nhà Cao Nguyên, bỗng nổi lên dũng khí nói:

"Chúng ta... đừng có tiếp tục làm đi."

"?" Cao Nguyên đang dùng chiếc đũa kẹp miếng sườn, thình lình nghe được cô nói như vậy, động tác trên tay như dừng lại.

Do che dấu cảm xúc không được tự nhiên, Tinh Tuệ ho nhẹ một tí, tiếp tục nói: "Ý của em là nói, chúng ta trước kia là loại đó... quan hệ thể xác, mỗi lần gặp mặt toàn là làm mà thôi, rất ít nói chuyện với nhau, hoặc là... hàn huyên một chút những suy nghĩ trong lòng của hai bên. Chúng ta rất quen thuộc cơ thể của nhau, nhưng giống như «đồng sàng dị mộng». Xế chiều nay, em nghĩ, thật tình là em không thể nào hiểu rõ anh, mà anh dường như cũng không hiểu rõ em, cho nên..."

"?"

"Nếu như, ý em là nói nếu như, chúng ta thật sự phải đổi thành một loại quan hệ khác... anh cũng biết, đó là, không phải chỉ quan hệ trên thể xác, mà là, mà là..."

"Trên linh hồn?" Cao Nguyên nhin không được thay cô nói.

"Ách, đúng rồi, chính là... Anh cũng biết..." Ngay cả chính cô cũng không hiểu, vì sao mà người đàn ông trước mặt này cô quen biết hơn hai mươi mấy năm, lại ngủ với nhau hơn nửa năm, nhưng thật khó khi mở miệng nói những lời này với anh "Em muốn nói là lần trước anh đã nói với em là anh... yêu em. Vì vậy em cứ nghĩ mãi rằng chúng ta có nên thử hay không?..."

Cô dường như nói không ra lời nữa, cô phát hiện mình luống cuống, giống như khi Cao Nguyên nói yêu cô, nhưng sâu trong nội tâm, cô luôn sợ hãi và nghi ngờ tình yêu này.

"Lui tới?" Cao Nguyên nhìn ánh mắt của cô, không một cái chớp mắt.

"... Chính xác." Cô lúng túng gật đầu. Suy nghĩ một chút, lại bổ sung: "Em nói là bình thường lui tới."

"?"

"Chính là... không có quan hệ thể xác, tất cả bắt đầu lại từ đầu."

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 28: Phiên ngoại 1

"Đi đi." Phùng Giai Thụy cong miệng nói những lời này khi vừa qua khỏi sinh nhật 30 tuổi của mình.

"Bạn có thể đừng làm nũng được không..." Cao Nguyên lộ vẻ mặt chán ghét nhìn Phùng Giai Thụy, trên cánh tay nổi cả da gà.

"Đi đi, đi đi." Người này từ đầu đến cuối đầu nhất quyết không tha.

"Không đi!" Cao Nguyên hơi nổi nóng.

Trong đêm tối, bên làn xe đối diện có một chiếc xe tải đồ sộ lao đến với tốc độ chóng mặt, hai chiếc đèn xe như đôi mắt của một con mãnh thú rọi thẳng vào mắt Cao Nguyên và Phùng Giai Thụy làm bọn họ đầu sợ đến nhú mào, cảm giác đôi mắt như muốn nổ tung.

Cho đến khi xe tải lướt qua khỏi, đôi mắt Cao Nguyên dường như vẫn chưa quen lại với ánh sáng bình thường chỉ nhìn thấy những ánh đèn xe ngược chiều lướt qua như những ánh đuốc lập lòe, những thứ khác như hòa lẫn cùng đêm đen trước mặt.

Không ai nói thêm được lời nào, Cao Nguyên đã sớm thả chậm tốc độ xe, sẵn sàng thắng xe lại khi cần thiết. Qua một hồi lâu, mắt anh mới hồi phục thấy được lùm cây hai bên đường, sườn núi và cây cối... anh nhẹ nhàng thở ra, sau đó phát hiện Phùng Giai Thụy bên cạnh cũng như vậy.

Trong bóng tối, Cao Nguyên không nhận được mỉm cười.

Sau khi ăn cơm trưa xong, bọn họ từ Boston xuất phát, mục đích là đi New York. Lúc đầu định đi một đoạn xa lộ liên tiểu bang số 84 sau sẽ chuyển sang xa lộ liên tiểu bang số 95, nhưng khi đến Washinton D.C, bọn

họ đi lậ̀n đường vì dọc theo xa lộ số 84 có rất nhiều lối ra. Ngay từ đầu bọn họ còn tưởng rằng đã xác định sai phương hướng, giằng co thật lâu, mới hiểu được con đường này ngược lại nhanh hơn, chỉ là không được ngắm cảnh duyên hải mà thôi.

Vì vậy họ dừng lại ở một trạm xăng đầu, bỏ bụng vài cái hamburger, rồi lại tiếp tục lái xe lên đường.

Ban ngày lái xe trên xa lộ đã rất nhàm chán mà buổi tối còn tệ hại hơn. Cả một khoảng tối đen như mực trước mắt, gọi cho người ta những cảnh tượng khủng khiếp trong phim.

"Đi đi, " không biết qua bao lâu, Phùng Giai Thụy nhắc lại chuyện cũ, "Ngày mai buổi sáng, đi báo danh vẫn còn kịp mà."

"Không đi."

"Đi đi, đi đi."

"Đã nói là không đi." phương pháp tốt nhất đối phó với kẹo cao su chính là càng phải kẹo cao su hơn.

"Cậu thật là một người chẳng có gì thú vị!" Phùng Giai Thụy bắt đầu oán hận, "Không bao giờ chủ động làm quen bạn mới, toàn đi ăn những quán quen thuộc, gọi những món ăn giống nhau,... tại sao có thể có người boring nhưng lại rất mâu thuẫn như vậy... thích mạo hiểm nhưng lại không muốn thử qua cái gì mới!"

"Xin hỏi lão huynh, cậu là ngày đầu tiên biết tôi sao?" Cao Nguyên giật giật khóe miệng, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

"Được rồi..." Phùng Giai Thụy cũng giật giật khóe miệng, "Vậy tôi nói chuyện với Đồng Vân, cậu không được xen vô câu nào nhé."

Thì ra băng ghế sau có một người ngủ rồi, lúc này đang ngược đầu miệng mở rộng, dùng tiếng ngáy đầu đầu để trả lời Phùng Giai Thụy.

"Sách..." cả Cao Nguyên và Phùng Giai Thụy đầu lộ vẻ chán ghét.

"Cậu nói xem, chúng ta mang theo Đồng Vân đến nhà anh họ của cậu có làm phiền anh ấy quá không?" Phùng Giai Thụy lại hỏi.

"Dù sao dẫn cậu đi cũng giống như quấy rầy rỗi, mang thêm Đồng Vân cũng vậy thôi." Cao Nguyên nhún vai.

"..." Phùng Giai Thụy mắt tròn trắng.

"Nhưng người anh họ này và tôi chưa từng gặp nhau."

"Anh ấy đang nghỉ vacation ở đâu?"

"Ở đảo."

"Là 'Long Island' hay là 'Mahattan'?"

"Thì không phải 'đảo Staten' thì sẽ là 'Mahattan' chứ còn ở đâu nữa."

"Ở New York này cậu không còn người thân thích hay bạn bè nào khác sao?"

Phùng Giai Thụy vô tình hỏi câu này nhưng lại làm cho Cao Nguyên không khỏi sững sờ: "Có, có...à không có."

Phùng Giai Thụy quay đầu hoài nghi nhìn anh: "Cuối cùng vẫn là không có à?"

Cao Nguyên không tự chủ sờ sờ mũi: "Muốn tìm thì tìm ra thôi, ai mà chẳng có một hai người quen biết tại New York này!..."

"Có quan hệ qua lại dù xa thì cũng đỡ hơn là người anh họ gần mà cậu chưa gặp lần nào đi!"

"A... Ừ." Giờ khắc này, trong đầu anh hiện ra hình ảnh của một người.

Nhắc lại mới biết, đã bao lâu rồi anh không nghĩ đến cô?... Đại khái là bắt đầu từ khi bọn họ dần dần ít liên lạc với nhau.

Lần trước, lúc chat webcam hay nói chuyện điện thoại với Đường Tinh Tuệ cũng đã cách đây hơn nửa năm. Khi đó Yuriko bỗng nhiên ra đi, anh đang thất tình. Hai tuần liên bọn họ liên tục gọi điện thoại cho nhau, nhưng về sau do cả hai đều bị cuốn vào vòng xoáy của xã hội như phải tìm việc làm sau khi tốt nghiệp và những nhu cầu mưu sinh khác mà dần dần họ không còn liên lạc với nhau nữa.

Lần này đến Mỹ chơi, Cao Nguyên cũng không thông báo trước, bởi vì anh cũng không xác định rằng mình có đi tìm cô không, cũng có thể là cô bận rộn nhiều việc, hoặc căn bản không rảnh. Vì vậy, vấn đề này nói «muốn» cũng không phải hoàn toàn có thể thực hiện được và anh dường như không hề nghĩ đến. Nhưng khi trên đường lái xe từ Boston hướng New York xuất phát, ý nghĩ này chợt thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu anh.

Vậy tại sao không thử đến gặp cô một lần?

"Cậu đừng nói là cậu có bạn gái cũ ở New York nhé!" Phùng Giai Thụy đột nhiên hỏi.

"..." Cao Nguyên nhìn không được trợn mắt liếc Phùng Giai Thụy một cái, "Trí tưởng tượng của cậu thật là phong phú."

"Nếu không cậu làm sao ra vẻ muốn nói lại thôi, muốn nói mà ngừng, thái độ rất giằng co?"

Cao Nguyên vừa bực mình vừa buồn cười: "Tôi thừa nhận, cậu dùng từ không sai, được chưa?"

"Vì sao mà mỗi lần vừa nói đến phụ nữ cậu lại cứ như vậy, không dứt khoát gì cả."

"Tôi nào có?!" Anh lại tự biện hộ cho mình.

Phùng Giai Thụy một tay gác ra sau ót nhìn vào sườn mặt Cao Nguyên, hỏi: "Cậu chẳng phải còn đang suy nghĩ miên man về cô gái đó chứ?"

Cao Nguyên nghe anh hỏi như vậy, ngược lại thản nhiên cười một tiếng: "Không đến mức phải như vậy. Chỉ là cảm thấy lúc quan hệ đó kết thúc thật đột ngột, cảm giác giống như bị đánh rơi vật gì."

"Tôi cảm thấy cậu không chấp nhận được thực tế là mình bị bỏ rơi, phải không?"

"Vậy thì cậu xem thường tôi quá " Cao Nguyên nhếch khóe miệng cười, "Tôi bị người khác bỏ rơi không phải là lần đầu tiên, hơn nữa tôi cũng tin đây cũng sẽ không phải là lần cuối cùng."

"Không thể nào..." về mặt Phùng Giai Thụy tràn đầy hoài nghi, "Cậu không phải là rất được nhiều phụ nữ thích sao?"

"Nhưng không có nghĩa là tất cả các phụ nữ đều yêu tôi."

"Cậu cũng có lúc bị sập cửa vào mặt ư? Kể nghe một chút đi." Phùng Giai Thụy dường như rất hứng thú.

Có lẽ là do cả ngày lái xe cũng mệt mỏi, muốn duy trì một câu chuyện có chút kích thích mới mẻ, hoặc do lái xe ban đêm quá nhàm chán, tóm lại, một người không bao giờ thích tâm sự với người khác như Cao Nguyên lại suy nghĩ vài giây rồi nói: "Vậy trước hết cậu trả lời cho tôi, cậu có từng ném qua canh «bế môn» chưa?"

"Nói nhảm."

"Vậy nếu như tôi kể chuyện của tôi, cậu có kể chuyện của cậu không?"

"Ừ... Được rồi. Tôi đồng ý." Phùng Giai Thụy thường hay nói giỡn, dường như cũng thường hay đem chuyện nghiêm túc nói thành chuyện đùa. Cao Nguyên thuộc loại người thích gì nói nấy, sở dĩ cùng Phùng Giai Thụy đưa đẩy như vậy, là bởi vì anh rất giữ chữ tín, nói một không hai, chuyện gì đã nhận lời thì bằng mọi giá phải làm được.

Cao Nguyên gật gật đầu, nhanh chóng khống chế tốc độ xe 90 miles/h, nói: "Nếu như có một cô gái trẻ và cậu sau khi uống rượu say, trên đường đón taxi về nhà đã hôn nhau... ách, không phải hôn như «chuồn chuồn lướt nước» mà càng hôn càng ham muốn... nhưng hôm sau cô ấy vờ như không đề cập đến chuyện này nữa. Sau đó bắt đầu trốn tránh cậu, cậu có cảm thấy giống như là bị đánh trúng một thiết bản không?"

Phùng Giai Thụy suy nghĩ một chút, hỏi: "Nhưng trong buổi tối đó hai người đã làm gì mà lên xe taxi muốn hôn nhau?"

"Không làm gì cả, chỉ là tác dụng của rượu."

"Cậu không nói thích cô ấy, hoặc là muốn theo đuổi cô ấy à?"

"Đương nhiên không có! Tôi lại không thích cô ấy..." Nói đến đây, lúc đầu anh dừng một chút, sau đó bổ sung, "Ít nhất là khi đó, không thích."

"Cái này sao lại tính là trúng thiết bản?!" Phùng Giai Thụy nhìn nét mặt anh, cảm giác như mình bị gạt.

"Vì sao lại không tính?" Cao Nguyên cũng nhìn nhìn Phùng Giai Thụy, "Nếu là, nếu là cô ấy hôm sau bày tỏ với tôi... Nói không chừng tôi liền... liền..."

"Cho nên cậu là muốn nói về sau cậu yêu cô ấy... nhưng khi cô ấy tỏ ra việc đó không là gì cả, thậm chí bắt đầu trốn cậu, cậu mới bắt đầu cảm thấy hứng thú với cô ấy? Hắc! Đàn ông a... Thật sự là rất tiện a..."

Cao Nguyên trên trán có ba cây hắc tuyến: "Đừng quên, cậu cũng là đàn ông."

"Đúng, tôi là đàn ông, nhưng tôi cũng không tiện thể như cậu."

"Kỳ thật tôi cũng không phải vì cô ấy không để ý tôi mới..." Cao Nguyên tiếp tục lái xe, trong bóng tối, mơ hồ có thể thấy đằng xa có một làng nhỏ, "Mà là về sau có một ngày, đột nhiên biết rõ cô ấy có bạn trai, mới phát giác được..."

Phùng Giai Thụy cười cười: "Ghen tị?"

"Không kém bao nhiêu đâu..." Cao Nguyên trong đầu hiện lên cảnh hai năm trước, "Có người đàn ông, đi tới, cúi đầu xuống, hôn cô ấy một cái. Cô ấy ngẩng đầu lên, xương quai xanh lõm vào thật sâu, giống như là... rất mong đợi người kia. Sau đó, tôi đột nhiên cũng rất... đứng ng ỗ không yên, trái tim như bị ai hung hăng bóp một chút."

Phùng Giai Thụy trầm mặc một h ời, mới nói: "Huỳnh đệ,cậu biết không, cậu thoángchốc trở nên văn nghệ mùi mẫn như vậy... làm cho tôi cảm thấy cậu thật biến thái."

"Cút!"

"Vậy cậu không đuổi theo cô ấy sao?"

"Làm sao đuổi theo?!" Cao Nguyên trừng anh, "Tôi cách xa như vậy, người ta thì đang ở trước mắt. Nếu đói bụng có thể nấu một chén mì Dương Xuân, đau đầu nhức óc có thể bưng một chén canh nóng đi ra... tôi có thể làm được gì? Gọi điện thoại nói cô ấy chịu đựng một chút là có thể chịu đựng được sao?"

Nghe đến đây, ngay cả Phùng Giai Thụy cũng không nhịn được thu h ời sắc mặt nói giỡn, không tránh khỏi thồn thức thở dài: "Cũng đúng."

"Cậu có nói cho cô ấy biết là cậu thích cô ấy hay không?" Một lát sau, Phùng Giai Thụy lại hỏi.

"Nói làm gì? Nói xong, làm sao có thể có việc gì thì liên lạc với nhau? nếu nói ra, ngay cả bạn tốt cũng không làm được, vậy đáng giá sao?" Anh lại tự biện hộ cho mình.

"Vậy..." Phùng Giai Thụy nhìn quanh, "Cậu không phải là yêu th ầm sao? Ôi, ngay cả Cao Nguyên mà cũng yêu th ầm người khác!"

"..." Anh mặc cho Phùng Giai Thụy nói, không thềm cãi lại.

Một lát sau, trong bóng tối, Phùng Giai Thụy đột nhiên hỏi: "Cậu vẫn còn thích cô ấy sao?"

Nghe được vấn đề này, Cao Nguyên không khỏi giật mình, anh cũng chưa từng hỏi mình, lão Phùng lại thay anh hỏi. Anh ho nhẹ một tí, thay đổi tư thế lái xe, vươn vai, đi đâu chỉnh tầm lái, mới đáp:

"Không biết, tôi chưa từng hỏi qua."

"Đó chính là còn thích." Phùng Giai Thụy giúp anh kết luận.

"Cũng không hẳn như vậy, " Cao Nguyên cười khở, "Kỳ thật có thích hay không... tôi cảm thấy đó chỉ là một cảm giác nhất thời. Cho dù trước kia cặp với những cô gái khác, tôi không thể nói rằng tôi từng giây từng phút đều rất thích các cô ấy. Chỉ có khi tôi gặp được, tôi mới có thể xác định được là mình có còn thích cô ấy hay không? Hơn nữa có đôi khi tôi cảm thấy, phụ nữ hay tình cảm gì đó, đối với tôi mà nói cũng không đến nỗi quan trọng lắm."

Phùng Giai Thụy không phản bác, cũng không phụ họa, nhưng khi nghe anh nói như vậy, chỉ cười nhạt một tiếng: "Có lẽ là vậy. Từ trước đến nay, đàn ông tìm được cảm giác thành công trong sự nghiệp hoặc những chuyện khác thường không quan trọng chuyện tình cảm và phụ nữ."

"..."

"Nhưng là, tôi vẫn cảm thấy, nếu một người đàn ông không thành công trong tình cảm thì sẽ không hạnh phúc...chẳng phải người ta vẫn thường bảo «thuận vợ thuận chồng, tát bể Đông cũng cạn» sao? Trước tiên gia đình phải yên ổn, sau đó mới có thể lập nghiệp."

"Tôi căn bản không muốn kết hôn gì là được rồi..." Cao Nguyên nói, "Tôi thậm chí không biết trên thế giới này tôi có thể tìm được người phụ nữ của mình hay không? Người mà tôi yêu và cô ấy cũng yêu tôi."

"Vấn đề này... giống như thoáng chốc đã biến thành vấn đề triết học."

"Dù sao vấn đề nam nữ rất phiền toái, tôi cảm thấy thay vì tốn thời gian suy nghĩ để đạt được những điều này thì không bằng ngấm lại làm thế nào để kiếm tiền đi."

Phùng Giai Thụy nhìn anh, tay phải vẫn gác ra sau ót: "Tôi không biết thì ra cậu là người đối với tình cảm lại bi quan như vậy."

Cao Nguyên nhú mày, không nói gì mà lại hỏi: "Vậy chuyện xưa của cậu đâu?"

Phùng Giai Thụy khoát tay: "Chuyện xưa của tôi với so với chuyện của cậu đúng là không đáng nhắc đến."

"!" Cao Nguyên quay đầu trừng Phùng Giai Thụy, cảnh cáo anh phải nhớ lời hứa vừa rồi.

"Được rồi, " Phùng Giai Thụy nhún vai, "Chỉ là tôi một ngày kia tại quán ăn đêm gặp một cô gái, cùng cô ấy ngủ một đêm. Ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại cô ấy đã không thấy tăm hơi. Qua vài ngày cô ấy lại tới tìm tôi, bảo tôi cùng cô ấy đi chơi một tuần lễ, tôi thấy cô ấy rất đẹp nên đồng ý đi. Sau khi trở về, cô lại biến mất. Kết quả, sau này ít lâu, tôi thấy hình cô kết hôn đăng trên báo, thì ra cô là con một của một nhân vật có tầm cỡ, gả cho con trai của một đại gia khác, chỉ có vậy."

Về mặt Phùng Giai Thụy thật bình thản như tường thuật một câu chuyện không phải xảy ra với mình.

"Cậu hù dọa tôi, đúng không?" Cao Nguyên lòng đầy căm phẫn, "Tôi móc tim móc phổi ra nói với cậu, còn cậu lại đem chuyện của người nào đó để hù dọa tôi?!"

"Không hù dọa cậu đâu, là thật." về mặt Phùng Giai Thụy rất vô tội.

"Cút!"

"Tôi có thể thề..." nét mặt của Phùng Giai Thụy giống như so với đậu nga còn oan.

"Cậu cút cho tôi!"

"Tôi không cút..."

"Đến Mahattan tự cậu tìm chỗ ở, tôi mặc kệ cậu." Cao Nguyên hung ác nói.

"Nhà anh họ của cậu có mấy người?" Phùng Giai Thụy lại hỏi.

"Mắc mớ gì tới cậu?"

"Hỏi một chút xem sao."

"Bốn."

"Anh họ, chị dâu và hai đứa con?"

"Ừ..."

"Cháu trai hay cháu gái?"

"Sinh đôi cháu gái."

"A, nhất định thật đáng yêu."

"Mắc mớ gì tới cậu!"

"Cậu có mua quà cho hai đứa đó không?"

Cao Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Không có."

"Tôi có!" Phùng Giai Thụy lấy từ ba lô ra hai chai thối bong bóng, "Vì vậy cậu phải mang tôi đi, tôi dù sao cũng có ích."

"..." Cao Nguyên kinh ngạc nhìn nhìn Phùng Giai Thụy, cuối cùng lườm một cái xem thường, "Tin tôi đi, quà của cậu tại nó sẽ không thích."

"Hắc! Tôi cho cậu biết, tôi có tám cháu trai cháu gái, tôi rất có kinh nghiệm dụ mấy đứa con nít, tụi nó đều rất thích... thối bong bóng xà phòng!"

"Nhưng cháu gái tôi không thích." Anh bình tĩnh nói.

"Nhưng cậu chưa từng gặp chúng!"

"Nhưng dù sao tụi nó cũng không thích bong bóng xà phòng."

"Vì sao?!"

"Bởi vì, " Cao Nguyên cười lạnh nói, "Anh họ của tôi năm nay đã năm mươi mấy tuổi, hai đứa cháu gái sinh đôi so với tôi chỉ nhỏ hơn năm, sáu tuổi."

"..." Phùng Giai Thụy há to miệng, hai chai thối bong bóng trong tay rơi xuống.

"Cái gì?" Đồng Vân đột nhiên từ băng sau nhảy dựng lên, hù dọa Cao Nguyên cùng Phùng Giai Thụy cùng hít vào một hơi khí lạnh, xe ở trên đường cao tốc vắn vẹo uốn éo, "Cậu có hai cô cháu gái sinh đôi hai mươi mấy tuổi?! Vì sao không nói sớm, để hôm nay tôi sẽ mặc áo sơ mi trắng không mặc T-shirt Mickey Mouse!"

Trên đường 84, có một chiếc xe khách màu bạc đang ngừng lại nghỉ ngơi sau khi leo lên một cái sườn dốc. Giữa đồng trống, xa xa là những mảng đèn vàng.

Nơi đó... được gọi là New York.

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 29: Phiên ngoại 2

Thế nhưng sáng hôm sau, Cao Nguyên vẫn bị Phùng Giai Thụy và Đồng Vân ép đi báo danh tham gia cuộc thi chạy marathon của New York.

"Sao tôi lại có cảm giác là các cậu cố ý..." Từ nơi báo danh đi ra, Cao Nguyên nheo mắt lại nhìn hai vị sư huynh, "Các cậu không phải đã sớm lên kế hoạch kỹ càng muốn tới chạy cái gì, à chạy marathon, phải không?"

"Hiếm khi đến được New York, đương nhiên muốn tìm cái gì để giải trí." Phùng Giai Thụy cười nói.

Cao Nguyên hai tay xỏ túi, trừng mắt liếc Phùng Giai Thụy một cái: "Tôi nói trước nhe, báo danh là báo danh, đến lúc đó tôi tám chín phần mười sẽ không đi."

"Được, chân là trên người của cậu, chúng tôi không đến mức mang cậu đi."

"..."

"Vậy mấy ngày nay chúng ta làm gì?"

Cao Nguyên lấy tờ giấy màu lam bên trên có ghi «Lonely Planet», mở ra: "Tùy tiện đi, muốn làm gì thì làm."

Vì vậy, bọn họ ba người lấy cuốn lữ hành làm kim chỉ nam, chui vào xe điện ngầm của New York. Đây là hệ thống giao thông dưới lòng đất nên cũng tối và mất trật tự như mấy khu ổ chuột trong thành phố. Ở đây có thể gặp nhiều loại người, phảng phất trên mỗi gương mặt là cuộc sống riêng của mỗi người mà cuộc đời họ có thể viết thành một cuốn nhật ký hay tiểu

thuyết với đầy đủ tình tiết mà sau khi đọc xong người ta sẽ cảm thán một câu: A, thì ra đây là người New York!

Còn đâu một New York đầy hoa lệ làm người ta nhớ thương quyến luyến mỗi khi nghĩ về? Còn đâu một New York tràn đầy tinh thần dân tộc mà mỗi khi nhắc đến người ta luôn cảm thấy tự hào gắn liền nó với một cái tên? Bởi ít ra khi nói đến London, Tokyo, Paris hay Hongkong sẽ làm người ta liên tưởng đến một cái tên mỹ miều gắn với kiến trúc của thành phố đó. Còn dưới lòng đất của New York, trong mắt bọn họ, chỉ đầy rẫy những thành phần tha hóa của xã hội.

Ba giờ chiều, bọn họ ngồi ở một quán cà phê ngoài trời ở phía Đông thành phố để uống trà. Ở đây, có lẽ không có nhiều loại trà đa dạng như phong cách trà chiều rườm rà và quý củ kiểu Anh. Vì đây là New York, đi đâu quan trọng không phải là uống cái gì mà tự do muốn uống gì thì uống. Tự do đó như tràn ngập trong không khí, trong hơi thở ở đây.

Cao Nguyên nhìn không được lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Đường Tinh Tuệ. Số điện thoại di động này, anh dùng chừng ba năm nay, nhưng đây là lần thứ nhất anh dùng nó để gửi tin nhắn cho cô.

"Gần đây như thế nào?"

Lúc nhấn nút «gửi đi», anh bỗng như có cảm giác thấy mình giống như đấu sĩ đang đi lên đấu trường giác đấu của La Mã.

Nhìn những người vội vã trên đường, muôn hình muôn vẻ, Cao Nguyên không thể không nghĩ rằng: có phải Đường Tinh Tuệ bây giờ cũng trở thành một «người New York» điển hình rồi không? Cô học về thiết kế thời trang, cần phải càng ngày càng mode hơn so với trước kia chứ nhỉ? Có khi nào, bây giờ cô đang mặc một bộ đồ cổ quái nhưng cũng được xem là trang phục rất có cá tính và đeo nữ trang thật buồn cười, ngẩng đầu uốn ngược đi ở trên đường cái không?

Nghĩ tới đây, anh không khỏi cảm thấy buồn cười. Đồng Vân kỳ quái nhìn anh một cái, anh vội vã thu lại nụ cười đang nở trên môi.

Điện thoại di động rung một cái, nhấc nhở có tin nhắn, anh lật đặt mở ra xem, quả nhiên là Đường Tinh Tuệ...

"Rất tốt a. Còn anh?"

Cao Nguyên thật không biết nói gì, đây không phải câu ví dụ điển hình lúc mới học tiếng Anh sao?

How do you do

I' m fine. And you?

Anh nhin không được liếc mắt, tiếp tục gửi: "Vẫn bình thường. Em đang rất bận sao?"

Cô rấtnhanh trả lời: "Đừng vội, hôm qua mới vừa từ chức. Cho nên..."

Cao Nguyên hơi giật mình, biết cuộc sống độc thân bên ngoài không thể so với lúc ở nhà, sinh kế thiếu hụt, mà đó đôi khi cũng là sự thiếu hụt cảm giác an toàn.

Lúc anh đang suy nghĩ sẽ an ủi cô như thế nào, cô bỗng gửi tiếp một tin nhắn đến: "Đã lâu không gặp được anh, có thể lên mạng hàn huyên một chút được không?"

Cao Nguyên suy nghĩ một chút, trả lời: "Có thể, nhưng là không thể video, chờ tôi trong chốc lát."

Anh hỏi người phục vụ địa chỉ gần nhất của một coffee bar có máy tính và mạng wifi, sau đó bất chấp ánh mắt kinh ngạc của Đồng Vân và Phùng Giai Thụy, anh chào tạm biệt: "Tôi làm xong việc này sẽ gọi điện thoại cho các cậu..."

Địa chỉ đó rất dễ tìm, chỉ cần đi qua hai con đường. Lúc anh đi vào vừa đúng lúc có khách vừa dùng xong máy tính, anh vội vã đi đến ng ồi xuống, gọi một ly cà phê, nhập vào số tài khoản của mình.

Đường Tinh Tuệ quả nhiên đang online, vì vậy anh gọi vào tên cô, và gõ:

"Vì sao từ chức?"

"Bởi vì boss động tay động chân với tôi, mà tôi lại không chịu nổi."

"Tên đó đáng bị bẻ gãy cổ tay." Anh trong lòng đầy căm phẫn.

"Hắc!" Cô đánh cho rất nhiều khuôn mặt cười, "Nhưng tôi quên nói cho anh biết, boss của tôi là phụ nữ."

"..." Anh không còn gì để nói.

"Nhưng cũng tốt, dù sao cuộc sống tôi cũng bị dán đủ nhãn rồi."

"Dán nhãn?"

Đúng vậy, làm người mới, mặc kệ anh học cái gì, đều phải làm tạp vụ từ dưới lên. Trước đây mấy tháng, công việc của tôi cơ bản rất khổ ha ha mặc đồng phục làm việc với đủ loại y phục có dán nhãn."

"... vậy mà boss của em còn muốn quấy rối em sao?"

"Đó là ý gì?"

"Em không phải mỗi ngày đều ăn mặc thật xinh đẹp đi tham gia các buổi trình diễn thời trang hoặc là party, mà là mặc đồng phục làm việc có dán nhãn... không phải là nữ công nhân sao? Vì sao mà boss của em còn muốn giở trò với em?"

"... Ý của anh là, bà ấy đối với tôi là tình yêu thật sự?"

Cao Nguyên suy nghĩ một chút: "... Có lẽ đi."

Nghe được anh nói như vậy, Đường Tinh Tuệ chẳng những không tức giận, ngược lại liên tục đánh cho vài hàng "Ha ha ha ha", anh đoán cô đang cười rũ bên đầu kia của máy tính.

"Như vậy, bây giờ em đang ở nhà?" Anh lại hỏi.

"Đúng vậy, ở nhà một mình."

Ngón tay anh do dự trên bàn phím một chút, bỗng cảm thấy xúc động muốn nói cho cô biết, anh đang ở đây, cùng một thành phố với cô, mấy năm qua, bọn họ chưa từng được gặp nhau như thế này.

"Còn có một việc này muốn nói với anh." Tinh Tuệ nói thêm.

"Chuyện gì?"

"Nhưng anh phải bảo đảm không nói cho người khác biết?"

"Ừ. Tôi bảo đảm." Anh vừa viết chữ vừa cười, cô cũng vẫn giống như trước đây nhẹ dạ cả tin vào người khác.

"Ngày hôm qua, sau khi tôi từ chức, gọi điện thoại cho bạn trai tôi," cô dừng một chút, "khi tôi chán nản thất vọng về đến nhà, phát hiện ra anh ấy dành cho tôi một bất ngờ!"

Cao Nguyên bỗng cảm thấy một dự cảm thật xấu, nhưng vẫn là kiên trì đón ý nói đùa hỏi: "Ngạc nhiên mừng rỡ cái gì?"

"Anh ấy cầu hôn tôi!!!" Cô đánh cho ba cái dấu chấm than, để bày tỏ sự phấn khích của mình.

Nhưng trước màn hình, Cao Nguyên lại cười không nổi.

Anh không biết nên nói đi đâu. Ngày hôm qua, lúc Phùng Giai Thụy hỏi anh có phải anh còn thích "Cô bé kia" hay không, anh thật sự không trả lời được. Giờ khắc này, anh cũng không cảm giác mình còn thích Đường Tinh Tuệ, nhưng khi nghe cô nói như vậy, trong lòng anh lại cảm thấy rất không thoải mái.

Qua một hồi lâu, anh mới chần chừ đánh cho mấy chữ: "Vậy em đồng ý sao?"

Cô cũng qua một lúc lâu, mới đáp: "Tôi lúc ấy rất xúc động nên đứng yên. Anh biết đấy, tôi còn đang buồn chán vì bị mất việc đang uể oải từ ngoài đi vào, đột nhiên xuất hiện một bó to hoa, một bữa tối với ánh nến lãng mạn, một lời hứa hẹn thâm tình.. Tôi giống như không có lý do gì để cự tuyệt... hơn nữa tôi cũng rất thương anh ấy."

Đọc những chữ cuối cùng, Cao Nguyên giật giật khóe miệng, nở nụ cười.

Đúng vậy, cần gì phải tự dày vò hỏi mình khi nào mới phát hiện mình thích cô, cần gì phải quan tâm đến khoảng cách địa lý giữa bọn họ, cần gì phải lấy mình so sánh với người khác, cần gì phải làm bộ ra vẻ chẳng hề để ý... Suy cho cùng, người cô yêu cần bản không phải anh, anh nghĩ nhiều hơn nữa thì có ý nghĩa gì?

Nếu như bọn họ yêu nhau thì khoảng cách địa lý hơn nửa địa cầu có ý nghĩa gì đâu?

Cho nên, anh bỗng như nghĩ thông suốt. Nếu đã tương vương có mộng, thần nữ Vô Tâm, thì anh và Đường Tinh Tuệ, tốt nhất hãy làm một cặp bạn bè hay châm chọc những cũng quan tâm lẫn nhau đi!

"Nhưng tôi hôm nay ở nhà một mình, suy nghĩ tỉnh táo lại một chút, cảm thấy giống như... không biết vì sao, trong lòng như thiếu một cảm giác an toàn." Cô nói.

Cao Nguyên mấp máy miệng, gõ bàn phím: "Có lẽ là em đối với tương lai cảm thấy không an toàn, nhất là ở một quốc gia xa lạ như thế này."

"Có lẽ anh nói đúng, " cô nói, "Dù tôi đã ở đây ba năm, nhưng vẫn cảm thấy, nơi này cũng không phải là nơi tôi muốn ở, nơi này không có vật tôi cần tìm."

"Cho nên có khả năng là, em không phải thiếu lòng tin với bạn trai hay hôn nhân mà là thiếu lòng tin với cuộc sống."

"Vậy thì, Cao Nguyên, anh nói cho tôi biết, tôi có nên giả hay không?"

Đối mặt với vấn đề khó giải quyết này, Cao Nguyên chỉ cười khò: "Vì sao lại hỏi tôi như vậy, tôi không phải là em, làm sao có thể giúp em quyết định?"

"Cũng là..."

Anh nhìn trên màn hình xuất hiện nhiều lần "Đường Tinh Tuệ đang đánh chữ...", nhưng không lời nào xuất hiện. Nên anh nghĩ, cô nhất định đang rất do dự, bất kể là hôn nhân, hay cuộc sống, thậm chí... chỉ là cùng anh tán gẫu về những vấn đề này, đều làm cho cô lâm vào tình thế khó xử.

"Tinh Tuệ," vì vậy anh nói, "Con đường là do chính em đi, không có ai có thể giúp em. Tôi vẫn luôn nhớ em là một cô gái thông minh và quyết đoán, em nên biết, bất kỳ lựa chọn nào trong cuộc sống của em, em cũng phải không được hối hận. Bản chất của cuộc sống chính là không ngừng nhìn về phía trước."

Anh thoáng tựa lưng vào ghế ngó. Anh và cô chưa từng tán gẫu về những vấn đề nội tâm sâu xa như vậy. Anh khẽ nhú mày nhìn trên màn hình, cái đầu nhỏ của cô lắc lư, dù là rất nhỏ nhưng cô giống như... một Đường Tinh Tuệ «sinh long hoạt hổ» trong ký ức anh... một Đường Tinh Tuệ sẽ không bị bất cứ chuyện gì đánh ngã.

"Dù sao cũng cảm ơn anh đã nói với tôi nhiều như vậy. Tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ!"

Anh chần chờ thật lâu mới nói với cô: "Bạn bè nhiều năm như vậy, khách sáo làm gì."

Cô gửi cho anh một biểu tượng yahoo đỏ ửng, khuôn mặt tươi cười.

Bọn họ hàn huyên từ xế chiều đến chạng vạng cho đến khi Đường Tinh Tuệ nói cô muốn đi làm cơm chờ Kỷ Dàn Hạo về ăn chung, họ mới ngừng chat.

Lúc đi ra khỏi coffee bar, sắc trời đã tối. Anh hai tay chen vào túi, cúi đầu đi dọc theo con đường để trở về quán cà phê cũ nơi chia tay với Đồng

Vân và Phùng Giai Thụy. Mùa thu New York, cảnh sắc rất đẹp, nhưng cũng rét lạnh, Cao Nguyên cảm giác như gió thu đang xuyên qua quần áo thấm cái lạnh vào tận lồng ngực anh.

Quán cà phê lộ thiên đã vắng tanh, khách bên ngoài đã không còn ai, chỉ còn lại những bàn ghế trống rỗng nhưng Đồng Vân và Phùng Giai Thụy vẫn đang ngồi đó chờ anh, chân họ lạnh run phải đập lên nền đất nhiều lần để vận động...thế mà khi thấy anh bọn họ vẫn không hề một câu oán hận.

Cao Nguyên đứng dưới đèn đường nhìn hai người bạn của mình, cười đến hốc mắt cũng hoen ướt.

Sáng sớm chủ nhật đó, anh họ và chị dâu lái xe đưa ba người bọn họ từ Mahattan đi Verrazano.

Lúc đứng trên cây cầu nổi tiếng Verrazano Narrows để chờ lệnh xuất phát, Cao Nguyên chợt phát hiện mình dường như đang mong đợi tiếng súng xuất phát bởi anh cũng muốn biết bản thân mình sẽ chạy được bao xa.

Đây là trận đấu khó quên nhất từ trước đến nay, bởi lần này đối thủ không phải là ai khác mà là chính bản thân mình. Anh như trong đám người chạy trốn, chạy xuyên qua những phố lớn ngõ nhỏ của một thành phố xa lạ, phảng phất như anh đang tìm kiếm dấu chân, những hàng quán quen thuộc của một người bạn rất thân nơi thành phố mà người ấy đang sống.

Cuối cùng, cuối cùng, anh nằm dài trên bãi cỏ giữa công viên rộng lớn, bất lực nhìn trời, há mồm thở dốc, mệt đến "tinh bì lực tẩn", mới quyết định đuổi ra khỏi đầu mình những suy nghĩ về Đường Tinh Tuệ.

Vài năm sau, vào một buổi tối nọ, lúc Đường Tinh Tuệ uống rượu say, dùng một giọng "chơi xỏ lá" nói với anh: "Tôi mắc kẹ, anh phải chịu trách nhiệm..."

"?"

"Khi đó..." Cô say đến nỗi không thể mở mắt nổi, "Là anh theo tôi nói, đã quyết định thì không được hối hận... Cuộc sống sẽ phải nhìn về phía trước..."

"Chẳng lẽ tôi nói sai sao?" Anh buông tay ra.

"Cũng là bởi vì anh nói như vậy, tôi mới quyết định gả cho Kỷ Dền Hạo!" Cô rống to.

Cao Nguyên miệng mở rộng, hoàn toàn không hiểu nổi logic của cô... hay chính xác hơn, đàn ông không bao giờ theo kịp logic của phụ nữ.

"Vậy thì thế nào?" Anh hỏi ngược lại.

"Cho nên hiện tại tôi ly hôn, anh phải chịu trách nhiệm!" Cô ngang ngược đến không thể tưởng tượng nổi.

Cao Nguyên suy nghĩ mấy giây, sau đó không chút sợ hãi đáp: "Được."

*****

Tinh bì lực tận: Hai chữ "Tinh bì" ở đây là chỉ tinh thần mỗi một, còn "Lực tận" là chỉ sức lực kiệt quệ.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ bài thơ "Trâu ốm" của Lý Cương.

Lý Cương, tự Bá Kim, người Thiều Vũ (tức Phúc Kiến ngày nay), ông là một đại thần của triều đình nhà Tống. Trong thời kỳ vua Tống Huy Tông tại vị, ông thi đỗ tiến sĩ, sau nhậm chức Thái thường thiếu khanh. Khi Cao Tông lên kế vị đã phong ông làm thừa tướng nhưng chỉ được có 70 ngày là bị bãi chức. Lý Cương tính tình cương trực, một lòng một dạ trung thành với triều đình. Năm Tĩnh Khang thứ nhất, phủ Khai Phong bị giặc Kim bao vây. Lý Cương chủ trương chống giặc Kim, kiên quyết phản đối ý kiến của phái đầu hàng.

Khi giặc Kim mở cuộc tấn công, Lý Cương đã đứng trên lầu thành đốc chiến, khiến tinh thần binh sĩ càng thêm hăng hái, giặc Kim không thể nào

phá được thành buộc phải bỏ chạy. Về sau, do phái đầu hàng thao túng, Lý Cương nhiều lần bị giáng chức. Nhưng ông không hề sờn lòng. Dù khi ở triều đình hay ở quê nhà, ông vẫn thường xuyên trình thư lên nhà vua bàn về việc chống giặc Kim, tuy ý kiến của ông không được vua chấp thuận nhưng ông vẫn không hề nản lòng. Quân địch nghe tin cũng khiếp sợ trước ý chí sắt đá của ông.

Lý Cương đã viết một bài thơ tựa đề "Trâu ốm". Thơ rằng: Canh lê ngàn mẫu thực ngàn sương, Lực tận cân bì thùy phúc thương? Dẫn dắt chúng sinh giai đắc bảo. Bất tử doanh bệnh ngọa tàn dương. Đại ý là " Con trâu chăm chỉ cày hàng nghìn mẫu ruộng. Chủ nhân được mùa thóc đầy kho. Nhưng chỉ cần dân được no đủ, dù mệt đến chết trâu cũng cam lòng". Thật ra tác giả đã dùng lối ví von để nói lên hoài bão của mình.

Hiện nay, người ta dùng câu thành ngữ "Tinh bì lực tận" để ví người mệt đến không còn chút hơi sức nào.

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 30: Hiểu lầm

Cao Nguyên giờ đôi đũa, mở tròng hai mắt, thở phào nhẹ nhõm, sau đó tiếp tục gấp miếng sườn xào chua ngọt, nói: "Sau này, em nói chuyện có thể đừng thở mạnh được không? thật dọa chết người..."

"Như vậy..." Tinh Tuệ cũng mở tròng hai mắt, "Anh đừng ý?"

Cao Nguyên để đũa xuống, nuốt miếng thịt trong miệng xuống, nghiêm túc nghĩ một chút rồi nói: "Ừ. Anh đừng ý."

"Không thể có quan hệ thể xác nha." Cô nhắc nhở.

"Ừ." Cao Nguyên nhún mày, sau đó vẻ mặt trầm trọng gật đầu.

"Em cũng không chắc là mình sẽ yêu anh nha." Cô chưa từ bỏ ý định.

"Ừ..." Anh trả lời bằng giọng mũi.

"Hơn nữa..." Cô nhìn anh, chần chờ nói, "Có lẽ cuối cùng anh sẽ hận em."

Cao Nguyên cũng nhìn cô, trong ánh mắt có một loại cố chấp không nói thành lời. Cô lần đầu tiên phát hiện anh có cặp mắt đẹp như vậy bởi vì lông mi của anh dài và đậm hơn cả lông mi con gái. Có lẽ cặp lông mi này đi với cặp mắt đàn ông thì hơi có vẻ rất buồn nôn, nhưng với Cao Nguyên... cô lại thấy rất đẹp mắt.

"Anh chỉ có một vấn đề" Anh mở miệng nói ra.

"?"

"Giữa chúng ta... lui tới, từ khi nào thì bắt đầu?"

Tinh Tuệ suy nghĩ một chút: "Ngày mai."

"Được. Như vậy..." Anh nhướn mày, vẻ mặt thành thật, "khuya hôm nay vẫn có thể làm phải không?"

"..."

*****

Bầu trời xanh không một gợn mây, Tinh Tuệ ngẩng đầu luyện tiếc nhìn những phiến lá xanh biếc như muốn thu tất cả vào tầm mắt. Gió nhẹ nhàng thổi, vuốt ve làn da làm cô nổi cả gai ốc. Cô giật giật chân, muốn đi, nhưng không thể nào bước được. Bả vai, cổ, lỗ tai đều rất nhột, cô cười rộ lên, nghĩ thầm nhất định là chỉ có con chó nhỏ màu trắng lông xù đang liếm cô... tiếp tục... và tiếp tục...

Tinh Tuệ ưm một tiếng, sau đó khẽ mở mắt ra. Trời đã sáng, phần lớn ánh sáng bị ngăn ngoài tấm chắn cửa sổ, nhưng vẫn còn một vài tia sáng chiếu vào, làm cô cảm thấy hơi chói mắt.

Di... Thật sự có chó đang liếm cô mà!

Tinh Tuệ xoay người, đối diện là đôi mắt thật đẹp của Cao Nguyên.

"Tại sao lại là anh?..." Cô bật thốt ra. Không phải là con chó nhỏ màu trắng lông xù sao?...

"Nếu không thì em cho là ai?" ánh mắt Cao Nguyên thoáng chốc trở nên giận dữ.

"Chó, " cô vội vã giải thích, "Em tưởng là con chó..."

Anh nheo mắt lại nhìn cô, giống như muốn đọc được suy nghĩ thật giả trong mắt cô. Cô cũng nhìn anh, biết rõ bây giờ không thể chớp mắt, hoặc dời tầm nhìn chỗ khác, bởi Cao Nguyên là Chúa ghen không biết sẽ biến cô thành cái gì...

"Được rồi, tạm thời tin tưởng em." Cuối cùng, Chúa cũng đưa ra kết luận.

"..." Cô thở phào nhẹ nhõm, "Bây giờ mấy giờ rồi?"

"Chắc là chín giờ rồi rồi." "

"Ah..." Tinh Tuệ trầm ngâm một chút, sau đó nhảy dựng lên, "Cái gì? Đã chín giờ rồi sao?!"

Cô muốn ngẩng dậy nhưng phát hiện toàn thân chua xót, đau đớn không chịu được, tứ chi vô lực, giống như là vừa bị một người hung hăng đánh cho một trận.

"Em làm gì?" cánh tay Cao Nguyên còn để ngang trên eo cô.

"Đi làm chứ làm gì?..." Cô giương mắt nhìn.

"Nhưng mà thưa Đường Tinh Tuệ tiểu thư, hôm nay hình như là thứ bảy."

"Ách..." Cô mở trừng hai mắt, sau đó ngã xuống giường, kéo căng chân mền, "Vậy cho em nằm thêm chút nữa."

Cô nhắm mắt lại, "Chó" sau lưng hình như vẫn còn liếm cô.

"Cao Nguyên, anh để em yên một chút được không, em van anh..." Lời cầu xin thật khổ não.

"Em ngủ?..." Giọng anh hàm hồ chôn sau gáy cô.

"Anh làm vậy sao em ngủ được..." Cô oán giận, sau đó, dường như chợt nhớ tới điều gì, xoay người lại nhìn vào mắt anh, "Hơn nữa, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta không thể có quan hệ thể xác nữa!"

"Anh không có nha, " anh vẻ mặt vô tội, " ‘Tên kia’ của anh hôm nay cực kỳ thành thật."

"..." Cô nhìn anh, nói từng chữ từng câu, "Em không chỉ nói «quan hệ thể xác» thôi, mà bao gồm cả «tiếp xúc thể xác» luôn."

Cao Nguyên nhú mào: "Vây cũng quá hà khắc đi!"

Tinh Tuệ suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng đầu hàng: "Được rồi, như vậy cũng quá hà khắc... nhưng anh không được chọc em."

"A?" Anh nheo mắt, "Nếu anh chọc em thì sao?"

"... Không như thế nào hết, " ở trước mặt anh, cô không cần phải che dấu điều gì, "Chỉ là em lập tức sẽ muốn anh. Anh cũng biết thân thể của em không có biện pháp chống lại anh."

Cao Nguyên cười rộ lên, cười rất vui vẻ hài lòng, mãn nguyện.

"Nhưng em không muốn như vậy, " cô nói tiếp, "Bởi vì em muốn biết, ngoại trừ thể xác, có phải em còn có những bộ phận nào khác không muốn tách rời khỏi anh hay không?... đó mới là lý do quyết định chúng ta có nên tiếp tục nữa hay chấm dứt."

Khuôn mặt Cao Nguyên không còn cười nữa, nhưng khóe miệng vẫn mơ hồ mỉm cười. Anh đưa tay thoải mái nhéo nhéo mũi cô: "Tốt, nghe lời em."

Thứ bảy đó, bọn họ ngủ đến ba giờ chiều mới rời giường. Tinh Tuệ hỏi Cao Nguyên nghĩ xem buổi tối đi nơi nào ăn cơm tối, anh lại nhún vai nói không biết.

"Bây giờ không phải là anh đang muốn theo đuổi em sao? " cô trừng to mắt, "Vì sao anh lại tỏ ra xa cách với em, anh không phải theo lệnh em mà làm sao?!"

"Anh chưa từng nói muốn theo đuổi em, " Cao Nguyên đến ngồi trên ghế sofa, mở ti vi, bắt đầu chơi game, "Anh muốn em thấy rõ thực chất anh là một người như thế nào, muốn em suy nghĩ kỹ anh là như vậy thì em có muốn ở bên cạnh anh hay không? Đúng vậy, anh có thể làm những gì

theo lệnh của em, nhưng như vậy không phải là anh... ít nhất con người anh là như vậy, không thể nào làm theo lệnh em từng giây từng phút."

"..."

"Em cần phải nghĩ kỹ là trong những lúc anh t ối tệ nhất, em có muốn ở bên cạnh anh hay không... đây mới chính là bản chất của tình yêu."

Tinh Tuệ rất muốn phản bác anh, hoặc là dứt khoát khóc lóc om sòm làm loạn một trận sau đó buộc anh đối với mình theo lệnh mà làm. Nhưng cô không thể làm như vậy... bởi vì cô biết rõ, Cao Nguyên nói đúng... như vậy mới là bản chất của tình yêu.

Suy cho cùng... anh đúng là một người thích nói về «bản chất»: bản chất của cuộc sống, bản chất của tình yêu... Vậy cuộc đời của chúng ta bị che dấu bởi đi ều gì mà làm người ta dễ dàng quên đi bản chất đến vậy?

"Như vậy trong lúc em trong tình trạng t ối tệ nhất, anh có rời bỏ em không?" Tinh Tuệ đột nhiên hỏi.

Cao Nguyên suy nghĩ một chút, đáp: "Lúc anh và em bắt đầu làm sex friend, không phải là lúc tinh thần em t ối tệ nhất sao?"

"Ách..." Cũng đúng.

Đêm hôm đó, cuối cùng Cao Nguyên lái xe chở Đường Tinh Tuệ đi ăn đêm ở quán vỉa hè. Không có bữa tối với ánh nến lãng mạn đến cháy lòng, cũng không phải đồ ăn ngon làm người ta vui mừng thét đến chói tai, anh thậm chí... dường như không hề vất óc nghĩ xem cô thích ăn món gì. Nhưng khi cô cùng người bán hàng rong cò kè mặc cả mua một cây h ồ lô ngào đường, dù chỉ thiếu một viên h ồ lô thôi mà cô cũng đứng lý luận một h ăi với ông chủ. Cao Nguyên vẫn đứng sau lưng cô, chỉ cần cô vừa quay đầu lại có thể thấy vẻ mặt bực mình của anh nhưng không hiểu sao cô lại... thấy an tâm.

"Em đang cười trộm anh sao?" Cao Nguyên nhìn gương mặt cô dưới ánh đèn đường hỏi.

"Không có a..." Cô ngẩng đầu lên, về mặt vô tội.

Anh lại không tin tưởng lắm nhưng cũng không tỏ vẻ phản bác.

Tinh Tuệ cắn một miếng h ôlô ngào đường, dừng bước, ngoắc ngoắc ngón tay với Cao Nguyên.

"?" Anh không rõ chuyện gì quay đầu lại nhìn cô.

Cô tiếp tục phác thảo ngón tay: "Có chuyện này nói với anh."

Anh nhú mày, đưa lỗ tai đến gần.

Cô thoáng nhón chân lên, dùng một giọng nghiêm túc lại ranh mãnh nói: "Anh làm sex friend, em cho anh 99 điểm."

Cao Nguyên cảm thấy đặc ý. Dù sao cũng chỉ bị trừ có 1 điểm thôi, nhưng trên đời này đâu có ai hoàn mỹ, không phải sao?...

"Còn làm bạn trai a, " Tinh Tuệ nói tiếp, "em chỉ cho anh... 9 điểm thôi."

"?!" Anh nổi giận trừng cô.

Cô lại nhún nhún vai, vừa ăn h ôlô ngào đường, vừa đi lên phía trước.

"Aiz, " Cao Nguyên kéo cánh tay Tinh Tuệ lại, "Em có ý gì?"

Cô xoay người, cười cười nhìn anh, tiếp tục bước: "Ý là, anh ở trên giường giá trị biểu hiện được 99 điểm, mà dưới giường... chỉ có 9 điểm thôi."

Cao Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi, cô lại mừng rỡ trong lòng nở hoa. Một mặt tán thưởng người này công phu trên giường tuyệt vời, làm anh thấy thích thú. Nhưng mặt khác, lại chê biểu hiện dưới giường của người này không được... ai nghe đi đâu này cũng đều cảm thấy không thích a!

"Anh không tốt chỗ nào?" Anh có điểm bực mình.

Tinh Tuệ không trả lời, mắt đảo quanh một vòng, nói: "Cao Nguyên, anh từ trước đến nay có yêu ai chưa?"

"Nói nhảm." Anh trêu cô, "lúc lão tử cùng phụ nữ đi ra ngoài ước hẹn, em còn không biết ở nơi nào nữa."

Tinh Tuệ cười hì hì suy nghĩ một chút, nói: "Em cùng lắm chỉ nhỏ hơn anh có một tuổi mà thôi."

Anh không thích vòng quanh: "Thành thật mà nói, em không hài lòng anh chỗ nào?"

Cô khẽ mỉm cười, nhát ma. Nhưng sau đó xoay người tiếp tục hướng đi về trước, giống như, căn bản không nghe thấy vấn đề của anh.

Sau khi chia tay xong, Tinh Tuệ vừa về đến nhà, liền nhận được điện thoại của Cao Nguyên gọi đến.

"Anh đã tìm được phương pháp gia tăng điểm số rồi." Đầu bên kia điện thoại anh nói rất chuẩn xác.

"A? Thật sự?" Cô cười đến vui vẻ, "Là cái gì?"

"Chính là làm sao thỏa mãn em... em không phải nói trên giường điểm số của anh cao như vậy sao?."

Tinh Tuệ trầm mặc một hồi, sau đó "Pằng" cúp điện thoại.

Hừ! Nghĩ lừa gạt cô lên giường sao?

Không có cửa đâu!

*****

"Cô hôm nay không trang điểm sao?" Giữa trưa ngày thứ hai, Jing đã đối diện với Tinh Tuệ, cẩn thận đánh giá cô.

"Chỉ đeo một ít đồ trang sức trang nhã."

J nhếch miệng: "Không có gì, chẳng qua là cảm thấy da của cô hơi tối."

"..." J thật đúng là có một linh hồn nữ tính nha!

Tình Tuệ chần chờ một chút, quyết định nói cho J: "Tôi và Cao Nguyên... kết thúc loại quan hệ kia rồi."

J đưa tay cần chén nước tương dừng trên không trung, trợn mắt há hốc mồm nhìn cô.

Vì vậy cô nói tiếp: "Chúng tôi hiện tại nếm thử một loại... quan hệ bình thường."

"..."

Cô cắn cắn đôi môi: "Bởi vì tôi cảm thấy anh nói không sai, tôi không nên tiếp tục như vậy nữa, tôi không thể tổn thương anh ấy, cũng muốn chịu trách nhiệm với chính mình."

J thở phào một cái, nhưng lại nói một câu giống y như Cao Nguyên: "Cô có thể nói hết một lần được hay không? Dọa chết người..."

"Anh không phải hy vọng tôi và anh ấy kết thúc sao?" Cô nhúu mày.

"Ai nói? " J chan nước tương vào đĩa cơm gà hải nam của mình nói: "Tôi chỉ là hy vọng hai người có thể bình thường lui tới, đừng làm cái gì «sex friend», không có tim không có phổi, cũng không nói muốn hai người phải kết thúc a."

"..."

"Như vậy là tốt rồi, tôi cũng yên lòng."

"Vậy anh là đang lo lắng cái quỷ gì, tôi không phải là đang rất tốt à?"

"Tốt cái gì?." J liếc cô một cái.

"?"

"Cô nghĩ rằng tôi không biết sao, sau khi ly hôn cô vì quá đau khổ mới đi làm những chuyện điên khùng như vậy. Cô cho rằng cô cười thì tôi tin là cô đang vui vẻ sao? Tôi còn nhìn ra được đáy lòng cô rất bi thương a, như vậy làm sao mà tôi không lo lắng cho được?"

Tinh Tuệ sửng sốt một hồi lâu, sau đó đưa tay ôm cổ J, cảm động nói: "Nếu không có anh, tôi thật sự không biết mình đã như thế nào..."

J bị cô siết đến không thở nổi, đành phải vỗ vỗ lưng cô: "Tiểu thư ời, cô thật phiền toái, thả tôi ra được rồi. Hơn nữa nơi này có rất nhiều ký giả của các tờ báo, ngày mai tôi bị đăng lên tạp chí bát quái bây giờ... vậy làm sao mà tôi bắt đầu tình yêu mới cho được!"

"..."

"Còn có, nếu như con khỉ kia thấy được, anh ấy không giết tôi mới là lạ."

"Sẽ không, " Tinh Tuệ cười hì hì buông J ra, "Bởi vì anh căn bản chính là phụ nữ a."

"Tôi không phải là phụ nữ..." J nghiêng răng nghiêng lợi, "Tôi thích đàn ông nhưng không có nghĩa tôi là phụ nữ..."

"Được rồi, được rồi..." Cô qua loa gạt đầu.

"Đường Tinh Tuệ!"

"Tốt, anh là đàn ông, đàn ông trăm phần trăm!"

"Nhưng nói lại nè, không trách được làn da cô rất u ám..." J sờ lên cằm nói.

"?"

"Một người phụ nữ quen «ăn» hàng đêm bỗng nhiên nói cấm dục, nội tiết mất cân đối sẽ làm cho làn da mất đi độ sáng bóng."

"..."

*****

Có lẽ là sợ lại bị từ chối, cả một ngày Cao Nguyên cũng không gọi điện thoại đến. Trước khi tan sở, Tinh Tuệ lại nhận được một cuộc điện thoại ngoài ý muốn đó là Kỷ Dầ Hạo.

"Buổi tối có rảnh không?"

"Chuyện gì?" Lúc này, nghe giọng Kỷ Dầ Hạo, trong lòng Tinh Tuệ có một cảm giác không rõ. Giống như là, vừa chán ghét, vừa sợ hãi, lại cảm giác tất cả đều không có gì.

"Có chuyện muốn gặp em."

"Trong điện thoại không thể nói sao?"

"Không được, tốt nhất là gặp mặt."

"..." Nghe Kỷ Dầ Hạo nói như vậy, Tinh Tuệ đột nhiên thấy hối hận. Anh đã từng hung hăng làm tổn thương cô, miệng vết thương bây giờ hình như đã kết vảy nên không còn đau nữa, nhưng... dù sao đó vẫn là miệng vết thương.

"Anh đã đặt bàn tại nhà hàng XX lúc bảy giờ rưỡi tối nay." Anh nói như vậy cũng không phải câu hỏi nhưng cũng đang chờ câu trả lời của cô.

"... Được." Cô đáp ứng, thật ra hơn phân nửa là vì tò mò muốn biết Kỷ Dầ Hạo định đề cập đến chuyện gì.

"Vây, tối gặp."

"Ừ."

Cúp điện thoại, Tinh Tuệ bất an đứng dậy đi đến phòng giải khát rót một chén trà buổi nóng. Ngay khi hương vị ngọt ngào quen thuộc xen lẫn chua xót bay vào mũi cô, cô bỗng thấy hối hận khi nhận lời ăn tối với Kỷ

Dần Hạo. Nhưng cô lại là người thích ứng trong mọi hoàn cảnh, vì vậy nếu đã đáp ứng, cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, đi đi.

Dù vậy, trước khi rời phòng làm việc, cô cũng trang điểm lại. Cô tự an ủi mình, dù sao thì những trang sức trang nhã quá đơn điệu này... cũng không phù hợp lắm dưới ánh đèn của nhà hàng.

Lúc lái xe ra khỏi tầng hầm garage, Cao Nguyên đột nhiên gọi điện thoại cho cô. Nhìn trên màn hình điện thoại hai chữ "Sexfriend" đã được đổi trở về tên anh, cô chợt dạ dừng lại mấy giây, cuối cùng quyết định nhận cuộc gọi.

"Em hôm nay có làm thêm giờ không?" Anh hỏi.

"Không có."

"A, vậy em có nghĩ ra đi nơi nào ăn cơm không?"

"Ách... Em buổi tối nay có chuyện."

"Chuyện gì?"

Tình Tuệ đem di động chuyển sang chế độ handsfree, để sang một bên, lái xe ra khỏi garage: "Em hẹn ăn cơm với J."

"A?" giọng Cao Nguyên như đang cười, "Vậy em hỏi J một chút xem thêm một chỗ ngồi được không?"

"Để em hỏi thử..." Cô lấy lại bình tĩnh, quay qua không khí trong xe nói: "J, Cao Nguyên nói muốn cùng nhau ăn cơm?... Được rồi."

Cô lại dừng một chút, mới trả lời Cao Nguyên: "J cho anh biết, chúng tôi là muốn đi gặp khách hàng."

Cô cho là anh sẽ cười trừ, sau đó hẹn cô đi ăn khuya hoặc tiếp tục tìm cách lừa gạt cô lên giường, nhưng kỳ quái là, đầu bên kia điện thoại lại rơi vào im lặng.

"Allo?" Cô đánh tay lái cua quẹo, chạy nhanh ra đường chính, "Anh có nghe em nói không?"

"Ừ..." Giọng anh nghe có vẻ lạnh lùng.

"?" Chỉ trong chớp mắt, Tinh Tuệ chột hoảng hốt, giống như người định ra ngoài ăn ăn trộm lại bị chủ nhà bắt được.

Nhưng Cao Nguyên nói rất nhanh: "Vây em cơm nước xong gọi cho anh nhe."

"Được... Tốt."

Cúp điện thoại, Tinh Tuệ cảm giác dường như có gì đó là lạ nhưng lại không giải thích được. Cuối cùng, cô quyết định đi đến nơi hẹn với Kỷ Dần Hạo trước, mấy chuyện khác tính sau.

Nhà hàng Kỷ Dần Hạo đặt là nhà hàng mà hai người bạn họ trước kia thường xuyên đến ăn. Khi cô vừa mới đi vào, người quản lý đại sảnh quen biết liền mỉm cười nhìn cô chào hỏi, giúp cô cởi áo khoác.

Lúc đi đến bàn ăn, tim cô nhảy thình thịch, cô không dám nhìn Kỷ Dần Hạo, chỉ là phối hợp ng ồi xuống.

Chờ quản lý đại sảnh rời đi, Kỷ Dần Hạo đem thực đơn đẩy tới trước mặt cô nói: "Em muốn ăn gì thì gọi đi."

Tinh Tuệ gật đầu, bắt đầu nghiêm túc xem thực đơn. Một lát sau, cô gọi người phục vụ tới, bắt đầu gọi thức ăn, nhưng chưa gọi xong đã nghe Kỷ Dần Hạo nói: "Chẳng lẽ em không còn thích ăn vi cá, bò sốt tiêu đen và vài cái nấm trà chiên sơ sao? Hồi trước, mỗi lần em đến đầu gọi những món này, hơn nữa em còn nói, gọi những món mới cũng không biết ăn có ngon không? Nên thay vì hối hận thà gọi mấy món đã ăn qua."

Tinh Tuệ kinh ngạc nhìn Kỷ Dần Hạo, không biết anh nói những lời này là dụng ý gì, vì vậy đợi người phục vụ xoay người bước đi, mới nói với Kỷ Dần Hạo: "Tôi ngẫu nhiên cũng muốn đổi khẩu vị."

Kỷ Dần Hạo ngoài ý muốn nhún nhún vai, ngược lại cũng không nói thêm gì.

"Anh tới tìm tôi để nói chuyện gì?" vì không thích bị nhử, cho nên cô trực tiếp hỏi.

Kỷ Dần Hạo cười khô: "Em vẫn như vậy không có tính nhẫn nại..."

"..."

Kỷ Dần Hạo không còn mỉm cười nữa, nhìn cô: "Em... Lần trước nằm viện, thân thể không có sao chứ?"

Tinh Tuệ suy nghĩ mấy giây mới nhớ Kỷ Dần Hạo đang nói đi đâu gì, bỗng trở nên bức bối: "Không có việc gì."

"Vậy em hơn nửa năm nay có ổn không?"

Trong nháy mắt, cô bắt đầu nổi giận, một người không tiếc dùng mọi hành động làm tổn thương người khác để đạt được cái mình muốn thì có tư cách gì để hỏi vấn đề này?

Kỷ Dần Hạo thấy cô không trả lời, trăn mặc một hồi, mở miệng nói: "Tinh Tuệ, kỳ thật anh..."

"Di?" Có người ở bàn vuông vừa ngẩng xuống, nói, "J đi phòng rửa tay sao?"

Nói xong, người nọ còn quay đầu nhìn chung quanh một hồi, cuối cùng nhìn bên cạnh bàn ăn thấy chĩnh cũ của người yêu mình đang ngẩng đó trên mặt vẫn đang mỉm cười.

Tinh Tuệ há to miệng, ngẩng yên không nhúc nhích, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Cao Nguyên, " Kỷ Dần Hạo nhún mày, "Tôi dường như không có mời cậu đến."

"Cậu tất nhiên là không có mời tôi, " Cao Nguyên như không có việc gì nhún vai, "Mời tôi đến là J."

Kỷ Dần Hạo vẻ mặt nghi ngờ nhìn anh, lại nhìn Tinh Tuệ, trong lòng đang tự hỏi mình có quan hệ gì với J?

Tinh Tuệ ngẩng đầu lên, phát hiện Cao Nguyên vừa vặn cũng xoay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt vẫn bình thản ung dung, nhưng ánh mắt của anh nói cho cô biết: anh đang tức giận.

Vì vậy cô lấy lại bình tĩnh, thành khẩn nói với anh: "Nói dối là em không đúng. Nhưng là, em hy vọng anh có thể cho em một chút riêng tư để xử lý chuyện này được không? Anh đi về trước đi, em sẽ đến nhà tìm anh."

Thật ra, cô ước chừng biết rõ nói những lời này cũng vô ích. Với cá tính của Cao Nguyên, sẽ châm chọc khiêu khích một phen, sau đó sẽ tóm cô ra khỏi nhà hàng, sau đó thì... anh có còn giữ được lời hứa «không có tình dục» hay không, cô cũng không biết nữa. Nhưng cô cảm giác mình không thể một lúc xử lý hai chuyện, dù bây giờ cô rất muốn lập tức xoay người rời đi, nhưng ít ra cô cần phải nghe xong Kỷ Dần Hạo muốn nói đi đâu gì nên nghĩ biện pháp trấn an Cao Nguyên.

Thật ngoài dự đoán, Cao Nguyên nhìn vào mắt cô, suy nghĩ một chút, gật gật đầu: "Được. Anh ở ngoài xe đợi em."

Lời anh nói không vương một chút tức giận chỉ có vẻ không tình nguyện nhưng như vậy là anh đã thật sự nguyện ý nghe lời khẩn cầu của cô, hơn nữa còn làm theo... Điều này làm cho Tinh Tuệ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi... Bọn họ trước kia giống như hai làn sóng radio độc lập, mỗi lần muốn nối thông nhau, đầu sẽ phát hiện những gì người này nói, người kia không tiếp thu được, hoặc những gì người kia nói người nọ chưa chắc đã tiếp nhận, vì vậy, cả hai dường như đều không tự chủ, chọn phương pháp «hành động thay cho lời nói» để đối phó nhau.

Mà bây giờ, làn sóng của bọn họ bỗng nhiên nhập lại thành một...

Vậy là sao?

Tinh Tuệ vẫn hoàn toàn chưa kịp phản ứng, Cao Nguyên liền đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên, chung quanh bọn họ náo nhiệt từng bừng, có người ở kéo đàn violon, có người cầm bánh ngọt, quản lý đại sảnh mỉm cười đi tới, nói: "Kỷ tiên sinh, Kỷ phu nhân, chúc hai người kỷ niệm đây năm vui vẻ!"

Tinh Tuệ kinh ngạc nhìn khuôn mặt mỉm cười của người quản lý đại sảnh, nhìn Kỷ Dĩnh Hạo đang ngẩng đối diện cô... lúc này mới chợt hiểu mục đích mà anh hẹn cô đến đây.

"Đường Tinh Tuệ, " Cao Nguyên đứng bên cạnh cô, cô chưa bao giờ nghe giọng anh bình tĩnh nhưng lạnh lùng như lúc này " Lần này, em thật quá đáng!"

Nói xong, anh xoay người đi ra ngoài, hai tay vẫn đút túi, bất kể tiếng đàn violon vẫn đang dịu dặt du dương.

Sau khi dạo xong khúc nhạc, ngay lúc những thực khách ngẩng ở các bàn trong sảnh ủa đến chúc mừng bọn họ, Tinh Tuệ vọt người đứng lên, cầm lấy ba lô, mặt không thay đổi nói với Kỷ Dĩnh Hạo:

"Tôi mặc kệ bây giờ anh và bạn gái anh như thế nào, trở mặt cũng tốt, chia tay cũng tốt. Dù anh cảm thấy cuộc sống của tôi không có anh rất tồi tệ, dù anh bắt đầu hoài niệm trước kia, nhớ lại cuộc sống cũ... tôi chỉ muốn nói cho anh biết...đừng giả mù sa mưa nói rằng hợp thì ở không hợp thì chia tay, sau khi ly hôn vẫn là bạn bè. Hãy thu hồi những lý luận đó của anh đi, cái đó chỉ áp dụng được với anh mà thôi! Qua nhiều chuyện, tôi biết rõ anh là vì tư lợi, một người không có lương tâm cũng không có nguyên tắc, người tôi xem thường nhất là anh! Mẹ kiếp, anh không phải là thứ mà tôi cần, vềsau cút xa một chút...đừng đến phiền tôi!"

Nói xong, cô vội vã chạy như bay ra khỏi nhà hàng để lại những người khác đang há mồm, trợn mắt.

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 31: Đừng bao giờ xa em

"Cho nên nói..." Phùng Giai Thụy nheo mắt lại, "Cậu và Lộ tiểu thư trong lúc đó đã kết thúc?"

"Không phải là kết thúc, " Cao Nguyên mắt khép hờ nhìn ly cà phê trước mặt, "mà là lần nữa bắt đầu."

Phùng Giai Thụy nhú mày suy nghĩ một chút, cuối cùng đưa ra một kết luận: "Hai người các cậu thật sự rất nhàm chán."

"Vì sao?"

"Cái gì lão thích thì lão làm mà chẳng cần suy nghĩ gì cả, chỉ cần đưa ra những điều kiện thiết yếu là có thể thực hiện sao? Có loại tình cảm nào mà chỉ có tình dục không có tình yêu, rồi lại chỉ có tình yêu không có tình dục không?... hai người đúng là ăn quá no bụng phải không?"

"..."

"Đời người có hạn, hai người tình nguyện mất nhiều thời gian như vậy đi dò xét nhau lại không chịu nghiêm túc bắt đầu...đúng là ngấy thơ cực độ!"

Cao Nguyên không nghĩ tới một người luôn luôn vui cười như Phùng Giai Thụy khi tức giận sẽ mắng anh như vậy, vì vậy trong chốc lát anh cũng thất thần không phản ứng gì. Cuối cùng, anh buồn bực bĩu môi: "Không phải là tôi... là cô ấy..."

"Nhưng cô ấy dù sao cũng là phụ nữ..." đi đầu Phùng Giai Thụy khẳng định là vì cô là phụ nữ, có thể có những bồng bột trong quá khứ nhưng đàn ông lại không được "cô ấy không phải là vì chúng có bồ ở ngoài nên

mới muốn ly hôn à? Cô ấy vờ ngờ ngẩn cậu cũng đi theo vờ ngờ ngẩn ư? Tôi có muốn cũng sẽ không đồng ý đi làm cái gì...cái gì «sex friend» đâu! Như vậy chuyện chỉ càng ngày càng phức tạp, làm không tốt tình bạn mười mấy, hai mươi mấy năm cũng bị phá hủy, đáng giá không?"

"..." Cao Nguyên bị giáo huấn đến mất kiên nhẫn, vì vậy bu ồm bực mở miệng, "Tôi không phải là người tiện như vậy, cậu nghĩ rằng tôi muốn làm «sex friend» lắm sao?"

"Cậu nói vậy là ý gì? " Phùng Giai Thụy ra vẻ như Đại ca, "Được tiện nghi còn khoe mẽ đúng không?"

"Mặc kệ cậu tin hay không, tôi cũng không phải là người mà phụ nữ nói gì tôi đều đáp ứng..." Cao Nguyên tức giận muốn điên rồ.

"Cậu tóm cái rắc rối, trước khi cậu cùng người ta làm sex friend thì có chuyện gì xảy ra... chẳng lẽ cậu yêu cô ấy à?" Phùng Giai Thụy nhin không được rống lên.

"Nói nhảm! Tôi không thương cô ấy thì chó má gì phải cùng cô ấy làm sex friend! " Anh cũng rống theo.

Sau khi rống xong, Cao Nguyên thoáng cảm thấy bốn phía dường như an tĩnh lại,. Lúc này, anh mới nhớ rằng mình đang ở quán cà phê uống trà chiều, vì vậy vội vàng làm bộ như không có việc gì cần lấy ly cà phê trước mặt uống một ngụm, lại bình tĩnh ho nhẹ vài tiếng để che dấu lúng túng.

Bên trong quán cà phê, không khí đã khôi phục lại bình thường.

Ngồi đối diện với Cao Nguyên là Phùng Giai Thụy miệng vẫn còn mở rộng, trợn mắt há mồm một hồi lâu, sau đó li ền bắt đầu cười, cười đến miệng cũng sai lệch:

"Thì ra là có chuyện như vậy... cậu,... thật là, trước kia hỏi cậu, cậu làm như không có chuyện gì, còn mạnh miệng với tôi..."

Cao Nguyên nhú mày "Sách" một tiếng: "Hai người đàn ông nói chuyện này cũng rất lúng túng a."

Phùng Giai Thụy không nói lời nào, chỉ cắn cắn môi, cố gắng không để cho mình bật cười.

"Tại sao?"

"Không có gì..." Phùng Giai Thụy run run bả vai, "Chẳng qua là cảm thấy... đúng là rất lúng túng! Nếu để cho tôi đứng trước mặt cậu và Đồng Vân nói yêu một người phụ nữ nào đó, thì thà dứt khoát giết tôi đi còn hơn..."

Cao Nguyên giận tái mặt, bỗng nhiên muốn giúp Phùng Giai Thụy hoàn thành "tâm nguyện" bị giết này!

"Di..." Phùng Giai Thụy bỗng sờ sờ cằm, nói "Nói như vậy, em trai tôi hiện tại cũng có cơ hội tham gia chiến đấu chứ?... "

"... Phùng Giai Thụy!" Cao Nguyên mặt lạnh, đưa tay vào túi lấy một tờ tiền giấy đặt trên bàn, "Tôi đi đây."

"Đừng hẹp hòi như vậy, " Phùng Giai Thụy liền vội vàng kéo tay anh, chỉ cần một động tác đơn giản đã có thể đem anh ngã lại trên ghế, "Không phải cả hai đều là anh em của tôi sao? Người anh em, nói đi, bây giờ là vấn đề gì?"

Cao Nguyên nhú nhú mày, thậm chí có một chút cảm động. Anh căn bản vẫn chưa nói anh đang gặp vấn đề gì, chỉ xì mặt không chủ động nói nhưng trong lúc châm chọc, Phùng Giai Thụy đã nhìn ra.

"Cuối cùng là phụ nữ muốn cái gì?" Anh nghĩ một lát mới hỏi.

Phùng Giai Thụy nghe được lời của anh, dường như cảm thấy không ngoài khả năng phán đoán của mình, thở ra một hơi thật dài.

"Cô ấy nói tôi làm sex friend được 99 điểm nhưng làm bạn trai... chỉ được 9 điểm thôi." Mặc dù anh luôn luôn tràn đầy tự tin, cũng biết Đường Tinh Tuệ 90% là nói đùa, nhưng... trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

"Tôi đồng ý... bởi vì cậu chưa bao giờ làm bạn trai của tôi." Phùng Giai Thụy cười đến vui vẻ.

"?" Anh trừng Phùng Giai Thụy, chờ đợi đoạn sau.

"Cậu rất tốt, thông minh, chăm chỉ, chính trực, không tham lam..." trước tiên Phùng Giai Thụy đưa anh lên mây, sau đó bắt đầu dập cho mấy tát, "Nhưng lúc nào cậu cũng cho mình là trung tâm... nhiều lúc cũng không phải cho riêng cậu. Cậu tuyệt đối không ích kỷ... Cậu chỉ là vĩnh viễn tuân theo quy tắc của mình, một khi người khác không tuân theo quy tắc của cậu, cậu sẽ cho rằng người đó sai. Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, sợ dĩ có thể làm bạn bè vì nguyên tắc của cậu gần giống như nguyên tắc của tôi. Tôi có thể tiếp nhận phần lớn nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan của cậu. Nhưng cậu có khi nào nghĩ tới, đến một lúc nào đó tôi không thể tiếp nhận, tôi sẽ làm gì?"

"Không để ý tới tôi."

"Trả lời rất đúng!" Phùng Giai Thụy cười gật đầu, "Bởi vì chúng ta chỉ là bạn bè... chỉ là bạn bè thôi. Mỗi tối tôi không muốn ngắm cậu chìm vào giấc ngủ, tôi không muốn cùng cậu trả chung tiền thuê phòng, không muốn nửa đêm cậu đói bụng rời giường nấu mì cho cậu ăn, càng không có ý định khi cậu về già không thể tự đại tiện hay tiểu tiện giúp cậu chùi đít!"

"..." Cao Nguyên trên trán có ba cây hắc tuyến.

"Cho nên cậu không cần thiết nhân nhượng tôi và tôi cũng không nhất thiết phải nhân nhượng cậu. Chúng ta nếu bất đồng ý kiến thì cùng lắm không ai nói về đề tài đó nữa. Cách làm của cậu, tôi không thích, cùng lắm thì câm miệng thôi. Nếu như xúc phạm đến giới hạn của tôi, nhiều lắm là cả đời không qua lại với nhau... dù gì thì mỗi người chỉ mất đi một người

bạn, dù có tiếc nuối, nhưng chỉ là tiếc nuối thôi... nhưng người yêu như vậy lại không được."

"?"

"Nếu cậu yêu một người thì sẽ không thể vờ như không thấy, ngậm miệng không nói với những bất đồng như vậy. Nếu cậu muốn sống chung với người yêu, càng phải cố gắng 120% để giải quyết những khác biệt nếu không cậu sẽ không vui vẻ. Giống như tôi đã nói, cậu có nguyên tắc riêng của cậu, hơn nữa cậu cũng rất ít suy nghĩ hay muốn thay đổi nguyên tắc của cậu vì người khác... cậu chỉ làm những gì cậu muốn làm, rất ít nhân nhượng người khác."

"..." Cao Nguyên suy ngẫm lời của Phùng Giai Thụy, đúng là á khẩu không trả lời được.

"Đúng vậy, có lẽ cậu thật sự rất yêu cô ấy, cậu nguyện ý vì cô ấy làm rất nhiều chuyện... nhưng đi đầu tiên quyết của những chuyện này là cậu «tình nguyện» làm. Mà ở góc độ tình cảm, để lấy lòng nhau thì có rất nhiều cách. Nếu như cậu vẫn muốn duy trì tình cảm đó, thì ngoài những chuyện cậu nguyện ý làm còn có cả những chuyện cậu không muốn làm nhưng vẫn phải làm...mục đích không có gì cao xa, chỉ làm làm cho đối phương thích thú, hoặc có thể duy trì một tình yêu tốt đẹp. Cao Nguyên, cậu có bao giờ nghĩ đến những điều tôi vừa nói chưa? Cậu có tình nguyện không?"

"... Nói thật, " anh cười khở mở miệng, "Tôi chưa bao giờ nghĩ đến."

Phùng Giai Thụy buông tay ra: "That 's it! Thời gian hai người biết nhau phải nói là rất lâu rồi, cô ấy hiểu rõ cậu hơn tôi, tôi nghĩ đây là lý do mà cô ấy nói cái gì...điểm số yêu thương của cậu rất thấp đó!"

Nhớ lại, tối hôm đó sau khi chia tay, về nhà, Cao Nguyên gọi điện thoại cho Đường Tinh Tuệ nói: " Anh đã tìm được phương pháp gia tăng điểm số rồi!"

"A? Thật sự?" Đầu bên kia điện thoại cô cười đến vui vẻ, "Là cái gì?"

" Chính là làm sao thỏa mãn em... em không phải nói trên giường điếm số của anh cao như vậy sao?"

Đường Tinh Tuệ trăn mặc một h ối, sau đó "Pằng" đã cúp điện thoại.

Cao Nguyên bu ồm bực đ ể điện thoại di động xuống, xem ra kế hoạch định lừa gạt cô lên giường đã thất bại...

Ngày hôm sau, hai người cả ngày cũng không gọi điện thoại, Cao Nguyên biết rõ Đường Tinh Tuệ sẽ không thật sự tức giận, phần lớn chỉ là phát cáu với anh mà thôi. Nhưng chiều hôm nay, sau khi nói chuyện với Phùng Giai Thụy, anh phải thừa nhận rằng anh thật sự giống như những gì Phùng Giai Thụy nói, cố chấp, luôn làm theo cảm tính và không chịu thỏa hiệp.

Trước kia, mỗi khi bọn họ có đi ầu gì bất mãn, trước tiên anh cũng dụ dỗ cô đôi ba câu, sau đó bắt cô y theo phương thức của anh mà làm. Nếu cô không nghe lời, anh sẽ cứng rắn... bởi vì cô đã từng nói thể xác cô không thể nào kháng cự được anh.

Nghĩ tới đây, Cao Nguyên cảm thấy trong lòng thật mâu thuẫn. Thể xác không thể nào kháng cự lại dục vọng với anh, còn nội tâm thì sao? Anh không chỉ muốn thể xác của cô.

Anh bỗng nhiên nhớ cô... chính xác là rất nhớ!

Vì vậy anh nhìn lên đ ồng hồ trong phòng làm việc, mặc vội áo khoác rồi đi, dù ít khi nào anh tan sở đúng giờ.

Anh lái xe đến dưới l ầu nơi cô làm việc, dừng ở ven đường, gọi điện thoại cho cô:

" Em hôm nay có làm thêm giờ không?" Anh hỏi.

"Không có."

" A, vậy em có nghĩ ra đi nơi nào ăn cơm không?"

" Ách... Em buổi tối nay có chuyện." Đầu bên kia điện thoại cô có chút ngập ngừng.

"Chuyện gì?" Anh hơi thất vọng, sau đó thấy cô lái xe ra khỏi garage, cách xa anh chỉ có bảy tám thước.

" Em hẹn ăn cơm với J."

"A?" Anh buồn cười, bởi vì lúc cô lái xe vẻ mặt luôn rất nghiêm túc, so với Đường Tinh Tuệ lúc trên giường hoàn toàn khác nhau, " Vậy em hỏi J một chút xem thêm một chỗ ngủ ấi được không?"

" Để em hỏi thử.." Trong xe cô căn bản không có người khác, nhưng cô cũng đang ở đầu bên kia điện thoại nói: ", Cao Nguyên nói muốn cùng nhau ăn cơm?... Được r ấi... J cho anh biết, chúng tôi là muốn đi gặp khách hàng..."

Anh thoáng ngáy ngẩn cả người. Cô đang gạt anh?!

" Allo?" Cô đánh tay lái cua quẹo, chạy nhanh ra đường chính " Anh có nghe em nói không?"

"Ừ..." Anh không biết nên nói thế nào, đáy lòng lửa bốc phừng phừng.

"?"

Anh do dự hai giây, cuối cùng vẫn quyết định cùng đi theo cô một chút xem cô đi đến đâu:

" Vậy em cơm nước xong gọi cho anh nhé."

" Được... Tốt."

Dọc đường đi, Cao Nguyên vô cùng bức bối. Không dám chạy sát cô, sợ cô nhận ra, lại không dám chạy quá xa cô, sợ bị mất dấu không theo kịp xe cô.

Anh thậm chí rất muốn thừa dịp những lúc dừng lại chờ đèn đỏ, xuống xe, đi đến đập vào cửa sổ xe cô, hỏi cô tại sao nói dối. Nhưng anh nhận được. Có lẽ cô thật sự là có hẹn ăn cơm với J, chỉ là không muốn đi cùng anh... Nếu vậy anh có thể tha thứ cho việc cô nói dối, bởi vì J trên cơ bản chính là nửa đàn ông nửa phụ nữ. Mà phụ nữ những khi tụ tập không muốn có đàn ông tham gia cũng là chuyện thường tình. Có lẽ cô chỉ là không biết nên mở miệng như thế nào với anh nên đã nói dối.

Anh vô thức nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng rất nhanh đáp án đã được công bố. Cô đem xe dừng trước cổng một nhà hàng, đi vào. Từ rất xa, anh thấy ng ồi ở đối diện với cô chính là Kỷ D ần Hạo...

Phải chăng chưa bao giờ thừa nhận, nhưng anh tự biết mình... anh chán ghét người đàn ông đó, chán ghét muốn chết!

Bắt đầu từ lúc cùng nhau chụp ảnh chung trong hôn lễ... à, hình như là sớm hơn, khi anh lần đầu tiên thông qua internet chat webcam với cô, chứng kiến người đàn ông đó cúi đầu xuống hôn cô. Bắt đầu từ đó, anh đối với Kỷ D ần Hạo hoàn toàn không có hảo cảm. Có đôi lúc anh thử bắt mình tiếp thu Kỷ D ần Hạo. Bởi vì lúc đó anh nghĩ, Kỷ D ần Hạo cũng chẳng có gì sai, anh ta chỉ là cùng Đường Tinh Tuệ yêu nhau... mà anh, Cao Nguyên, thật đáng chết, không phải là người cô yêu. Chẳng lẽ, chỉ vì điểm này mà có thành kiến với một người sao? Dù sao thì Đường Tinh Tuệ và anh cũng là bạn bè, có vài chục năm quen biết, sau này cũng có dịp hẹn gặp mặt ăn cơm, hay những khi bạn bè tụ tập. Nhưng không hiểu sao, lúc đó, anh vẫn chán ghét Kỷ D ần Hạo dù đi đâu này hoàn toàn vô lý và cũng không thích hợp.

Nhưng bây giờ người đàn ông phản bội kia, người đã từng làm cô bị tổn thương mà cô lại cùng người đó ăn cơm?!

Mẹ kiếp!

Đường Tinh Tuệ, em chờ đó cho tôi!

Cao Nguyên nhảy xuống xe, nhìn vào cửa sổ xe sửa sang lại một chút áo veste và cổ áo chemise. Sau khi xác định đã đạt tới trạng thái tốt nhất mới

lững thững đi vào nhà hàng, trực tiếp đi tới bàn bên cạnh ng ồi xuống, bắt đầu ch ăm ch ọc khiêu khích.

Đường Tinh Tuệ thấy anh, ngay cả th ờ mạnh một tiếng cũng không dám, anh ngoài mặt tỏ vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng đã tức điên... Biết rõ sợ hãi? Biết rõ sợ hãi còn dám cùng người c ận b ả n ọ ă n c ơm? Còn dám g ạt anh?!

Cô mời anh đi v ề tr ướ c, xin anh cho một chút thời gian xử lý việc này sau đó sẽ đi tìm anh.

Anh nóng như lửa đốt, rất muốn nói với cô vài câu sau đó trực tiếp lôi kéo cô rời đi. Nhưng chi ều nay, những câu nói của Phùng Giai Thụy vẫn còn l ờ n v ờ n trong đ ầu anh. Vì vậy, anh chợt nghĩ: lúc này anh có nên dùng những nguyên tắc của mình không? Nhưng trên đời này... đâu chỉ có mình anh, còn có Đường Tinh Tuệ nữa! Chẳng lẽ cô sẽ dựa vào ý anh mà đi an bài cuộc sống của mình ư? Chẳng lẽ những khi anh và cô bắt đ ầ n g ư ờ n quan điểm thì suy nghĩ của anh lúc nào cũng đúng sao? Chẳng lẽ cô không có chủ kiến của riêng mình, không thể dựa theo ý nguyện của mình sao?

Nhĩ tới đây, những oán giận trong l ờ n g ngực anh bỗng tiêu tan một nửa.

Nếu như trước tiên, cô muốn xử lý xong chuyện này, sau đó sẽ giải thích với anh... vậy vì sao mà anh không thể thỏa hiệp?

Cô nói dối là cô không đúng. Dù sao trong chuyện có nguyện ý cùng Kỷ D ầ n H ạo ă n c ơm hay không, rất khó xác định ai phải ai trái. Anh không thích ch ờ n g cũ và cô gặp lại nhau, dù là không có gì sai nhưng... có lẽ bọn họ thật sự có chuyện gì đó mà chỉ có thể gặp mặt mới nói rõ ràng được...

Cho nên, dù trong lòng vẫn cực kỳ khó chịu, thái độ Cao Nguyên lại rất khác thường g ạt đ ầ u đ ắ p ứ n g.

Anh đứng dậy, lúc dự định trở v ề xe ch ờ cô thì một màn hí kịch bỗng nhiên xảy ra. Đúng lúc cuối cùng, quản lý đại sảnh đi đến nói những lời tự

đáy lòng chúc Kỷ tiên sinh cùng "Kỷ phu nhân" kỷ niệm đầy năm vui vẻ, sợi dây trong đầu anh đang kéo căng đột nhiên đứt đoạn.

Anh tức đến tay chân lạnh buốt, Đường Tinh Tuệ, người phụ nữ đó vẫn chỉ ngây ngốc ngẩn yên, tùy ý người khác đến chúc phúc.

"Lần này, em thật quá đáng!" Anh bỏ lại những lời này, quay người rời đi.

Trở về xe, ngẩn trong chốc lát, bình phục tâm tình, sau đó anh thấy Đường Tinh Tuệ cầm lấy ba lô lo lắng vọt ra.

Anh không biết cô có biết rõ sẽ xảy ra chuyện như vậy hay không, nhưng hiện tại anh không thể bình tĩnh nói chuyện với cô, vì vậy kéo thẳng tay, đạp ga, vội vã rời đi.

Mười một giờ rưỡi đêm, Cao Nguyên lái vào garage dưới tầng hầm. Vừa queo vào, đã có người lao ra ngăn trước đầu xe anh, anh vội vã đạp phanh xe, là Đường Tinh Tuệ đang đứng chắn phía trước. Anh hạ cửa sổ xe xuống mắng một câu: "Muốn chết hả! Nếu anh đụng thật thì làm sao bây giờ?"

Vẻ mặt cô lại quật cường nhìn anh, mày nhíu lại cực kỳ sâu.

"Tránh ra." Anh quát lớn.

"Không cho đi..." Cô vừa như đang dùng tính đại tiểu thư để đùa, vừa giống như đang cầu xin tha thứ.

Cao Nguyên trừng cô: "Anh đang dừng xe ở đường đi bộ không phải là vấn đề sao?"

Cô suy nghĩ một chút, quyết định nhượng bộ, thối lui sang bên cạnh chờ anh.

Cao Nguyên chạy tới trước một chút, dừng lại chuẩn bị de xe. Nhưng trong nháy mắt, trong lòng anh có một giọng nói ác liệt: đùa giỡn, đùa giỡn

với cô một chút cũng tốt, ai kêu cô quá đáng như vậy!

Vì vậy sau khi chiếc SUV dừng lại tại chỗ một chút, đột nhiên được nhấn ga, thắng tiến đến cửa sau của garage vẫn đang được mở ra. Từ trong kính chiếu hậu, lúc đầu anh thấy Đường Tinh Tuệ ngẩn người, sau đó lập tức đuổi theo. Anh cảm thấy cơn giận bỗng nhiên tiêu tan, cần ga dưới chân cũng được giẫm lên một cách sáng khoái.

Cửa sau garage trực tiếp thông ra đường chính, Cao Nguyên không giảm tốc độ xe, cũng không đạp cần ga, để xe chạy vừa phải nhưng dường như Đường Tinh Tuệ đã đuổi rất gần với xe anh, đáng cô chạy hơi căng kên... ai kêu cô bình thường không nghe lời anh đi tập thể dục thẩm mỹ... hình như cô còn đang gọi to tên anh. Anh không tự chủ cười rộ lên, cục tức tại ngực bị nghẹn ngọt ngào cả buổi tối cuối cùng cũng tan hơn phân nửa.

Cao Nguyên đạp thắng xe, nhưng xe vẫn lao về phía trước, chỉ có tốc độ được giảm xuống một chút. Đúng lúc này, trong kính chiếu hậu, sau lưng cô là hai ánh đèn pha chói mắt của một chiếc xe tải. Anh giật mình nhớ ra bọn họ đang chạy trên đường cái... anh đang lái xe trên đường cái và cô tự nhiên cũng đuổi theo trên đường cái. Bây giờ đã mười một giờ rưỡi đêm, trên đường xe rất ít, nhưng phần lớn đều chạy rất nhanh nên cũng là lúc thường xảy ra tai nạn.

Trong kính chiếu hậu, bóng dáng đó vẫn còn ngu ngốc đuổi theo, phía sau cô, một chiếc xe lao tới như tên bay, đèn xe chói mắt. Anh bị hù dọa đến tim cũng muốn ngừng đập, vội vàng dừng xe lại, nhấn đèn wa-ting, nhảy xuống xe chạy ngược trở lại.

Anh điên rồ, dường như chỉ chạy chừng một trăm mét thôi nhưng sao anh thấy như vô tận... anh ôm cô vào lòng... nhảy sang một bên... chiếc xe với ánh đèn sáng chói kia đã sớm đổi sang hướng khác.

Anh ôm cô thật chặt, vẫn còn chói mắt bởi ánh đèn xe tải mà anh dường như không nhìn rõ được gương mặt cô, chỉ mơ hồ ôm một hình dáng quen thuộc.

Cự ly một trăm mét có xa không? Thật sự là không xa không g ần, chỉ cần chạy có mười mấy giây thôi, nhưng nếu xảy ra tai nạn, thì chỉ cần chậm một giây thôi anh cũng phải hối hận cả đời. Lúc ấy trong lòng anh chỉ có một ý niệm trong đầu: ngàn vạn không thể để cho cô có chuyện gì!

Lúc vừa ôm cô vào lòng, anh nhẹ nhõm thở ra. Nhưng giờ khắc này, một cảm xúc sợ hãi bắt đầu tràn khắp toàn thân, cả máu huyết cũng có cảm giác như đang chạy ngược trở lại.

"Em điên r ồ?!" Anh buông cô ra, hai tay đặt tại trên vai cô, hét lớn, "Em muốn đuổi theo sao không chạy trên lối đi bộ?! Nếu đuổi không kịp, sao không gọi điện thoại cho anh?!"

Đường Tinh Tuệ vẫn đang thở gấp, vẻ mặt đưa đám, trả lời: "Em đâu phải người không biết đi ầu đó... Em gọi điện thoại cho anh cả đêm anh cũng không thèm nhận... em... em..."

"Em thật làm anh tức chết!!" Cao Nguyên dường như giận đến phát run, nói không rõ ràng, tức giận vì bị hù dọa, anh không dám nghĩ lại cảnh tượng vừa r ồ, cảm giác cả trái tim mình đều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Không ngờ chỉ sau khi bị anh rống lên vài tiếng, Đường Tinh Tuệ đột nhiên "Oa" một tiếng khóc lên.

Cao Nguyên sửng sốt một chút, vừa giận vừa mắng: "Em khóc cái gì?"

Người bị sợ hãi là anh mới đúng chứ?!

Đường Tinh Tuệ trong bộ áo váy công sở, chỉ đứng đó khóc lớn nhìn thật buồn cười. Cô gấ gao ôm lấy eo anh, vừa khóc vừa nói: "Anh đừng nóng giận... Em không biết anh ấy định giờ trò quẻ gì ở nhà hàng, nếu là biết rõ em đã không đi..."

Cao Nguyên kinh ngạc há to miệng, nỗi sợ hãi trong lòng anh chính là chỉ trong nháy mắt nữa thôi cô có thể bị tai nạn, mà cô khóc lớn vì sợ anh hiểu lầm về sự kiện ở nhà hàng vừa r ồ...

Chỉ thiếu chừng một giây thôi, mọi sự như treo trên đầu sợi tóc... nhưng giờ đây, chỉ cần cô bình an, mọi sự khác đối với anh mà nói đầu trở nên vô nghĩa!

"Anh không tức giận..." Anh dở khóc dở cười.

"Anh gạt người!" Cô khóc càng thảm hại hơn, bởi cô cho là anh đang qua loa, "Anh mới vừa rồi còn nói anh tức chết đó thôi!..."

"Anh..." Cao Nguyên liếc mắt. Trong chuyện này đúng là "ông nói gà bà nói vịt" mất rồi!

Bỗng nhiên, Đường Tinh Tuệ nhào vào lòng anh, làm anh mềm lòng muốn giải thích cũng không thể nào bật thốt nên lời...

Cô cúi đầu chui vào trong ngực anh, mạnh đến nỗi anh đau cả xương sườn, gắt gao ôm eo của anh, nói:

"Cao Nguyên, anh đừng bao giờ rời khỏi em..."

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 32: Trưởng thành

Tiết trời đã vào cuối thu, ban đêm, đắp một cái chăn mỏng thì hơi lạnh nhưng nếu đắp một cái chăn lông lại hơi nóng...vì vậy, Đường Tinh Tuệ cứ lẩn qua lẩn lại.

"Anh giúp em kéo cái chăn lông lên một chút." Cô nằm quay lưng về phía anh, chắc do khi nãy khóc nhiều quá nên cô nói toàn giọng mũi.

Cao Nguyên làm theo.

Một lát sau, cô lại bắt đầu đá chăn lông.

Một lát sau, cô lại kêu lạnh nên lại kéo dịch góc chăn.

"Em có thôi đi không?" cuối cùng Cao Nguyên nhịn không được, "Bây giờ đã hơn một giờ! Mới vừa rồi, ai nói muốn ngủ nên không chịu làm, em mà còn lẩn qua lẩn lại, anh sẽ không khách khí với em."

"Ah..." trải qua một buổi tối "kinh hồn lạc phách", giọng cô rất mệt mỏi.

Cao Nguyên nén giận, trở mình, quyết định không để ý đến cô.

"Nhưng " qua một hồi lâu, cô bỗng nói, "Em không có nói muốn ngủ nên mới không làm."

Cao Nguyên vừa nghe lập tức xoay người kích động ôm lấy cô, hai tay không an phận tìm khuôn ngực mềm mại của cô, đôi môi anh đặt trên vành tai cô mơn trớn những sợi tóc mai...

"Anh làm gì thế?!" Đường Tinh Tuệ thoát khỏi cánh tay anh giống như thoát khỏi những cái vôi bạch tuộc, xoay người lại về mặt kính ngạc trừng anh.

"Không phải em nói có thể làm sao?" Lúc cô bổ nhào vào trong lòng anh gọi anh đừng rời khỏi cô, trong đầu anh oanh một tiếng, chỉ động lại một ham muốn cháy bỏng... anh muốn cô!

"Em có nói như vậy sao?!" Cô kinh ngạc.

"Thì em mới nói đó! em nói là em không có nói bởi vì muốn ngủ cho nên không làm!" Anh cũng trừng cô.

"... Em là nói, " Đường Tinh Tuệ từng chữ từng câu, "Em không có nói bởi vì muốn ngủ mới không cùng anh làm... là bởi vì chúng ta đã hứa chừng nào nhất định ở bên nhau thì mới có thể làm... cho nên em mới nói không bằng anh làm!"

Này... Gì mà ngổn ngang? Cao Nguyên thấy mình đườngđườnglà tốt nghiệp MBA vậy mà không thể nào lý giải được logic của Đường Tinh Tuệ, vĩnh viễn không thể nào hiểu được, nhưng anh vẫn nhớ lúc nhào vào lòng anh cô nói gì cơ mà!

"Em kêu anh đừng rời bỏ em chẳng lẽ còn không phải là nhất định muốn ở bên anh sao?"

"Không phải à nha..." Cô về mặt vô tội lắc đầu.

"..." Anh cảm giác khó khăn như bị ăn một con ru ồi chết.

Đường Tinh Tuệ nhún vai, lại buồn ngủ. Trong bóng tối, Cao Nguyên cảm giác mình bị dục vọng thiêu đốt, suy nghĩ h ồi lâu, cuối cùng quyết định xuất ra đòn sát thủ...

Anh khẽ rên vài tiếng, sau đó ôm cô từ phía sau, bắt đầu làm nũng:

"Tinh Tuệ... em không thể như vậy..."

"Không được." Cô trả lời cực kỳ kiên quyết.

"Anh muốn..." âm cuối của anh kéo cực kỳ dài.

"Không được." Lúc này Đường Tinh Tuệ, tựa như pháp sư Tam Tạng, giọng cực kỳ cương quyết, "Đã nói không thể làm là không làm. Anh mau ngủ đi."

Anh tiếp tục than thở, sau khi phát hiện không thể đùa được, Cao Nguyên lằm bằm một câu: "Làm sao ngủ được..."

Bỗng nhiên, Đường Tinh Tuệ xoay người lại, hôn lên trán anh một cái, nhìn gương mặt anh sáng tối qua ánh trăng ngoài cửa sổ cười hì hì nói: "Kiên trì thêm một chút nữa đi. Không chừng ngày nào đó em sẽ quyết định."

Nói xong, cô nhắm mắt lại, mỉm cười, nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ, để lại anh trần trọc với đêm dài lấm mọng.

*****

"Vậy trong nhà hàng, em và tên cận bã kia rốt cuộc giở trò quỷ gì?"
Buổi tối hôm sau, Cao Nguyên mới nhắc lại vấn đề này

"Không phải là em! Không dính líu tới em." Đường Tinh Tuệ vô tội giơ hai tay lên đầu hàng.

"Là ngày kỷ niệm gì, em cũng không phải kết hôn vào ngày đó."

Đường Tinh Tuệ chợt dạ cười cười, nói: "Anh sẽ không nghĩ ra đâu..."

"..."

Cao Nguyên nheo mắt lại nhìn cô, do tối hôm qua cô ngủ không đủ nên dưới đáy mắt có một quầng thâm, màu da hình như cũng hơi tối.

"Em đúng là chẳng biết suy xét gì cả, " anh nhin không được đưa tay néo gương mặt cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Có người nói với anh là

hẽ ai nói yêu em, em đầu vôi vàng nhào tới. Mà người đó mặt mũi chẳng có gì đẹp đẽ, chỉ có vóc người cao ráo thôi chứ nói chuyện cũng chẳng có xuất sắc. Em chỉ dựa vào ngoại hình, trong đầu nhét toàn những người có thân hình đẹp như người mẫu, hay diễn viên Lê Bỉ Đắc, mấy cái đó đã bị photoshop hết rồi... em lại nhăn nhăn nhó nhó sợ người ta chạy mất."

Đường Tinh Tuệ đẩy tay anh ra, bị đầu vuốt vuốt gò má, nhướn mi nhìn anh: "Anh là đang nói đến Phùng Giai Thành sao?"

Cao Nguyên liếc mắt... dù sao người này cũng không thể cạy miệng, vì vậy anh dứt khoát đứng dậy đi vào bếp, vừa đi vừa nói: "Đúng vậy, đúng vậy, em còn không nhanh nhào tới, người ta nhỏ hơn em vài tuổi, chờ thêm vài năm nữa thấy em già đi, lúc đó muốn trốn cũng không kịp."

Anh vào bếp pha cho mình một ly trà buổi nóng hổi, nhưng vừa mới cầm trở lại phòng ngủ, đã bị cô đang nằm trên giường đắp mặt nạ đoạt lấy.

"Vâng..." Cô vừa uống vừa phát ra âm thanh hài lòng, mắt nhìn trần nhà, "Chắc thân thể Phùng Giai Thành so với những người khác... chắc là rất mới mẻ hén...."

Cao Nguyên trừng cô, không cam lòng yếu thế cười nói: "Ý em nói 'Những người khác' là nói Phùng Giai Thụy phải không?"

Cô chẳng nói đúng sai, chỉ là tủm tủm cười rất châm chọc.

"Tối hôm qua em không tìm được anh thì nằm chờ dưới garage à?" Anh chợt nhớ ra nên hỏi cô.

"Vâng, em gọi điện thoại cho anh nhưng anh lại không nhận."

"Lúc đó, anh đang tức giận, lại đang lái xe, đương nhiên lười nhận điện thoại của em."

"Garage lạnh quá." Cô ra vẻ đáng thương tội nghiệp.

Nhưng Cao Nguyên biết Đường Tinh Tuệ nhiều năm như vậy, ngay cả khi cô ngủ hay thức, thì làm sao trong chuyện này lại bị cô lừa được: "Đánh chết anh cũng không tin em sẽ đứng trong garage chờ! Nhất định là em đem xe dừng ở bên cạnh garage, vừa nghe nhạc vừa để hệ thống sưởi đi!"

Tinh Tuệ cười khở một cái: "Để hệ thống sưởi thì có, nhưng nghe nhạc thì không, cách mỗi năm phút đều gọi cho anh."

"Lúc đó em có lo lắng không?" Anh đi đến gần, nhìn chăm chăm vào mắt cô đang dấu bên dưới lớp mặt nạ bằng giấy.

"Đương nhiên..." Cô hơi mất tự nhiên dời đi tầm mắt.

"Có phải em sợ anh không nhớ em nữa?" Anh ranh mãnh hỏi.

Anh cho rằng cô nhất định sẽ phản bác, nhất định mạnh miệng phủ nhận, thuận tiện nói lại anh đôi câu. Không ngờ, cô dừng lại một chút, gật đầu nói: "Có... một chút."

Anh nhìn vào mắt cô, nếu không phải là cô đang thoa mặt nạ, anh sẽ nâng đầu cô lên, hôn vào môi cô.

"Vậy em còn không nhanh xác định quan hệ với anh?" Anh trừng cô.

Cô mắt khép hờ, khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: "Em đã sai lần lần thứ nhất rồi, em không thể lại sai lần lần thứ hai. Nếu như em với anh ở bên nhau, cuối cùng anh phản bội em, vứt bỏ em, em nghĩ chắc cả đời này em không dám yêu ai nữa."

Cao Nguyên cảm thấy như mất kết gì đó ở cổ họng. Lúc này, anh không thể nói với cô những lời thề son sắt nhưng anh nhất định sẽ đối với cô thật tốt. Bất kỳ lời hứa nào, đi đâu quan trọng nhất chính là nội dung bên trong có tính khả thi hay không chứ không phải những lời hứa suông để làm vui lòng nhau. Vì vậy...lời hứa nào có ý nghĩa gì?.

Cao Nguyên thở dài, vỗ vỗ vào bả vai cô, ý bảo "Em tự giải quyết cho tốt", sau đó xoay người đi đến bàn đọc sách bắt đầu sửa sang lại tài liệu.

Gần đến cuối năm, có rất nhiều báo cáo tổng kết phải dò xét lại những số liệu cũ rất đau đầu. Anh là người không bao giờ thích đem công việc về nhà nhưng vì chiều hôm qua anh anh lao ra khỏi văn phòng để đến nơi cô làm, vì vậy phải đem công việc về nhà để hoàn tất.

"Cao Nguyên, thu nhập của anh bao nhiêu?" Đường Tinh Tuệ đột nhiên hỏi.

"Không nhiều lắm nhưng cũng không ít. Nếu em muốn biết con số cụ thể, anh có thể in ra thu nhập một phần của năm nay tại các tài khoản khác nhau một cách chi tiết cho em xem." Anh biết rõ, cô hỏi vấn đề này, không phải là muốn vòi tiền của anh, cũng không phải thật muốn biết anh có bao nhiêu tiền.

"Không cần, " quả nhiên, cô nói tiếp, "Em chỉ muốn biết nếu một ngày nào đó, em không đi làm hay bị mất việc thì anh có nuôi nổi em không?"

Anh dán nhãn đánh dấu lên văn kiện trên tay, cất vào cặp tài liệu, ngừng đầu nhìn cô, nhíu mày: "Nếu tiết kiệm một chút thì vẫn có thể."

"Em cũng không phải là người phụ nữ «tán gia bại sản»." Cô trừng anh.

"Anh không phải nói em, là anh nói chính mình tiết kiệm một chút."

"Nhưng, " cô nói thêm, "Nếu như có một ngày anh bị mất việc, em có nuôi nổi anh không?"

Cao Nguyên giật mình, không ngờ cô có thể nghĩ đến vấn đề này, mặc dù hơi khôi hài, nhưng... nếu như hai người sống với nhau, trách nhiệm đâu còn thuộc về một bên. Nếu anh có thể lo lắng cho cô ngay lúc cô gian nan nhất thì cô cũng phải trợ giúp anh những khi khó khăn, đúng không?

"Điều này hình như hơi khó." Anh cố ý chế nhạo nói.

"Anh á, nếu ít đi ra ngoài «hoa thiên tử địa» thì có thể tiết kiệm thật nhiều tiền." Đường Tinh Tuệ liếc mắt.

Cô nói đúng, thứ nhất anh không dùng tiền để tiêu xài cho những ham mê, thứ hai anh không đánh bạc (chỉ thỉnh thoảng chơi bài khi đi công tác xa nhà với đồng nghiệp), chi tiêu lớn nhất của anh là cùng bạn bè đi ra ngoài uống rượu vui đùa.

"Vậy còn em, " anh cười phản bác, "Bớt mua quần áo, giày dép, ví da, mắt kính thì một năm có thể tiết kiệm mua được một chiếc xe «xịn» đó!"

Cô nhìn anh cũng không có cách nào phản bác.

Anh thấy cô như vậy không cam lòng nên đứng dậy làm mặt quỷ, nhìn không được cười rộ lên: "Em yên tâm, anh không muốn em thay đổi. Em cứ làm những gì em muốn, mua những gì em thích, dù là những thứ đó anh thấy chẳng có giá trị kinh tế gì nhưng chỉ cần em vui là được."

Cô giật mặt nạ xuống, mắt sáng rỡ nói: "Em cũng là có ý này, dù anh có đi ra ngoài «hoa thiên tử địa», chỉ cần anh vui là tốt rồi, nếu không, anh sẽ không phải là con khỉ."

Anh thật cảm động khi nghe cô nói những lời này, nhưng anh thuộc dạng đàn ông không dễ dàng bày tỏ tình cảm, nên để che dấu những cảm xúc không được tự nhiên, anh cố ý nói giỡn nói: "Vậy uống rượu kiểu kia cũng được sao?"

"Vậy không được." khuôn mặt đang tươi cười của Đường Tinh Tuệ lập tức đổi thành khuôn mặt mẹ kế.

"Không phải em nói anh có thể đi ra ngoài «hoa thiên tử địa» sao? "

"Em không phải ý này, " cô trừng anh, "Chỉ là cùng uống rượu với bạn bè thì không sao, nhưng nếu anh đi bia ôm này nọ, chơi trò mập mờ thì lại không được!"

Anh rất ít khi thấy cô ghen, dù không phải là thật sự ghen nhưng khi cô nói nhều từ "Không được", "Không cho phép" như vậy, vẻ mặt lại kên kên làm anh ngược lại vừa cảm thấy buồn cười lại vừa cảm thấy... thích thú.

"Vây, " anh đến ng ầi bên cạnh cô, "Em bây giờ quản lý anh nhi ều như vậy có phải muốn nói em đã quyết định ở bên cạnh anh? "

"Không có a, " cô lại bày ra dáng vẻ vô tội, "Em chỉ nói là nếu như chúng ta ở bên nhau... Nhưng bây giờ không phải, bây giờ anh muốn đi uống rượu, muốn bia ôm này nọ, em sẽ không quản anh."

"..."

"Nhưng, " cô tiếp tục nói, "Nếu như bây giờ anh đi uống rượu, ôm ấp mấy cô gái khác, em cũng không biết phải làm sao nữa."

Nói xong, cô đứng dậy đi vào phòng tắm đánh răng.

Haiz, Cao Nguyên nhăn nhăn mũi, thở dài, phụ nữ đúng là... trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

*****

Tối thứ tư tuần đó, Đường Tinh Tuệ dự tiệc chiêu đãi khách hàng với J, trước khi tan việc cô gọi điện thoại cho anh:

"Khoảng mười hai giờ đêm anh đến đón em nhe, vì phải uống rượu nên em không thể lái xe."

"Ý em là anh phải tùy thời chờ lệnh sao?"

"Anh có muốn được «cơ hội chờ lệnh» này không?" Giọng cô cao như lão bà.

"... Muốn, muốn." dưới đáy lòng Cao Nguyên thở dài.

"Đồng chí Cao Nguyên, nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn."

"Biết r ấi, biết r ấi." Anh cố ý tỏ giọng bực mình.

"Bye bye." Cúp máy, tâm tình cô rất vui.

Cao Nguyên thu hồi lại khuôn mặt hung thần ác sát, cô căn bản cũng không tin anh sẽ bức mình, không tin anh sẽ mặc kệ cô. Cho nên dù anh có chủ tâm bày cho cô xem "tình trạng bất bất nhất" của mình cũng không có bất kỳ đe dọa hay tác dụng gì...

Vì vậy,... anh ngẩng trên ghế thêm chút nữa sau đó đứng dậy đi đến tủ lấy ba lô chuyên dụng để tập thể dục ra, hẹn người đi chơi cầu lông.

*****

"Cậu gần đây vì sao lại thay đổi, trở nên nhàn rồi thế?" Sau khi đánh xong một lượt năm ván cầu lông, Đồng Vân ngẩng bên sân vừa tu ừng ực một chai nước khoáng vừa hỏi Cao Nguyên.

"Tôi trước kia bận rộn nhiều việc sao?" Cao Nguyên thở phà phò hỏi.

"Đã lâu cậu không hẹn chơi cầu lông với tôi. Tôi nghe huấn luyện viên nói cậu chỉ đến chạy bộ chừng một tiếng là về"

Cao Nguyên cười cười, nói: "Bây giờ lớn tuổi rồi, thể lực có hạn."

Sau đó thầm nghĩ: tiết kiệm thể lực để về nhà vận động kiểu khác a... hiện tại đang bị «cấm vận» nên phải ra ngoài đánh cầu để tiêu hao bớt thể lực... thật là mâu thuẫn!

Đồng Vân nheo mắt lại nhìn anh, giống như đang muốn đọc tâm sự của anh, thấy vậy, anh tự nhiên chột dạ.

"Vậy bây giờ cậu và Đường Tinh Tuệ không cần làm người mù lặn qua lộn lại sao? Cô ấy vứt bỏ cậu? hay là cô ấy có bạn trai?"

Cao Nguyên trợn mắt liếc Đồng Vân một cái: "Mẹ kiếp! Cậu mới bị vứt bỏ đó..."

"Nếu không bây giờ cậu phải về nhà để vận động chứ!"

Cuối cùng, anh nhìn không được cười rộ lên.

Anh chưa từng cùng Đồng Vân đàm luận qua chuyện của anh và Đường Tinh Tuệ. Trên thực tế, nếu không phải tự nhiên nửa đường nhảy ra một Phùng Giai Thành, anh cũng sẽ không nói chuyện này với Phùng Giai Thụy. Phải lý giải như thế nào đây, cũng không phải vì sợ sự dè bĩu của Đồng Vân và Phùng Giai Thụy về mối quan hệ sex friend này, mà là, từ lúc bắt đầu anh đã không đặt cô vào loại quan hệ "Tùy tiện vui đùa một chút". Chỉ có đi đâu cứ giống như đã «phóng lao phải theo lao» anh không xác định được phải làm như thế nào, làm theo ai, càng không biết làm sao để mở miệng nói với người khác.

"Cho nên, " Đồng Vân lau mồ hôi nói, "Cậu lần này là thật sự đến?"

"Vậy xin hỏi lần thứ nhất của tôi là đến giả sao?" Cao Nguyên hỏi ngược lại.

Đồng Vân nhướng mi: "Những lần trước cậu đều mơ ước sẽ kết hôn với những người bạn gái đó sao?"

Anh suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ lắc đầu: "Không, thật không có."

"Còn Đường Tinh Tuệ thì sao?"

"Ừ..." Cao Nguyên mím môi, "Nếu cô ấy muốn thì cưới."

"Thấy chưa?" Đồng Vân nhún vai.

"Không hoàn toàn như vậy đâu." Anh giải thích, "Có đôi khi tôi thấy tình cảm cũng không bằng duyên số, có duyên nhất định có phận"

"?"

"Nhiều lúc tôi nghĩ thật nghiêm túc, nếu tôi và Đường Tinh Tuệ sau khi tốt nghiệp đại học xong đã cặp nhau thì bây giờ có khi cũng đã chia tay rồi. Hay nói cách khác, người tôi gặp lúc này không phải là cô ấy mà là người khác, có khi cũng đã đi đến quyết định..."

"Vậy đây là kết luận sau khi cậu đã «suy nghĩ nghiêm túc» phải không?"

"Không biết." Anh thản nhiên đáp.

"Không biết?" Đồng Vân nở nụ cười.

"Ừ, đâu ai biết trước được sẽ xảy ra chuyện gì? Không ai biết chính xác số phận mình sẽ như thế nào." Cao Nguyên dừng một chút, nói tiếp, "Tôi chỉ cảm thấy, hiện tại hai người chúng tôi là nam chưa cưới nữ chưa gả, hạnh phúc sống qua từng ngày đã là chuyện tốt rồi."

Đồng Vân nhìn anh, trong mắt có một loại tán thành: "Cao Nguyên, cậu đã trưởng thành."

Hiếm khi thấy Đồng Vân bày tỏ cảm tính như vậy, Cao Nguyên cười vỗ vỗ vào vai bạn mình, nói: "Vì sao những gì từ miệng cậu nói ra lại... có vẻ mang 'hơi hướng' khác vậy?"

"..."

Sau khi tắm rửa xong ra khỏi phòng tập, Cao Nguyên và Đồng Vân rủ nhau đi ăn khuya.

Cao Nguyên đã tiên đoán rằng Đường Tinh Tuệ sẽ say mềm nên trước đó đã gọi điện hỏi cô rõ ràng địa chỉ nơi tổ chức buổi tiệc. Thoáng thấy thời gian cũng không còn nhiều lắm, anh chạy đến đó trước đợi cô.

Nửa đêm, vài chiếc taxi dừng hai bên đường, anh tìm một chỗ đậu xe gần đó dừng lại, bắt đầu gọi điện thoại. Nhưng chuông reo vài lần vẫn không ai bắt máy, anh đoán chắc là cô không nghe tiếng chuông điện thoại nên không thèm gọi nữa, bật nhạc lên nghe.

Giọng Lily Allen mang đậm âm hưởng Luân Đôn, có vài chữ phát âm rất cứng làm anh chợt nhớ đến những ngày còn học ở Anh, mỗi cuối tuần thường cùng bạn bè đi đến quán rượu gần đó để xem nhạc "rock and roll" do các cô gái hát.

Khi vừa hết một ca khúc, điện thoại di động liên vang lên. Anh bấm nhận, giọng trêu chọc: "Điện thoại di động của em không bị ai sờ đến, thật

đúng là kỳ tích a."

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc mấy giây, sau đó vang lên:
"Matthew?"

Đó là một giọng nữ, dù chỉ phát ra một tiếng nhưng cũng có thể nghe được kiểu phát âm giọng Anh rất nặng, âm bật từ đầu lưỡi rất cứng... hơn nữa... đã nhiều năm nay không ai gọi anh bằng cái tên này. Phải chăng nó đã được chôn vùi ở một vùng ký ức nào đó mà mỗi khi nhắc tới anh lại nhớ đến một Luân đôn với bầu trời luôn phủ đầy sương mù. Anh sợ run một hồi lâu, mới kinh ngạc mở miệng nói:

"Yuriko, is that you?"

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 33: Yuriko

"Cô ấy như thế nào?" Trên màn hình máy vi tính, Đường Tinh Tuệ đeo một cặp kiềng rất to màu đen che gần kín khuôn mặt. Đường như cô mới vừa tắm xong, tóc cột thành một cái đuôi ngựa sau ót, mặt đã được tẩy trang, không một chút son phấn. Dù so với những lúc cô trang điểm thì cặp mắt có vẻ hơi vô thần nhưng khi cười vẫn rất quyến rũ.

Lúc này, ở New York là chín giờ rưỡi tối mà ở Luân Đôn đã là hai giờ rưỡi sáng hôm sau.

Ngồi trước màn hình máy tính, Cao Nguyên nhếch khóe miệng cười cười: "Là một cô gái trẻ"

"Xinh đẹp không?"

Cao Nguyên gãi gãi lỗ tai: "Có thể nói là đẹp."

"Vóc người thế nào?"

"Không tệ."

"Tính tình ra sao?"

"Không biết nói sao... nhưng thường những cô gái Nhật Bản nếu không bị điên thì dụ dăng đến chết đi được."

"Vậy cô ấy là người điên hay người dụ dăng đến chết đi được?"

"Ừ..." Cao Nguyên suy nghĩ một chút, "Không phải là người điên, nhưng cũng không phải là người quá dụ dăng."

"Cô ấy rất thú vị sao?"

Anh nhú mồm, suy nghĩ một chút: "Hơn nữa còn có... một điếu là... các cô gái Nhật khi nói tiếng Anh nghe vô cùng thú vị."

"Cô ấy học ngành gì?"

"Văn học."

"Oa, " Đường Tinh Tuệ cảm thán, "Anh quen với một cô gái văn khoa, các cô ấy không phải là những người làm đàn ông chết vì sự lãng mạn sao? Anh là người không lãng mạn, làm sao có thể lọt vào mắt xanh của cô ấy?"

Anh đắc ý nhướn mồm, chẳng nói đúng sai.

" Có phải cô ấy thích đánh cầu lông không?" Cô tiếp tục hỏi.

"Cô ấy không thích vận động." Anh lắc đầu.

"Là một tay nấu thức ăn ngon?"

Về mặt anh vô cùng khó xử: "Cô ấy nấu mì tôm cũng không tệ lắm."

"Vậy thì cô ấy nhất định rất có tính hài hước!"

"Tôi đã nói, giọng cô ấy nói tiếng Anh bằng khẩu âm Nhật Bản nghe rất lợi hại."

"Ah, Cao Nguyên, " cuối cùng, về mặt Đường Tinh Tuệ như từ hành tinh rơi xuống, "Cuối cùng, anh yêu cô ấy vì cái gì?"

"Tôi..." Anh há to miệng, nhất thời cứng họng.

Đúng vậy, cuối cùng vì sao anh yêu cô ấy?

Đáp án của vấn đề này dường như... hơi phức tạp.

"A! Tôi biết rồi!" Trên màn hình Đường Tinh Tuệ khoa trương trừng to mắt, hai tay ôm đầu, "Cô ấy ở trên giường rất lợi hại phải không?!"

"..." Cao Nguyên mắt tròn trố, "Tôi ở trong lòng em xấu xa như thế sao?!"

Cô cười khanh khách: "Được rồi, tôi biết rồi, yêu một người không cần lý do. Cho dù cô ấy không có chỗ nào đặc biệt, chỉ cần anh thích là tốt rồi."

Nói xong, cách một màn hình máy vi tính, cách một nửa vòng trái đất, cô cười vui vẻ với anh.

...

Đó là câu chuyện vào một buổi tối cuối thu của nhiều năm trước, tất cả các hình ảnh, tất cả những lời nói của anh và cô dường như đều tái hiện trong đầu anh giống như một thước phim quay chậm.

Đường Tinh Tuệ mở cửa xe, hừ một tiếng, ngẩng vào chỗ ngồi bên tay lái phụ, tự động tự giác buộc dây an toàn, sau đó ngã ra ghế dựa, trên mặt vẫn còn nở nụ cười, giọng hơi giống người bị ngọng nói: "Đi thôi..."

Cao Nguyên còn đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, cho đến khi cô vỗ một chưởng vào vai anh, anh mới như người vừa tỉnh mộng, quay đầu nhìn cô.

"Anh làm sao vậy?" Dù có một chút say, nhưng Đường Tinh Tuệ vẫn nhìn ra Cao Nguyên có điểm khác thường.

"Không có việc gì." Anh mỉm cười, sau đó lái xe ra đường.

Dọc theo đường đi, không ai nói với ai lời nào. Đường Tinh Tuệ mệt vì say, còn Cao Nguyên... vẫn đang chìm trong suy nghĩ về cuộc điện thoại vừa rồi.

Anh không thể tưởng tượng được Yuriko có thể gọi điện thoại cho anh. Đã nhiều năm trôi qua, dù lúc cô ấy bỏ đi không một lời từ biệt nhưng

trong lòng Cao Nguyên hiểu: thật ra là anh phụ Yuriko.

Đơn giản chỉ vì anh không thương Yuriko.

Thì ra câu hỏi của Đường Tinh Tuệ không bao giờ có đáp án... bởi vì anh không thương Yuriko nên anh không thể nào trả lời được cuối cùng anh yêu cô ấy ở điểm nào.

Cô ấy không phải là ra đi không một lời từ biệt mà vì đau lòng không biết sẽ từ biệt như thế nào. Anh vẫn nghĩ Yuriko sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, nhưng sau nhiều năm, hôm nay, cô lại gọi điện thoại cho anh, giọng vẫn bình tĩnh, ấm áp.

Tiếng Anh của cô vẫn có một chút khẩu âm Nhật Bản, nhưng so với trước đây đã khá hơn nhiều. Yuriko nói cho anh biết, cô có công việc trên tàu, anh hơi kinh ngạc, bởi vì trong ấn tượng của anh, cô vẫn là một cô bé 19 tuổi. Sau đó, Yuriko lại hỏi anh, bọn họ có thể gặp mặt một chút không, cô muốn xin lỗi vì lúc ấy bốc đồng ra đi không một lời từ biệt.

Theo bản năng, tất nhiên, anh đồng ý.

Kỳ thật trong nội tâm, anh vẫn cảm thấy áy náy với Yuriko. Anh hy vọng cô có thể sống tốt.

Nhưng bây giờ, trong đêm khuya tĩnh mịch chỉ có tiếng xe lướt nhanh trên đường, anh lại bắt đầu do dự, có nên nói đi đâu này cho Đường Tinh Tuệ biết không? Nếu như nói cho cô biết, cô sẽ nghĩ như thế nào?

"Party như thế nào?" Cao Nguyên hỏi.

"Không sai, những người J mời hôm nay toàn là những người em không thích."

Anh cười rộ lên: "Để có thể trở thành người em thích, thật không phải là chuyện dễ dàng."

Đường Tinh Tuệ cũng cười rộ lên, đưa tay tóm lấy lỗ tai anh: "Tối nay anh làm gì?"

"Cùng đánh cầu với Đồng Vân, sau đó ăn khuya, rồi đi đón em."

"Ngoan ngoãn như vậy sao? Không có đi ra ngoài "hoa thiên tử địa" ư?... " Sau khi cô uống rượu say luôn rất lẳng lơ, khác xa với những lúc cô thanh tỉnh bộp chộp với anh.

"Ừ." Anh không phục tùng cô.

"Vậy muốn thưởng cho anh một tí..." Nói xong, cô đưa tay đến chỗ mắt cảm nhất bên đùi anh nhẹ nhàng nắn một chút.

"Đường Tinh Tuệ!" Xe lặn một đường, Cao Nguyên cuối cùng cũng không chế được tay lái, trên đùi vừa đau vừa nhột nhưng cảm giác lâng lâng giống như khi anh tiến vào trong cô.

Cô cười khanh khách, nhìn qua là biết cô uống rất nhiều rượu.

Cao Nguyên cảm giác mình không chịu nổi, cố gắng đem xe dừng lại bên đường, kéo thắng tay, tháo dây an toàn, cúi đầu hôn lên mặt cô không kiêng nể gì.

Lúc đầu, Đường Tinh Tuệ ưm lên vài tiếng, sau đó cũng ôm lấy anh, nhiệt tình đáp trả.

"Tinh Tuệ..." Anh duỗi tay tiến trong cổ áo chữ V của cô, vuốt ve khuôn ngực mềm mại, "Anh nghĩ anh muốn em..."

"Ừ..." Cô dùng khoang mũi phát ra thanh âm này.

Anh tiếp tục ngậm vành tai và mơn trớn tóc mai của cô, tay không an phận sờ khắp toàn thân cô: "Chúng ta trở về.. làm... được không..."

"Ừ..." Cô trả lời mông lung không xác định.

Nhưng kế hoạch của anh dường như có chút vấn đề, sau khi cô dùng hàm răng khể cắn chặt lỗ tai anh, anh rốt cục nhận không được đề lại eo cô nói: "Anh không được, anh hiện tại sẽ phải..."

"A?" Sau đó, Đường Tinh Tuệ thoáng trấn tĩnh mở mắt nhìn anh, tròn mắt đảo một vòng, "Có thể sao, nhưng đây là... là trên xe, là trên đường cái..."

"Anh mặc kệ, anh hiện tại sẽ phải..." Anh cảm thấy buồn cười với phản ứng của cô, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ bá đạo.

"Không được!" cuối cùng cô tỉnh táo lại, lập tức ngăn cản bàn tay anh đã tước đi quần lót của cô.

Anh nhú mày, cô cũng nhú mày. Anh trừng mắt, cô cũng trừng mắt.

Hai người giằng co một hồi lâu, cuối cùng, Cao Nguyên chấm dứt trong thất bại.

"Có người nào như em không..." vẻ mặt anh đau khổ, "Rõ ràng là em khiêu khích anh trước..."

"Anh nói bậy!" Nhìn vẻ mặt Đường Tinh Tuệ, quả thực so với "đậu nga còn oan".

Cao Nguyên nheo mắt lại, oán hận nói: "Em biết rằng trong xe anh không có camera nên cãi sao cũng được, tốt lắm!"

Cô biết cãi với anh không được, đành phải làm bộ đau đầu, thúc giục anh mau lái về nhà.

Về đến nhà anh, cô liền chạy thẳng vào phòng tắm không quên khóa cửa.

Cao Nguyên bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đành phải buông lỏng sự mệt mỏi đem quần áo bẩn ném vào máy giặt. Sau đó, vào nhà bếp rửa vài cái chén

và cái đĩa đang ngâm trong bồn rửa chén. Sau khi làm xong những thứ này, anh trở về phòng ngủ, cô đã chui vào trong chăn ấm áp.

"Em mệt quá..." Cô vụng về nói.

Anh liếc cô một cái, nhớ đến lúc này không được "yêu" cô nên tâm tình khó chịu, vì vậy xoay người trở về phòng khách chơi game.

Mới đánh quái thú được chừng năm phút đã nghe tiếng cô gọi tên anh.

Cao Nguyên bất đắc dĩ tạm dừng trò chơi, đi vào phòng ngủ, hỏi: "Tại sao? Em muốn uống nước?"

Cô cuộn cả người trong chăn, chỉ lộ mũi ra ngoài: "Không phải, chỉ là..."

"Chỉ cần gọi anh vào thôi sao?"

Cô nhìn anh, mơ hồ không rõ nói: "Anh có thể qua đây nằm với em được không?..."

Cao Nguyên nhíu nhíu mày: "Không phải em bảo mệt nên muốn ngủ sao?"

Đường Tinh Tuệ liếc mắt, cuối cùng dùng một giọng hung dữ nói: "Cuối cùng anh có qua nằm với em hay không?"

Cao Nguyên thở dài, bất đắc dĩ xoay người đóng cửa phòng, chui vào trong chăn, vươn tay tắt đèn bàn.

Trong bóng tối, anh lơ mơ thấy nụ cười mãn nguyện của cô, sau đó nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ. Còn anh lại chỉ có thể trừng mắt nhìn trần nhà, trong lòng ngổn ngang, những con số quyết toán cuối năm, cuộc điện thoại lúc tối của Yuriko... tất cả như hòa cùng tiếng thở mệt nhọc của Đường Tinh Tuệ...

Vừa nghĩ đến cô, đã thấy cô xoay người qua, đưa tay ôm lấy eo anh, gối đầu lên bả vai anh, vẻ mặt thỏa mãn thở sâu trong giấc ngủ.

Trong lòng anh như có một cây dây cung căng ra vì xúc động, anh đưa tay gãi gãi, vuốt ve vài cái trên trán cô.

"Cao Nguyên..." giọng cô khàn khàn gọi tên anh.

"Ừ?"

"Trên người em có mùi rượu không?"

Anh ngửi tóc cô chỉ có mùi thơm của dầu gội đầu quen thuộc: "Không có."

"Vậy là tốt rồi..." Hơi thở của cô yếu ớt, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Nhưng ngay tại lúc anh nghĩ rằng cô ngủ thiếp đi, cô chợt ngẩng đầu hôn lên gò má anh một cái, nói: "Ngủ ngon."

Trong bóng tối, Cao Nguyên mỉm cười nhắm mắt lại, quyết định không suy nghĩ thêm bất cứ điều gì... công việc hay báo cáo và cả Yuriko nữa. Điều duy nhất anh muốn làm lúc này là ôm người phụ nữ bên cạnh mình ngủ một giấc thật say.

*****

Đã nhanh đến cuối tuần, mấy ngày nay, Cao Nguyên cứ do dự mãi không biết có nên đem chuyện Yuriko nói với Đường Tinh Tuệ hay không? Có đôi lần anh định nói với cô, nhưng nếu không phải lý do cô nói tối đó phải về trễ thì là đột nhiên có người gọi điện thoại cho anh.

Chiều thứ sáu, Cao Nguyên do dự nhưng với cá tính quyết đoán, anh quyết định nếu đã không nghĩ ra hậu quả như thế nào thì thà rằng dứt khoát "Thuyền tới đâu, chèo tự nhiên thẳng".

Anh không gọi điện thoại cho Đường Tinh Tuệ và cô cũng không gọi điện thoại cho anh. Điều này không biết là trùng hợp hay ăn ý, nhưng giống như bọn họ không ai muốn quấy rầy ai vào đêm cuối tuần.

Vừa hết giờ làm việc, Cao Nguyên lập tức mặc áo khoác rời đi. Thư ký kinh ngạc nhìn anh bởi anh rất ít khi tan sở đúng giờ.

Yuriko hẹn gặp anh tại một nhà hàng cạnh quán rượu, nơi này trước kia anh đã từng đến nên tìm địa chỉ chẳng có gì khó khăn. Trước bảy giờ, anh đã có mặt tại nhà hàng ngồi ở một bàn gần cửa sổ, trong lòng có chút bất an. Anh không biết diễn tả cảm xúc lúc này của mình như thế nào. Anh vẫn như xưa, trong lòng áy náy, anh biết rất rõ anh đã làm tổn thương Yuriko nhưng đi đâu rồi tệ nhất là anh không có cách nào đền bù, trừ khi anh yêu cô ấy và cô ấy vẫn còn thương anh.

Suy cho cùng, hai điều kiện này đều không thể nào thực hiện được...

Anh không thương Yuriko là tự nhiên. Hơn nữa, bọn họ đã tách ra lâu như vậy, khi đó tuổi cô ấy còn rất trẻ, đã nhiều năm trôi qua, cô ấy làm sao có thể vẫn còn thương anh...

Anh vẫn nhớ rõ có một lần cô ấy quẩn quít lấy anh hỏi: "You love me? You really love me?"

Lúc ấy, anh bị bao vây bởi những số liệu của luận văn tốt nghiệp, một mối sắp ngủ thiếp đi, nên bực mình oán hận nói: "Why you always ask me this question? Is this the most important thing in your life? "

Cô vươn cánh tay ôm anh từ phía sau, trầm mặc thật lâu mới nói cho anh biết đây là đi đâu mà một cô gái mong muốn được nghe nhất. Có lẽ sau này khi cô trưởng thành, thành thực, không còn tin vào tình yêu nữa thì những lời này, giống như anh nói, sẽ không phải là những điều quan trọng nhất trong cuộc sống.

Đêm hôm đó, trước khi chìm vào giấc ngủ, cuối cùng Cao Nguyên phải thừa nhận với chính mình rằng: anh hoàn toàn không hiểu gì về phụ nữ.

Vậy mà hôm nay, sau rất nhiều năm, anh phát hiện, anh càng ngày càng không hiểu phụ nữ. Phụ nữ giống như một sinh vật cổ quái. Các cô ấy không ngừng sống, không ngừng ăn, không ngừng thở nhưng khi kết hợp

với đàn ông liền nảy sinh bất đồng, mà sự bất đồng lớn nhất chính là trong suy nghĩ!

Phần lớn phụ nữ không quan tâm đến logic, dù cho có quan tâm thì logic của họ cũng không biết phải đưa vào loại logic gì. Họ dựa phần lớn vào cảm tính để giải quyết một sự việc nào đó. Điều này có thể giải thích vì sao có những người đàn ông vừa xấu vừa dốt nhưng vẫn được một người phụ nữ nào đó yêu thương nhưng ngược lại người phụ nữ nào mà xấu và dốt sẽ không có người đàn ông nào để ý. Bởi vì đàn ông luôn biết bình luận và phán đoán, lường trước kết quả sẽ xảy ra, mà vĩnh viễn tiêu chuẩn của phụ nữ chỉ có một đi đầu duy nhất đó là cảm giác!

Chính vì điều này mà anh thấy hai người phụ nữ đáng nhớ nhất trong cuộc đời anh, Yuriko, người đã rời anh cách đây vài năm và ngày nay là Đường Tinh Tuệ gần như giống nhau.

Khi đó, anh không cách nào nói với Yuriko rằng anh yêu cô ấy. Ở một mức độ nào đó, anh không muốn thừa nhận với chính mình rằng anh thật sự không thương Yuriko, hơn nữa còn có một nguyên nhân khác... là anh cảm thấy anh căn bản không hiểu được thế nào là tình yêu.

Suy cho cùng, khi đó, tình cảm anh đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng chỉ dừng lại ở "Thích" mà thôi.

Thế nào là «thích»? Là cảm thấy vui vẻ khi bên cạnh nhau, là muốn cùng nhau làm rất nhiều chuyện, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem phim, cùng nhau chơi bóng, cùng nhau co rúc trên giường đọc sách trong những đêm đông giá lạnh, cùng nhau trải qua những phút giây vui vẻ...

Nhưng "Yêu" thì sao? Phải chăng ngoài những khi hạnh phúc bên nhau, còn phải biết gánh vác cho nhau những áp lực, những trách nhiệm, chia sẻ nhau những thống khổ, bi thương... Anh nghĩ khi nói yêu một người là muốn tiếp nhận tất cả những gì thuộc về người đó, bất kể là tốt hay xấu, bất kể có được người đó đáp lại hay không.

Vì vậy, anh cảm thấy, anh không phải là «yêu» mà chỉ là «quí» Yuriko, dù là ở mức độ cao hơn «quí» một chút nhưng khi đó anh không cách nào

lý giải được.

Huống chi, anh thật hèn hạ, trong lòng còn có hình bóng của một người khác... cho nên quan hệ với Yuriko, không có gì để tranh cãi, người sai chỉ là anh.

Cao Nguyên ngẩng đầu lên nhìn đèn neon xa xa ngoài cửa sổ, nhớ đến đêm trước khi Yuriko rời đi, cô ngân ngấn nước mắt nhưng vẫn không sở hữu được câu "I love you" thốt ra từ miệng anh... Anh nghĩ, có lẽ anh nợ cô ấy một thứ mà cả đời này cũng không trả được.

Lúc đi ra khỏi thang máy, Cao Nguyên vô thức cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười giờ năm phút.

Anh lấy chìa khóa mở cửa ra, bỗng ngầy ngẩn cả người.

Cảnh tượng trước mắt dường như rất quen thuộc... trong phòng khách, Đường Tinh Tuệ mặc quần áo thể thao của anh, ngồi trên thảm lông dê trước sofa, đang chơi game và uống bia.

Nghe được tiếng anh mở cửa bước vào, cô quay đầu lại nhìn anh một cái, cười một chút và tiếp tục đánh.

Anh sửng sốt một hồi lâu, mới bắt đầu đóng cửa, cởi giày.

Cô là người rất sợ lạnh nhưng lại không chịu mặc nhiều quần áo, nên máy điều hòa ở phòng khách luôn được cô bật số lớn nhất. Cao Nguyên cởi áo khoác, không mang dép, đi đến bên cạnh, nhìn cô, hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

Đường Tinh Tuệ ngẩng đầu nhìn anh một cái, lập tức giải thích: "Em không có đánh anh cũng không đụng đến nick name 'hợp kim trang bị số 3' của anh!"

Anh nhìn vào gò má cô, nói: "Anh không hỏi em cái đó..."

"Vậy anh hỏi em cái gì?" Cô cũng không quay đầu lại.

"Anh hỏi vì sao em ở đây?... " Anh dừng một chút, "Tại sao ở nhà anh?"

"Thì chờ anh chứ sao!!!"

Cô nói rất tùy hứng, không có gì nghiêm túc, cũng không làm ra vẻ...nhưng anh lại cảm thấy rất hưng phấn.

"... Chờ anh làm gì?." Anh vừa mở miệng, giọng nghe thật kiêu căng.

Cô lúc này mới phát hiện được anh có vẻ là lạ nên tạm dừng trò chơi, ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Vì sao em không gọi điện thoại cho anh?" Anh lại hỏi.

"Em nghĩ, có lẽ anh cần một khoảng không gian riêng tư, nếu như chúng ta ở bên nhau... không có nghĩa là lúc nào cũng ở bên cạnh nhau. Nếu anh muốn gặp em, anh sẽ gọi điện cho em" Cô đáp rất thành khẩn.

"Vậy là... em nhớ anh sao?"

Đường Tinh Tuệ bị d òn vào "chân tường", nhả nhó trong chốc lát, gật đầu: "Vâng."

Chỉ cần nghe thấy đi ầu đó, Cao Nguyên một tay kéo cô lên khỏi mặt đất, cúi đầu xuống điên cuồng hôn cô.

Thỏa mãn, anh buông cô ra, cùng cô ng ẫ ng ỡ trên mặt thảm lông dê. Cảm thấy buồn cười, nhưng anh vẫn không chút do dự, xoay người trở về phòng ngủ, lục tung tìm ra một tấm hình, đi đến phòng khách:

"Tối nay, anh đi gặp người bạn gái lúc còn đi học ở Anh quốc."

Đường Tinh Tuệ kinh ngạc nhìn anh, mở trừng hai mắt, không nói gì.

"Mấy hôm trước, anh định nói với em nhưng không biết nên nói như thế nào... cuối cùng vẫn là... chưa nói."

"..." Cô đành phải giữ vẻ mặt bình thường.

"Anh và cô ấy hẹn nhau lúc bảy giờ ở nhà hàng, anh đến, đợi đến chín giờ rưỡi, cô ấy... không tới. Khoảng chín giờ rưỡi, cô ấy gọi điện thoại cho anh, nói..."

"?"

"Cô ấy nói, thật ra cô ấy từ đầu đến cuối không có ý định đến gặp anh. Nếu như anh vẫn còn chờ cô ấy ở nhà hàng, nhất định sẽ hối tiếc lại những kỷ niệm khi anh và cô ấy cùng sống ở Anh. Nếu anh còn đợi cô ấy chứng tỏ anh vẫn còn áy náy. Còn nếu anh chỉ chờ trong chốc lát rồi đi, chứng tỏ anh không xứng đáng với tình yêu mà trước đây cô ấy đã dành cho anh. Cho nên..." Nói đến đây, Cao Nguyên không khỏi cười khổ một cái, "Cô ấy không đến. Mà anh thì thật sự áy náy hơn hai tiếng đồng hồ."

"..."

"Cuối cùng, cô ấy nói cho anh biết, sau khi tốt nghiệp đại học, cô ấy trở về Nhật Bản tìm được một công việc tốt. Hiện tại cũng sắp đám hỏi, định đến mùa xuân năm sau sẽ xuất giá. Cô ấy làm như vậy, không phải vì muốn trả thù anh mà chỉ là muốn... muốn... đặt một dấu chấm hết cho mối quan hệ của anh và cô ấy."

Đường Tinh Tuệ ngẩng đầu nhìn anh, chờ anh nói hết lời.

"Nghe được cô ấy nói như vậy, tự nhiên anh phát hiện... thật nhẹ nhõm. Thật ra, anh biết rõ, anh vĩnh viễn nợ cô ấy những năm tháng thanh xuân. Vì vậy, chỉ cần trong lòng cô ấy dễ chịu hơn một chút, lương tâm anh mới không bị cắn rứt. Anh mong sao đến một ngày cô ấy hoàn toàn quên đi, lúc đó lương tâm anh sẽ được thanh thản."

"Anh rốt cuộc... đã làm chuyện gì thật có lỗi với cô ấy? Đã lừa gạt sắc còn lừa gạt tình?"

Cao Nguyên nghiêm mặt, đưa tấm hình cho cô xem.

Cô nhận lấy, nghiêm túc nhìn tấm hình kia. Trong hình là anh và Yuriko lần đầu gặp nhau trong dạ tiệc vào ngày lễ các Thánh.

Đường Tinh Tuệ nhìn thật lâu mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó hiểu.

"Em không biết là..." Mãi cho đến hôm nay, ngay tại lúc muốn thừa nhận này, Cao Nguyên vẫn có cảm giác như mình đang làm một việc trái với lương tâm, "Khuôn mặt của cô ấy khi nhìn nghiêng rất giống em sao?"

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 34: Thú nhận

Đường Tinh Tuệ mỉm cười nhìn người đàn ông trước mặt.

Bọn họ đã biết nhau bao lâu? Ít nhất cũng hơn hai mươi mấy năm rồi...

Nhưng cho đến giờ phút này, cô mới thật sự cảm nhận được là Cao Nguyên yêu cô.

Nói như vậy thật hèn hạ bởi vì cảm giác «thật sự» này phải trả giá bằng sự tổn thương, bằng sự lừa gạt một cô bé khác mà có được. Nhưng... cô vẫn không thể không ngừng nghĩ rằng anh đã yêu cô từ lâu lắm rồi!

"Em đừng hỏi anh, lúc ở bên cạnh cô ấy, anh có nghĩ đến em không nhé! " anh duỗi ngón trỏ ra, chỉ vào chóp mũi của cô, "Tuyệt đối không có!"

"..."

"Anh có thể bình thản nói với em rằng anh không xem cô ấy là thế thân của em... Nếu như vậy, anh sẽ hoài nghi nhân cách của mình. Nhưng thành thật mà nói khi anh theo đuổi cô ấy, ở bên cạnh cô ấy là vì cô ấy có đôi gò má rất giống em. Không phải em đã từng hỏi anh yêu cô ấy vì cái gì sao? Đáp án chính là..." Anh cúi đầu như người có lỗi, hai tay chen vào túi, "Anh kỳ thật không thương cô ấy. Anh chỉ thích cảm giác ở bên cạnh cô ấy, nó làm anh cảm thấy mình không cô đơn."

Anh vẫn nói liên miên. Cô thấy anh giống như một đứa trẻ đang thành thật thú nhận việc ăn trộm gà bị hàng xóm bắt gặp. Một cảm xúc ấm áp cứ thế lan mãi, lan mãi trong lòng cô...

Cô ngẩng đầu lên, chỉ vào ảnh chụp, cố ý kinh ngạc nói: "Giống ở đâu, chẳng có chỗ nào giống cả!"

Cô làm sao mà giống một người khác được? Cô chỉ là cô thôi!

Cô bé kia cũng không giống cô, bởi vì cô ấy cũng là người độc nhất vô nhị trên thế giới này.

Cô và cô bé đó cần phải không giống nhau, không thể là bản sao của nhau. Điều giống nhau duy nhất của cô và cô bé ấy là cùng gặp một người đàn ông!

Cao Nguyên khó xử vô đầu bức tóc, cần lấy ảnh chụp, chỉ vào khuôn mặt nói: "Chỗ này không phải là rất giống sao, còn có mũi, lỗ tai... A, nhất là cặp mắt."

Cô đứng lên, đưa tay vòng qua cổ anh, hôn vào môi anh, nói: "Ngốc ạ, không có người phụ nữ nào nghe anh nói cô ấy giống người khác mà sẽ vui đâu. Nhất là khi hai người đó đều cùng anh lên giường!"

"..." Cao Nguyên ngạc nhiên nhìn cô, không biết nên nói thế nào.

"Nhưng em muốn nói là, " cô khôi phục tâm trạng, "Cao Nguyên, cảm ơn anh. Anh thật sự, thật sự đã vì em làm rất nhiều chuyện... Em cũng vậy, rất muốn anh được hạnh phúc."

Cao Nguyên nhìn cô, ánh mắt từ thấp thỏm bất an đã từ từ trở nên bình tĩnh.

"Tuy nhiên, có đôi khi em nghĩ, cá tính của anh cũng có điểm kém cỏi, không có gì kiên nhẫn lại không biết cách săn sóc người khác..." Nói đến đây, cô mỉm cười tiếp nhận ánh mắt cảnh cáo của anh, "Nhưng nói tóm lại, anh là một người đàn ông tốt. Nhưng mà... một người đàn ông tốt như anh, lại vừa ý em ở điểm nào?"

Không đợi anh trả lời, cô liền cướp lời: "Cá tính của em có điểm tàn mạn, chẳng có tham vọng gì trong sự nghiệp, cuộc sống cũng không có kế

hoạch gì cụ thể, không biết tiết kiệm cũng như quản lý gia đình, ngay cả cơm cũng không biết nấu... mấu chốt nhất chính là..."

Cô dừng lại, không dám nhìn anh, cười khổ một cái: "Em đã ly dị, đã bị tổn thương thật sâu. Em bắt đầu hoài nghi quan niệm về nhân sinh quan, về giá trị quan của em đối với người khác phải chăng đã sai rồi? Em bắt đầu hoài nghi tình yêu cũng như gia đình đến cuối cùng sẽ ra sao, bắt đầu hoài nghi nhân tính... và hoài nghi cả chính mình."

"..." Anh nhìn cô, không nói gì, giống như cô ít phút trước đây, chờ đợi phương nói hết.

"Có đôi khi, em cảm thấy em không còn là Đường Tinh Tuệ như trước kia nữa. Trước đây, em rất tự tin dù cho gương mặt, vóc dáng, đầu óc hay thân thể của em chẳng có gì xuất sắc nhưng em vẫn là một người tự tin. Thế mà bây giờ, sự tự tin đó đã bị mai một thậm chí có lúc em cảm thấy nó đã bị thay thế bằng sự tự ti. Em bắt đầu trở nên dè dặt vì sợ kết quả sẽ không giống như em mong muốn. Gần đây, em cứ suy nghĩ mãi..."

"?"

Cô nhìn anh, thần thần nói: "Em nghĩ, hơn nửa năm nay, nếu không có anh... em cũng không biết mình sẽ đau khổ như thế nào nữa"

Nghe xong những lời này của cô, Cao Nguyên tay vẫn để trên eo cô, siết thật chặt.

"Em thật sự quá may mắn..." Nói xong, cô rúc đầu vào trước ngực anh, ngửi mùi da thịt quen thuộc trên cơ thể anh. "Cảm giác an toàn" lại một lần nữa xuất hiện trong lòng cô, không hề báo trước nhưng cứ như vậy lan mãi, lan mãi...

Bọn họ vẫn yên lặng ôm nhau, không ai nói với ai tiếng nào, phảng phất như cả hai đang hồi tưởng về một thời xa xăm nào đó, cho đến khi anh dùng một giọng bình tĩnh hỏi:

"Vậy nếu bây giờ em nói như thế, anh có thể lý giải là..."

"?"

"Chúng ta có thể làm?"

Tinh Tuệ liếc mắt, cắn răng trả lời: "Không được!"

*****

Sáng sớm hôm sau, trong phòng họp, cô gặp J. Vừa thấy mặt J, cô liền hỏi: "Anh đang có chuyện gì rồi rắm phải không?"

J đảo quanh tròn mắt, kéo cô đến phòng làm việc của mình, đóng cửa lại, nói: "Tôi nghĩ tôi có thể yêu lần nữa!"

"Vớ ai?" Cô cảnh giác hỏi.

"... Ừ, " J hơi muốn quanh co, "Thì... người...người cũ."

"Cái gì?!" Tinh Tuệ kêu to, "Chu Tiểu Minh, anh không quên lúc trước anh ta đối với anh thế nào sao? Anh cũng không quên vì sao hai người chia tay phải không?!"

J cau mũi, tự biết đuối lý, nhưng cũng thì thầm nói: "Đã nói với cô không được phép gọi tên tiếng Trung của tôi mà..."

"Vậy tôi đã nói với anh cách xa người chết này một chút, vì sao anh không nghe tôi?"

"Anh ấy nói, anh ấy biết sai rồi, anh ấy nói anh ấy cảm thấy không thể quên tôi..." giọng J càng nói càng nhỏ, cuối cùng dứt khoát cúi đầu xuống không dám nhìn mặt Tinh Tuệ.

Tinh Tuệ trề mắt một hồi, ném một câu rồi xoay người đi ra ngoài: "Tùy anh đi! Nếu anh gặp lại với anh ấy thì đừng xem tôi là bạn."

Buổi trưa, giờ cơm, J vẫn dè dặt đến bên cạnh Tinh Tuệ ngồi xuống. Cô cũng không làm mặt giận với anh, chỉ ra vẻ bất đắc dĩ nói:

"Thật xin lỗi, hồi sáng tôi nói hơi... nặng. Sau đó, tôi suy nghĩ lại thấy anh đối với tôi cũng có lúc «chỉ tiếc rèn sắt không thành thép», nhiều lúc tôi cũng làm anh chán ghét, không chịu nghe lời anh. Cho nên kỳ thật mặc kệ anh yêu ai, chỉ cần anh vui vẻ. Về phần tôi, chúng ta vĩnh viễn là bạn bè."

J nhìn cô, mặt làm bộ như muốn khóc vì vậy hai người «giả mù sa mưa» ôm nhau mà khóc.

Sau khi biểu lộ cảm xúc, hai người làm như không có chuyện gì, tiếp tục ăn cơm.

"Nhưng nói thật, " Tinh Tuệ nhìn không được nói, "Tôi không đồng ý anh cặp lại với người kia."

"Haiz..." J nặng nề thở dài, giọng thất bại nói, "Có phải tôi rất ngu không? Lúc giáo huấn cô thì nói toàn lời chính nghĩa, đến phiên mình thì giống như người ngu ngốc."

Tinh Tuệ cảm thấy khó chống đỡ. Lúc J thất tình cũng là lúc cô ly hôn, có lẽ hơn nửa năm nay, cô vẫn luôn nhận được sự quan tâm và giúp đỡ của J mà cô dường như chẳng làm gì để an ủi J.

"Thật xin lỗi, " cô bật thốt ra, "Từ trước đến nay, tôi cũng không để ý đến cảm nhận của anh, nhất là sáng nay, tôi thật sự không nên nói như vậy... hay là... khuya hôm nay chúng ta cùng đi chơi đi?"

J suy nghĩ một chút: "Đi đâu?"

"Anh tính đi."

"Vậy cô giúp tôi cùng đi xem triển lãm tranh nhé. Cuộc triển lãm tranh này tôi đã muốn đi từ lâu nhưng vì tự cảm thấy mình rất dốt nên không dám đi. Ah, đúng rồi, còn có một bộ phim tôi cũng rất muốn đi xem... vậy đi xem triển lãm tranh hay đi xem phim? Cái nào hay hơn?" Nói xong, J như đang bắt đầu đấu tranh tư tưởng.

"Đi cả hai đi." Tinh Tuệ an ủi vỗ vỗ bờ vai J.

"?"

"Vậy đêm nay đi xem triển lãm tranh, đêm mai đi xem phim đi"

"Thật không?" J thật cao hứng.

"Vì sao anh không hẹn tôi từ sớm?" Cô trừng J.

"Bởi vì..." J khẽ mỉm cười, ấp úng nói, "Chuyện của riêng cô cũng đủ phiền toái rồi, vì vậy, tôi không muốn đem chuyện của mình ra làm phiền cô."

Tinh Tuệ há to miệng, lại nói không ra lời, giống như là có vật gì đó vướng trong cổ họng cô.

Cuối cùng, cô vươn tay ôm J, cái đầu tựa trên bả vai J, nói: "Tôi thật rất yêu anh..."

J cười khẽ, cảm động nói: "Tinh Tuệ, vì sao chúng ta có thể thẳng thắn biểu đạt tình yêu với bạn bè nhưng với người mình thật sự yêu thì lại không được?"

Tinh Tuệ buông anh ra, suy nghĩ một chút, đáp: "Có lẽ là bởi vì... Yêu quá phức tạp."

Tối hôm đó, Tinh Tuệ dời tất cả các cuộc hẹn, cùng J đi xem triển lãm tranh, không ngờ lại ngẫu nhiên gặp Vu Nhâm Chi.

Từ sau lần họp sửa đổi một vài chi tiết trong bản thảo bức tranh lần trước, Tinh Tuệ vẫn chưa gặp lại Vu Nhâm Chi, J ngược lại có gặp Vu Nhâm Chi vài lần để trao đổi ngắn, vì vậy ba người hẹn nhau khi hết buổi triển lãm sẽ cùng đi ăn khuya.

"Lão Vu, anh biết không, " J vừa ăn hào nướng vừa nói, "Cao Nguyên, con khỉ kia đã thổ lộ tình yêu với cô ấy..."

"Chu Hiểu Minh!" Tinh Tuệ trừng J.

"Tại sao, " J nhú mày, vẫn không dừng lại, "Đã nói không gọi tôi bằng tên tiếng Trung..."

Vu Nhâm Chi lại cười: "Tôi đã biết từ lâu rồi."

"?!" Tinh Tuệ sững sờ nhìn Vu Nhâm Chi, cảm thấy khó có gì có thể qua được ánh mắt của một người tinh tường như Vu Nhâm Chi.

"Lần đầu chúng ta gặp nhau khi nào, cô còn nhớ không?"

Tinh Tuệ gật đầu: "Trong hôn lễ của Tiểu Viện."

"Anh ấy không phải là muốn giới thiệu cô cho tôi sao, " Vu Nhâm Chi dừng một chút, "Lúc ấy, cô hơi say, không chú ý, tiểu tử kia nói đi ra ngoài nhưng cặp mắt vẫn không rời chúng ta một phút nào cả."

"..." Tinh Tuệ kinh ngạc không biết nên nói thế nào.

"Tinh Tuệ, " J thả vỏ hào trong tay xuống, nhin không được nói, "Mạng cô thật sự rất tốt."

Cô nhìn J, lại quay sang nhìn Vu Nhâm Chi, không khỏi thở dài: "Nhưng tôi không thể nào tin..."

"Không thể tin đi đâu gì?" J hỏi.

"Không thể nào tin..." Cô nhú mày, "Không thể tin được có những người trong tim họ chỉ có một người duy nhất và họ yêu người đó vĩnh viễn, không yêu bất kỳ người nào khác..."

"Tôi cũng không tin." Vu Nhâm Chi hời hợt nói.

Tinh Tuệ kinh ngạc: "Vậy có đi đâu gì đáng để chúng ta tin tưởng?"

"Cuộc sống." Vu Nhâm Chi nói.

"?"

"Chúng ta cần phải tin tưởng rằng cuộc sống vẫn cứ tiếp tục. Hơn nữa còn phải tin tưởng rằng mặc kệ sau này có gặp vấn đề gì, chúng ta đều có can đảm để giải quyết. Vậy là đủ rồi..."

Nhìn mặt Vu Nhâm Chi tươi cười rạng rỡ, Tinh Tuệ dường như chỉ hiểu loáng thoáng cuối cùng thì gần như hoàn toàn không hiểu.

"Có phải anh muốn nói rằng, nếu yêu một người là cho đi tất cả, sẽ không giữ lại bất kỳ điều gì cho mình, nhưng về phương diện khác, phải chừa cho mình đường sống?" J hỏi.

"Không khác gì mấy những gì tôi nói đâu." Vu Nhâm Chi gật đầu.

"Cái này giống như là rắm chó không kêu sao? mâu thuẫn!." Tinh Tuệ không khỏi bật thốt ra.

"Đúng vậy, " Vu Nhâm Chi nhún vai, "Nhưng ai bảo cô xem đó là quy luật của tình yêu?"

"..." Điều này cũng đúng.

"Trên đời này, không có bữa tiệc nào không tàn, đó là chân lý cuộc sống. Có những người có thể sống với nhau đến đầu bạc răng long không phải bởi vì tình yêu của họ có gì đặc biệt, cũng không phải họ biết những đạo lý này mà chính là họ hiểu được và quý trọng lẫn nhau."

Cô đột nhiên nghĩ tới Kỷ Dã Hạo.

Bọn họ đã từng có những năm tháng hạnh phúc. Cô đã từng cho rằng bọn họ sẽ dắt tay nhau đi cả cuộc đời này, nhưng cuối cùng mọi sự kết thúc. Phải chăng là do bọn họ không đủ quý trọng nhau?

Đang khi cô sững sờ, điện thoại di động đột nhiên vang lên, là Cao Nguyên gọi.

"Em còn chưa về?" giọng Cao Nguyên nghe có tiếng thở gấp, "Anh vừa mới đánh cầu xong, đang chuẩn bị về nhà. Em muốn anh đi đón em sao?"

"Không cần, em sẽ tự lái xe."

"A, vậy về đến nhà gọi điện cho anh."

"Vâng."

Cúp điện thoại, J nhìn cô ánh mắt đầy nghi hoặc, cô chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười.

Buổi tối về đến nhà, tắm rửa xong, Tinh Tuệ ngồi trên giường thần thờ một hồi mới quyết định gọi điện thoại cho Cao Nguyên:

"Em đã về đến nhà, đang nằm trên giường chuẩn bị ngủ."

"Triển lãm tranh thế nào?" Giọng anh có vẻ mệt mỏi.

"Anh thật sự muốn biết?" Cô cười.

"Không muốn."

"Anh đã không muốn biết, " cô nói thêm, "thì để em nói cho anh biết đi. Rất tuyệt, em rất thích những bức tranh thuộc trường phái tả thực, còn trường phái ấn tượng thì đúng là không thuộc khẩu vị của em."

Cao Nguyên tại đầu bên kia điện thoại cười nói: "Em thật thực dụng."

"Em chợt nhớ tới một bộ phim Mỹ, em đã quên là nam chính nói với nữ chính hay là nữ chính nói với nam chính nhưng đại khái là: «Trước khi đi ngủ, anh là người em mong muốn được nói chuyện phiếm nhất, cảm giác đó mới tuyệt vời làm sao!». Vậy thì có phải em là người anh mong muốn được nói chuyện phiếm nhất không?"

Cô chờ Cao Nguyên nói "Đương nhiên", thế nhưng người này trả lời cô: "Không phải à nha."

"Người anh mong muốn được nói chuyện phiếm nhất trước khi đi ngủ" anh nói, "đại khái là chính mình. Bởi vì mỗi ngày trước khi đi ngủ anh đều đem những chuyện vui buồn trong ngày ra suy ngẫm lại lần nữa. Vậy có phải là anh cùng mình nói chuyện phiếm không?"

Nói xong, anh liền cười lên ha hả.

"..." Tinh Tuệ cảm thấy như trên đỉnh đầu mình cũng có ba cây hắc tuyến, "Anh nói một câu ‘Đúng’ sẽ chết a?"

"Được rồi, được rồi. Anh sẽ cố gắng từ bỏ thói quen này."

Cô cảm thấy hài lòng, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy không đúng: "Vậy có phải em làm anh phiền chết luôn không?"

"Đại khái cũng có, những chuyện vui buồn của anh cũng không thiếu em."

"... Vậy bây giờ anh tự nói chuyện phiếm với mình đi!"

"..."

Cô nhin không được cười rộ lên, cười đến nghiêng ngả: "Ah, anh biết không, hôm nay J nói em mệnh rất tốt."

"Phải, không sai a."

"Ý của J là, em mới vừa bị ném khay đã có người đón khay, mệnh rất tốt."

"Vậy sao?..." âm cuối Cao Nguyên kéo thật dài, "Như vậy, nhìn qua J cũng không phải là người nhảm chán, lần sau anh sẽ mời anh ta ăn cơm."

Mắt Tinh Tuệ không khỏi trợn trắng.

"Nhưng..." Cô tràn đầy nghi vấn không biết bắt đầu từ đâu.

"?"

"Anh bắt đầu yêu em từ khi nào? Sau khi lên giường với em thì anh bắt đầu yêu em sao?"

Đầu bên kia điện thoại Cao Nguyên trăn mặc một hồi, mới nói: "Vấn đề thứ nhất, anh nghĩ nói dăm ba câu sẽ không giải thích được rõ ràng. Vấn đề thứ hai, anh có thể thẳng thắn trả lời là không phải."

"Vậy mà anh còn dám nói yêu em."

"Vì sao không được, anh cũng là trong quá trình này mới hiểu được là mình muốn cái gì."

"..."

"Em còn nhớ buổi tối em trốn từ bệnh viện về nhà anh, ngồi chơi game trong phòng khách không? Lần đó anh dẫn về một người phụ nữ"

Tình Tuệ suy nghĩ một chút, nói: "Nhớ, em nhớ. Anh trách em phá hủy trò chơi anh đã copy."

Cao Nguyên thở dài: "Đây không phải là trọng điểm anh muốn nói, thưa tiểu thư!"

"Ách... Được rồi, anh tiếp tục đi."

"Kỳ thật, ngày đó khi đưa em đến bệnh viện, tự nhiên anh lại có cảm giác «anh yêu em»."

"Tại sao là ‘Lại’?" Cô chen miệng vào.

"..." Cao Nguyên như ần nhẫn tức giận, "Em có thể để cho anh nói hết được không?"

"Thật xin lỗi..."

"Anh muốn nói là, anh bỗng nhiên cảm giác anh không thể thỏa mãn với quan hệ ‘Pháo x hữu’ như thế này... mặc dù trước đó, anh cảm thấy

chuyện đó không thành vấn đề. Đêm đó, lúc đưa em đến bệnh viện, anh phát hiện là anh không muốn mất em."

"..." Thành thật mà nói, cô rất cảm động.

"Vì vậy anh cứ suy nghĩ mãi, hình như là anh đang có tham muốn giữ riêng em cho mình. Hay nói khác hơn, ý nghĩa của em trong anh không giống với quan hệ lúc đó của chúng ta. Cho nên đêm đó, lúc đi quán bar chơi, anh muốn thử xem mình có trở lại trạng thái không hề vướng bận như trước đó hay không? muốn thử xem thật sự chỉ muốn xem em là một sex friend thôi hay như thế nào... Sau đó anh phát hiện ra là anh không thể nào làm được."

"Có phải tại vì lúc đó em ở ngoài phòng khách nhà anh không?"

"Đương nhiên không phải vậy, " anh kêu lên, "Anh chỉ là không thể tiếp tục làm chuyện đó với người khác."

"..." Tình Tuệ thử hồi tưởng cảnh tượng lúc đó, khi đó thật sự cô hoàn toàn không ngại, cô nghĩ anh có quyền tự do cá nhân, muốn anh tùy tiện. Nhưng nếu như vậy, bây giờ cô còn có thể bình thản như thế này hay không?

"Vì vậy, anh đã tùy tiện tìm lý do bảo cô ấy rời đi. Sau đó... trùng hợp là, người đó hiện tại làm đồng nghiệp của anh."

"Cái gì?!" Lúc này đến phiên Tình Tuệ hét to.

"Đừng kích động, đừng kích động, " Cao Nguyên tại đầu bên kia điện thoại trấn an cô, "Thật sự chỉ là đồng nghiệp mà thôi, hơn nữa còn là đồng nghiệp rất bình thường. Sau này cô ấy đã cảm ơn anh, bởi vì đêm hôm đó cô ấy cũng thất tình nên muốn phóng túng chính mình mà thôi."

"..."

"Về sau có một lần lúc ăn cơm, cô ấy nói với anh, rất may đã gặp được anh"

"... Vì sao?"

"Cô ấy nói vì đêm hôm đó thấy anh cũng có tâm sự nặng nề không cần nói, cô ấy cũng hiểu."

"... Nghe thật phức tạp, " Tinh Tuệ nhếch miệng, " Đừng nghiệp bình thường đi ăn cơm tại sao lại đi nói chuyện này? Không phải chỉ cần tán gẫu về thời sự chính trị và nạp tiền điện thoại để chơi game thôi sao?"

"... Được rồi, anh đồng ý với em. Về sau, chỉ tán gẫu với cô ta về thời sự chính trị hoặc nạp tiền chơi game thôi."

"..." Nhưng ngực cô vẫn có chút ghen ghen.

"Ah, anh nói nè, Đường Tinh Tuệ, " Cao Nguyên cười rộ lên, "em không phải là đang ghen chứ?"

"Cút!" Nói xong, cô "Pằng" một tiếng, cúp điện thoại, chui đầu vào trong chăn bắt đầu ngủ.

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 35: Thổ lộ

"Cho nên kỳ thật..." sau khi thao thao bất tuyệt giảng giải một hồi, Tinh Tuệ hít mũi một cái, "có phải trong tình yêu này tôi hèn hạ lắm phải không?"

Phùng Giai Thành nheo mắt lại, giọng bức dọc: "Là cô đến đây khoe khoang với tôi đúng không?"

"Sao cậu lại nghĩ thế? Làm sao có thể!" Cô kinh ngạc mở to hai mắt, "Chỉ là đã lâu không gặp mặt, thuận tiện tới thăm cậu một chút..."

Phùng Giai Thành mặc áo blouse trắng, trợn mắt: "Tôi đây còn chưa nói, thưa Đường Tinh Tuệ tiểu thư, cô nghĩ sao mà đến khoa ngoại thần kinh để khám cảm mạo? Cô muốn gì đây? Có phải cô cảm thấy mỗi ngày tôi đi làm đầu đến đây chơi phải không? "

"Này..." Tinh Tuệ mở trừng hai mắt, "Dù sao cũng là bệnh viện, chẳng phải cũng đều là bác sĩ sao, có khác biệt bao nhiêu đâu..."

"Tôi muốn nói là những người trong ngành y thấy tôi cho cô đơn thuốc cảm mạo sẽ cười cô chết luôn, cô có hiểu không?!" bác sĩ Phùng thật sự muốn phát điên.

"..."

Lúc này, có người gõ cửa, Phùng Giai Thành tiện tay cầm lấy một tờ phim chụp X quang trên bàn đặt lên đèn chiếu, chỉ tay vào nói: "Khối u trong não của cô đã được chẩn đoán chính xác là ác tính, hơn nữa chuyển biến xấu cực kỳ nhanh, nhiều nhất chỉ có thể sống thêm ba tháng nữa..."

"..." Tinh Tuệ cảm giác đỉnh đầu mình có ba cây hắc tuyến không ngừng giáng xuống.

Một bác sĩ thực tập rất trẻ tuổi mở cửa đi vào, vẻ mặt non nớt, hình như nghe được những lời vừa nói của Phùng Giai Thành thoáng chốc ngây ngẩn cả người, sau đó mới nói: "Sur huynh, chủ nhiệm xin anh bớt thời giờ đi đến đó một chuyến."

"A, " Phùng Giai Thành gật đầu đáp, "Tôi khám cho bệnh nhân này xong sẽ đi."

Thừa dịp bác sĩ thực tập còn ở đó, Tinh Tuệ cố ý hỏi: "vậy bác sĩ Phùng, tôi có thể làm phẫu thuật không?"

"Được chứ, " Phùng Giai Thành không đếm xỉa gì, nói, "Nếu không phẫu thuật, tỷ lệ chuyển biến xấu là 99% , phẫu thuật có thể hạ thấp còn 98% , cũng vẫn có thể xem là một loại lựa chọn rất tốt."

"..." Tinh Tuệ muốn giữ khước miệng không run rẩy, nhưng không thể nào giữ được.

Bác sĩ thực tập đóng cửa lại, lui ra ngoài. Trước khi cửa được đóng kín, Tinh Tuệ thoáng thấy một ánh mắt đờng tình và tiếc hận của cậu ấy.

"Bác sĩ các người thật đúng là một đám người đáng sợ..." Tinh Tuệ nghiêng răng nghiêng lợi.

"Biết rõ như vậy là tốt rồi, vì vậy," Phùng Giai Thành cười cười nhìn cô, "phải đối xử với tôi đàng hoàng một chút, không có việc gì thì đừng đến chọc tôi."

Cô thở dài, nói: "Cùng lắm là tôi giới thiệu bạn gái cho anh thôi, không được sao?"

Phùng Giai Thành đảo mắt một vòng: "Như thế nào, nói nghe một chút."

"Ách... Cái này..." Tinh Tuệ lại bắt đầu dõm dõm lạnh, "Tạm thời còn chưa tìm được người thích hợp."

Bác sĩ Phùng ngược lại không nói gì, chỉ dùng ánh mắt sắc như dao quét cô một cái.

Trần mặc một hồi, anh bỗng thở dài: "Không biết vì sao, nhưng từ lúc vừa mới bắt đầu, tôi đã biết rõ tình cảm này sẽ không có kết thúc tốt đẹp."

"?"

"Bởi vì khi ‘Yêu’ sẽ không tránh được sự ích kỷ. Người ta nếu không muốn mình bị tổn thương thì sẽ làm tổn thương người khác."

"Tôi hy vọng không ai bị tổn thương cả."

Phùng Giai Thành cười cười, nói một câu chẳng xứng gì với tuổi tác của mình: "Ý của cô rất hay nhưng trên thực tế thì những tình cảm như vậy thường đi kèm với sự thương hại mà như thế thì không phải là tình yêu."

"..."

"Trên đời này, có những người nhân cách rất tốt nhưng cũng đã từng hoặc nhiều hoặc ít, đã làm những chuyện hèn hạ, tổn thương người khác. Muốn xem một người có nhân phẩm tốt hay không chính là nhìn người đó ngoài đời có muốn làm tổn thương người khác hay không?"

"Trong tình yêu, mỗi người đều có sự hèn hạ tối thiểu nào đó phải không?"

"Ừ, " Phùng Giai Thành gật đầu, "Nhưng cô phải nhớ kỹ, một người hèn hạ sẽ là người không cảm nhận được sự hèn hạ của mình. Họ hay dùng những lý do như bất đồng để che dấu sự tư lợi, sự hèn hạ của chính mình. Nhưng ngược lại, một người thẳng thắn sẽ can đảm thừa nhận sự hèn hạ đó, sẽ luôn áy náy, sẽ tìm cách đền bù, đó là đi đầu mấu chốt để biết... bản chất của một người."

Tinh Tuệ nhìn Phùng Giai Thành, giống như muốn đọc những suy nghĩ từ trong đôi mắt không gọn sóng của cậu ấy. Nhưng cuối cùng, cô chỉ khẽ mỉm cười, nói: "Cậu chỉ là một đứa trẻ không cần phải giả trang thành một ông già, nói toàn những lời không xứng với tuổi tác. Tất nhiên, đôi lúc cũng có thể "làm nũng" với chị một chút cũng được..."

Nói xong, cô buồn cười đưa tay muốn sờ đầu Phùng Giai Thành, lại bị Phùng Giai Thành không khách khí đẩy tay ra.

Phùng Giai Thành đứng dậy nói muốn đến chỗ chủ nhiệm, thuận tiện tiễn Tinh Tuệ ra về. Lúc chia tay tại hành lang bệnh viện, Phùng Giai Thành đột nhiên nhìn cô nói:

"À, nếu... không có anh Cao Nguyên, cô sẽ tiếp nhận tôi sao?"

Tinh Tuệ nháy mắt suy nghĩ một chút, cố làm ra vẻ thoải mái đáp: "Không thể nào. Tôi nói rồi, tôi không thể chấp nhận được người nhỏ tuổi hơn mình."

Phùng Giai Thành nhú mày: "Cô nói dối thành thói quen mất rồi!"

Cô mỉm cười thoải mái tiếp nhận đánh giá của Phùng Giai Thành, sau đó xoay người, phát phát tay, hướng hành lang bên kia rời đi.

"Đường Tinh Tuệ," Phùng Giai Thành gọi cô từ xa, cách một hành lang không dài không ngắn, nói với cô: "Cái «u» kia trong đầu cô phải nhanh chóng nghĩ biện pháp lấy xuống, như vậy cô mới có thể sống thật tốt"

"Ah" cô xoay người, nói, "Được..."

*****

Buổi chiều trở lại công ty, Tinh Tuệ uống một ly trà buổi nóng hổi, ngửi ngửi người trên ghế. Triệu chứng cảm mạo càng ngày càng nghiêm trọng, dù đã uống thuốc cũng chẳng có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp nào, ngược lại càng thêm mệt mỏi làm cho đầu óc cô đặc quánh.

Vì vậy khoảng bốn giờ, cô quyết định xin J nghỉ phép.

"Vì sao cô hay đợi những lúc tôi bận rộn nhất lại xin nghỉ, thật là phiền tôi hết sức!" J rống lên.

"Này..." Tinh Tuệ ngạc nhiên, "Ai kêu anh đi đâu chỉnh nhiệt độ máy đi đâu hòa trung ương cao như vậy, hại tôi cảm mạo"

"..." J phải ngâm bồn làm ngọt, "Được rồi, được rồi, cô cứ về nghỉ ngơi thật tốt đi. Chừng nào khỏe rồi thì trở lại đây "làm trâu, làm ngựa" cho tôi."

"Được..." Tinh Tuệ nhếch khóe miệng ra khỏi phòng làm việc của J, thu dọn đồ đạc, sau đó lái xe về nhà.

Về đến nhà, mới phát hiện mình ngay cả tắm rửa cũng không còn sức nên chỉ thay một bộ áo ngủ rồi chui vào chăn, ngủ không biết trời đất gì.

Đến khi tỉnh dậy, cô thấy khắp mình toàn mồ hôi, cuống họng đau rát, đầu vẫn còn choáng váng.

Điện thoại di động bên gối vang lên, là Cao Nguyên gọi.

"Em đang làm thêm giờ?" Anh thở gấp, chắc là đang vận động.

"Không có," Tinh Tuệ lầm bầm nói, "Ngã bệnh, ở nhà ngủ..."

"Bị bệnh?" Đầu bên kia điện thoại giọng anh có vẻ kinh ngạc, "Bệnh gì?"

"Còn có thể bệnh gì?" cô mềm mại nói, "Chỉ cảm mạo thôi..."

"Em thấy trong người nóng ran lên sao?"

"Chắc không có đâu..." Cô chần chừ đáp.

"..."

"Ah, con khỉ," cô ít khi làm nũng với anh, "Em đói bụng, có thể mua chút gì cho em ăn được không?..."

"A, được" giọng anh có chút buồn bực, "Biết rồi."

Nói xong, anh lập tức cúp điện thoại. Vì vậy, cô cũng để điện thoại đi động sang một bên, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Lúc này, cô thấy mình đang mơ. Mơ thấy mình lại trở về New York. Cô và Trương Dao thuê một cái phòng cạnh quảng trường gần trường học. Phòng này không mới không cũ, nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà, bên ngoài mặt chính của phòng khách có một cái sân phơi rất lớn. Cô nằm trên ghế salon ở sân phơi uống rượu, ngắm sao, gió thổi nhẹ nhẹ vuốt ve khuôn mặt cô, ấm áp.

Sau đó, có người từ phía sau vỗ vỗ vai cô, cô quay đầu lại nhìn, là Kỷ Dần Hạo. Anh bưng một bát mì Dương Xuân, nóng hôi hổi, trên mặt bát mì còn có một cái ruột cá là món cô thích nhất. Cô thấy mình thật vui, cười mãn nguyện. Nhưng khi chén mì còn chưa đưa tới tay cô, Kỷ Dần Hạo đã cần đi. Cô nhìn theo bóng lưng Kỷ Dần Hạo, trong lòng cảm thấy mất mát, vì vậy liều mạng la to:

"Mau đưa cho em, em muốn ăn... em đói quá..."

Có người sờ sờ trán cô, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện dĩ nhiên là Cao Nguyên.

"..." Tỉnh Tuệ kinh ngạc nhìn anh, hỏi, "Em rốt cuộc đang nằm mơ hay là..."

Trên người Cao Nguyên còn mặc quần áo thể thao, tức giận vỗ một cái lên trán của cô, nói: "Em sao như phù thủy, anh đã nấu mì, lát nữa có thể ăn được."

A, thì ra mộng là giả, mà Cao Nguyên lại là thật.

Một lát sau, quả thật Cao Nguyên bưng một tô mì nóng hôi hổi đi vào, trên mặt không phải cái ruột cá cô thích như trong mơ mà là thịt sườn nướng.

Tĩnh Tuệ ngẩng dậy, dựa lưng vào đầu giường há to miệng ăn.

Cao Nguyên ở một bên cười khở: "Em bị bỏ đói bao lâu rồi?"

Cô dường như không có thời gian trả lời anh.

Ăn đến khi thấy đầy bát, cô mới thỏa mãn thở dài: "Anh biết không, lúc này em vừa nằm mơ, cũng mơ thấy mình muốn ăn món này."

"Đúng vậy," anh dùng khăn lông giúp cô lau mồ hôi trên trán, "Em còn nói mơ nữa."

"Em nói cái gì?" Cô cảnh giác nhìn anh.

"Em la: «em muốn ăn, em muốn ăn»!"

Tĩnh Tuệ thở phào một cái, may mà không mở miệng gọi tên Kỷ Dã Hạo, nếu không thì...

"Vì sao em bị cảm cúm mà không nói với anh." Anh trừng cô.

"Em quên..." Cô giải thích, "Đến sáng sớm hôm nay... em mới thấy mình cảm nặng như vậy."

"Em đã đến bệnh viện?"

"Vâng."

"Tại sao không gọi anh đi với em?" Anh ngẩng bên giường, sờ sờ tay lên trán cô, sau đó mới yên tâm để tay xuống.

"Thấy anh bận rộn như vậy..." Sự thật là, cô thật sự không muốn anh cùng đi với cô. Bởi vì cô cảm thấy, một khi ngay cả đi bệnh viện cũng muốn anh cùng đi thì cô hoàn toàn không có cách nào rời xa anh.

Cao Nguyên có vẻ mất hứng nhưng vẫn im lặng.

"Yên tâm đi, bác sĩ nói em chỉ là cảm mạo thường thôi. Phùng Giai Thành cũng nói không có việc gì."

"Em còn đi gặp Phùng Giai Thành?" Cao Nguyên lập tức hỏi.

"Ách... phải rồi, đúng vậy." Vì sao mà cô lại quên, lỡ miệng nói ra đi đâu này nhỉ?

Cao Nguyên nheo mắt lại nhìn cô, ánh mắt lộ vẻ rất nguy hiểm.

"Nhưng cậu ấy đánh giá anh rất cao." Cô vội vã nói.

"Phùng Giai Thành đã nói gì?"

"Cậu ấy nói... cậu ấy nói..." Tinh Tuệ hồi tưởng lại những lời Phùng Giai Thành nói sáng nay, "Thật ra cậu ta cũng không nói gì, chỉ là nghe nói anh đang theo đuổi em, anh ấy đã «giống trống thổi kèn»."

Cao Nguyên nhướn mày, ra vẻ xa cách: "Anh nói muốn theo đuổi em h ồi nào?"

"... Được rồi, anh không có, " cô đầu hàng. Vươn tay c ần lấy bàn tay to lớn của anh vẽ vào lòng bàn tay anh một vòng tròn.

"Đường Tinh Tuệ," Cao Nguyên tr ần mặc một h ồi, mới nắm chặt tay của cô, nói, "Em làm cho đàn ông thật muốn..."

Tinh Tuệ cười lắc đầu: "Không được, không dám. Em đâu có làm vậy với người khác, chỉ đối... đối với anh mới có thể như vậy."

Khuôn mặt Cao Nguyên từ từ giãn ra, mỉm cười thật hi ền hòa.

"Em muốn anh ngủ với em sao?" Anh cúi người thấp bên tai cô nói.

"Anh đi tắm trước đi."

Anh vừa nghe điện thoại của cô đã vội vã đến, nên ngay cả rửa mặt cũng chưa kịp làm, toàn thân hôi hám.

"Được." Nói xong, anh bắt đầu cởi quần áo, chỉ vài động tác là lộ ra những đường cong da thịt cường tráng.

"Anh định làm gì?..." Tinh Tuệ kềm chế tâm tình kích động, hỏi.

"Thì tắm rửa " anh làm ra vẻ vô tội, " dù sao muốn tắm rửa thì cũng phải cởi quần áo ra trước chứ!"

Nói xong, anh đứng dậy, cởi toàn bộ quần áo, không e dè trần truồng trước mặt cô, chậm rãi đi vào phòng tắm.

"Người này..." Tinh Tuệ sờ sờ gò má nóng hổi của mình, dục vọng trong lòng đã muốn tán loạn.

*****

Sáng hôm sau, Tinh Tuệ giật mình tỉnh dậy, thấy toàn thân nóng rực. Ngoài hệ thống sưởi được mở trong phòng, cô còn bị anh sát sao ôm chặt vì vậy người đầy mồ hôi.

"Chân của em..." Tinh Tuệ giật giật đùi phải, dường như đã chết lặng không còn cảm giác.

Cao Nguyên giật giật người, thay đổi tư thế, tiếp tục ngủ.

"Cao Nguyên!" Cô hét lớn một tiếng làm anh giật mình tỉnh dậy.

"Sao vậy..." Cao Nguyên đưa một tay lên dụi mắt.

"Em sắp bị anh đè chết rồi!" Lần này cô không còn sức để hét nữa.

Cao Nguyên yên lặng nhìn cô mấy giây, nói: "À."

Sau đó, lại ôm cô tiếp tục ngủ.

Cứu mạng a...

Phải mất sức bằng "chín trâu hai hồ", Tinh Tuệ mới thoát khỏi Cao Nguyên, nhưng vì quá dùng sức nên ngay lúc vất vả rút được cánh tay ra, cô đồng thời bị một sức mạnh giật ngược ngã nhào xuống giường.

"Đông" một tiếng, đầu của cô đụng vào chiếc tủ ở đầu giường, đau đến nỗi cô phải nhe răng trợn mắt. Đợi đến khi cô đứng lên, Cao Nguyên mắt vẫn nhắm chỉ đưa tay sờ sờ lên đầu cô, mơ hồ không rõ nói: "Vì sao lại không cẩn thận như vậy..."

Tinh Tuệ nheo mắt lại nhìn gương mặt tuấn tú của người đàn ông trước mắt, hít một hơi thật dài, sau đó nhẩy dựng lên, bổ nhào vào trên người anh, bóp cổ của anh nói: "Em cho anh tiếp tục ngủ nè..."

Cao Nguyên choàng tay ôm cô ném trên giường, sau đó "vị lão huynh" này vừa vượt cổ ho khan vừa vô tội quát: "Em điên rồi? Sáng sớm không chịu ngủ, muốn làm sao?..."

Trời ạ! Tinh Tuệ đưa tay ôm đầu, cô thật sự sắp điên rồi!!!

Kèm tiếng bước chân thình thịch nện trên sàn nhà là một cơn gió mát dịu dàng từ cửa thổi vào, về mặt và giọng nói Cao Nguyên dịu dàng chưa từng có: "Còn đau không?"

Anh mang một cặp kính đen to dùng trong nhà, nhìn rất cổ quái và khôi hài, rón rén đem túi chườm đá đặt lên trán cô, khóe miệng mỉm cười nịnh nọt.

"Hmm, " anh cúi mặt vào bên tai cô nói, "Thật sự là anh đá em xuống giường sao?"

"Ừ." Tinh Tuệ nhất định là có thiên phú nói dối. Nói xong, cô còn cố ý chu miệng lên, về mặt nũng nịu, buồn bực.

Cao Nguyên đảo mắt một vòng như thể không muốn tin nhưng sự thật đã rành rành trước mắt. Anh đưa tay ôm cô từ phía sau, nói: "Vậy em muốn

anh làm gì để chuộc lỗi với em?"

Tĩnh Tuệ dùng sức hít mũi một cái, nói: "Em muốn ăn tai heo ngâm dấm đường."

"Được." Anh nhìn cô, cười thật vui, ẩn sau cặp kiếng là ánh mắt tràn đầy sự cưng chiều vô lối.

"Em ngủ đi, " anh ấn đầu cô vào gối, hôn một cái, đắp kín mền, "Anh đi mua thức ăn."

Nói xong, anh xoay người rời đi, Tĩnh Tuệ lại kéo tay anh lại, không nói lời nào, chỉ là nhìn vào mắt anh.

"?"

"Cao Nguyên vì sao anh tốt với em như vậy?" Những lời này, không biết ẩn dấu trong lòng cô bao lâu rồi, cô rất muốn nghe anh trả lời nhưng lại sợ anh không đáp.

Cao Nguyên khẽ mỉm cười, đưa tay cầm lấy ngón tay của cô.

"Anh làm như vậy, em làm sao... làm sao có thể " Cô nhìn anh, bỗng nhiên ghen ngào, "Từ hơn nửa năm nay, em đã cố gắng bắt mình không được yêu anh, không được ỷ lại anh nhưng anh cứ như vậy... em làm sao có thể..."

Anh duỗi ra tay kia, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô.

"Em rất sợ, " cô ghen ngào nói, "Em sợ em yêu anh, gấn bó những thói quen với anh, không rời bỏ được anh nhưng có khi nào, đến một ngày nào đó, anh không thương em nữa, vứt bỏ em thì..."

Cuối cùng, cô không đè nén được nữa khóc to. Cô cọ mặt vào lòng bàn tay ấm áp của anh, phảng phất cảm giác chỉ có như vậy mới có thể xác định anh sẽ không rời bỏ cô.

Thế nhưng, anh chỉ mỉm cười, dùng ngón tay vuốt những giọt nước mắt trên má cô. Không một câu an ủi hay bất kỳ lời hứa nào ngoài nụ cười bình tĩnh và ấm áp vẫn nở trên môi.

Tình Tuệ khóc bỏ nhào vào trong ngực anh, ôm anh, nói: "Anh, không phải lúc này anh sẽ nói «anh yêu em nhất trên đời» sao?"

Cao Nguyên cười ra tiếng, cũng sít sao ôm cô, nói: "Nếu như anh nói, em có tin không?"

"..." Không biết.

Cho dù cô nguyện ý tin tưởng, cũng không dám tin tưởng.

"Em nha, tính tình em từ nhỏ đã bướng bỉnh, " anh ôm cô, giọng vẫn từ tốn, thản nhiên, "Sĩ diện, lại thích cây mạnh, nhìn qua rất tùy tiện, mỗi lần đụng phải chuyện gì, trong lòng dù rất khó chịu nhưng miệng vẫn tỏ ra cứng rắn."

"..."

"Chuyện em ly hôn, có thể xem là tổn thất nặng nề nhất từ lúc em được sinh ra đến nay. Lúc em tìm anh uống rượu, anh biết rõ là em rất cuộc đã không còn sức chống đỡ nữa rồi. Thế mà lúc đó, em vẫn im lặng chịu đựng, nuốt nước mắt vào trong."

Đôi mắt Tình Tuệ trở nên mờ hồ, ngón tay không tự chủ nắm lấy áo chemise của anh.

"Anh lúc ấy nghĩ, em tổn thương như vậy không biết đến bao giờ mới đứng lên được. Mà khi đứng lên được không biết sẽ như thế nào. Nhưng thật hoàn hảo, " Cao Nguyên cười cười, "Tốt hơn so với tưởng tượng của anh. Dù là so với trước kia, em tùy hứng và đánh đá hơn nhưng em vẫn là người kiên cường, dũng cảm và đi đầu quan trọng nhất là cá tính em vẫn không thay đổi. Em lần trước không phải hỏi vì sao anh yêu em sao? kỳ thật chính anh cũng không thể giải thích rõ ràng nhưng anh có thể nói, đi đầu em hấp dẫn anh nhất là khi gặp bất kỳ khó khăn nào em đều can đảm đón

nhận cho dù đi đâu đó làm em đau đớn nhưng em cũng biết phải tự đứng lên vào một ngày nào đó... vì vậy anh cảm thấy nếu chúng ta ở bên nhau, bất kể sau này có đi đâu gì xảy ra, anh cũng sẽ không sợ hãi."

Tinh Tuệ ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt người đàn ông trước mắt.

Anh không phải người biết săn sóc, rất ít khi dụ dỗ hay chịu đựng phụ nữ. Anh có điểm gia trưởng, bất cứ việc gì anh cũng có nguyên tắc của mình, nhiều lúc sai anh vẫn mạnh miệng không nhận nhưng sẽ mềm lời cầu xin tha thứ. Anh không có tính nhẫn nại nhưng khi đối mặt với những vấn đề yêu cầu sự kiên nhẫn anh lại là người luôn giữ được bình tĩnh...

Anh là người như thế, có lẽ đối với người khác chẳng có gì thú vị nhưng cô lại thấy anh quan trọng và quen thuộc như hơi thở đến nỗi cô không bao giờ muốn...mất anh.

"Em yêu anh." Không một lời dư thừa, cô chỉ nói những gì mình muốn nói, sau đó, nhào người hôn anh...

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 36: Em yêu anh

Máy đi đầu hòa trong phòng thổi vào người rất ấm áp, nhưng đôi môi Cao Nguyên lại hơi lạnh... không nóng bỏng nhiệt tình như lửa giống những khi bọn họ làm tình với nhau.

Trên thực tế, Tinh Tuệ thường cảm thấy người đàn ông này có rất nhiều khuôn mặt.

Có khi bốc đờng như một đứa trẻ, có khi lại tri kỷ đến nỗi làm người ta đau lòng. Nhưng cô phát hiện cho dù anh như thế nào, làm cho người ta hận cũng tốt, làm cho người ta yêu cũng được, cô đâu không thể rời bỏ anh.

Cảm giác này thật kỳ diệu. Trước kia, khi cô và Kỷ Dần Hạo yêu nhau, Kỷ Dần Hạo dường như không có điểm nào không tốt. Cô yêu Kỷ Dần Hạo, yêu tất cả những gì thuộc về anh. Khi Kỷ Dần Hạo đề nghị ly hôn, bọn họ thậm chí chưa bao giờ có những trận cãi nhau kịch liệt... Cô đã từng cho rằng hôn nhân của mình thật mỹ mãn.

Trước kia, cô không thể nào lý giải được vì sao có những cặp vợ chồng cãi nhau liên miên nhưng lại không bao giờ muốn chia tay nhau. Cũng như bây giờ, cô không thể nào lý giải được vì sao mà cô và Cao Nguyên, khác nhau như vậy, lại thành một đôi.

Vận mệnh luôn thần bí nhưng lại kỳ diệu vô cùng.

Cô nghĩ là cô yêu Cao Nguyên, có thể cô không yêu tất cả những gì thuộc về anh. Anh có nhiều khuyết điểm như vậy, trong cảm nhận của cô, anh không phải là một người đàn ông hoàn mỹ nhưng cô nguyện ý vì anh thỏa hiệp, nguyện ý vì anh buông thả từng chút một những cố chấp của chính mình... đơn giản là vì cô yêu anh và không muốn rời xa anh.

Cao Nguyên thoáng giật mình, tùy ý để cô hôn môi, anh dường như bất động không phản ứng gì.

Vì vậy, cô bỗng nhiên chần chờ. Có khi nào... anh cũng không tin rằng cô yêu anh nhiều như thế?

Tình Tuệ buông môi Cao Nguyên ra, ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng không khỏi khủng hoảng một hồi... anh sẽ không đổi ý chứ?...

"Em vừa mới nói cái gì..." Cô hòng anh muốn khô cứng, thốt không ra lời.

"..." Cô không dám trả lời, sợ sau khi mình mở miệng, anh lập tức muốn chạy trốn.

"Đường Tình Tuệ, " anh nhú nhú mày, "Em vừa mới nói cái gì, lặp lại lần nữa..."

"... Em không, sẽ không." Do dự mấy giây, cô đáp như «chém đinh chặt sắt».

"Vì sao?" Cao Nguyên kinh ngạc.

"Anh rõ ràng nghe được..." Cô cũng nhăn mày lại.

"Anh chỉ là..." Gương mặt anh đeo mắt kính nhìn thật ngây ngốc, "không dám xác định."

Cứ nghĩ rằng mình nổi lên dũng khí thổ lộ sẽ đem lại cảnh tượng lãng mạn đến nghẹt thở, không ngờ Cao Nguyên lại ngây người như đờn gỗ không hề cảm giác, làm Tình Tuệ bỗng muốn nổi giận.

Vì vậy, cô xoay người chui vào chăn, quyết định không để ý tới anh, giống như chưa từng nói qua đi đâu gì!

"Tình Tuệ..." Cao Nguyên đưa tay bắt lấy cô, lôi cô từ trong chăn ra, "Đường Tình Tuệ, anh không nghe lần chứ? Em nói em yêu anh?!"

Cô chưa bao giờ cảm thấy ảo não như lúc này, bỗng thấy vô cùng hối hận... vì sao lại thốt lên như vậy?!

"Em không biết..." Cô mím môi trừng anh.

Anh không nói lời nào, chỉ cần cánh tay cô, cả ánh mắt đều lộ ra ý cười.

Tình Tuệ trừng anh, được anh đổi bằng một nụ hôn, phảng phất như những lần anh hôn cô nhưng rất nhanh sau đó nó giống như lửa rừng rực, nóng bỏng lan nhanh trên đường cổ khô...

Cao Nguyên bỗng ôm cô thật chặt, hôn cô không dứt, giống như hôn người yêu sau bao ngày «cửu biệt trùng phùng». Anh cần bàn tay cô, áp tay cô vào bộ ngực anh, cô gần như có thể cảm nhận được trái tim anh đang đập mãnh liệt. Chỉ bằng hành động đơn giản này của anh thôi, cô cũng cảm động nói không nên lời.

Phải chăng cô quá may mắn? Đúng, cô thật sự rất may mắn, vào những thời khắc gian nan nhất trong cuộc đời mình, anh đã ở bên cạnh cô, giúp cô có dũng khí đối diện với chính mình, với cuộc đời trước mặt.

Anh nói cô là người dũng cảm, bất cứ khó khăn nào cô cũng vượt qua được, nhưng kỳ thật, dũng khí của cô chính là đến từ những người bạn đã từng «chịu đựng» cô những ngày qua là Jacob, là Trương Dao, là Phùng Giai Thành, là Vu Nhâm Chi... và, tất nhiên, quan trọng nhất là người đàn ông trước mặt, người đã tiếp cho cô sức mạnh, dìu cô từng ngày qua những khó khăn...

Cao Nguyên trầm thấp hừ một tiếng, đưa bàn tay thật to thuần thực vào trong áo ngủ, vuốt ve làn da của cô.

Bên ngoài, cô bị anh làm nhột, bên trong, tâm hồn cô như có một sợi lông vũ đang nhẹ nhàng vuốt ve làm cô ý loạn tình mê, nên nhin không được bật cười ra tiếng. Cao Nguyên vừa thấy cô cười, lập tức không chút kiêng kỵ, đưa ngón tay sờ nơi mẫn cảm nhất của cô, dùng sức bóp một chút, Tình Tuệ hét rần lên.

"Con khi..." Cô muốn đẩy ra anh, nhưng không có sức, giọng thều thào, "Anh không phải là muốn đi ra ngoài sao?..."

Anh lười trả lời cô, ôm cô ngã nhào xuống giường, chui vào chăn của cô, vừa hôn cô vừa thành thạo thoát bỏ y phục của cô.

Dù vẫn còn cảm mạo, thân thể cũng còn suy yếu, nhưng những hình ảnh thương yêu của Cao Nguyên cứ tái hiện trong đầu cô... làm dục vọng của cô cũng dâng lên như từng đợt thủy triều.

Cao Nguyên thuần thực chen vào giữa hai chân cô, chuyên chú hôn môi và vành tai cô. Tinh Tuệ nhột đến nổi hét to lạnh lạnh nhưng anh vẫn không có ý định buông tha.

Bọn họ ần ỉ, giằng co nhau như vậy một hồi lâu, cuối cùng Cao Nguyên cũng mạnh mẽ tiến vào.

"Ah!" Tinh Tuệ cảm giác tim mình đập thật nhanh, "Nếu như em lây bệnh cảm cho anh thì sao?"

Anh nhếch khóe miệng cười, đôi mắt đầy mị lực ẩn sau cặp kiếng, bỗng lóe lên một cái, nói: "Thì cả ngày tụi mình cùng nằm trên giường!"

Nói xong, anh giống như những lần trước đem lại cho cô một khoái cảm vô tận...

Đây là lần đầu tiên Tinh Tuệ thấy Cao Nguyên đeo mắt kiếng trên giường. Đáy lòng cô bỗng nhiên có một cảm xúc là lạ, nhớ lại những lần trước cô đều chống lại cảm xúc của mình, không cho phép mình nhìn anh. Cô luôn cố gắng xem anh như một người «bạn tình» đơn thuần nhưng lại không hiểu bản thân mình vĩnh viễn không thể nào xác định được ranh giới rõ ràng giữa tình yêu và tình dục. Còn anh? Người đàn ông đang đeo kiếng nằm trên người cô? Ai mới là một Cao Nguyên mà cô đã từng biết và đã...yêu?

Là một trong hai hay là cả hai?

"Đường Tinh Tuệ, " anh ôm cô, như đang làm nũng, cũng như đang ra lệnh, "Em phải nhớ kỹ em đã nói..."

Suốt cả ngày hôm đó, Cao Nguyên và Đường Tinh Tuệ thật sự cùng nhau ở trên giường. Cao Nguyên vốn định đi ra ngoài mua thức ăn về nấu cơm, cuối cùng hai người phải gọi đồ ăn mua ngoài vào lấp cho đầy bụng.

Tinh Tuệ mấy lần thúc giục anh đi ra ngoài mua giò heo, chẳng biết vì sao anh lại không chịu, làm cô không cách nào lý giải được.

Ăn cơm tối xong, sau khi hắt hơi vài cái, anh tuyên bố: "Anh giống như bị cảm thật rồi."

"..." Tinh Tuệ liếc mắt, không biết nên nói thế nào.

Trong tình huống bình thường, một người rất ít khi ngã bệnh, khi bệnh sẽ rất nghiêm trọng. Trước khi ngủ, Tinh Tuệ đút vào miệng Cao Nguyên một nhiệt kế điện tử, kết quả phát hiện anh sốt ba mươi tám độ, còn sốt cao hơn cả cô, thật lợi hại!

"Em phục anh thật..." Cô khoác một áo khoác thật dày đi xuống giường lấy thuốc cảm, nước nóng cho anh uống và túi chườm đá cho anh để lên trán, "Rõ ràng là em ngã bệnh, anh đến đây chăm sóc em, tự nhiên bây giờ lại đổi ngược lại?"

Cô dụ dỗ anh uống thuốc viên, anh giống như đứa trẻ cố ý quay đầu đi chỗ khác không chịu uống, nhưng cô không phải là mẹ anh, không chút do dự, bóp cằm anh một cái nhét thuốc vào.

"Thật khổ..." Nét mặt anh tràn đầy đau khổ, "Anh muốn ăn đường..."

Tinh Tuệ nheo mắt lại, ghét bỏ nhìn anh, thấy anh làm bộ nên cũng không muốn đứng dậy đi.

"Anh ngã bệnh..." vẻ mặt Cao Nguyên đưa đám, ai nhìn thấy cũng không đành lòng.

Cô thở dài, đứng dậy, đi đến tủ lạnh lấy một hộp kẹo cất đã lâu, xé giấy gói nhét vào trong miệng anh.

Anh vừa lòng thỏa mãn vừa nhai vừa cười. Sau đó, không biết lấy từ đâu ra một máy play station, cậ̀n trên tay, tập trung chơi.

"Anh cho em ngủ!" Tinh Tuệ trừng anh.

"Anh chơi một chút thôi, qua cửa ải này anh nghỉ ngay." Anh nháy mắt nịnh nọt.

Cô nhếch miệng, đứng dậy đi vào phòng tắm. Đến khi cô tắm rửa xong, đi ra vẫn thấy anh vẫn còn hăng say đánh nhau không có ý định dừng lại.

"Anh có ngủ hay không?" Tinh Tuệ lạnh lùng nói, "Không ngủ, em sẽ cho anh một tuyệt chiêu."

"Tuyệt chiêu?" Anh tranh thủ nhìn cô một cái, tựa như không để ý đến lời cô nói.

Tinh Tuệ không nói một lời, đi tới, đưa tay trên đũng quần anh bóp một cái, Cao Nguyên lập tức thấy máy chơi game qua một bên bắt tay cô, nói: "Đường Tinh Tuệ, em muốn chết a?!"

Tinh Tuệ nhìn anh vừa trợn mắt kinh ngạc vừa thở hỗn hển, nhin không được cười lên ha hả.

*****

Sáng sớm thứ hai, tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của Tinh Tuệ là sờ vào trán Cao Nguyên. Có lẽ là do bị cảm, khi anh ngủ, tiếng thở nghe rất nặng nề, nhưng may mà anh đã bớt sốt.

Dưới ánh đèn yếu ớt, nhìn gương mặt anh đang ngủ say, cô không tự chủ cười rộ lên.

Cô yêu anh tự bao giờ?

Có lẽ, từ lâu lắm rồi, khi cô phát hiện bất kể là vui vẻ hay khổ sở, người đầu tiên cô muốn chia sẻ là anh... có lẽ đi đâu này cũng không hoàn toàn được xem là yêu, chỉ được xem như một sự ỷ lại, nhưng dường như có người nào đã nói, bất kỳ sự ỷ lại nào cuối cùng cũng sẽ biến thành tình yêu!

Cô khi đó cũng không tin, bởi sau khi trải qua sự phản bội, cô như mất lòng tin với tình yêu, cô cố chấp tự nói với mình không nên tin vào tình yêu... dù cho hiện tại thế này nhưng trong lòng cô vẫn có một nơi nào đó luôn đồng quan điểm với sự mất lòng tin này.

Hay có khi nào... cô không thể yêu lần nữa?

Phải chăng đi đâu này xuất phát từ bản năng. Bản năng chống lại tình yêu, không tin tưởng vào tình yêu... Cô giống như một con chim bị trúng thương thấy cành cây mà cứ tưởng mũi tên không dám lao về phía trước.

Đúng vậy, lúc nào cô cũng tự nhủ với lòng mình không cần phải yêu Cao Nguyên. Cứ như vậy, cô trốn trong sự sợ hãi, sự hoang man về thất bại của tình yêu nhưng... cuối cùng cô không thể chống đỡ được trái tim của mình, cô yêu anh.

Liệu tình yêu này có thể duy trì được bao lâu?

Cô nhìn vào gò má anh, không khỏi nghĩ: Có khi nào đến một ngày, cô và Cao Nguyên cũng khó tránh khỏi vận mệnh phải chia tay nhau, giống như sự chia tay của cô và Kỷ Dã Hạo?

Lúc Tĩnh Tuệ đang nghĩ ngợi lung tung, Cao Nguyên chậm rãi mở mắt ra, đưa tay sờ sờ tóc cô: "Tĩnh... em đang nghĩ gì?"

Cô bị anh sợ làm hết hồn, bật thốt ra: "Chúng ta sẽ chia tay sao?"

Cao Nguyên nhắm mắt lại, trầm mặc một hồi lâu, mới nói: "Em có thể dừng vào lúc anh vừa mới tỉnh ngủ, hỏi một vấn đề nhạy cảm như thế này được không?"

Cô bị anh chọc cười, gãi đầu trên bả vai anh: "Vậy lúc nào thì hỏi được?"

"Ừ..." Anh trầm ngâm một chút, "Lúc gây gỗ đi. Sau này, những lúc gây gỗ, em hỏi lại câu này thì tốt lắm."

"Lúc gây gỗ mà hỏi câu này chẳng khác nào muốn nói «em muốn chia tay với anh» sao? Lúc đó anh nhất định sẽ la to «Chia thì chia!»!" Tay của cô lại đi xuống, định gỡ "tuyệt chiêu", lại bị anh nhạy bén nửa đường chặn lại.

"Không biết sao?" Cao Nguyên nửa híp mắt, giống như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh, "Lúc đó, anh sẽ nói ‘Nghĩ hay quá nhỉ’!"

"?"

"Lúc gây gỗ không phải là lúc không nên kiếm thêm chuyện để gây gỗ với đối phương sao... em còn nghĩ đến chia tay? «Lão tử» cứ không thèm chia tay với em! Gắn bó với em cả đời!"

Không biết vì sao lúc nói lời này, giọng anh lại dữ dội, lại giống như nửa đùa nửa thật, nên chỉ trong nháy mắt, cô đã bị chinh phục bởi... người đàn ông này, người chưa bao giờ biết dỗ ngon dỗ ngọt, lúc nào cũng thích hung hăng chọc ghẹo cô.

"Hừ, quen anh nhiều năm như vậy nhưng cũng không biết, thì ra anh lại là loại người vô lại như vậy!" Cô cố ý nói, "Vậy để em sớm cách xa anh một chút, nếu không đến lúc em muốn bỏ rơi anh, cũng bỏ không được."

"Ừ, " Cao Nguyên nghe cô nói vậy cũng không nhảy dựng lên như một «mao đầu tiểu tử» mà vẫn nhắm nửa con mắt như cũ, cười cười nói, "Em nếu sớm giác ngộ còn có thể cứu, nhưng bây giờ đã quá muộn, em chỉ có thể đi theo anh..."

Tĩnh Tuệ ngoài mặt trừng mắt, trong lòng lại ấm áp.

*****

Đấu tranh tư tưởng h ồi lâu, cuối cùng Tinh Tuệ quyết định đứng lên đi làm. Cuối năm là lúc công việc bận rộn nhất, không phải vạn bất đắc dĩ, cô cũng không muốn đem công việc của mình ném cho người khác.

Triệu chứng cảm mạo của Cao Nguyên có vẻ rất nghiêm trọng. Ngoại trừ sốt anh còn ho khan và chảy mũi thoáng chốc đã gây vò anh đến sắc mặt trắng bệch. Tinh Tuệ tìm ra một cái khăn choàng lông dê dày nhất của mình đeo vào cổ anh, quả thực che đi cả nửa gương mặt của anh, chỉ lộ ra đôi mắt vô thần ẩn sau đôi kính đen.

"Hay là anh ở nhà ngủ đi." Tinh Tuệ nhin không được nói.

"Không sao, anh đưa em đi làm. Hơn nữa, trong ngân hàng, anh cũng có một số việc phải xử lý."

"Nhưng anh vừa uống thuốc cảm, làm sao lái xe?" Cô lo lắng trùng trùng.

"Anh không lái, là em lái a." Anh đáp như chuyện đương nhiên.

"..." Tinh Tuệ định đầu có ba cây hắc tuyến, "VẬY xin hỏi như vậy là anh đưa em đi làm sao?"

"Đưa em đi không có nghĩa là anh lái xe đi."

"Tóm lại, anh nói thế nào cũng có lý."

Anh cười cười nhìn cô, thỉnh linh hắt hơi một cái, nước mũi toàn bộ văng vào khăn choàng lông dê yêu quý của cô. Cô khóc không ra nước mắt.

Cao Nguyên ng ồi xe Tinh Tuệ, đến dưới lầu công ty cô, sau đó anh lại đón taxi đến ngân hàng làm việc. Lúc vào thang máy, Tinh Tuệ nhìn mình trong gương, bỗng nhiên cảm thấy, thế giới này, bắt đầu từ hôm nay, đã trở nên khác lạ.

Hai giờ chiều, Tinh Tuệ mới có chút thời gian đi đến nhà hàng gần đó uống trà chiều, nhưng chính xác là cô đến ăn cơm trưa. Công việc d ần từ

hai ngày qua làm cô loay hoay không thở nổi, cảm giác vô cùng buồn ngủ, cô quyết định để tất cả sang một bên, đi ra ngoài, hít thở không khí.

Vừa uống được một ngụm trà sữa, liền nhận được điện thoại của J, hỏi cô đang ở đâu. Cô cho là J gọi đến bắt cô trở về công ty làm việc, không ngờ J chưa nói đến tiếng thứ hai đã bảo cô ở nhà hàng đó đợi J.

J đi đến trước mặt Tinh Tuệ, hai ngày không gặp mặt, hai người nhìn nhau, sau đó đồng thời chỉ vào đối phương nói: "Anh làm sao vậy?", "Cô làm sao thế?"

Tinh Tuệ cúi đầu nhìn lại mình, từ đầu đến chân, không thấy bất kỳ điều gì không ổn, lại ngẩng đầu lên nhìn J, phát hiện thấy anh cũng đang tự nhìn lại mình giống cô... chẳng lẽ nói, đây là một loại ăn ý không thể giải thích được sao?...

J cũng không có gì không ổn, cô chỉ cảm giác được sự khác thường của J... và có lẽ J cũng vậy, nên Tinh Tuệ đợi J đến ngồi xuống bên cạnh cô, chuẩn bị nghe J kể.

"Sáng sớm hôm nay, tôi nhận được điện thoại của tổng bộ châu Âu nói... John muốn trở về." Nói xong, J cúi đầu xuống, ngượng ngập.

"Anh không vui sao?"

"?"

"Anh đừng nói là anh đã thật sự quên anh ấy rồi?"

J ngẩng đầu lên, đôi mắt ấm áp vương một chút buồn: "Là tôi không thể quên anh ấy, nhưng cô đừng quên... anh ấy thích phụ nữ, anh ấy vĩnh viễn không thể yêu tôi."

Nghe J nói như vậy, Tinh Tuệ cảm giác lòng mình như bị đánh một gậy, đau lòng vô cùng. Cô chợt nhớ J đã từng nói với cô, trên đời này, không nên xem thường những hạnh phúc mà mình có được. Cô lại nhớ đến cuộc hôn nhân của mình, nhớ đến Kỷ Dàn Hạo, nhớ đến Cao Nguyên, nhớ đến

những vui buồn trong cuộc sống... thẳm sâu trong nội tâm, dường như cô vẫn còn đang sợ, do dự một điếu gì đó?

"Có phải tôi đại lắm phải không?" J cười khỏ.

"Chúng ta đều ngu xuẩn," Tinh Tuệ không phủ nhận, cũng không an ủi J, chỉ như tự nói với chính mình, "Một khi có dính líu đến tình cảm, chúng ta đều trở nên ngu xuẩn."

J mỉm cười nhìn đến đau lòng nhưng vẫn có sức cuốn hút.

"Không phải tôi cũng rất đại sao, tôi cứ cho rằng tôi là người có thể phân biệt rạch ròi giữa tình yêu và tình dục, nhưng thật ra tôi không chơi nổi trò chơi này của người trưởng thành..." Tinh Tuệ uống một ngụm trà sữa, cảm thấy đôi môi khô khốc.

"Đây không phải là đại, chỉ là vì cô có nhân tính, có tình cảm... nếu một người có thể tách biệt tình yêu và tình dục thì hẳn đó chỉ là một động vật máu lạnh không hơn không kém! "

"Vậy thì anh cũng không phải là đại," cô nhìn J, mỉm cười suy nghĩ một chút, nói, "Anh chỉ là không thể khống chế được trái tim của mình."

J thất thần thở dài: "Không bằng tôi từ chức rồi trở về New York cho xong."

"Anh biết không, lúc tôi vừa ly hôn cũng nghĩ như vậy, tôi nghĩ tôi không muốn tiếp tục sống ở đây, tốt nhất tìm một nơi nào đó hoàn toàn không liên quan với cuộc sống trước kia của tôi, đi đến một nơi không ai biết tôi là ai."

J nhìn cô: "Vậy vì sao cuối cùng cô không đi, bởi vì con khỉ kia sao?"

Tinh Tuệ cười lắc đầu: "Không chỉ có anh ấy, còn anh nữa a, và những người vẫn luôn quan tâm đến tôi, kể cả cha mẹ tôi... Tôi đã đặt lên bàn cân: nếu như tôi muốn thay đổi cuộc sống chẳng khác nào tôi muốn dứt bỏ tất cả bạn bè, gia đình và sự nghiệp nhưng như vậy tôi không biết mình phải

tốn thời gian bao lâu mới có thể khôi phục lại một lần nữa những thứ mà không phải một sớm một chiều tôi có thể đạt được... Vì vậy tôi tự hỏi, chẳng lẽ tôi chỉ vì một cuộc hôn nhân thất bại mà vứt bỏ tất cả những gì liên quan đến cuộc sống của mình sao? như vậy có đáng giá không?"

"..." J như có đi đầu gối suy nghĩ nhìn cô, không nói một lời.

"Đáp án đương nhiên là không đáng." Giờ khắc này, cô bỗng nhiên thấy rất may là mình đã sáng suốt nghĩ thông vấn đề này. Có lẽ nếu như lúc đó cô đi đến một nơi khác, đó chỉ là cách trốn tránh nhưng không phải là cách duy nhất để thoát ra khỏi sự đau khổ. Có đôi khi cô nghĩ, nếu như khi đó cô rời bỏ nơi đây, thì cuộc sống của cô sẽ ra sao? Có lẽ với cá tính của mình, cô cũng không đỡ lỗi cho bất kỳ ai nhưng... chưa chắc cuộc sống đó sẽ tốt hơn cuộc sống hiện nay.

"Cho nên, J à, " Tinh Tuệ vỗ vỗ bờ vai của J, "Cho dù người anh yêu không yêu anh, anh cũng không nên nản chí. Tôi tin một ngày nào đó anh sẽ gặp được người anh yêu và người đó cũng yêu anh rất chân thành, anh xứng đáng được như vậy."

J mấp máy miệng, có chút ít hài hước, nói: "Ừ, tưởng hết gái ế rồi, sao còn bị dư lại ở đây."

"..." Tinh Tuệ nhin không được mắt trợn trắng.

J lại cười: "Bây giờ đổi lại cô an ủi tôi sao? Xem ra cô cùng kia con khi tiến triển cũng không tệ lắm."

Tinh Tuệ hỏi: "Anh cảm thấy tôi và anh ấy sẽ có kết quả tốt đẹp sao?"

J nhìn vào mắt cô, không đáp mà hỏi ngược lại: "Cô cảm thấy đi đầu này đối với cô quan trọng lắm sao?"

Thoáng chốc cô cảm thấy vui buồn lẫn lộn nên không biết phải trả lời J như thế nào.

"Bởi vì khi một câu chuyện chưa kết thúc thì không ai biết được kết quả cả. Thậm chí ngay cả khi câu chuyện đó kết thúc nhưng thật ra nó vẫn còn tiếp tục." J dừng một chút, tiếp tục nói, "Ý tôi muốn nói là, không có gì bất biến với thời gian, con người cũng vậy. Vì vậy, không cần phải vội đoán cho rằng, người này nhất định sẽ đi theo mình cả đời, hoặc là người này nhất định sẽ không cùng mình đến cuối cuộc đời. Thời gian là đáp án duy nhất. Cô hãy tự hỏi lòng mình rằng cô muốn kết quả như thế nào thì hãy cố gắng thực hiện như vậy. Tất cả những thứ khác chỉ là vạt vãnh."

Tinh Tuệ nhìn J, thẩn nghĩ, J thật là một người kỳ lạ. J không phải một người có ngũ quan sáng lạng nhưng J có đôi mắt rất đẹp. Bên ngoài J không tỏ ra giống như một phụ nữ nhưng tâm hồn rất nữ tính; nếu như nói J là đàn ông thì người đàn ông này lại có thiên tính của một phụ nữ; còn nếu như nói đáng vẻ J giống như một phụ nữ thì người phụ nữ này lại dũng cảm, kiên cường hơn đại đa số đàn ông mà cô quen biết... Đối với Tinh Tuệ, không quan trọng J là nam hay nữ, J chính là J, không giống bất kỳ ai trên thế giới này.

"J, vì sao anh luôn "đi guốc trong bụng" tôi, biết lúc nào tôi không biết nên làm gì, kẹt trong ma trận, chỉ đường cho tôi ra?" Cô cười nói, "Nếu như lúc nào anh quyết định thích phụ nữ, tôi thì tôi lập tức vứt bỏ Cao Nguyên."

J giật giật khóe miệng: "Chỉ sợ đây chính là nguyên nhân vì sao tôi không thể yêu phụ nữ... các người thật là đáng sợ."

Tinh Tuệ cười miệng đến mang tai.

Sau khi trở lại phòng làm việc, Tinh Tuệ dậm chân đi qua đi lại trước cửa sổ vài bước, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Cao Nguyên.

"Allo?" Anh trả lời bằng giọng mũi rất nặng.

"Khá hơn chút nào không?"

"Không biết, anh chỉ thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, chỉ muốn ngủ..."

"Giống như là có một đồng nhào nhoét?"

"A, phải rồi, đúng vậy! Anh vẫn chưa tìm được từ thích hợp để hình dung trạng thái này, bây giờ đã tìm ra..."

Cô cười rộ lên: "Vậy anh về sớm một chút để ngủ đi."

"Còn em? Em hôm nay có thể đứng giờ tan sở sao?"

"Chỉ sợ không được."

"Được rồi, vậy để anh về trước đợi em."

Tinh Tuệ hít sâu một hơi, nói: "Cao Nguyên..."

"?"

"Ừ..." Cô cố gắng nói rõ suy nghĩ của mình, "Đúng vậy, con người em rất cố chấp, nghĩ kỹ chuyện gì đâu nhất định phải làm, làm không thành sẽ phát giận. Lúc "xuôi chèo mát mái" thì trời sập cũng không sợ, gặp cản trở cũng làm như không thấy. Có đôi khi em nghĩ, em rốt cuộc có gì hay, trừ tính dũng cảm mà anh nói, em rốt cuộc có gì đáng giá để người khác thích?"

"..."

"Nhưng nói thế nào nhỉ, thật ra em cũng không thích bản thân mình trước kia, chỉ nhìn thấy thất bại của cuộc hôn nhân rồi đắm chìm vào đó để rồi cảm thấy thành công của những thứ khác cũng đều không ý nghĩa gì. Hiện tại, em biết rõ không thể tiếp tục như vậy, em không thể sống cuộc sống như vậy, càng không thể đối xử với bản thân mình như thế. Kỳ thật, em không tốt và kiên cường như anh nghĩ nhưng anh đã nói như vậy, em sẽ cố gắng làm được. Em hy vọng anh vẫn tiếp tục bên cạnh em, có đôi khi giận em cũng không sao, chỉ cần đừng rời khỏi em."

"..."

"Nói nhiều như vậy, thật ra em muốn nói là, nếu như anh muốn nghe, em sẽ lặp lại lần nữa..." Giờ khắc này, lần đầu tiên, Tinh Tuệ cảm nhận được sự bình an của tâm hồn, đối diện với tình yêu, với chính mình, thản nhiên nói, "Cao Nguyên, em yêu anh."

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 37: Ngọt ngào

"Con giờ này mới nhớ đến mẹ..." Mẹ vừa gấp thức ăn vào chén cho Cao Nguyên vừa nói.

Cao Nguyên hít mũi một cái, giọng áy náy: "Mẹ không thể nói vậy, mẹ cũng biết... con đã quen độc lập từ nhỏ."

"Ừ, " mẹ gật gù, "Bé trai độc lập là tốt."

Cao Nguyên dở khóc dở cười, trong mắt mẹ, anh vẫn mãi là một "Bé trai". Nhưng cũng đúng, cha mẹ vĩnh viễn là cha mẹ, con trẻ vĩnh viễn là con trẻ.

Nhà anh dạy gia giáo rất nghiêm khắc, nên suốt trong giờ ăn thường tự giác im lặng không nói tiếng nào. Mẹ vừa chuyển vào nhà mới không bao lâu, vài thùng giấy còn chưa được mở ra, chất thành một chõng cao trong góc phòng khách, nhưng tuyệt nhiên vẫn không cảm thấy mất trật tự.

Lúc ăn canh, anh bình tĩnh nói: "Con có bạn gái."

Mẹ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó, rất nhanh khép hờ mắt lại tiếp tục ăn cơm: "A, vậy là tốt rồi. Làm nghề gì? Bao lớn?"

"..." Cao Nguyên chần chờ một chút, cuối cùng phải thẳng thắn nói, "Là Đường Tinh Tuệ."

Lần này mẹ dường như nhin không được lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: "A?"

Cao Nguyên cảm thấy có chút bức bối: "Mẹ... không đồng ý sao?"

Mẹ suy nghĩ một chút, nói: "Thật cũng không phải là..., chỉ là không nghĩ tới hai đứa sẽ yêu nhau."

"A, " anh uống xong muỗng canh cuối cùng, giọng buồn bực nói, "Thật ra, con đã thích cô ấy từ lâu lắm rồi."

Hai mẹ con ngồi bên cạnh bàn ăn, trầm mặc một lúc, mẹ mở miệng hỏi: "Con sẽ kết hôn với cô ấy sao?"

"... Có lẽ là vậy."

"Ừ, " mẹ dừng một chút, giọng rất nghiêm túc, "Nếu như các con thật sự có ý đó thì hãy cùng nhau vui sống hạnh phúc từng ngày với nhau. Con đối với mẹ là... hy vọng duy nhất."

Cao Nguyên nhìn mẹ, thản nhiên mỉm cười.

Có lẽ do ám ảnh về sự thất bại từ cuộc hôn nhân của ba mẹ mình mà anh luôn khát vọng có một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Cũng chính sự khát vọng này mà từ rất lâu nay anh chần chừ không có ý định lập gia đình vì sợ mình dẫm vào vết xe đổ của cha mẹ.

Nhưng trong cuộc sống, đôi khi chỉ cần một chút do dự, một chút ngập ngừng đã có thể bỏ lỡ một cơ hội hay bỏ qua một người mà cho đến cuối cuộc đời vẫn không thể nào có được.

Từ nhà mẹ đi ra, Cao Nguyên gọi điện thoại cho Đường Tinh Tuệ.

"Có muốn anh đón em lúc tan sở không?"

"Ý anh là... bây giờ anh đi taxi đến công ty em, đợi em lái xe đưa anh về sao?"

"Ừ." Nói xong, anh lại nhin không được hắt hơi một cái.

"Vậy mà cũng nói là anh đến đón em?..."

"Vậy rốt cuộc em có muốn anh đến hay không?" Anh cố ý ra vẻ bức mình.

Đầu bên kia điện thoại Đường Tinh Tuệ trầm mặc mấy giây, mới nói: "... Muốn."

Cao Nguyên mừng rỡ mỉm cười, nhưng vẫn ra vẻ tự cao tự đại nói: "Ừ, vậy nửa tiếng sau anh đến."

Anh vừa thả một vòng khói, quay người lại, đã thấy Đường Tinh Tuệ đứng sau lưng.

"Ngã bệnh, còn hút thuốc..." Những lời này của cô, vừa giống như trách cứ, vừa giống như làm nũng. Lúc tiến đến gần anh, cô nói "Anh đừng hút nữa".

Cao Nguyên tắt thuốc, hai tay chen vào trong túi áo khoác: "Em ăn cơm tối chưa?"

Cô cười lắc lắc đầu.

"Anh đã uống thuốc chưa?" Cô hỏi ngược lại.

Anh há to miệng, muốn ngụy biện, nhưng cuối cùng cũng bắt chước cô, cười lắc lắc đầu.

"Anh có một đề nghị," anh đưa một cánh tay ra ôm cô, cùng đi vào nhà để xe dưới tầng hầm, "Về nhà anh đi, anh nấu cơm cho em ăn, em pha thuốc nước cho anh uống."

Đường Tinh Tuệ làm bộ suy nghĩ một chút, nói: "Ừ, coi như công bằng."

Sau đó, trong gió rét, lạnh tê tái, hai người nhìn nhau cười.

Giữa bọn họ, dường như không cần nhiều lời. Trước kia, anh vẫn cho rằng quan hệ của bọn họ chỉ là sex friend không cần thiết tâm sự, nhưng bây giờ anh mới hiểu thì ra đây cũng là một loại hiểu nhau rất ăn ý.

Nhưng vừa về đến nhà, anh lại không nấu thức ăn cho cô, còn cô cũng không pha thuốc cho anh uống.

"Đợi chút..." Đường Tinh Tuệ bị anh hôn đến hít thở không thông.

"Anh không đợi được..." Nói xong, anh bắt đầu thoát bỏ y phục của cô.

Haiz, mùa đông đúng là rất phiền toái, cởi bỏ y phục cũng muốn mất nửa ngày, mồ hôi anh chảy đầm đìa.

"Nào có người nào cảm mạo nặng còn..." cô vừa nói được một nửa đã bị anh cướp bằng một nụ hôn, nên chỉ có thể nhẹ nhàng "Ah" lên một tiếng.

"Hư..." Trán anh tì vào trán cô, "Đừng nói chuyện..."

Đường Tinh Tuệ liếc trềm mắt, khi anh chuẩn bị dạo đầu, cô tựa như con thỏ, ánh mắt mê ly nhìn anh, có chút si mê, ngây ngất. Anh vừa thở gấp vừa muốn nói: anh thật sự yêu đến chết mê chết mệt vẻ mặt này của cô...

"Tinh Tuệ, " anh nhịn không được cắn vào tai cô, "Em ở trên giường rất ngoan ngoãn..."

"Ừ..." Cô cũng nói không nên lời.

Ngay khi ân ái sắp lên "đến đỉnh", Cao Nguyên đột nhiên dừng lại, nhìn Đường Tinh Tuệ.

"?" Ánh mắt cô vẫn mê mê nhìn anh khó hiểu.

"Nói em yêu anh!" Anh lập lại chiêu cũ.

"..." Cô dường như không hiểu tại sao anh lại yêu cầu như vậy.

"Ng ngoan ngoãn, nói nhanh một chút..." Anh cúi xuống cắn vào tai cô.

Cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô, dưới ánh đèn mờ mờ, dục vọng nguyên thủy cứ dâng vô bờ bến.

Đường Tinh Tuệ há to miệng, giống như chuẩn bị nói, Cao Nguyên mỉm cười, sau đó, kìm lòng khôngặng nheo mắt lại...

"Atchoum..."

Anh dùng lực hít mũi một cái, mới bớt đi cảm giác nhột nhạt khó chịu. Cúi đầu xuống nhìn, phát hiện Đường Tinh Tuệ đang kinh ngạc nhìn anh, trên mặt và trên cổ đều sáng long lanh...

Bọn họ vẫn kinh ngạc nhìn nhau, cho đến khi Đường Tinh Tuệ đột nhiên thét chói tai một cước đá anh xuống giường: "Cao Nguyên! Anh thật buồn nôn!"

Nói xong, không đợi anh kịp phản ứng, cô trùm cả tấm chăn, xông vào phòng tắm.

"Em..." Cao Nguyên muốn ôm cô lại, nhưng trượt tay, không bắt được, cô đã chạy vào vào phòng tắm đóng cửa lại.

Anh bỏ nhào vào trước cửa đóng chặt, vỗ cánh cửa: "Đường Tinh Tuệ, em mau ra đây!"

"Cút!" Giọng cô truyền ra từ trong phòng tắm.

Cao Nguyên cắn răng, vừa rồi ngay lúc nguy cấp đã nhẫn nhịn giữ lại không phóng ra là muốn đùa giỡn với cô một chút... thế mà, chưa kịp đùa giỡn, ngược lại bị «gậy ông đập lưng ông».

"Tinh Tuệ..." Anh uy hiếp không thành, đổi sang làm nũng.

Cô không thèm để ý đến anh.

Cao Nguyên suy tư hai giây, bỗng nhiên trở giọng rên rỉ: "A, đau quá!"

Cửa phòng tắm quả nhiên lập tức được mở ra.

Thừa dịp Đường Tinh Tuệ không kịp phản ứng, anh nhảy nhanh vào phòng tắm, ôm và hôn vào mặt cô, dĩ nhiên cô lúc này người cô đã ướt

nhẹp.

"Ah... anh..." Cô giãỵ giụa, nhưng tất nhiên không chống lại nổi anh.

Anh đẩy cô đến bên tường, một tay ôm lấy cô, vội vã tiến vào.

Anh liên tục chặn miệng của cô, không để cho cô nói chuyện, không bao lâu, cả người cô cũng mềm nhũn.

Lúc này, anh không muốn chơi trò gì với cô nữa. Lúc cao trào, anh giống như vận động viên chạy nước rút, nhưng ngoài miệng vẫn lầm bầm nói:

"Em nói ai buồn nôn, hử?"

*****

Đợt cảm mạo này của Cao Nguyên kéo dài cả hai tuần lễ mới hết. Trong nháy mắt lễ Giáng Sinh đã đến gần kề, đây là thời điểm bận rộn nhất của ngân hàng vì phải hoàn tất báo cáo cuối tháng cộng thêm tính thanh khoản và quyết toán cuối năm. Đồng hồ điện tử trên bàn hiển thị đã chín giờ rưỡi tối, anh vẫn còn ngồi chờ số liệu, tranh thủ lúc rảnh rỗi hút một điếu thuốc, cố gắng gấp rút cho đến khi hoàn thành quyết toán. Lúc này, anh nhận được điện thoại của Phùng Giai Thụy.

"Tôi và Đồng Vân đang ở quán bar," đầu bên kia điện thoại anh nghe được âm thanh rất ấm ã, "Cậu muốn đến không?"

"Không đến." Anh phun ra một vòng khói, lại mãnh liệt hít vào một hơi, sau đó dập tắt lửa.

Phùng Giai Thụy cười hắc hắc hai tiếng: "Không ngờ cậu bị ‘Giam c ãn’ nhanh như vậy..."

"Biến, " Cao Nguyên cười khỏ, "Tôi vẫn còn làm thêm giờ! Đừng nói bị ‘Giam c ãn’, tôi và Đường Tinh Tuệ gần cả tuần nay chưa gặp nhau. Ngày nào tôi cũng loay hoay chống vó."

"Haiz, cậu đừng làm việc cho ngân hàng nữa, mỗi ngày "cắm đầu cắm cổ" mua bán ngoại hối, cuối cùng lợi nhuận thu được đầu bị đế quốc Mỹ bóc lột."

Cao Nguyên cười ha ha: "Vậy tôi từ chức làm tư vấn. Cậu muốn hợp tác thì đầu tư cho tôi đi."

"Không thành vấn đề, muốn bao nhiêu nói một tiếng."

"Vậy cậu chuyển khoản vào trước một tỉ đi." Anh giả bộ nghiêm túc nói.

"Ách... Sư đệ, cậu cũng thật độc ác quá!" Phùng Giai Thụy cũng làm bộ hít một ngụm khí lạnh, "Định nói với cậu là nếu mười mấy, hai mươi vạn vui đùa một chút thì dễ như trở bàn tay..."

"Nếu vậy, hay là cậu đầu tư theo định kỳ cũng được."

Nói xong, hai người đầu hiểu ý cười vang.

"Hôm nào chờ cậu rảnh, tụi mình hẹn đi uống rượu." Lúc này, Phùng Giai Thụy nói nghiêm túc.

"Được."

"Vậy là, em trai tôi hoàn toàn không vui phải không?"

Cao Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Cậu nói với cậu ấy bỏ ý định đó đi."

"..."

"Nhưng nói thật, cậu cảm thấy Phùng Giai Thành thích hợp với Đường Tinh Tuệ sao?"

"Không có gì là thích hợp hay không thích hợp cả, nếu là thật sự yêu nhau thì bất kỳ ai cũng có thể thay đổi chính mình."

"Cậu nói thật nhẹ nhàng. Nhưng tôi lại cảm thấy thế nào ấy. Người ta không dễ dàng gì thay đổi bản tính của mình."

Phùng Giai Thụy tại đầu bên kia điện thoại cười cười, nói: "Tiểu lão đệ, cậu muốn làm gì thì làm đi."

Cúp điện thoại, Cao Nguyên lặng yên ngồi trong chốc lát, sau đó cầm điện thoại lên gọi cho Đường Tinh Tuệ.

"Anh đoán xem em bây giờ đang bị cái gì bao quanh?" Cô vừa nhận điện thoại liền hỏi.

"Không biết." Anh là người không có đầu óc tưởng tượng, cũng không bỏ công sức đi suy đoán những thứ anh hoàn toàn không hiểu.

"Một đám thanh niên toàn thân chỉ mặc độc một cái quần lót da báo "

Cao Nguyên huýt sáo: "Vây nhất định rất kích thích."

"Ừ, cơ thể tươi mát của tuổi trẻ luôn làm cho người ta cảm thấy cuộc sống tràn đầy hy vọng."

Anh cười rộ lên. Không biết vì sao, ngoại trừ lúc làm tình, cuộc sống chung của anh và Đường Tinh Tuệ giống như cách sống của một cặp vợ chồng già: bọn họ không thích những nơi ồn ã náo nhiệt, nhưng cũng không dấu diếm tâm tình của mình. Có đôi khi anh nghĩ, dường như giữa bọn họ có một sợi dây vô hình ràng buộc rất kiên cố được gọi là tín nhiệm. Biết nhau nhiều năm như vậy, bọn họ cùng chứng kiến sự trưởng thành của nhau, dù không ai hoàn mỹ, nhưng bọn họ có chung một ranh giới cuối cùng. Giống như đối với anh, Đường Tinh Tuệ có lẽ đã gạt anh đi gặp Kỷ Dân Hạo, có lẽ sẽ thỉnh thoảng bị một đám thanh niên gọi cảm vây quanh, có lẽ... sẽ có rất nhiều cái có lẽ, nhưng cô có "Xấu" cũng không xấu đi nơi nào... bởi vì cô là Đường Tinh Tuệ.

"Anh còn đang ở phòng làm việc?" Thấy anh hồi lâu không nói gì, cô vội vã chuyển đổi đề tài.

"Ừ, anh đang đợi một nhóm số liệu, sau đó tiếp tục làm bảng."

"Chờng nào anh mới xong?"

"Không biết, " anh nhìn nhìn đồng hồ điện tử trên bàn, "Có lẽ phải sau mười hai giờ."

"Anh hết cảm mạo chưa?"

"Không có..." Anh cố ý hít mũi một cái, không buông tha bất kỳ một cơ hội làm nũng nào.

"Vậy anh làm việc cho giỏi đi, làm thêm giờ để kiếm nhiều tiền một chút"

"..." Cao Nguyên cảm giận lần b ần vài câu, sau đó nói, "Anh cúp máy."

Đêm hôm đó, anh thật sự làm thêm đến mười hai giờ đêm. Máy thu thanh trên bàn truyền đến tiếng báo đúng không giờ nhưng tiếng chuông còn chưa kịp gõ xong, thư ký đã đẩy cửa vào, cười híp mắt, đặt một túi nhựa trên bàn anh. Anh nhìn nhìn, vẻ mặt dò xét, là một chén cháo trứng muối, vài bao thuốc cảm mạo và thuốc pha cùng nước uống, còn có một hộp nhuận h ầu đường.

Anh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thư ký, thư ký nói: "Vừa r ồi có một vị tiểu thư đưa đến."

"Tiểu thư?"

"Ừ, một tiểu thư ăn mặc rất mode."

"Tóc ngắn?"

"Ừ."

"So với cô, được mười điểm?"

Thư ký suy nghĩ một chút, mới gật đầu.

Cao Nguyên cảm thấy kinh ngạc, rồi lại... cảm thấy ấm áp. Chẳng lẽ "tiểu thư" kia cũng biết chơi trò "tri kỷ" này sao?

Nghĩ tới đây, anh không khỏi mỉm cười.

"Là bạn gái của anh?" Đường như anh cười quá mập mờ, nên ngay cả thư ký cũng không nhận được sự nhai chuyện của mình.

"Ừ, " anh mở hộp nylon đựng cháo ra, giọng tự hào, "Bạn gái của tôi."

"Cô ấy nói không muốn quấy rầy công việc của chúng ta nên đi về trước."

"À."

Sau khi, thư ký đi ra ngoài, Cao Nguyên lấy điện thoại di động ra, vén dây số điện thoại gọi cho Đường Tinh Tuệ.

"Allo, " vừa mở miệng, anh đã thấy giọng mình thật ôn nhu đến nỗi chính anh cũng giật mình, "Vì sao em tốt với anh như vậy?"

"Làm việc trái với lương tâm đương nhiên muốn tốt với anh một chút." Cô đồng ý.

"Nói đi, " Cao Nguyên uống một ngụm cháo, "Việc gì trái với lương tâm?"

Đường Tinh Tuệ tại đầu bên kia điện thoại nở nụ cười, sau đó nói: "Em bây giờ đang trên đường về nhà, thu thập hành lý, sáng sớm sẽ ra sân bay."

"Đi đâu?" Cao Nguyên ngạc nhiên.

"Đi Hongkong, tổng bộ tạm thời phái người đến thị sát những khu vực mua bán thua lỗ. Tôi muốn em đi cùng với anh ấy đến Hongkong để họp."

"Tại sao em phải đi, em không phải chỉ là nhà thiết kế nội y à." Tâm tình của anh thoáng chốc trở nên nóng giận.

"Thiết kế nội y thì sao nào, ai mà chả mặc?" Cô oán hận.

"Anh không phải là ý này..." Vốn định hôm nay cố gắng xong báo cáo, sáng sớm ngày mai ra khỏi ngân hàng sẽ đi tìm cô, ai ngờ cô lại đi công tác, "Khi nào em về?"

"Không biết, có lẽ một, hai ngày, thậm chí có thể ba hoặc bốn ngày."

Cao Nguyên tâm tình càng ngày càng t ối tệ. Cháo vốn thơm ngát ngào giờ nhai trong miệng trở thành vô vị.

"Được rồi, anh ráng làm thêm giờ đi, chừng nào em về sẽ gọi cho anh." Cô trấn an nói.

Anh càng nghĩ càng thấy không phải việc của cô, nhưng lại không cách nào ngăn cản cô đi Hongkong.

Đường Tinh Tuệ ước chừng là đã về đến nhà, qua loa cùng anh hàn huyên đôi câu liền cúp máy. Cao Nguyên một mình ngồi ở bàn làm việc cảm thấy ngọt nhạt, nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên đứng dậy, cầm áo khoác và khăn quàng cổ trên ghế dựa rồi xông ra ngoài.

"Chừng nào số liệu đến thì để lên bàn tôi, sau đó mọi người có thể về."

Anh như một trận cuồng phong, thư ký và các đồng nghiệp khác nhìn bóng lưng của anh, kinh ngạc nói không ra lời.

Nửa đêm mười hai giờ, từ ngân hàng đến nhà Tinh Tuệ chỉ tốn một phút. Lúc Cao Nguyên từ thang máy đi ra vẫn còn thở hổn hển, anh vội lấy chìa khóa ra, mở cửa nhà cô.

Đường Tinh Tuệ nghe tiếng động trong phòng khách. Từ phòng ngủ đi ra, thấy anh, thở phào nhẹ nhõm.

"Sao anh lại tới đây?..." cô nói được một nửa, đã bị anh lao đến, môi vừa vạm đặt lên môi cô.

Cao Nguyên không nói một lời, ôm lấy cô đi vào phòng ngủ, ném cô lên giường, sau đó nhào đến.

"Cao Nguyên!" Cô vừa tức vừa buồn cười, đưa tay muốn đẩy anh ra.

"Em muốn đi thì bây giờ cho anh "vào" một lần." Anh nửa như ra lệnh nửa như cầu khẩn.

"Không được." Cô không phản kháng nhưng cũng không thuận theo, chỉ là cười cười nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy cứng chảnh.

"Vì sao?" Anh cúi đầu xuống hôn cô, hai tay không an phận vuốt ve cô.

Cô khanh khách cười rộ lên, bộ dáng rất đẹp mắt: "Không được là không được."

Cao Nguyên tức giận nhướn mày trừng cô, mắt cô giao hoạt liếc một vòng, sau đó đưa tay ôm cổ của anh, chủ động hôn anh. Đầu lưỡi của cô rất mềm, chọc cho anh ý loạn tình mê, khó có thể tự đề nén được.

Cô xoay người một cái, nằm đè lên người anh, như nữ vương cường thế hôn anh, làm cho anh thoáng giật mình. Hai người dây dưa một hồi lâu, Đường Tinh Tuệ mới buông anh ra, làm mặt xấu nói: "Tốt lắm, khuya hôm nay, chơi đến đây thôi."

"?" Dục vọng tự nhiên bị đứt đoạn, anh nhăn mày lại không hiểu chuyện gì nhìn cô.

"Anh phải vâng!"

Anh ôm eo cô lúc này vẫn đang ngả trên phần dưới người anh, nói: "Vậy em hỏi qua «nó» một chút xem «nó» có đồng ý không?..."

Cô cúi đầu xuống hôn trán của anh một cái, tươi cười rạng rỡ nói: "Mặc kệ «nó» có đồng ý hay không, dù sao thì «đại di mục» của em cũng không đồng ý."

Cao Nguyên kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mặt mình, bỗng nhiên ý thức được, là mình bị cô «chơi xỏ». Vì vậy anh phần nộ gần nhẹ một tiếng, xoay người ấn cô xuống giường, đưa tay hung hăng bóp vào hai bên eo cô một cái. Sợ nhột, cô lập tức cười hét rần lên.

Anh vẫn không thỏa mãn định tìm chỗ khác. Dưới người anh, cô vùng vạy một hồi lâu mới thở hồng hộc nói: "Chán ghét, anh làm gì?!"

Cao Nguyên ngừng tay, ôm trán cô, cười nói: "Đường Tinh Tuệ, sau này em nếu còn dám đùa kiểu này, anh sẽ trừng phạt em cả đêm..."

BÓ HOA CÚC TÂY CUỐI CÙNG

Xuân Thập Tam Thiếu

dtv-ebook.com

Chương 38: Chương kết

Mười hai giờ đêm, trong xe, tiếng nhạc dịu dặt phát ra từ radio, Cao Nguyên không nhớ được tên bài hát chỉ biết đây là bài hát đang thịnh hành gần đây, thường được radio phát đi phát lại.

"Robert' s got a quick hand.

He' ll look around the room,

He won' t tell you his plan.

He' s got a rolled cigarette,

Hanging out his mouth he' s a cowboy

..."

Trong xe, Cao Nguyên để rất ít đĩa nhạc, mỗi lần vào xe, anh hay phóng như bay nên thường chỉ mở radio. Lúc sắp đến lối ra trên đường cao tốc, anh do dự một chút, quyết định không rẽ vào, tiếp tục chạy thẳng, sau đó theo hướng sân bay thoát ra ở ngã ba kế tiếp. Anh có một thói quen, mỗi khi trong lòng buồn bức hoặc bị áp lực vì một chuyện gì đó, khi đêm về anh sẽ lái xe một vòng ra sân bay. Anh không giải thích được vì sao mình có thói quen này, có lẽ đây là di chứng của những ngày anh đi học xa nhà... nó luôn làm anh bối rối nhớ đến ngày anh và cô cùng rời khỏi Trung Quốc năm nào... cảm giác mâu thuẫn đan xen giữa yêu thương và tiếc nuối...

Mỗi lần ra sân bay, là một lần ly biệt, lại đồng thời là sự bắt đầu ở một nơi khác. Mỗi lần từ sân bay trở về nhà, là một lần đoàn tụ nhưng đồng thời cũng là sự kết thúc ở một nơi rất xa. Trùng phùng rồi chia tay, nước mắt và nụ cười... nơi đây tràn đầy những hi vọng, ái, ố làm anh như chìm

trong mê vông và phiền muộn nhưng cũng là nơi bắt đầu những ước mơ và hy vọng.

Anh nghĩ, có lẽ là như thế, những lúc bị áp lực hoặc không biết xoay sở thế nào, anh thường chạy một vòng đường vào sân bay trước khi về nhà, cảm giác như một cách để lấy lại cân bằng cho chính mình.

Đường Tinh Tuệ đi Hongkong đã ba ngày nay, bọn họ rất ăn ý, không ai liên lạc với ai. Nói yêu một người có lẽ không khó nhưng làm cách nào để bảo vệ tình yêu, đó mới là vấn đề phức tạp.

Tối hôm qua, tan việc, anh cùng Đồng Vân và Phùng Giai Thụy uống rượu với nhau. Phùng Giai Thụy hỏi anh, qua nhiều năm như vậy, có phải anh một mực chờ Đường Tinh Tuệ hay không? Anh lập tức lắc đầu.

Anh không đợi cô, một thoáng ý định về đi đâu đó cũng không có. Nếu nói về sự chờ đợi, chính là anh đang đợi một thời cơ, chờ mình trở nên chín chắn, chờ một người xuất hiện lúc anh đã đủ trưởng thành... có thể là bất kỳ người nào... nhưng thật trùng hợp và may mắn vì người đó là Đường Tinh Tuệ.

Nhưng anh sẽ kết hôn sao?

Anh nghĩ không biết bắt đầu từ khi nào, anh đã không còn sợ hãi nữa mà bắt đầu khát vọng hạnh phúc về gia đình riêng nhỏ bé của mình. Nhưng còn cô? Sau kinh nghiệm thống khổ của "Lễ rửa tội" vừa rồi, chẳng lẽ cô sẽ nguyện ý cùng anh bước vào vây thành một lần nữa sao?

Trực giác nói cho anh biết, cô không muốn, ít nhất là hiện nay.

Nhưng có lẽ, cô sẽ không giống như anh nghĩ...

Có đôi khi, yêu một người, sẽ thấy mình dần dần thay đổi. Giống như anh, tính tình thẳng thắn, dứt khoát, nhưng khi yêu Đường Tinh Tuệ, anh lại trở nên do dự. Anh không dám hỏi cô, không phải sợ đáp án như thế nào, mà là sợ làm cho cô phản cảm. Anh muốn, tình yêu của mình thật bình thản, thoải mái, không vì hy vọng hảo huyềnh mà làm khổ cả hai.

Vì vậy anh lựa chọn sự im lặng, giống như trước đây, yên lặng chờ đợi sự phán quyết của số phận.

Cho nên kỳ thật, xét ở góc độ này, anh lại là một người bị động. Anh có thể cưỡng hôn Đường Tinh Tuệ, có thể bức cô làm tình với mình, lại không biết làm thế nào để xác định cô có muốn làm vợ anh hay không?

Điện thoại di động vang lên, anh vặn nhỏ âm thanh của radio lại, sau đó nhận điện thoại.

"Allo?" giọng Đường Tinh Tuệ nghe có vẻ mệt mỏi.

"Ừ, " Cao Nguyên giật giật khóe miệng, "Khi nào em về?"

"Sáng sớm mai."

Nghe cô nói vậy, nghĩ đến ngày mai được gặp khuôn mặt tươi tắn của cô, tâm tình của anh bỗng nhiên khá hơn: "Muốn anh đi đón em không?"

"Không cần đâu. Em và J sẽ tự ng ửi xe taxi về nhà. Anh đang làm gì?"

"Em đoán xem."

"Đi hóng gió?" Lại bị cô đoán trúng.

"Ừ, " anh cố ý cười nói, "Bên cạnh còn có một em trẻ đẹp nữa."

Anh lấy con heo Piglet màu hồng phần lần trước cô làm rơi trong băng ghế sau của xe anh, đem để lên ghế phụ.

"Ba ngày nay, em toàn gặp mấy cô trẻ đẹp và mấy anh đẹp trai đến phát ng ấy luôn. Đừng nói đến mấy cô trẻ đẹp, em muốn phun ra."

"Em không sợ sao?"

"Sợ cái gì?"

"Sợ anh ăn trộm sau lưng em a!" Cao Nguyên chột hời hợt khi lỗ miệng thốt ra lời này, bởi anh sợ chạm vào "vết sẹo" trong lòng cô.

Nhưng đầu bên kia điện thoại, cô chỉ dừng lại một chút, sau đó cười nói: "Sợ cái gì? Em còn trẻ đẹp như vậy, không sợ tìm không được người tốt"

"Bà chị" tôi hôm nay thật tự tin." Anh chọc lại cô.

"Ừ", " cô trả lời như chém đinh chặt sắt, "Ngay cả người hoàng kim như anh mà độc thân em cũng có thể câu lấy được, những thứ khác không nói chơi."

Cao Nguyên cười khanh khách, đồng thời nghe được đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng J hờn dỗi khiển trách: "Đường Tinh Tuệ! bớt nói những lời buồn nôn đi. Đợi đến khi về đến quán rượu cô mượn một phòng, một mình ngẫm nghĩ cho đã!"

Tinh Tuệ cũng cười rộ lên, hào phóng không hề giả bộ.

"Em mau về đi," cuối cùng, anh nói, "Nếu không về sớm sẽ xảy ra đại sự."

"Đại sự gì?" Tinh Tuệ kinh ngạc.

"Nhân viên quản lý ở lầu dưới sẽ cho là anh bị em đá!"

"..."

*****

Sáng sớm thứ sáu, Cao Nguyên huyết sáo tiến phòng làm việc. Thư ký vội vàng nịnh nọt bưng một ly cà phê đến, nói: "Quản lý, khuya hôm nay tôi có đám cưới của một người bạn, có thể cho phép tôi không làm thêm giờ hôm nay được không?..."

"Được." Trong đầu anh, còn đang định trưa nay họp xong sẽ xin nghỉ về nhà với cô.

Vừa đúng chín giờ rưỡi, anh liền mang theo tài liệu cùng cà phê đi vào phòng họp, đồng nghiệp của các phòng khác phần lớn đều đã đến. Đây là hội nghị tổng kết cuối năm, thông thường sẽ đưa ra phương án phát triển cho năm sau nên rất quan trọng.

Cao Nguyên chỉnh di động thành chế độ rung, sau đó bắt đầu sửa sang lại tài liệu. Chủ tịch ngân hàng vừa đến thì cuộc họp bắt đầu. Dựa theo trình tự, Cao Nguyên là người thứ ba báo cáo công tác, nhưng do đồng nghiệp của các phòng khác có các cuộc họp với các cơ quan hành chính nhà nước vì vậy anh bị dời đến cuối cùng. Nội dung của hội nghị rất nh nh, khi chủ tịch ngân hàng tuyên bố chấm dứt hội nghị, Cao Nguyên ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường đã thấy gần ba giờ chiều. Anh lấy điện thoại di động ra, định gọi thư ký đặt thức ăn mua ngoài cho mình, nhưng khi vừa nhìn vào điện thoại di động, anh phát hiện trên màn hình có hai mươi tám cuộc gọi nhỡ.

Anh kinh ngạc nhún nhún mày, mở ra tra xét, kinh ngạc phát hiện ngoại trừ vài cuộc điện thoại không biết tên còn lại là hai mươi bốn cuộc gọi nhỡ của Đường Tinh Tuệ!

Anh vội vã gọi lại nhưng cô đã tắt máy.

Cao Nguyên sững sờ tại chỗ, không thể tin được, tiếp tục gọi lại nh nh lần nhưng điện thoại của cô vẫn tắt máy. Anh lấy lại bình tĩnh, bắt đầu gọi vào điện thoại di động của J... thế nhưng cũng tắt máy nốt! Anh bắt đầu cảm thấy hết hoảng.

Cô gọi điện thoại cho anh nh nh lần như vậy, chắc chắn là có việc khẩn cấp, nhưng sao bây giờ lại tắt máy... Anh lao ra phòng họp, chạy vào phòng làm việc của mình, hướng thư ký la to: "Mau giúp tôi tra tin tức, chuyến máy bay sáng sớm hôm nay từ Hongkong về Thượng Hải có xảy ra chuyện gì không?... cả sân bay nữa! sân bay Phố Đông, Hồng Kông có tin tức gì không?"

Thư ký kinh ngạc mở trừng hai mắt, vội vàng ngã xuống bắt đầu tra, ngay cả những đồng nghiệp của các phòng khác cũng rối rít mở các trang

web bắt đầu tra xét. Vài phút sau, thư ký nghi ngờ nói: "Tốt, dường như không có tin tức gì về sự cố của máy bay và sân bay cả..."

"Quản lý, " một đồng nghiệp hỏi anh, "Anh có nhận được tin tức gì không? Chẳng lẽ internet chưa kịp đăng?"

Cao Nguyên tâm tình bấn loạn, bước qua bước lại vài bước, sau đó không nói một lời về phòng của mình, cần áo khoác lao ra ngoài: "Chỉ là nay, tôi không đến ngân hàng."

Anh lái xe, chạy về hướng nhà cô. Dọc đường đi, anh vẫn không ngừng gọi điện thoại cho cô, câu trả lời vẫn luôn là giọng off của nhân viên tổng đài quen thuộc: «điện thoại đã tắt máy hoặc nằm ngoài vùng phủ sóng». Anh thử gọi vào điện thoại nhà của cô, cũng không có người nhận. Vì vậy, trong đầu anh không tự chủ, bắt đầu thoáng hiện rất nhiều tình huống, càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ càng hoảng loạn.

Đến nhà cô, anh dừng xe ở bãi đất trống ở lầu dưới, bất chấp bảo vệ ngăn trở, anh chạy vào thang máy, lên nhà, lấy chìa khóa mở ra... quả nhiên, phát hiện cô không có nhà.

Cao Nguyên hít một hơi thật sâu, đứng giữa phòng khách trống rỗng, không biết làm gì chỉ cảm thấy mình như bị nhấn chìm trong cô độc và sợ hãi...

Không biết qua bao lâu, điện thoại di động vang lên, anh vội vã nhận.

"Anh Cao Nguyên?"

"..." Anh nhíu mày, trong khoảng khắc không nhớ nổi là ai chỉ cảm thấy giọng nói rất quen.

"Em là Phùng Giai Thành."

"Ah..." Anh đột nhiên có một dự cảm rất xấu.

,

"Ừ, " Phùng Giai Thành hơi ấp a ấp úng, "À... Đường Tinh Tuệ hiện đang ở chỗ em."

Cho đến giờ phút này, trái tim đang thấp thỏm của Cao Nguyên thoáng dịu xuống, nhưng anh lập tức cảm thấy bức bối: "... Cậu nói cô ấy ở đâu?"

"Ở chỗ của em, " Phùng Giai Thành như chợt nhớ ra đi đâu gì nên bổ sung, "A, là em nói, ở trong bệnh viện."

Cao Nguyên giật mình: "Cô ấy làm gì ở bệnh viện?"

"Ừ..." Đầu bên kia điện thoại, giọng Phùng Giai Thành có vẻ mơ hồ, như đang suy nghĩ có nên nói sự thật cho anh biết hay không.

Khi Cao Nguyên sắp mất hết kiên nhẫn, Phùng Giai Thành mới lên tiếng: "Cô ấy bị thương..."

"Bị thương?!" Cao Nguyên kinh ngạc, "Bị thương ở đâu? Có nghiêm trọng không?"

"Nặng nhưng... cũng không đến nỗi quá nghiêm trọng," Phùng Giai Thành dừng một chút, lại bổ sung, "chỉ gãy xương tay thôi... đảm xem não có bị chấn động không?"

"..." Cao Nguyên cảm giác mình thật sự muốn nổi điên, gãy xương, não chấn động còn không nghiêm trọng?!

"Cô ấy nói điện thoại di động của cô ấy bị hư, không liên lạc với anh được, nên bảo em gọi điện thoại cho anh. Bây giờ cô ấy đang ở bên trong máy CT scanner để chụp điện não đồ."

Cao Nguyên xoay người đi ra ngoài. Vào thang máy, anh cố trấn tĩnh, hỏi: "Cô ấy bị thương như thế nào?"

"Ừ..." Đầu bên kia điện thoại chần chờ không trả lời.

"Phùng Giai Thành?" giọng Cao Nguyên rất bình tĩnh nhưng tràn đầy ý cảnh cáo.

"Tình huống cụ thể anh phải hỏi cô ấy, nhưng theo em được biết, " Phùng Giai Thành nuốt một ngụm nước bọt, "Cô ấy bị thương là do đánh nhau với người ta... đối phương là một người đàn ông..."

"..." Cao Nguyên bỗng thấy lửa giận bốc cao, hét lớn trong thang máy "Mẹ kiếp! Người đánh cô ấy đã bắt được chưa?! Đợi đấy, ông sẽ cho hắn biết tay!"

"Này..." Phùng Giai Thành cười khan hai tiếng, "Người ta cũng không khá hơn chút nào đâu, xương mũi cũng bị cô ấy đập bể."

"..."

Cao Nguyên lòng nóng như lửa đốt, lái xe nhanh đến bệnh viện, theo lời Phùng Giai Thành tìm được phòng chụp điện não đồ. Từ xa, cách một dãy hành lang dài, anh thấy Phùng Giai Thành đang đứng ở cửa nói chuyện với Đường Tinh Tuệ.

Cao Nguyên không nói tiếng nào, đi đến ôm cô vào lòng, hận không thể làm cô tan chảy hòa vào thân thể mình.

"Em làm anh sợ muốn chết..." Anh nghĩ rằng mình sẽ hung hăng mắng cô, hoặc là dứt khoát thô bạo hôn cô, nhưng đến lúc này, anh mới phát hiện, điều duy nhất mình có thể làm chỉ là ôm cô, ôm cô thật chặt, cảm nhận được cô vẫn còn tồn tại trên thế gian này.

Đường Tinh Tuệ cũng không nói gì, yên lặng tựa vào lòng anh, một tay vuốt vuốt trên sống lưng áo chemise của anh, phảng phất một sự bình an cố hữu.

Bọn họ cứ như vậy ôm nhau, sít sao, chặt chẽ không rời trên hành lang dài, hồi hải nhi ều người qua lại của bệnh viện, nhưng vẫn như ở chốn không người...

Cao Nguyên nhắm mắt lại, hôn lên trán cô, cúi đầu, nói thầm vào tai cô: "Là anh không tốt, không nhận được điện thoại em, thật xin lỗi... Nhưng nếu như em có chuyện gì, anh thật không biết..."

Anh đột nhiên không nói được, cổ họng rất căng, môi mấp máy nhưng vẫn không phát ra thành tiếng.

Giờ đây, anh mới hiểu, anh yêu cô nhiều như vậy! Nhiều hơn những gì anh có thể nói với cô!

Đường Tinh Tuệ ngẩng đầu nhìn anh. Lúc này, anh mới phát hiện tay phải của cô được quấn một lớp băng trắng, khuôn mặt giống như vừa sống sót sau một tai nạn. Anh bỗng thấy thật đau lòng, một cảm xúc muốn bảo hộ dâng lên mãnh liệt, nếu có anh ở đó, anh sẽ không cho bất kỳ ai làm tổn thương cô!

"Người đánh em cũng ở đây?..." Cao Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi. Ngoài xã hội, anh là người có giáo dưỡng, nhưng đi đầu này không có nghĩa là anh không biết sử dụng võ lực.

"Anh..."

Đường Tinh Tuệ mới thốt một chữ đã nghe tiếng J gọi từ hành lang cách đó không xa: "Tinh Tuệ!..."

Cô xoay người nhìn J, sau đó bước nhanh đến, hai người họ ôm nhau khóc rống lên...

"..." Cao Nguyên cảm thấy quả thực trên đỉnh đầu của mình có ba cây hắc tuyến đang ép tới khiến anh không thể ngẩng đầu lên được.

Phùng Giai Thành vẫn không quên ở một bên vỗ vỗ bờ vai của anh, «gió mát» nói: "Cũng may là não cô ấy không bị chấn động gì!"

*****

Tám giờ sáng hôm sau, Cao Nguyên đi vào phòng bệnh, nhẹ nhàng vén màn giường của Đường Tinh Tuệ thấy cô vẫn còn đang ngủ. Anh rón rén đặt quà tặng cô trên tủ đầu giường, sau đó ng ồi trên mép giường, đợi cô tỉnh.

Chỉ vài hôm qua, anh phải đi đến kéo Đường Tinh Tuệ ra khỏi J, nếu không, không biết hai người đó sẽ mất mặt xấu hổ tới chừng nào ở giữa hành lang bệnh viện.

"Người đánh em cũng ở đây?" Anh nổi giận hỏi.

"Vâng, hình như ở phòng cấp cứu dưới lầu..." Cô thành thật trả lời, "Nhưng anh ta không có đánh em."

"?" Anh nhíu mày, "Vậy vì sao mà em gãy xương tay? Còn chấn động não!"

"Ách..." Đường Tinh Tuệ bối rối nhìn J một cái, sau đó nói, "Xương tay gãy là vì em đánh vào mặt anh ta quá mạnh, chấn động não là vì do xương tay gãy đau quá, lúc em lui về phía sau đã ngã xuống..."

"..." Cao Nguyên thật sự không biết nên nói thế nào, "Vậy vì sao mà em đi đánh người ta?"

Chỉ cần cô nói lý do là đối phương chọc cô, anh sẽ lập tức lao xuống lầu đánh cho người đó biết tay!

Tinh Tuệ lại nhìn J một cái, mới nói: "Bởi vì anh ta bắt cả hai tay, hơn nữa còn là đồ cặn bã."

Cao Nguyên nhăn mày lại: "... Người đó là ai? Có quan hệ gì với em?"

"Không phải với em, " cô lập tức hiểu ý tứ của anh, đưa tay trái lên xoa xoa ra vẻ phản đối, "Người đó là... bạn trai của J."

"Là bạn trai cũ!" J lập tức phản đối giọng đầy căm phẫn, "Sáng hôm nay, tôi và Tinh Tuệ trở về, do tôi bị cảm, nên cô ấy đưa tôi về nhà. Về đến nhà, phát hiện người cặn bã đó dẫn người khác qua đêm tại nhà tôi. Lúc ấy, tôi rất giận nên bảo bọn họ biến, nhưng tên kia then quá hoá giận nên tiến đến đánh tôi... thật may là Tinh Tuệ kịp thời ra tay tương trợ."

"Thì phải vậy chứ sao! Anh ta cao lớn như vậy, anh lại bệnh, nên làm sao đánh lại!" Chủ nghĩa anh hùng trong cô lại bộc phát lần nữa.

"Tình Tuệ, " J cảm động nắm tay cô, "Không có cô, tôi thật không biết nên làm sao nữa..."

"Nói vậy là sao, "cô ra vẻ rất có có nghĩa khí vỗ vỗ bả vai J, "Chúng ta không phải là bạn tốt sao?..."

"Nói như vậy, " đang khi hai người cảm động bộc lộ tình hữu nghị tha thiết đến rối tình rồi rã mù, Cao Nguyên nhú mày, "Làm nửa ngày, em là ‘Anh hùng cứu mỹ nam’ sao?"

"Này... Này..." Đường Tình Tuệ nhếch khóe miệng, không biết trả lời như thế nào.

Khuôn mặt Cao Nguyên trở nên xanh mét, xoay người rời đi.

"Ah! Đợi một chút..." Đường Tình Tuệ vội vàng đuổi theo.

Anh vừa đi vừa nói: "Em làm ‘Anh hùng cứu mỹ nam’ tốt lắm, còn gọi cho anh đến làm gì?"

"Bởi vì lúc đó người duy nhất trong đầu em nghĩ đến là anh..." Cô đi theo phía sau anh nói.

Anh giật mình, nhưng không dừng bước.

"Con khỉ!"

"..."

Nhưng cuối cùng, người đầu hàng vẫn là anh.

Đây có phải là lần thứ nhất anh thua cô đâu?

Buổi tối cô muốn ở lại bệnh viện để theo dõi, anh ngẩng ở bên giường ngủ với cô.

"Em rất muốn ngủ trên chiếc giường lớn của anh." Cô kéo anh lại, ghé vào tai anh nói.

"Chờ em xuất viện anh đến đón em sang đó." Anh cười cười nói.

"Em muốn ăn bỏng ngô trên giường anh."

Bình thường, anh không cho phép cô ăn bất kỳ cái gì trên giường anh nhưng sao...

"Được." Anh gật đầu.

"Ăn xong còn muốn chơi trò chơi của anh nữa." Cô nói tiếp.

"Được." Anh quả thật hoàn toàn đồng ý.

Đường Tinh Tuệ nheo mắt lại nói: "Vậy em có thể ăn thêm một hộp cánh gà nướng, sau đó dùng tay đã bóc cánh gà đi cầm bộ điếu khiễn từ xa của máy chơi game của anh được không?"

"... Không được." gân xanh trên trán Cao Nguyên bỗng nhiên xuất hiện.

Cô nghe được anh nói như vậy, không giả bộ tức giận, ngược lại cười rộ lên: "Thật tốt quá, anh là người có lập trường vững chắc, em rất an tâm..."

Thế này là thế nào?

Anh cảm thấy buồn cười, nhưng cũng có chút... uất ức.

"Tốt lắm, ngủ đi." Anh dụ dỗ cô.

"Ừ." Cô thật sự nhắm mắt lại, nghiêm túc ngủ.

...

Sáng nay, khi ngồi trên mép giường nhìn Đường Tinh Tuệ ngủ, anh chỉ hy vọng cô đêm qua không mộng mị, ngủ ngon giấc.

Một lát sau, Đường Tinh Tuệ mở mắt ra, thấy anh, vẻ mặt mỉm cười thật mãn nguyện.

Cô ngẩng đầu nhìn bình hoa màu tím trên tủ đầu giường, mở trừng hai mắt, một hồi lâu mới kịp phản ứng: "Là anh mua sao?... là hoa cúc tây."

"Không phải anh thì là ai?." Anh cố ý hung hiểm nói.

"Anh vẫn còn nhớ..." Cô cười rộ lên.

Làm sao quên được? Lần trước khi cô nằm bệnh viện đã nhắc đến.

Cô nhìn bó hoa trong lòng thật vui, nhưng một lát sau, lại mấp máy miệng, nói: "Em nghĩ, sau này, em sẽ không thích hoa này. Hay là... sau này anh tặng em nước hoa bách hợp hoặc là hoa hồng đỏ đi, hoặc không tặng cái gì cũng được."

"Vì sao?" Anh nhìn cô, nhẹ giọng hỏi.

"..." Cô lâu lâu lẩm bẩm không trả lời được.

"Có phải vì hoa cúc tây là hoa trong dịp kỷ niệm ngày cưới của em và Kỷ Dần Hạo không?" anh nói như "mây trôi nước chảy", "Hơn nữa ông chủ bán hoa đã nói cho anh biết hoa ngữ của hoa cúc tây là ‘Vợ chồng yêu’."

"... Anh cũng biết sao, vì vậy em mới nói sau này em sẽ không thích nữa." mắt cô khép hờ.

"Nếu em thích thì cứ thích, không phải vì đi đâu đó mà ép mình không thích nữa, " anh cười rộ lên, "Hơn nữa đây là bó hoa cúc tây cuối cùng mà anh mua được ở tiệm bán hoa."

"A..." Tinh Tuệ kinh ngạc nhìn bó hoa, dường như hiểu được sự trân quý của nó.

"Nhưng, kỳ thật," anh đưa tay trái ra, nhẹ nhàng cầm tay phải của cô, "Anh không ngại nếu em luôn nhớ ngày XX tháng chín..."

"?"

"Bởi vì, " anh tươi cười rạng rỡ, ánh mắt ấm áp, "Đó chính là ngày anh biết mình yêu em."

Nói xong, anh c ầm tay cô, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên ngón áp út.

— — — — Hết — — — —